DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

DARK SERİSİ - III

Onlar sonsuzlukta ruh eşlerini arayan karanlığın evlatlarıydı...

Alexandria Hooten, Dexter artık kardeşini korumak için her şeyini verirdi – hayatını bile. Fakat San Francisco'nun sokaklarını gölgesinde bırakan bu acımasız katliamlar karşısında, Alex'in tek yapabildiği kardeşinin için yakarmak oldu...

Ve karanlığın içinden Aidan Savage çıkageldi. Alex rüyalarında hep onu gördü. Karanlığın diğer tüm yaratıklarından daha güçlü ve tehlikeliydi. Zamanın tesir edemediği Karpatyalı onları korkunç kaderlerinden kurtaracaktı. Ancak Aidan muydu bu... yoksa bir canavar mıydı? Alex'in kurtuluşu mu... yoksa gömüldü mü? Alex, Aidan'ın derinlerdeki bestiyi çıkarmaya teşvik olarak artık kardeşini gerçekten kurtarabilecek miydi? Yoksa yaşamından çok daha fazlasını feda mı edecekti?

"Paranormal aşk türünün kraliçesi."

Publishers Weekly

"Serideki en iyi kitap. Tatlı ve tehlikeli."

Romantic Times

CHRISTINE FEEHAN

Kara Altın

CHRISTINE FEEHAN

Kara Altın

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lioslaith

Kara Altın

Orijinal Adı: Dark Gold
Yazarı: Christine Feehan
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Sima Özkan
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Eylül 2011

ISBN: 978-9944-82-448-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2000 by Christine Feehan

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 482 99 10
Fx: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Kara Altın

Christine Feehan

Çeviri
Sima Özkan

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lioslaith

Kendi oğlu Mason'ı bencilce seviş biçimiyle,
başkahramanımın karakterine ilham
veren kızım Domini için.

Yeni bir yazara şans veren Alicia için. Ayrıca, bana ve benim alışılmadık yöntemlerime karşı bitip tükenmez bir sabrı olan editörüm Leslie için.
İkinize de çok teşekkür ederim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

Birinci Bölüm

Alexandria Houton, döküntü Volkswagen'ini restoranın arkasındaki geniş otoparka park ederken küçük kardeşini uyardı: "Joshua, bu çok önemli bir iş görüşmesi." Alexandria, onun parlak gözlerinin içine bakarken bir anlığına elini onun kıvırcık saçlarının üzerinde tuttu. Yüreğinin aniden sevgiyle ısınmasıyla, korkularıyla, öfkesini bir kenara attı ve yüzünü bir tebessüm kapladı. "Neden kendimi tekrarlayıp durduğumu bilmiyorum, aslında kocaman oldun ama böylesi harika bir iş için elime fırsat geçti. Bu işe ihtiyacımızın olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette Alex. Merak etme. Ben restoranın arkasında bir yerlerde olurum ve oyuncak kamyonumla oynarım." Joshua, ikinci yaş gününden önce bir araba kazasında anne ve babasını kaybettiği günden beri kendisine hem annelik hem de babalık yapan biricik ablasına sırıttı.

"Bakıcı bizi son anda ektiği için üzgünüm. O... şey, hastaydı."

Joshua, sırt çantasını ve oyuncağını toplarken, "Ayyaştı Alex," dedi ve ciddi bir ifade takınarak ablasını düzeltti.

Altı yaşındaki bir çocuğun ayyaş kelimesinin anlamını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

bulmesi üzerine dehşete düşen Alex, "Bu sözcüğü neresinden duydun sen?" diye sordu. Alex arabadan indi ve sahip olduğu tek düzgün elbiseyi fırça ile temizledi. Üzerindeki her bir aylık kazancına mal olmuştu ama Alexandria bunu gerekli bir yatırım olarak düşünmüştü. Yirmi üç yaşından çok daha genç gösteriyordu, şık ve pahalı bir elbisenin ona verebileceği üstünlüğe çaresizce ihtiyacı vardı.

Joshua, en sevdiği oyuncak olan eskimiş kamyonuna sarıldı. "Bana göz kulak olmaya pek uygun olmadığını ve eve gitmesini söylerken duydum seni."

Alex, kardeşine odasına gitmesini özellikle söylemişti. Bunun yerine Josh, yakınlarında saklanarak onları gizlice dinlemişti. Yetişkinlerin bilgi toplamak için en uygun yol olarak gördüğü bu metodu Josh çoktan öğrenmiş gibiydi. Alexandria Joshua'ya kızsa da kendini onun muzip suratına gülümserken buldu. "Demek kulak misafiri oldun?"

Joshua kabahatinden dolayı utanmış gibi görünüyordu. "Sorun değil ufaklık. Kendi başımızın çaresine daha iyi bakarız biz, öyle değil mi?" Alex bunu hissettiğinden daha fazla güvenle söylemişti. Genellikle fahişeler, alkolikler ve uyuşturucu kullanıcılarının müşterisi olduğu bir pansiyonda yaşıyorlardı. Alexandria, Joshua'nın geleceği için çok endişeliydi. Her şey bu görüşmeye bağlıydı.

Vampir ve şeytanların konu edildiği, çok satan bilgisayar oyunlarının arkasındaki dahi Thomas Ivan, yeni bir grafik tasarımcısı arıyordu. Ivan popüler dergilerin neredeyse tümünün kapağını süslüyordu. Ve dahası Alex'in portfolyosundan bir görüşme ayarlayacak kadar etkilenmişti. Alexandria yetenekli olduğunun farkındaydı; tabii Thomas Ivan onu bu genç görünüşüne bakarak değerlendirmezse. Alex kendinden çok daha tecrübeli olan pek çok çizerle yarışıyordu.

Alexandria ince portfolyosunu arabadan aldı ve

Joshua'nın elini tuttu. "Görüşme biraz uzun sürebilir. Atıştırmaların sırt çantanda, değil mi?"

Joshua başını evet anlamında salladı, ipeksi lüleleri alnında sallanıyordu. Alex onun elini daha sıkı tuttu. Joshua onun her şeyiydi; tek ailesi, daha iyi hayat şartları için daha iyi bir yere taşınmak adına mücadele etmesinin tek sebebiydi. Joshua zeki, hassas ve sevecen bir çocuktu. Alexandria, kardeşinin hayatın ona sunabileceği her güzelliği hak ettiğine inanıyordu ve Joshua için bunu sağlamaya kararlıydı.

Alex ve kardeşi restoranın ağaçlıkla bezenmiş arka kısmından geçtiler, yollardan biri okyanusa bakan tepeye ulaşıyordu. "Sakın tepeleri aşma Joshua. Kayalıklar tehlikeli. Ayağının altında parçalanabilir ya da kayıp düşebilirsin."

"Biliyorum, bunu zaten söylemiştin." Joshua'nın sesi imalıydı. "Kuralları biliyorum Alex."

"Henry bu gece burada. Seninle ilgileniyor olacak." Henry, genellikle restoranın arkasındaki ağaçlıkta uyuyan, onların mahallelerinde yaşayan evsiz ihtiyardı. Alexandria ona sıklıkla yemek ve bozuk para verirdi, en önemlisi ise ona gösterdiği saygıydı ve tüm bunların karşılığında Henry de ona göz kulak olurdu.

Alexandria onlara doğru aksayarak yürüyen zayıf ve kambur adama el salladı. "Selam Henry. Benim için bunu yapman ne hoş."

"Önceden bana markette rastladığın için şanslısın. Bu gece köprünün altında uyuyacaktım." Henry soluk mavi gözleriyle etrafa dikkatlice baktı. "Buralarda bazı sıradışı şeyler oluyor."

Alexandria endişe içinde, "Çete işi mi?" diye sordu. Joshua'nın böyle bir hayatın tehlikelerine ve baskılarına maruz kalmasını istemezdi.

Henry başını salladı. "Öyle bir şey değil. Şehrin bu kıs-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

...mında polisler o tip şeylere müsaade etmezler. Bu yüzden ...burada uyuyorum. Gerçek şu ki polisler burada uyuyor ...olduğunu bilse kalmama izin vermezlerdi."

"Peki buralarda ne gibi sıradışı şeyler oluyor?"

Joshua, Alex'i eteğinden çekiştirdi. Ablasının sıkıntısını yüzünden okuyarak. "Görüşmene geç kalacaksın. Henry ...e ben sorun çıkarmayız," diye ısrar etti. Joshua, uçurum...dan aşağıya uzanan izleri silinmiş patikanın yanındaki ka...ya bacaklarını kıvırıp oturdu ve ağaçların gölgesine sı...ndı.

Çıtırdayan diz kapağı kemikleriyle, Henry de Joshua'nın yanına oturdu.

"Doğru. Haydi, Alex." Henry yumru halindeki elini salladı. "Biz de bu güzel kamyonla oynarız, değil mi de...kanlı?"

Alexandria birden tereddüt ederek dudağını ısırdı. Göz kulak olması için Joshua'yı bu bitkin yaşlı adama bırakmak yanlış mıydı?

"Alex!" Joshua ablasının endişelerinin farkına varmış gibi bakışlarını ona yöneltti, belli ki gücenmişti.

Alexandria iç çekti. Joshua böylesine sefil bir hayatın ortasına düştüğü için yaşına göre fazlasıyla olgundu. Üstelik Joshua haklıydı; görüşme önemliydi. Neticede bu görüşme Josh'ın geleceği içindi. "Sağ ol, Henry. Bunun için sana minnettarım. Bu işe ihtiyacım var." Alexandria, Joshua'yı öpmek için eğildi. "Seni seviyorum ufaklık. Dikkatli ol."

Joshua da, "Seni seviyorum, Alex," diye tekrarladı. "Dikkatli ol."

Alex selvi ağaçlarının arasından, restoran mutfağının uçuruma bakan balkonun merdivenlerine doğru yol alırken bu tanıdık kelimelerle avundu. Bu restoran dalgalara nazır manzarasıyla ün yapmıştı. Rüzgâr, tuz ve deniz

köpüğü damlaları, Alexandria'nın topuz şeklinde toplanmış saçlarını çekiştiriyordu. Alexandria girift bir biçimde oyulmuş kapının önünde durdu, derin bir nefes aldı, başını dik tuttu ve bulanan midesini umursamayarak kendine güvenle içeri girdi.

Hafif müzik, kristal avizeler ve bir sürü güzel çiçek sayesinde başka bir dünyaya adım atmış gibi hissetti. Mekân özel küçük köşelere ayrılmıştı, titreyerek yanan şöminesi samimi bir hava yaratıyordu.

Alexandria şef garsona gülümsedi. "Ben Bay Ivan ile görüşecektim. Kendisi geldi mi?"

Şef garson onaylayan bir bakışla, "Buradan buyrun," dedi.

Alexandria Houton masasına ulaştığı sırada viskisini yudumlayan Thomas Ivan az kalsın boğuluyordu. Ivan flört ettiği kadınları her zaman rahat restoranlara getirirdi ama bu genç kadın tartışmasız büyük bir adımdı. Oldukça kısa ve zayıftı ancak hatları belirgin bir vücuda ve muhteşem bacaklara sahipti. Büyük safir gözleri siyah kirpiklerle belirginleşmişti, ağzı enfes ve seksiydi. Altın sarısı saçları, mükemmel kemik yapısını ve büyük elmacık kemiklerini ortaya çıkaran sade bir topuzla toplanmıştı. Kadının yürüyüşünü takip etmek için tüm başlar ona döndü. Yarattığı kargaşadan haberdar gibi görünmüyordu ama şef garson kraliyet ailesine eşlik ediyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu. Bu kadında kesinlikle özel bir şey vardı.

Thomas, boğazını temizlemek için öksürdü ve sesi yerine geldi. Ayağa kalktı, Alex'in elini sıktı ve talihine sinsice sevindi. Bu harikulade genç yaratığın Thomas'a ihtiyacı vardı. Ondan on beş yaş büyüktü, parası, itibarı ve şöhreti vardı, Alexandria'ya bir kariyer yaratabilir ya da kadının kariyerine son verebilirdi. Dahası Thomas, bu avantajlı pozisyonunun her imkânını sonuna kadar kullanmaya niyetliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

Alexandria, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Ivan," dedi nazik bir şekilde. Onun tatlı sesi, Thomas'ın tenimde ipeksi bir dokunuş etkisi yarattı.

"Öyle mi?" Thomas, Alexandria'nın elini gereğinden biraz daha uzun tuttu. Kadının gözlerindeki tatlı masumiyet, ondaki doğal çekiciliği daha da arttırıyordu. Thomas şiddetli bir arzuya tutuldu ve ona sahip olmayı aklına koydu.

Alexandria ellerini kucağında birleştirdi, böylece gerginliğini belli etmeyecekti. Thomas Ivan gibi zeki bir adamla oturuyor olduğuna inanamıyordu. Bu hayatının fırsatıydı. Thomas sessizleşip Alexandria'yı incelerken, Alexandria da söylemek için kibar ve zekice bir şey aradı. "Burası güzel bir restoran. Buraya sık gelir misiniz?"

Thomas kalbinin yerinden fırladığını hissetti. Alexandria onunla bir erkek olarak ilgileniyordu! Yoksa neden soru sorsundu ki? Havalı ve el değmemiş, hatta biraz kibirli görünüyor olabilirdi ama Thomas'ın özel hayatı ile ilgili bir şeyler öğrenmenin peşindeydi. Thomas tek kaşını kaldırdı ve kadınların nefesini kesen gülümsemesiyle ona döndü. "Burası benim en sevdiğim restoran."

Alexandria, onun gözlerinde aniden beliren kendini beğenmiş bakışı sevmedi fakat yine de gülümsedi. "Yanımda bazı çizimler getirdim. Sıradaki oyununuz için önerdiğiniz olay örgüsüne dair bazı örnek çizimler ve fikirler. Sizin tasvir ettiğinizi zihnimde açıkça görüyorum. *Gecekuşu* için Don Michaels'ın çizimlerini kullanıyor olduğunuzu biliyorum. Michaels oldukça yetenekli, ne var ki sizin kafanızda planladığınızı tam olarak yakalayabildiğini düşünmüyorum. Ben çok daha fazla ayrıntı, çok daha fazla enerji olduğunu düşünüyorum." Masanın örtüsünün altında, Alexandria parmaklarını birbirine geçirdi ama sakin bir tavır takınmaya devam etti.

Thomas şaşırmış gibi görünüyordu, çünkü Alexandria kesinlikle haklıydı. Michaels şöhretine uyan büyük egosuyla büyük bir isimdi ama Thomas'ın vizyonunu hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı. Bununla birlikte, Alexandria'nın gözle görülen profesyonelliği Thomas'ı rahatsız etti. Çok havalı ve ulaşılmaz görünüyordu. Sadece iş konuşmak istiyordu. Kadınlar genelde Thomas'ın kollarına atlarlardı.

Alexandria, Thomas Ivan'ın yüzünde sıkıntının izlerini görmeye başlamıştı. Tırnaklarını avuçlarına batırdı. Sorun neydi? Hiç şüphesiz, Alexandria kendinden fazla emin görünüyordu. Thomas Ivan gibi çapkınlığıyla ünlü bir adam, muhtemelen daha kadınsı bir yaklaşımı tercih ederdi. Alexandria'nın bu işe gerçekten ihtiyacı vardı. Biraz kur yapmaktan ne zarar gelirdi ki? Ivan zengin, yakışıklı bir bekârdı, kesinlikle Alexandria'nın ilgi duyması gereken tipte bir erkekti. Alexandria derin derin göğüs geçirdi. Şimdiye kadar hiç kimseden samimi bir şekilde etkilenmemişti. Bir süre bu durumu mahallelerindeki iğrenç adamlara, Joshua'ya karşı olan sorumluluklarına yormuştu. Şimdi ise içten içe, hakikaten de duygusuz olabileceğini düşünüyordu. Ancak mecbur kaldığında tabii ki numara yapabilirdi.

Thomas Ivan'ın bir sonraki yorumu Alexandria'yı haklı çıkardı.

Yüzünde çekici bir tebessümle, "Akşam yemeğimizi iş konuşarak mahvetmemeliyiz diye düşünüyorum, ya sen?" dedi adam.

Alexandria tabağındaki balığa bir göz attı ve dudakları sakin, cilveli bir tebessümle kıvrıldı. Bu uzun bir akşam olacaktı. Alexandria, Thomas onun kadehine şarap doldururken başını salladı, kendisini karides salatasına ve gevezeliğe kaptırdı. Ivan ise Alexandria'ya doğru yaslanmış, dikkat çekmek için ara sıra onun eline dokunuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

Christine Feehan
Kara Tulku

Alexandria, Joshua'yı kontrol etmek için bir kez kaçmaya başarabildi. Batan güneşin altında, kardeşini ve Henry'yi kurpalanmış bir deste iskambil kâğıdıyla yirmi bir oynarken buldu.

Henry, Alexandria'nın aşırdığı yemek için minnettar bir edayla ona el salladı.

"Biz iyiyiz Alex. Hadi git ve o çok istediğin işi kap."

Alexandria numaradan takındığı sert ifadeyle kaşlarını çatarak, "Sen Josh'a kumar oynamayı mı öğretiyorsun?" diye sordu. İki suçlu da hınzırca güldü ve Alex, Joshua'ya sıkı sıkı sarılmamak için kendini zor tuttu.

Joshua övünerek, "Henry, bu oyun sayesinde seni geçindirebileceğimi söylüyor çünkü hep ben kazanıyorum," dedi ablasına. "Henry diyor ki böylece işe yaramaz adamlara bir daha asla bağlı kalmak zorunda olmazmışsın."

Alexandria, hem şaşkınlığını hem de yoğun sevgisini saklamak için dudağını ısırdı. "Pekâlâ, gerçek bir hilebaz olduğunda, senin desteğini alacağım. Şimdi içeri girsem iyi olur. Eğer üşürseniz bagajda battaniye var." Arabanın anahtarlarını Joshua'ya verdi. "Bunlara dikkat et. Eğer kaybedersen, Henry ile burada uyumak zorunda kalırız."

Joshua mavi gözleri fırıl fırıl dönerken, "Süper!" diye cevap verdi.

"Çok süper. Hatta süper soğuk," diye uyardı onu Alexandria. "Dikkatli ol. Elimden geldiğince çabuk döneceğim ama içerdeki adam pek de yardımcı olmuyor. Sanıyorum bu gece iyi bir sayı yapacağını düşünüyor." Alexandria yüzünü buruşturdu.

Henry yumruk yaptığı elini salladı. "Eğer sorun çıkartırsa, onu bana yolla."

"Sağ ol Henry. Siz ikiniz ben çalışırken yaramazlık yapmayın." Alexandria arkasını döndü ve restorana doğru yürümeye başladı.

Rüzgâr hızlanıyor, dalgalar sahile doğru vurup havaya köpükler saçıyordu. Sis gözle görülür hale gelmiş, ağaçları kasvetli beyaz bir tabakayla örtmüştü. Alexandria'nın içi ürperdi ve elleriyle kollarını yukarı aşağı ovuşturdu. O kadar da soğuk değildi ama sisli ve gizemli hava onu endişelendirdi.

Ağaçların gölgelerinin neden olduğu korkulu düşünceleri kafasından atmak için başını salladı. Her nedense Alexandria bu akşam bir hayli gergindi. Bunu görüşmesinin önemine bağladı. Bu işi almak zorundaydı.

Saksılardaki bitki sıralarını geçerek restorana doğru ilerledi.

İçerideki diğer erkeklerin bakışlarının farkında olan Thomas, genç kadını yerine oturtmak için hemen ayağa kalktı. Alexandria Houton'un, ateşli geceleri ve vahşi tutkuları anımsatan özel bir edası vardı.

Thomas parmaklarını onun elinin üstünde gezdirdi. "Üşümüşsün," dedi, sesi biraz boğuktu. Alexandria, Thomas'ın kıvranışını seyreden bakire bir denizkızı edasıyla, mesafeli ve biraz da kibirli davranmayı sürdürürken, onun beceriksiz bir okul çocuğu gibi hissetmesine yol açmıştı.

"Lavabodan dönerken bir süreliğine dışarı çıktım, gece çok güzeldi kendimi okyanusa bakmaktan alıkoyamadım." Alexandria'nın gözleri binlerce sır saklıyormuş gibi görünüyordu, uzun kirpikleri bakışlarının ardındaki her duyguyu oraya kilitlemişti. Thomas zorlukla yutkundu ve gözlerini kaçırdı. Kendisine hâkim olmak zorundaydı. Nam salmış çekiciliğinin derinlerdeki kaynaklarına ulaştı ve Alexandria'yı eğlendirmek, oyalamak için saçma sapan hikâyeler anlatmaya başladı.

Alexandria onu dinlemek için çok uğraştı ama Thomas'ın şahane kariyerine nasıl sahip olduğuna, sahip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

olduğu pek çok sosyal sorumluluğa ve kadınların bıkıp usanmadan onun parasının peşinde olmasına dair anekdotlarına dikkatini vermesi çok güçtü. Alexandria gittikçe daha da huzursuzlaşıyordu, hatta o kadar ki elleri titremeye başlamıştı. Bir an için, sanki buz kesmiş parmaklar boğazına sarılmış gibi dehşet içinde ürktü. Bu yanılsama o kadar gerçekti ki Alexandria kontrol etmek için elini boğazına bile götürdü.

Thomas şişeyi kaldırdı ve Alexandria'nın ilgisini kendine çekerek, "Ufak bir kadeh daha içmelisin. Bu şarap muhteşem bir mahsulün ürünü," diye ısrar etti.

"Hayır, teşekkür ederim, ben pek içmem." Bunu Thomas'a üçüncü kez söylüyordu ve kulaklarında bir sorunu olup olmadığını sormak için kendisini zor tutuyordu. Bu görüşme Alexandria için bu kadar anlamlıyken, alkolle zihnini bulandırmaya hiç niyeti yoktu. Araba kullanacağı zaman, dahası Joshua ile birlikteyken asla içmezdi. Joshua, yaşadıkları pansiyonun koridorlarında ve dışındaki kalabalıklarda gereğinden fazla içki içen insan görüyordu.

Alexandria şarabı reddetmesinin ardından ortamı yumuşatmak için Thomas'a gülümsedi. Garson tabakları toplarken, Alexandria kararlı bir biçimde portfolyosuna uzandı.

Ivan sesli bir şekilde iç geçirdi. Bu evrede kadınlar genellikle ona sırnaşmaya başlarlardı. Ne var ki Alexandria'nın onun çekiciliğine karşı bağışıklığı var gibi görünüyordu, sanki erişilmez biriydi. Yine de Alexandria adamın ilgisini uyandırmıştı ve Ivan onu elde etmeliydi. Bu işin Alexandria için önemli olduğunu biliyordu ve şayet mecbur kalırsa bu durumu kullanacaktı. Kadının rahat gülümsemesi ve safir gözlerinin ardındaki hırsı görebiliyordu. Thomas onunla ateşli ve şehvetli bir gece geçirmeyi dört gözle bekliyordu.

Ne var ki Thomas onun çizimlerini gördüğü an, egosunu ve şehvetini tatmin etmeye dair arzularını aklından çıkardı. Alexandria zihnindeki imgeleri, Thomas'ın kendi kelimelerinden daha iyi kavramıştı. Thomas heyecana kapıldı ve Alexandria'nın olağanüstü çizimlerine neredeyse gıpta etti. Alexandria tam da onun yeni oyunu için aradığı kişiydi. Bu yeni bir fikirdi, korkutucu ve zor, üstelik rekabetin de altından kalkardı. Onun yeni, özgün yaklaşımı tam da Thomas'ın ihtiyaç duyduğu şeydi.

"Bunlar acele çizimler," dedi Alexandria sakince, "animasyonsuzlar ama umarım fikri anlamışsınızdır." Alexandria, onun çizimlerine takdir edercesine bakışını izlerken, Thomas Ivan'dan pek de hoşlanmıyor olduğunu unuttu.

"Ayrıntılar için öyle bir yeteneğin var ki. Öyle bir hayal gücü. Öyle bir teknik. Ve, bunlara bakarak, senin benim aklımı okuduğunu hissediyorum. İşte burada, uçuş hissini yakalamışsın," dedi çizimlerden birini göstererek. Yalnızca eskizleriyle bile heyecan verici bir duygu yaratarak Thomas'ı etkilemişti. Bilgisayar ve tasarım programlarıyla Alexandria kimbilir neler yapardı?

Thomas, çizili bir sahneyi, gerçekten yaşıyormuş gibi hissederek inceledi. Sanki Alexandria bir vampirin vahşi bir savaşta yakalanmasının fotoğrafını çekmişti. Çok gerçekçiydi ve korkunçtu. Alexandria'nın çizimleri olay örgüsünü ve Thomas'ın aklındaki görüntüleri kusursuz bir şekilde kavrıyor, Thomas'ın geceler boyu aklına gelmeyen bu birleşimi ortaya koyuyordu.

Alexandria, birden Thomas Ivan'ın parmaklarının temasını kendi parmakları üzerinde hissetti. Alexandria'nın yüreği umutla çarpmaya başladı. Yoksa gerçekten de birine fiziksel olarak karşılık mı veriyordu? İkisinin ortak bir tutkuya sahip olması hayret vericiydi. Alexandria adamın eskizlerine beğeniyle bakmasından ötürü gurur duydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

Christine Feehan

Kara Tutku

Fakat aniden restoranda meşum bir hava akımı gezdi. Alexandria'nın içini bir tiksinti kapladı ve beti benzi atarak ve titreyerek sandalyesinde arkasına yaslandı. Etrafına dikkatlice baktı. Başka hiç kimse yoğunlaşan havayı, berbat kokuyu fark etmiş gibi görünmüyordu. Kahkahalar ve fısıltı şeklindeki karşılıklı konuşmalar Alexandria'nın etrafını sarmıştı. Titremesi daha da arttı. Alnında boncuk boncuk olan, göğüslerinin arasına süzülen teri hissedebiliyordu. Kalbi hızla atıyordu. Thomas Ivan, Alexandria'nın huzursuzluğunu fark edemeyecek kadar çizimlerini incelemekle meşguldü. Başı aşağıda, Alexandria'nın çizimlerinin zenginliğiyle gözlerini doyururken beğenisini mırıldanıp duruyordu.

Ne var ki yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Bir şeyler fena halde yolunda değildi. Alexandria bunu biliyordu; her zaman bilirdi. Anne ve babasının öldüğü anı bilmişti. Vahşi bir cinayet onun yakınlarında işlendiğinde Alexandria bunu da bilmişti. Kimin uyuşturucu işinde olduğunu bilirdi ya da birisi yalan söylediğinde; bazı şeyleri sezerdi. Ve o an, restorandaki diğer insanlar eğlenirken, yerken, içerken ve sohbet ederken, Alexandria yakınlarda şeytani bir şeyin var olduğunu biliyordu, korkunç bir şeyin, şimdiye kadar hiç tasavvur etmediği bir varlığın.

Bakışlarıyla geniş odayı yavaşça ve dikkatle taradı. Müşteriler rahatsız olmadan konuşmaya ve yemeye devam ediyorlardı. Alexandria'nın masasına yakın oturan üç kadın kadeh kaldırarak taşkınca gülüyordu. Alexandria'nın ağzı kurumuş, kalbi küt küt atıyordu. Dehşet içinde donakalmış, hareket edemez ve konuşamaz bir haldeydi. Thomas Ivan'ın arkasındaki duvarda, karanlık bir gölge öne doğru süründü, odanın içinde belli belirsiz ortaya çıktı. Bu, başka kimse tarafından görülmeyen iğrenç bir hayaletti. Pençelerini Alexandria'ya ve heyecanla konuşan üç kadına doğru

uzatmıştı. Alexandria zihninde bir yarasanın kanatlarının çırpınması gibi ürkütücü ve sinsi bir buyruğu bildiren, güçlü fısıltıyı dinleyerek hiç kımıldamadan oturdu.

Bana gel. Benimle ol. Seni doya doya içmeme izin ver. Bana gel.

Sanki cam parçaları kafatasını delene kadar bu kelimeler Alexandria'nın zihninde döndü durdu. Uzak duvardaki pençeler açıldı, genişledi, Alexandria'yı çağırdı.

Bir sandalyenin gıcırtıyla çekilmesi bütün büyüyü bozdu. Alexandria gözlerini kırptı ve gölge çılgın bir kahkahanın yankılanmasıyla yavaş yavaş yok oldu. Alexandria, arkasında gıcırdayan iki sandalyenin daha sesine başını döndürecek kadar hareket edebildi. Alexandria, o üç kadının aynı anda ayağa kalktığını, masaya parayı fırlattıklarını ve aniden esrarengiz bir sessizlik içinde girişe doğru yürüdüklerini gördü.

Alexandria geri dönmeleri için kadınlara bağırmak istedi ve bağırmak için ağzını açtı. Boğazı tıkandı ve nefes almak için mücadele etti.

"Alexandria!" Thomas ona yardım etmek için hemen yerinden kalktı. Alexandria solgunlaşmıştı, alnında ter damlaları birikmişti. "Bu da ne?"

Hızla çizimlerini portfolyosuna tıkmaya çalıştı ama elleri titriyordu, çizimleri masaya ve yere dağıldı. "Affedersiniz Bay Ivan, gitmem gerekiyor." Öyle beklenmedik bir şekilde ayağa kalkmıştı ki Thomas'ı neredeyse gerisin geri itecekti. Zihni sanki o korkunç yaratık hâlâ ona yapışıkmış gibi halsiz ve karmakarışıkdı, midesi bulanıyordu.

"Sen hastasın, Alexandria. Seni eve götürmeme izin ver." Ivan hem değerli çizimleri toplamaya çalışıyor hem de onu kolundan tutmaya çabalıyordu.

Alexandria kolunu çekti, tek düşüncesi derhal Joshua'ya ulaşmaktı. O çarpık, gece gezen yaratık her neyse, o kadın-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

lar, Joshua ve Henry ciddi bir tehlike altındaydı. O tehlike dışarıdaydı. Arkada. Alexandria onun varlığını ruhundaki karanlık bir leke gibi hissedebiliyordu.

Alexandria döndü, meraklı bakışları ve Thomas Ivan'ın şaşkınlığını umursamadan koşmaya başladı. Merdivenlerde tökezledi, eteğinin ucunu yakaladı ve söküğün sesini duydu. Izdırap ve korku onu ele geçirdi. Göğsü yarılmış, yüreği parçalanmış ve kanıyormuş gibi hissediyordu. O kadar gerçekçiydi ki göğsünü kavradı ve kan göreceğini bekleyerek ellerine baktı. Hayır. Başkasının kanı. Biri incinmişti... ya da daha kötüsü.

Alexandria sertçe alt dudağını ısırdı. O acı gerçekti ve yalnızca ona aitti. Bu acı onun kendini toplamasını, koşmayı sürdürmesini sağladı. Etrafta sinsice gezinen nasıl bir yaratıksa birini öldürmüştü. Alexandria şimdi kanın kokusunu duyabiliyor, bir şiddetin hemen ardında ortaya çıkan ve etkisini kaybetmeyen titreşimleri görebiliyordu. Ölen kişinin Joshua olmaması için dua etti. Hıçkırıklar içinde, kendini restoranın etrafından geçen dar yola attı. Joshua'yı kaybedemezdi. Onu yaşlı bir adamın gözetiminde neden yalnız bırakmıştı ki?

Sonra sisin farkına vardı. Belirgin. Çamur kadar yoğun. Esrarengiz beyaz bir duvar gibi ağaçların üzerine asılmıştı. Bir adım önünü bile göremiyordu. Sanki bataklığın içinden geçiyormuşçasına sis daha da yoğunlaşmıştı. Alexandria ciğerlerine hava çekmeye çalıştığında, bunun neredeyse imkânsız olduğunu gördü. Joshua diye haykırmak istedi ama derin bir sezi onu sessiz bıraktı. Bu deli adam her kimse, başkalarının acısı ve korkusuyla eğleniyordu. Alexandria onun korkunç keyiflerine boyun eğemezdi.

Ağaçların arasından yolunu dikkatle bulmaya çalışırken, gerçek bir bedene takılarak tökezledi. Onun kardeşi olmaması için dua ederek, "Ah, Tanrım," diye sesli bir şe-

kilde mırıldandı. O anda cesedin yetişkin birine ait olacak kadar iri olduğunu fark etti. Soğuk ve hareketsiz, sanki bir çöp gibi kenara atılmış, acıması bir yığın halinde yerde uzanıyordu. "Henry?" Onu ters çevirmek için omzundan tuttuğunda Alexandria acı içinde kıvrandı.

Onun parçalanmış göğsünü gördüğünde dehşet içinde kaldı. Kalbi tamamen yerinden sökülmüş, açığa çıkarılmış ve durmuştu. Alexandria güçlükle yerinde durabildi, dizlerinin üstüne çöktü ve çok kötü oldu. Henry'nin boynu lime lime olmuştu, bir hayvanın yapmış olması muhtemel yaralardı bunlar.

Onunla alay eden kahkaha Alexandria'nın zihnini kapladı. Elinin tersiyle ağzını sildi. Bu kahrolasıca şey Joshua'ya ulaşamazdı. Alexandria kararlı bir şekilde ve sezgilerine güvenerek kayalıklardan aşağı indi. Dalgalar gürültüyle aşağıdaki sarp kayalara çarpıyor ve ağaçlara doğru şiddetle esen rüzgâr herhangi bir şey duymayı imkânsız kılıyordu.

Hiçbir şey görmeden ve duymadan, Alexandria durmadan ilerledi, tüm içgüdüleri onu çıldırmış katile götürüyordu. O şeyin kendisini beklediğini seziyordu Alexandria. Ayrıca, onun Alexandria'yı kontrol ettiğine ve rızasıyla kendisine gelmesi için emir verebildiğine inandığına emindi.

Güçlü rüzgâra rağmen, sis yoğunluğunu korudu ama şimdi sisin yoğunluğunun ardında Alexandria daha fazla dehşet hisseder gibi oldu. Restorandan tanıdık gelen üç kadın, kayalıklar boyunca yollarına devam ediyorlardı. Onlar Alexandria'nın ayrılmasından çok kısa bir süre önce restoranı terk etmişlerdi. Alexandria, onlar uçurumun kenarındaki siluet halindeki adama taparcasına bakarken onların bir çeşit trans halinde olduklarına emindi.

Adam uzun ve zayıftı fakat büyük bir gücün ve kuvvetin izlerini taşıyordu. Yüzü Adonis'inki kadar güzeldi, saçları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

omuz hizasında ve dalgalıydı. Gülümsediğinde, bembeyaz dişleri ortaya çıkmıştı.

Yırtıcı bir hayvanınki gibi. Bu düşünce Alexandria'nın kafasına girdiği an, güzelliğin yanılsaması kayboldu ve Alexandria canavarın ellerindeki kanı gördü. Dişlerinde ve çenesinde. Davetkâr gülümsemesi korkunç köpek dişlerini ortaya çıkardı. O üç kadının üzerine diktiği gözleri, karanlıkta vahşi bir kırmızılık olarak parlayan siyah birer boşluktu.

Kadınlar gülümsüyor ve ona doğru uzanıyorlardı. Kadınlar daha da yaklaştığında, adam bir elini kaldırdı ve topuğu işaret etti. Itaatkârca, üç kadın dizlerinin üzerine çöktü ve öne doğru emeklediler, elbiselerini parçalayarak kıvrandılar, inlediler. Sis bir süre için bu müstehcen görüntüyü kapladı ve sis tekrar açıldığında Alexandria, kadınlardan birinin adama ulaştığını ve onun dizlerine sokulduğunu gördü. Bluzunu çıkarıp atmış ve göğüslerini ortaya sererek kendine dokunuyordu. Adamın bedenine sürtündü, onu alması ve kullanması için adama yalvardı. İkinci kadın uçurumun kenarına ulaştı ve onun beline dolanıp tahrik edici bir edayla gözlerini adamınkilere dikti.

Alexandria, bu insan kuklalarının başına gelmek üzere olan dehşetten gözlerini kaçırmak istedi ama birden Joshua'nın adama doğru yavaşça yürüdüğü fark etti. Joshua kadınların farkındaymış gibi görünmüyordu. Ne sağa ne de sola bakıyor, sanki rüya halindeymiş gibi sadece ileri doğru yürüyordu.

Hipnotize olmuş gibiydi. Alexandria'nın yüreği ağzına geldi. Her nasılsa, bu katil o üç kadını ve Joshua'yı hipnotize etmişti. O adamın buyruklarına akılsız koyunlar gibi karşılık veriyorlardı. Alexandria'nın beyni, Joshua ona ulaşamadan önce engellemeyi düşünürken aynı zamanda o adamın böyle bir beceriye nasıl eriştiğini anlamaya çalışı-

yordu. Şükürler olsun ki Joshua, sanki geriye çekiliyormuşçasına çok yavaş hareket ediyordu.

Sisin kalın örtüsü onu saklıyor olsa da yaratık başını ona doğru çevirdi, Alexandria düşmanca ve bu dünyaya ait olmayan gözlerinin etkisini üzerinde hissetti.

Canavar yoğun sisin ardından Alexandria'yı incelerken, yarasa kanatları Alexandria'nın kafatasında titreşti; cam kırıkları onu gene delik deşik etti. Sakin ve baştan çıkarıcı ses ısrarla Alexandria'nın başında mırıldanmaya başladı. Alexandria başında zonklayan acıya aldırmamaya çalıştı ve tüm ilgisini Joshua'ya ulaşmaya odakladı. Alexandria, bu canavara kendisini incitiyor olduğunu bilmenin keyfini yaşatmayacaktı.

Alexandria'nın eli Joshua'nın gömleğini yakaladı. Joshua'nın ayakları ileriye doğru devam ediyordu ama Alexandria ayaklarını yere sabitledi ve Joshua'yı durdurdu. Kollarını çocuğa sararak, canavarın birkaç metre ötesinde onunla yüz yüze geldi.

Canavar uçurumun tam köşesindeydi, onun insan kuklaları ona sarılıyor, inliyor ve onun dikkatini çekmek için yalvarıyorlardı. Kadınları umursuyor gibi değildi, tüm varlığı Alexandria'ya odaklanmıştı. Köpek dişlerini göstererek Alexandria'ya gülümsedi.

Alexandria, Henry'nin kanını onun dudaklarında ve dişlerinde gördüğü an ürperdi. Bu deli adam tatlı, zararsız Henry'yi öldürmüştü.

"Bana gel." Canavar bir elini ona uzattı.

Alexandria onun sesini tüm bedeninde hissedebiliyordu, buyruğunu yerine getirmesi için Alexandria'ya hükmetmeye çalışıyordu. Alexandria, canavarın ellerindeki kanı ve uzun, kılıç gibi tırnakları iyice görmek için hızla gözlerini kırptı. Alexandria uzun uzun pençelere bakarken, ses güzelliğini kaybetti ve haşin, hırıltılı bir çirkinliğe büründü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

"Ben aynı fikirde değilim. Bizi rahat bırak. Joshua'yı görütüyorum. Onu alamazsın." Alexandria, omurgası kaskatı kesilmiş bir halde kararlı bir ifadeyle konuştu, mavi gözleri meydan okurcasına ışıldıyordu.

Korkunç ellerden biri, beline dolandığı kadını dalgınca okşuyordu. "Bana gel. Şu kadınlara bak. Beni istiyorlar. Bana tapıyorlar."

"Kendini kandırmaya devam et." Alexandria bir adım gerilemeye çalıştı. Joshua onun çabasına direndi. Joshua'nın ileriye doğru hareket etmesine engel olmak için kollarını sıkıca ona sardı ama tam onu bir adım öne çektiğinde, Joshua ablasını durmaya zorlayarak kıvranmaya başladı.

Uçurumdaki canavar tek kaşını kaldırdı. "Bana inanmıyor musun?" Dikkatini belinden kavradığı kadına verdi. "Buraya gel, sevgilim. Benim için ölmeni istiyorum senden."

Alexandria'nın şaşkınlığı içerisinde, kadın gülümseyerek onun yanından sürünerek geçti. "Hayır!" Alexandria haykırdı ama kadın çoktan aşağıdaki azgın suların ve sivri kayalıkların olduğu boşluğa düşmüştü. Alexandria'nın nefesi kesilmişti ki canavar ikinci kadını saçından çekti, dudaklarını öptü ve onu eğerek sivri dişlerini onun boynuna sapladı.

Alexandria'nın, Thomas Ivan'ın korkutucu hikâyelerini yansıttığı çizimleri şimdi onun gözlerinin önünde canlanıyordu. Kan ile beslenen yaratık, kadının boğazına dişlerini geçirmiş ve sonra da sanki o, kumsalda bulduğu bir deniz kabuğundan başka bir şey değilmiş gibi onu kayalıkların üzerinden bir kenara fırlatmıştı. Canavar kasten kalın ve iğrenç dilini kana bulanmış dudaklarında gezdirdi.

Alexandria kendini bir duayı ya da bir ilahiyi sessizce mırıldanıp dururken buldu. Bu yaratık her ne ise, akla hayale sığmayacak kadar tehlikeli ve çıldırmıştı. Alexandria, Joshua'yı daha sıkı kavradı ve onu ayaklarından kaldırdı.

Joshua onu tekmeledi ve hırıltılı sesler çıkararak çırpındı, ardından onu ısırmaya çalıştı. Alexandria onu birkaç metre geriye doğru çekmeyi başardı. Ancak Joshua, Alexandria onu hedefinden uzaklaştırmaya yeltenmediğinde birden kıpırdamadan durdu.

Canavar tekrar başını kaldırdı, parmaklarını yaladı ve korkunç bir şekilde gülümsedi. "Görüyor musun? Onlar benim için her şeyi yaparlar. Bana tapıyorlar. Öyle değil mi sevgilim?" Son kadını da ayağa kaldırdı. Kadın hemen kendini onun kollarına attı, müstehcen bir şekilde sürtünüyor, dokunuyor ve onu okşuyordu. "Tek istediğin beni memnun etmek, öyle değil mi?"

Kadın onu boynundan, göğsünden öpmeye başladı, yavaş yavaş hareket ederek, kadının elleri beceriksizce canavarın pantolonunu yokladı. Canavar da kadının boynunu okşadı. "Gücümü görüyor musun? Ve sen bana katılması, gücümü paylaşması için arayıp durduğum kişisin."

Alexandria, "Bu kadının sana taptığı filan yok," diye karşı çıktı ona. "Onu bir kuklaya çevirmek için hipnotize etmişsin. Onun aklı başında değil. Senin güç dediğin şey bu mu?" Alexandria titreyen sesine elinden geldiği kadar küçümseme kattı.

Canavarın ağzından sessiz ve ölümcül bir tıslama çıktı ama Alexandria'ya gülümsemeye devam etti. "Belki de haklısın. Bu kadın beş para etmez, öyle değil mi?" Hâlâ gülümsüyor ve Alexandria'nın gözlerinin içine dik dik bakıyordu. Adam, kadının başını avuçlarının içine aldı ve hızla çevirdi.

Çıtırdama duyulacak şekilde gürültülüydü ve titreşimi Alexandria sanki kendi bedeninde hissetmişti. Zangır zangır titriyordu ve dişleri takırdıyordu. Canavar, tek eliyle kadının parçalanmış bedenini uçurumun kenarından gelişigüzel bir biçimde sarkıttı. Kadın boynu tuhaf bir açıyla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

dururken oyuncak bir bebek gibi asılı kalmıştı. Bir zamanlar güzel olan kadın şimdi boş, cansız bir kabuktu. Elleri açık ve onu aşağıdaki azgın sulara bırakarak kadının cansız bedeninden kurtuldu.

"Şimdi beni kendine saklayabilirsin. Gel bana."

Alexandria başını şiddetle salladı. "Ben değil. Sana gelecek filan değilim. Seni olduğun gibi görüyorum, o zavallı kadınların gördüğü şey olarak değil."

"Bana geleceksin ve bu kendi özgür iradenle olacak. Sen seçilmiş kişisin. Senin gibisini bulmak için bütün dünyayı dolaştım. Bana gelmek zorundasın." Sesi sakindi ama Alexandria'yı uyarıyor gibiydi.

Alexandria geriye doğru bir adım atmaya çalıştı ama Joshua çılgınca homurdanıyor, tekmeliyor ve ısırıyordu. Alexandria yine durdu ve onun kaçmasını engellemek için onu daha sıkı kavradı. "Sen hastasın. Yardıma ihtiyacın var. Bir doktor ya da başka bir şey. Ben senin için hiçbir şey yapamam." Alexandria çaresizce bu kâbustan bir kurtuluş yolu arıyor, birinin gelmesi için dua ediyordu. Bir güvenlik görevlisi. Kim olursa.

"Benim ne olduğumu bilmiyorsun, öyle değil mi?"

Alexandria'nın beyni korkudan neredeyse hissizleşti. Thomas Ivan'a yaptığı çizimler için eski çağların vampir efsaneleri hakkında okuyarak ve araştırma yaparak epey zaman harcamıştı. Başkasının kanıyla beslenen, buyruklarını yerine getirmeleri için savunmasız insanlara hipnoz kullanarak emirler veren bu canavar, o hayali yaratığın somut bir örneğiydi. Sakinleşmek, hakikatlerin dünyasına geri dönmek için Alexandria derin bir nefes aldı. Alexandria'nın var olması mümkün olmayan o yaratıkları düşünmesine sebep olan şey, kesinlikle bu sis ve rüzgâr, karanlık, yıldızsız gece ve dalgaların tuhaf gürültüsü olmalıydı. Bu adam kadim zamanlara ait efsanevi bir karakter değil bir manyak

olmalıydı. Alexandria aklına güvenmeli ve gecenin korkutucu yanının hayal gücünü kontrol altına almasına izin vermemeliydi.

Alexandria, "Senin kendini ne sandığını biliyorum, galiba," dedi sakince, "ama gerçek şu ki sen akıl hastası katilin tekisin."

Canavar, sakin ama keyifle güldü, sesi yazı tahtasına sürtünen tırnak sesine benziyordu. Alexandria teninde buz gibi parmakların gezindiğini hissetti.

"Sen gerçeklerden kaçan bir çocuksun." Bir elini kaldırdı ve Joshua'yı eliyle yanına çağırdı, kor gibi parlayan bakışları çocuğun yüzündeydi.

Joshua çılgınca mücadele etti, tepindi ve tekmeledi, onu serbest bırakması için Alexandria'yı kollarından ısırmaya çalıştı.

"Onu rahat bırak!" Alexandria, kardeşini zapt etmek için çabalıyordu ama Joshua'nın trans halindeki durumu özgür kalmak için kıpırdamasına izin vermeyecek kadar güçlüydü. Aniden Joshua uçurumdaki canavara doğru koştu, onun dizlerine sarıldı ve gözlerini beğeniyle ona dikti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

İkinci Bölüm

Alexandria'nın kalp atışları bir an durdu. Yavaş yavaş doğruldu, o pençe gibi ellerin kardeşinin omzuna saplandığını görünce ağzı dehşet içinde kurudu.

Canavar sakince sordu: "Benimle birlikte olacaksın, değil mi?"

Alexandria titreyen çenesini kaldırdı. "Senin özgür irade dediğin bu mu?" Bacaklarının kontrolünü yitirmiş gibiydi, durmak zorunda kalana kadar canavara doğru sadece birkaç adım atabildi. "Eğer beni kontrol etmek için Joshua'yı kullanırsan bu kendi özgür irademle sana katılacağım anlamına gelmez, öyle değil mi?" Alexandria yaratığa meydan okuyordu.

Canavar, uzun ve sessiz bir oflama koyverdi ve ardından da Joshua'yı bir bacağından yakalayarak uçurumun kenarından sarkıttı. "Özgürlüğüne çok düşkün olduğundan çocuğun zihnini özgür bırakacağım, böylece o da her şeyi görecek, duyacak ve anlayacak."

Bu kelimeleri tane tane ve insanın içini donduran bir ses tonuyla söylerken canavarın dişleri gıcırdıyordu.

Sarf edilen bu kelimeler Alexandria'yı ileriye doğru

hamle yapmaya itti. Canavarın birkaç adım ötesinde sendeleyerek Joshua'ya ulaştı. "Tanrım, sakın bırakma! Onu bana ver!" Alexandria'nın sesinde acı ve korku vardı, ikisi de canavarın coşkusunu arttırıyordu.

Joshua aniden normale dönüp bir çığlık attı ve yüzünü korkuyla buruşturdu, canavar ise buna sakince güldü. Joshua ablasına haykırdı, gözleri tek kurtuluşu olan Alexandria'nın yüzündeydi. Canavar bir eliyle Joshua'yı uçurumun üzerinde rahatça tutarken öteki eliyle Alexandria'yı uzaklaştırdı.

Alexandria kendini adamın önünde kıpırdamadan durmaya zorladı. "Hadi, ver onu bana. Ona ihtiyacın yok. O sadece bir çocuk."

"Ah, senin işbirliğini garantiye almak için bence oldukça gerekli." Gözü dönmüş adam ona gülümsedi ve Joshua'yı uçurumun daha güvenli bir köşesine çekti. Tek elini salladı, çocuk çırpınmayı ve çığlık atmayı kesti, bir kez daha adamın şeytani kontrolü altındaydı. "Bana katılacaksın, benim olduğum şey olacaksın. Birlikte, senin hayal bile edemeyeceğin bir güce sahip oluruz."

Alexandria, çocuğu onun elinden almak için yaklaşarak, "Ama ben hiçbir zaman güç istemedim," diye itiraz etti. "Neden senin aradığın kişi olduğumu söylüyorsun bana? Bu geceye kadar benim var olduğumu bile bilmiyordun. Adımı bile bilmiyorsun."

"Alexandria. Küçük Joshua'nın zihnini okumak kolay. Benim sıradan bir insan olduğumu düşünmekte ısrar ediyorsun ama ben bundan çok daha fazlasıyım."

"Nesin sen?" Alexandria cevabından korkarak, bu canavarın her nasılsa bir insandan fazlası ve efsanedeki güçlü yaratık olduğunu bilerek nefesini tuttu. Zihin okuyabilirdi, başkalarını kontrol edebilirdi, avını uzaktan bile olsa kendine çekebilirdi. Henry'nin kalbini yerinden sökmüş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

tü. Bir kadının boynunu kırmış ve Alexandria'nın gözlerinin önünde bir başkasının da kanını emmişti. Bu adam her ne ise bir insan değildi.

"Ben aptal insanların kâbusuyum, yaşayanlardan beslenmek için gelen bir vampir. Sen benim gelinim olacaksın, benim gücümü ve hayatımı paylaşacaksın."

Bunu oldukça ciddi bir edayla söylemişti ve Alexandria ağlama ihtiyacı ile histerik kahkahalara boğulmak arasında kalmıştı. Thomas Ivan bile daha tuhaf bir diyalog yazamazdı. Bu adam söylediği şeylere inanıyordu ve kötü olan şey ise, Alexandria da bunlara inanmaya başlıyordu.

"Bu... bu pek de bana uygun bir yaşam biçimi değil." Kelimeler boğuk bir fısıltı şeklinde çıkıyordu ve Alexandria yaşamak için, Joshua'nın hayatı için bu kadar saçma bir cevap vererek yalvardığına inanamıyordu. Fakat böyle bir çılgınlığa insan nasıl karşılık verirdi ki?

"Benimle dalga geçip bu durumdan kurtulacağını mı zannediyorsun?" Canavarın elleri Joshua'nın omzunu sıkıca tutuyordu, Alexandria onun parmaklarının neredeyse kenetlenmiş olduğunu görebiliyordu.

Alexandria zaman kazanmak için başını hayır anlamında salladı. "Hayır, ben çok ciddiyim. Ben gün ışığını severim. Vampirler geceleri takılırlar. Kanı bırak, ben zaten nadiren şarap içerim. Ancak sapıkça şeylerle ilgilenen pek çok kız bulabileceğin bir bar biliyorum. Simsiyah giyinirler, şeytana taparlar ve birbirlerinin kanını içtiklerini söylerler. Ama ben onlardan değilim. Ben fazlasıyla muhafazakârımdır."

Bir katille böylesine ilginç bir sohbet nasıl yapabiliyordu? Etrafta herhangi bir güvenlik görevlisi yok muydu? Henüz kimse Henry'nin bedenini bulmamış mıydı? Herkes neredeydi? Daha ne kadar oyalanabilir, yaratığı konuşturmaya devam edebilirdi ki?

Canavarın kahkahası, sinsice ve adice Alexandria ile

alay ediyordu. "Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek, sevgilim. Gelemezler. Başkalarını uzak tutmak onları kendime çekmek kadar kolay bir mesele."

"Neden ben?"

"Senin gibi birkaç kişi daha var. Senin zihnin oldukça güçlü, işte bu yüzden kontrol edilemiyorsun. Sen gerçek bir psişiksin, öyle değil mi? Benim ırkımın bir eşte aradığı şey işte budur."

Alexandria ellerini gergin bir şekilde saçlarının arasından geçirerek, "Bilmiyorum. Bazen başkalarının bilmediği şeyleri bilirim," diye itiraf etti. "Senin burada olduğunu biliyordum, eğer söylemek istediğin buysa." Birisi derhal onları gelip kurtarmalıydı. Thomas Ivan kesinlikle onu arıyordu. "Lütfen, Joshua'yı eve ya da güvenli bir yere götürmeme izin ver. Ona ihtiyacın yok, sana bir tek ben lazımım. Söz veriyorum, yarın akşam geri dönerim. Madem çok güçlüsün, geri dönmesem bile beni her zaman bulabilirsin." Ümitsizce Joshua'ya ulaşmak istiyordu. Kardeşini öyle zayıf ve cansız bir halde, gözleri donukken görmek korkunçtu. Alexandria, Joshua'yı kendine getirmek, ona sıkıca sarılmak, onu güvende tutmak ve bu yaratığın ona bir daha asla dokunamayacağını bilmek istiyordu.

"Seni gözümün önünden ayıramam. Seni arayan başkaları da var. Seni korumak için her an etrafında olmalıyım."

Alexandria zonklayan şakaklarını avuçlarıyla ovaladı. Yaratık zihnini ele geçirmek istiyordu ve onu zihninden uzak tutmaya çalışmak Alexandria'ya daha da acı vermeye başlamıştı. "Bakın, beyefendi... bu arada adınız nedir?"

"Kibar ve medeni olacağız, öyle mi?" Canavar Alexandria'ya gülüyordu.

"Evet, sanıyorum bu en iyisi olur." Alexandria'nın kontrolü zayıflıyordu ve kendisi de bunun farkındaydı. Joshua'yı canavardan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

zorundaydı. Alexandria bu durumun üstesinden gelsin ya da gelmesin, Joshua yaşamaya mecburdu. Kasti olarak tırnaklarını avuçlarına batırdı ve dikkatini toplamak için o duyguya odaklandı.

"Peki öyleyse medeni olalım. Ben Paul Yohenstria. Karpatya Dağları'ndan geliyorum. Aksanımı fark etmişsindir."

Alexandria kendine engel olamayıp elini kardeşine uzattı. "Joshua'yı bana verin, lütfen Bay Yohenstria. O yalnızca küçük bir çocuk."

"Sen onun hayatta kalmasını istiyorsun ve ben ise sen'nin bana eşlik etmeni istiyorum. İkimizin de yararına olacak bir anlaşma üzerinde çalışabiliriz sanıyorum. Benimle aynı fikirde değil misin?"

Alexandria yorulmuştu, korkuyordu ve dahası başı fena halde ağrıyordu. Her nasılsa, bu adam Alexandria'nın savunma şeklini kullanarak onu ruhsal olarak hırpalıyor ve onun huzursuzluğunu artırıyordu; kafasındaki ses aralıksız süren baskısıyla Alexandria'yı çileden çıkarıyordu. "Seninle geleceğim ama kardeşimi burada bırak."

"Hayır sevgilim, bunu yapmayacağım. Hadi bana gel."

Alexandria istemeyerek de olsa gitti. Başka bir seçeneği yoktu. Joshua onun canıydı. Onu her şeyden çok seviyordu. Eğer Joshua'yı da kaybederse kimsesi kalmazdı. Yohenstria kendisine dokunduğu an midesi bulandı. Canavarın kanlı parmakları kolunun üstüne kaydığında Alexandria onun uzun, sivri tırnaklarının içine işlemiş kanı gördü. Henry'nin kanıydı o. Yohenstria, Joshua'yı bıraktı ama çocuk düştüğü yerde kalakaldı.

Alexandria, "Beni tutmana gerek yok. Sadece Josh'ın iyi olup olmadığına bakmak istiyorum," dedi. Böyle bir şeyle temas halinde olmak midesini bulandırdı ve kusacağından korktu.

"Şimdilik bırak onu." Parmakları kıskaç gibi sıkıydı. Alexandria'yı kendine çekiyordu böylece bedeni onun bedenine değiyordu. Alexandria onun, kan ve ölüm kokan, kokuşmuş nefesini duyabildi. Teni yapış yapıştı ve buz gibi soğuktu.

Alexandria, onun kavrayışından kurtulmak konusunda ümitsiz olduğunu bilmesine rağmen kollarında çırpındı ve kaçmaya çalıştı. Yohenstria onun boynuna daha da eğildi ve sıcak, pis nefesi Alexandria'nın tenine temas etti.

Alexandria, "Sakın. Hayır, Tanrım, sakın," diye fısıldadı.

"Tanrın seni terk etti," diye fısıldadı ve en sonunda dişlerini, derisine saplayarak Alexandria'nın boynuna geçirdi. Acı o kadar yoğundu ki her şey kararmış dönüyordu. Yohenstria onu kollarına çekti ve zengin kanı yudumlayarak beslendi. Alexandria ufacıktı ve kanını içerken onu kollarında sıkıştırıyordu. Alexandria kendi vücuduna saplanan pençelerle karanlık, çirkin bir bağ kurarak onları hissedebiliyordu. Bedeni zayıf ve halsizdi; Yohenstria onu içmeye devam ederken, Alexandria'nın kalbi bir duruyor bir atıyordu. Göz kapakları aşağı düşmüştü ama kendine Josh'ın yaşaması için savaşması gerektiğini söylerken bile gözlerinin önünde siyah noktalar dans ediyordu.

Vampir başını kaldırdı, ağzının kenarından kan damlıyordu. "Ve şimdi sen de yaşamak için içmelisin." Dişleriyle kendi bileğini açtı ve onun dudaklarına dayayıp kanının onun ağzına akışını izledi.

Alexandria'nın o iğrenç sıvıyı içmemek için mücadele edecek kadar gücü vardı hâlâ. Başını çevirmeye, ağzını kapamaya çalıştı ama vampir onu tutuyordu ve zehirli sıvıyı onun dudaklarına dayadı, Alexandria çırpınarak yutana kadar eliyle boğazını sıvazladı.

Paul Yohenstria kurbanını kardeşinin yanına bıraktı ve

HEYE PUZZLE
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

yüzünü muzaffer bir edayla karanlığa, aysız geceye çevirdi. Onu bulmuştu. Kanı sıcak ve tatlıydı, bedeni diri ve esnekti. Alexandria, onun duygularını geri getirmesi için ihtiyaç duyduğu şeyi karşılardı. Tanrıya meydan okurcasına yumruğunu sallayarak zaferini gökyüzüne haykırdı. Ruhunu kaybetmek onun seçimiydi, hem ne fark ederdi ki sanki? O özel kişiyi bulmuştu ve Alexandria onu geri döndürebilirdi.

Alexandria'nın ondan güçsüz ama içgüdüsel hareketleri, Yohenstria'nın ilgisinin tekrar ona dönmesine neden oldu. Alexandria, Joshua'nın yanına emekledi ve onu koruyucu bir şekilde kendine çekti. Vampir kıskançlıkla homurdandı. Birçoğu onu isterdi ama o Yohenstria'nındı. Onu kimseyle paylaşmayacaktı. Dönüşüm tamamlandığı an, Alexandria ona bağlanacak, kendi özgür iradesiyle ona gelecekti, çocuktan da kurtulabilirdi. Vampir elini aşağıya uzattı, çocuğu gömleğinin önünden yakaladı ve onu Alexandria'dan uzaklaştırdı.

Alexandria doğrulmayı başardı ama her şey dönüyor, onun hareket etmesini neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Ne var ki Alexandria Josh'ın tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Üstelik onun da bu kaderi paylaşmasına asla izin vermeyeceğini biliyordu. Bu canavar gerçekten de onların kendisini sevmesini sağlayabilecekse ölüm çok daha iyi bir seçenekti.

Alexandria ansızın hızla öne atıldı. Kollarını uzatıp Joshua'yı yakınına çekti ve onun bu hareketi ikisini uçurumun kenarına taşıdı. Rüzgâr onlara doğru esiyor, tuzlu su damlaları yakıyor ve arındırıyordu. Dalgalar, onları ıslak mezarlarına çağırmak için yükseliyor ve altlarındaki sarp kayalıklara gök gürültüsü gibi çarpıyordu.

Pençeler Alexandria'yı yakaladı, kanatlar çılgınca çırpındı ve sıcak, kokuşmuş nefes Alexandria'nın düşmanının yaklaştığını haber verdi. Tırnaklar onu kavrarken, Alexandria çığlık attı ve canavar iki kardeşi kurtuluşlarından uzağa taşıdı. Joshua'yı aşağıya bırakmaya Alexandria'nın bir türlü eli gitmedi. Bir şans olabilirdi, onları alıkoyan bu canavarın onları izlemediği bir an, Alexandria'nın Josh'ın kaçmasına yardım etmesi için bir an. Alexandria yüzünü kardeşinin altın buklelerine gömdü ve kendisi hayattayken ona ölme şansını verecek kadar güçlü olmadığını fısıldayarak gözlerini kapadı. Gözyaşları boğazını yaktı ve canavarın artık içinde yaşadığının ve ikisini sonsuza kadar bağladığının farkında olarak lekelendiğini hissetti.

Canavarın onları götürdüğü yer karanlık ve rutubetliydi; kayalıklara oyulmuş, sularla çevrili, derin bir mağaraydı. Kaçmak için bir yol görünmüyordu. Yohenstria ikisinin bitkin bedenini onları aşağılarcasına mağaranın ağzındaki ıslak kumlara fırlattı ve huzursuz bir şekilde, Alexandria'nın başkaldırmasından dolayı köpüren öfkesini kontrol altına almaya çalışarak ileri geri yürümeye başladı.

"Böyle bir şeyi bir daha asla yapmayacaksın, yoksa bu çocuğun senin asla tahmin edemeyeceğin bir şekilde acı çekmesini sağlarım." Alexandria'nın önünde dikilerek, "Anlatabiliyor muyum?" diye sordu.

Alexandria doğrulmaya çalıştı, kan kaybettiği için güçsüzdü. "Burası neresi böyle?"

"Benim inim. Etrafım sularla sarılı olduğu için avcı benim izimi bulamaz. Onun zihni deniz yüzünden bulanır." Paul Yohenstria kabaca güldü. "O benim ırkımdan pek çok kişiyi yenilgiye uğrattı ama beni bulamaz."

Alexandria dikkatlice etrafına baktı. Görebildiği kadarıyla, etrafta yalnızca okyanus dalgaları vardı. Kayalıklar aşağıda, çorak, kaygan, sarp bir şekilde uzanıyor ve mağaradan tırmanarak çıkmayı imkânsız hale getiriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

Vampir onları güvenli bir şekilde kapana kıstırmıştı. Ve burası soğuktu, buz gibi soğuktu. Alexandria soğuktan titriyordu. Sis hafif hafif üzerlerine iniyordu ve Alexandria, Joshua'nın vücudunu korumak için kendisininkiyle örtmeye çalıştı.

Fakat gel-git yükseliyor ve onların üzerine uzandıkları kum ve taşlar tuzlu su içinde yüzüyordu. "Burada kalamayız. Akıntı içeri geliyor. Boğulacağız." Alexandria, Joshua'nın başını kucağına yatırdı. Joshua, başına gelenlerden habersiz gibi görünüyordu ve Alexandria bunun için minnettardı.

"Bu mağara dağın içine doğru uzanır. İçerilere gittikçe, daha kuru bir hal alır." Vampir başını bir yana kaldırdı ve kanlanmış gözleriyle Alexandria'ya baktı. "Biraz konforsuz bir gün geçireceksin, sevgilim. Ben uyurken yanımda olmana izin verecek kadar güvenmiyorum henüz sana, üstelik etrafta tek başına gezinmen için de seni bırakamam. Kaçman için bir yol olduğunu sanmıyorum ama sandığımdan çok daha zekisin. Seni mağaraya zincirlemekten başka yol bırakmadın bana. Islak olacaktır ama katlanabileceğine eminim."

Alexandria, "Bunu neden yapıyorsun? Ne elde edeceğini umuyorsun? Neden beni hemen buracıkta öldürmüyorsun?" diye sordu.

"Senin ölmene izin vermeye hiç niyetim yok. Katiyen. Benim gibi olacaksın; güçlü ve doyumsuz. Birlikte yöneteceğiz, yenilmez olacağız. Hiç kimsenin bizi durdurmaya gücü yetmeyecek."

Alexandria hemen, "Ama sana kendi özgür irademle katılmak zorunda değil miydim?" diye karşı çıktı. Bu canavarın yaşam şeklini kesinlikle kabul etmeyecekti. Şayet üzerinde güç kullanmazsa bu imkânsızdı. Onun istediğini yerine getirmesine yetecek kadar güçlü bir sebep yoktu.

Ama Alexandria bunu düşünür düşünmez, Joshua'nın kollarında kıpırdandığını hissetti.

Vampir, Alexandria'ya tepeden bir tavırla baktı. "Ah, kendi rızanla olacak zaten, sevgilim. Nihayetinde benim ilgim için yalvaracaksın. Bunu garanti ederim ki öyle olacak." Vampir ona doğru eğildi ve Alexandria'yı kolundan tutarak ayağa kaldırdı.

Rüzgârın şiddetiyle ve denizden sıçrayan sular yüzünden sallanıyor olsa da Alexandria sahip olduğu tüm güçle Joshua'ya tutundu.

Paul başını salladı. "Bir insan için olman gerekenden daha güçlüsün. Zihnin kontrol edilmeye ya da ikna edilmeye karşı çok dirençli. İlginç bir durum. Ama sakın benim sabrımı fazla denemeye yeltenme, sevgilim. Sinirlendiğimde oldukça acımasız olabilirim."

Alexandria, ağzından histerik bir hıçkırığın yükseldiğini ve kendisini nefessiz bıraktığını hissetti. Eğer bu sabır göstermesiyse Alexandria bu adamın neler yapabileceğini düşünmek istemiyordu. "Birileri o üç kadını özleyecektir, onları arayacaktır. Ve Henry'yi bulacaklardır."

"Henry de kim?" diye şüphe içinde sordu, yüzü kıskançlıkla buruştu.

"Onu tanıyorsun, sen öldürdün."

"O budala bunak mı? Yoluma çıktı. Ayrıca restoranda seni hissettim, bana meydan okuyordun ve senin dikkatini çekmeye ihtiyacım vardı. Yaşlı adam ve çocuk senindi. Benim amacıma hizmet ettiler."

"Onu bu yüzden mi öldürdün? Ona değer verdiğimi bildiğin için mi?" İçi o kirli kanla yanarken bile, Alexandria'nın korkusu artıyordu. Sanki birisi iç organlarına alevden oklar saplıyormuş gibi hissediyordu ve yüreği iyi, tatlı Henry için sızlıyordu.

"Eski hayatından geriye kalanların bağlılığına engel ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

masına izin veremem. Sen benimsin. Yalnızca benim. Seni kimseyle paylaşmayacağım."

Alexandria'nın kalbi hızla atmaya başladı ve farkında olmadan Joshua'yı daha da sıkı tuttu. Vampir en sonunda kardeşini de öldürecekti. Çocuğu hayatlarında tutmak gibi bir niyeti yoktu. Alexandria, Joshua'nın kaçması için bir yol bulmak zorundaydı. Yine sallanmaya başladı ve Yohenstria ona ulaşıp kolundan tutmasaydı düşecekti.

"Işık mağaranın arkalarına kadar ulaşamayacak, yoksa tenin yanardı. Hadi, şafak sökmeden önce gidelim."

"Güneşe çıkamaz mıyım?"

"Kolayca yanabilirsin. Ne var ki henüz o denli bir değişim geçirmedin." Alexandria'yı çok güçsüz olduğu için insafsız ve kayıtsız bir şekilde, hâlâ Joshua'ya tutunurken mağaranın derinlerine doğru çekiştirdi.

Alexandria defalarca düştü, gelen dalgalar elbiselerine sıçrıyordu. Vampir onu kendisiyle birlikte, bazen de arkasından çekiştirerek yürümeye devam etti. Alexandria, vücud ısısının bir kısmını kardeşinin titreyen bedenine vermeye çalışarak onu kendine daha da yaklaştırdı. Joshua kaskatı kesilmişti, Alexandria'nın kollarında ölü gibi ağırdı. Alexandria düşünmeyi denedi ama yapamıyordu ve yere uzanmaya müthiş ihtiyacı vardı.

Mağaranın içine doğru birkaç metre ilerledikten sonra vampir durdu, Alexandria'yı, üzerine kalın bir zincirin ve kelepçenin takılı olduğu taş duvara dayadı. Alexandria, vampirin kelepçeyi bileklerinde sıkmasıyla birlikte, kelepçenin üzerinde kan lekeleri olduğunu fark etti. Açıkça görülüyordu ki vampir buraya birden fazla kurban getirmişti. Metal onun yumuşak tenini kesti. Suyun kucağına akmasını ve daimi döngüsüyle geri çekilmesini umursamadan Alexandria kendini yere bıraktı. Sırtını kayalığın duvarına

yasladı ve titreyerek dişleri gıcırdarken kardeşini kollarına almak için uzandı.

Vampir sakince güldü. "Şimdi dinleneceğim. Korkarım yakında senin için bunu yapmak bir hayli zor olacak." Ona sırtını döndü ve uzun adımlarla uzaklaştı, alaycı kahkahası arkasından yankılanıyordu.

Kucağındaki Joshua birden kıpırdandı, doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. Vampir onu transından çıkarmıştı, Joshua haykırdı ve Alexandria'ya sıkıca sarıldı. "O Henry'yi öldürdü. Onu gördüm, Alex. O bir canavar!"

"Biliyorum, Josh, biliyorum. Böyle korkunç bir şeye şahit olduğun için çok üzgünüm." Alexandria yanağını onun lülelerine sürttü. "Sana yalan söylemeyeceğim. Burada başımız belâda. Bizi buradan çıkarabileceğimden emin değilim." Kelimeler Alexandria'nın ağzında büyüyor ve gözkapakları kendi iradesi dışında kapanıyordu. "Su yükseliyor, Josh. Şu an yapabiliyorken senden, güvende olman için tırmanabileceğin bir çıkıntı olup olmadığını görmek için etrafa dikkatlice bakmanı istiyorum."

"Seni bırakmak istemiyorum. Korkuyorum."

"Biliyorum, ufaklık. Ben de korkuyorum. Ama senin çok cesur olmana ve bunu benim için yapmana ihtiyacım var. Bak bakalım neler bulacaksın."

İçeriye bir dalga girdi, Alexandria'nın çenesine kadar deniz yükseldi, sonra da arkasında köpükten bir örtü bırakarak geri çekildi. Joshua korku içinde çığlık attı ve Alexandria'nın boynuna atladı. "Bunu yapamam, Alex. Gerçekten yapamam."

"Mağaranın dışına çıkmaya ve suyun sana ulaşamayacağı bir yer bulup beklemeye çalış."

Joshua başını inatçı bir şekilde salladı, sarı lüleleri sallandı. "Hayır Alex, seni bırakmayacağım. Seninle kalmak zorundayım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

Alexandria'nın tartışacak enerjisi yoktu. Sadece düşünmeye odaklanmalıydı. "Tamam Josh, endişelenme." Duvardan destek aldı ve ayaklarının üzerinde dikilmeyi başardı, su yalnızca baldırlarına kadar yükseldi. "Bunu birlikte yapabiliriz. Hadi etrafa bakalım."

Mağaranın karanlığında bir şey görmek neredeyse imkânsızdı ve kayalara çarpan dalgaların sesi Alexandria'nın kulaklarına gök gürültüsü gibi geliyordu. Elinde olmadan titriyordu ve dişleri o kadar çok birbirine çarpıyordu ki Alexandria kırılmalarından korktu. Tuz, teninde ve saçlarında katılaşmıştı; boynundaki yara alev alev yanıyordu. Güçlükle yutkundu ve ağlamamak için kendini zor tuttu. Joshua'yı alabilecek tek oyuk Alexandria'nın başının oldukça üzerindeydi. Daha uzun olsaydı, Joshua'yı yukarıya itebilirdi ama ikisi de oraya muhtemelen yetişemezdi.

Bir sonraki dalganın kuvveti Joshua'nın ayaklarını neredeyse yerden kesti. Alexandria'nın belini yakaladı ve tutundu. Alexandria gözlerini kapadı ve duvara yaslandı. "Seni olabildiğince sağlam tutacağım Josh ve sonra seni elimden geldiği kadar yukarı kaldıracağım. Ardından da seni omuzlarıma çıkaracağız, tamam mı? O kadar kötü bir fikir değil." Onu cesaretlendirmek için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Joshua korkmuş görünüyordu, yine de başını güvenini belli edercesine hızla salladı. "O adam geri gelecek ve bizi öldürecek mi Alex?"

"Geri gelecek Josh, çünkü benden bir şey istiyor. Eğer direnebilirsem bu bize bu belâdan nasıl kurtulacağımızı bulmamız için zaman kazandıracaktır."

Joshua ona çok ciddi bir ifadeyle baktı. "O seni ısırdığı zaman Alex, kafamın içinde onun kahkaha atışını duyabildim. Senin beni öldürmeni sağlayacağını söyledi. Sen de onun gibi olur olmaz, beni öldürmek isteyecekmişsin çünkü senin yoluna çıkacakmışım. Senin, benim bedenimdeki tüm kanı alacağını söyledi." Joshua ablasına sıkı sıkı sarıldı. "Bunun doğru olmadığını biliyorum."

"Aferin sana. Bu onun planının bir parçası. Birbirimizden korkmamızı sebep olmak. Ama biz bir takımız, Josh. Bunu sakın unutma. Ne olursa olsun seni seviyorum, biliyorsun öyle değil mi? Ne olursa olsun." Alexandria başını Joshua'nın başına dayadı ve dalgaların bacaklarına ulaşmasını umursamadı. O kadar yorgun ve güçsüzdü ki vampirle yüzleşmek şöyle dursun, bu günün üstesinden gelebileceğinden bile emin değildi. Düşünmek imkânsızlaşana ve kelimeler hep birlikte aklında dönüp durana kadar sessizce dua etmeyi sürdürdü.

Joshua'nın çılgınca haykırışı ayakta uyuya kalan Alexandria'yı uyandırdığında güneş ışığı mağaranın girişinden içeri süzülüyordu. Dalga Joshua'nın göğsüne yavaş yavaş çarpıyor, onun ayaklarını yerden kesiyordu. Alexandria'nın ayaklarına kapanmış, çarpan dalgalarla sürüklenmemek için zor tutunuyordu.

"Uyandım Josh. Çok özür dilerim," diye fısıldadı Alexandria, bitkin düşmüştü ve ayakta duracak takati kalmamıştı. Işık gözlerini acıttı, tuzlu su tenini kaşındırıyordu. Derin bir nefes alarak yükselen denizden korumak için Joshua'yı kucağına aldı.

Onu uzun süre kucağında tutmasına imkân yoktu ama kardeşini yanında hissetmesi ikisini de biraz olsun rahatlatmıştı. Büyük bir şey dalgayla gelip Alexandria'nın ayağına çarptı. Alexandria ürperdi ve kardeşini daha sıkı tuttu.

"Çok soğuk." Joshua titriyordu, her yeri Alexandria gibi sırılsıklamdı.

"Biliyorum ufaklık. Uykuya dalmaya çalış."

"Acıtıyor, öyle değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

"Ne?" Bir dalga Alexandria'yı duvara yapıştırdı ve az kalsın Joshua'yı tutuşunu bozuyordu.

"Seni nereden ısırdı? Uyurken inliyordun."

"Biraz acıyor, Josh. Seni omuzlarıma çıkarmaya çalışacağım. Yukarı kendi başına çıkmak zorunda kalabilirsin, tamam mı?"

"Bunu yapabilirim Alex."

Alexandria o kadar güçsüzdü ki dalgalar onu arkasındaki kayalık duvara fırlatıyordu ama Joshua her nasılsa onun omuzlarına çıkmayı başardı. Joshua'nın ağırlığı Alexandria'yı neredeyse dizlerinin üzerine çökertti ve topuzundan açılan saçları, Joshua'nın bacaklarına dolanmıştı, onun canını acıtıyordu ama ses çıkarmadı. Hayatta en sevdiği varlığın hayatı için buna katlandı. Su şimdi beline ulaşmış, durmak nedir bilmeden gittikçe yükseliyordu. Bilekleri tuzlu su yüzünden yanıyordu, boynundaki yara açıktı ve iç organları sızlıyordu. Bacaklarına sürtünen, tenini kemiren şeyleri hissedebiliyordu. Hepsi çok korkutucuydu ama Alexandria kurtulma arzusunu kardeşi için güçlü tutmaya kararlıydı.

"Bunu yapabiliriz, öyle değil mi Josh?"

Josh ağırlığını duvara verdi ve ikisini denizin sürekli saldırısına karşı sabit tutmak için kolunu kalın zincire sardı.

"Evet yapabiliriz, Alex. Endişelenme. Ben ikimizi de kurtarırım." Joshua bu konuda oldukça kararlı ve azimliydi.

"Kurtaracağını biliyorum." Alexandria tekrar gözlerini kapadı ve dinlenmeye çalıştı.

Alexandria birkaç dakika boyunca uyudu uyandı. Üzerine sıçrayan su amansızdı, adeta derisini bedeninden yüzüyordu.

En azından su geri çekilmeye başladı ve tükenmek bilmeyen hırpalayıcı gücü durgunlaştı. Joshua aşağıya

tek başına inmek zorunda kaldı; Alex kollarını daha fazla kaldıramaz hale gelmişti. Josh ablasının dediğini yaparak hapishanelerini keşfe çıktı ve mağaranın çıkışına yöneldi. Alexandria genelde onun uyması için bir milyon güvenlik kuralı koyardı ama bu kez kardeşini yalnızca donuk gözlerle izledi.

Joshua, yukarıya tırmanmak için bir yer bulmak amacıyla kayalığın kenarlarını inceledi ama kayalar çok dik ve kaygandı. Çok susamıştı ve kayaların kenarlarından temiz suyun akabileceği bir yer aradı ama hiçbir şey göremedi. Soğuk ve ıslak tenine güneş iyi geldi ve giysilerini kurutmak ve ısınmak için kuma uzandı.

Alexandria yere yığılmış ve başını taş duvara çarpmıştı. Sonra bir anda uyandı ve çılgına dönmüş bir halde etrafına bakındı. Joshua! Gitmişti. Alexandria uyuyakalmıştı ve dalgalar onu götürmüştü! Ayak bileklerindeki kelepçeleri zorlayarak ayağa kalkmaya çalıştı ve kardeşine seslendi.

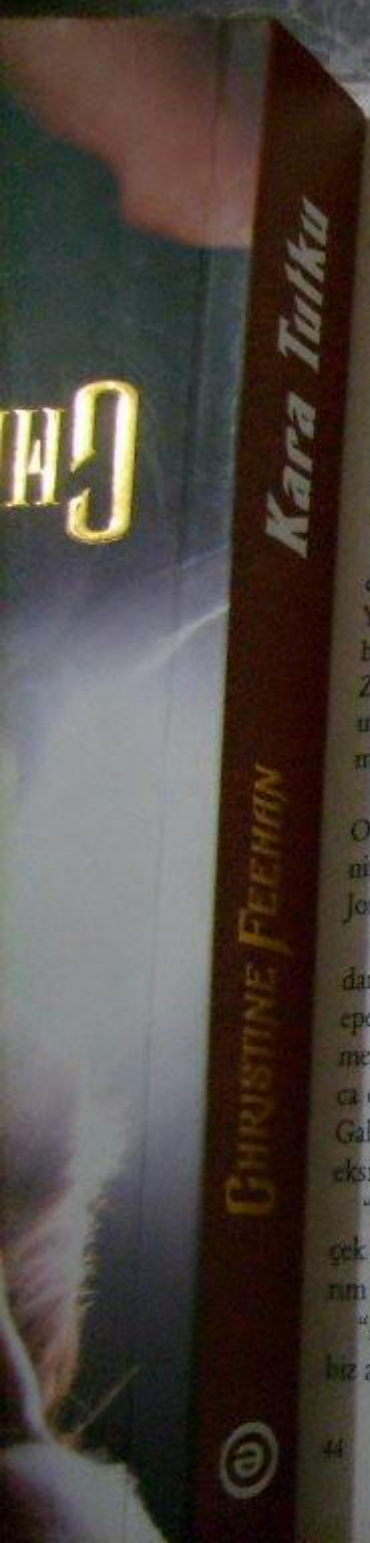
Alexandria'nın sesi kısılmıştı, neredeyse hiç çıkmıyordu. İçeri süzülen zayıf güneş ışığı gözlerini ve tenini yaktı ama Alexandria zincirlerini çekti ve asıldı, hiç durmadan Joshua diye haykırdı.

Joshua mağaraya girip onun yanına geldiğinde Alexandria hıçkırıklar içinde yığıldı. "Ne oldu Alex? Adam geri gelip seni yine incitti mi?"

Alexandria başını yavaşça kaldırdı. Joshua onun kanayan bileklerine dokundu. "O adam geri döndü ve ben seni korumak için orada değildim."

Karşısındakinin kendi hayal ürünü değil de gerçekten kardeşi olduğuna inanamayarak gözyaşları içinde Joshua'ya baktı. Joshua'ya uzanıp ona sımsıkı sarıldı ve incinmediğinden emin olmak için ellerini üzerinde gezdirdi. "Hayır, adam geri gelmedi. Güneş varken gelebileceğini sanmıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

"Gidip bakmalı mıyım? Gizlice sokulabilirim." Güneş ışığı onun daha cesur hissetmesini sağlamıştı.

"Olmaz!" Alexandria bir eliyle onun kolunu sıkıcı kavradı. "O adamın yanına gitmeye kalkışayım deme." Koluyla şiş dudaklarını sildi, kurumuş ve kanamaya başlamıştı. "Buradan çıkmanın bir yolu var mı? Kayalıktan yukarı tırmanabilir misin?"

"Hayır, ayak basacak hiçbir yer yok. Saklanmak için bile güzel bir yer yok. Mağaranın derinliklerine henüz bakmadım. Belki de oradan bir yol vardır."

"Bunu denemeni istemiyorum, Josh. Eğer seni orada bulursa, sana yardım edemem." Alexandria, Paul Yohenstria'nın hakikaten de sözünün eri olup olmadığını bilmiyordu ama her ne ise, Joshua onunla başa çıkamazdı. Zihninde altı yaşındaki bir çocuğun bir vampiri tabutunda uyurken bulduğu görüntüler belirdi. Gerçekten de tabutta mı uyuyorlardı?

"Ama sen yaralısın Alex. O adam buraya geri dönecek. O yüzden seni yukarı bağladı böylece geri gelecek ve senin canını biraz daha yakacak." Sesi ağlamaklı çıkmıştı Josh'ın.

"O çok hasta, Josh." Alexandria onun yanağındaki bir damla yaşı sildi, sonra da alnından öptü. "Onu yanında epey numara yapmak zorunda kalabiliriz. Benim evlenmek istediği kadın olduğumu sanıyor. Ne kadar aptalca değil mi? Hem de birbirimizi hiç tanımazken üstelik. Galiba kafasından sorunlu, bilirsin işte, beyninde bir tahta eksik gibi."

"Bence o bir vampir Alex, televizyondaki gibi. Sen gerçek hayatta öyle şeyler olmadığını söylemiştim ama sanırım yanılıyorsun."

"Belki de. Dürüst olmam gerekirse bilmiyorum. Ama biz alt edilmesi zor bir takımız, Josh." Aslında, Alexandria

o kadar bitkindi ki daha fazla ayakta duracak hali kalmamıştı ve denemek için bile uğraşmıyordu. Eğer vampir şu anda dönerse, ona çok kolay yem olacaklardı. "Sanırım biz onun için fazla akıllıyız, ne dersin?"

"Avcı ile ilgili bir şeyler söyledi. Sen de bunu söylediğini duydun mu? Onu avlayan biri var. Avcı onu bulana kadar direnebiliriz." Alexandria o kadar yorulmuştu ki gözleri yine kapanıyordu.

"Ben korkuyorum Alex. Sence, vampir uyanıp bizi öldürene kadar avcı buraya gelir mi?" Joshua'nın alt dudağı sesiyle birlikte titriyordu.

Alexandria bir kez daha ayakta durmak için büyük çaba sarf etti. "Gelecektir, Josh. Bekle ve gör. Gece gelecektir, vampirin onu hiç beklemediği bir anda. Senin gibi sarı saçları olacaktır. İri, kuvvetli ve güçlü biri olacaktır, tıpkı bir orman kedisi gibi." Alexandria zihninde kardeşi için yarattığı kahramanı canlandırabiliyordu.

Joshua, "O daha mı güçlü?" diye sordu umutla.

Çocuk için bir peri masalı yaratarak kendisi de buna inanmak isterken, "Çok daha güçlü," dedi kesin bir ifadeyle. "Altın gibi ışıldayan gözleriyle o sihirli bir savaşçı. Vampir ona bakamaz, çünkü kendisinin o alev alev yanan gözlerdeki yansımasını görür ve kendi çirkin görüntüsünden korkar."

Kısa bir sessizlik oldu ve Joshua parmak uçlarıyla onun yüzüne dokundu. "Gerçekten mi Alex? Avcı gerçekten de gelip bizi kurtaracak mı?"

Alexandria, ona umut vermenin hiçbir zararı olmadığını gördü. "Yalnızca cesur ve güçlü olmamız gerekiyor. O bizim için gelecek Joshua. Gelecek. Kafa kafaya vereceğiz ve o yaşlı vampiri zekâmızla alt edeceğiz." Kelimeleri ağzında geveliyordu. Kansız olduğu için vücut ısısı düşüyor, gücü hızla tükeniyordu. Alexandria nasıl olup da akşamı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

karanlığına kadar hayatta kalabildiğini bilmiyordu. Göz kapakları yine düştü, gözlerini açmasına imkân yoktu.

Joshua ablasına söylemek istemiyordu ama berbat görünüyordu. Hatta korkunç. Ağzı şişmiş ve morarmıştı. Tuz tenini sarmış, ona canavarımsı bir görüntü vermişti. Saçları grimsi-beyazımsı tutamlar halinde yüzünün her bir yanına dağılmıştı ve Joshua ablasının saçlarının kendi renginin ne olduğunu artık söyleyemezdi. Elbiseleri parçalanmış ve yol yol beyazlaşmıştı. Yosun parçaları eteğinden ve yırtık pırtık çoraplarından sarkıyordu. Bacakları pek çok yerden kanıyordu. Sesi bile tuhaf geliyordu. Dahası boynu şişmişti ve yarası hâlâ açık gibi görünüyordu. Ne var ki Alexandria bunların hiçbirinin farkında gibi değildi. Josh çok korkmuştu. Ablasının yanına oturdu, elini tuttu ve güneş yavaş yavaş göğü terk ederken bekledi.

Güneş batar batmaz Alexandria kendine geldi. Yerde endişe verici bir kıpırtı hissetti ve o an vampirin uyandığını anladı. Kolunu Joshua'nın omzuna attı ve onu yakınına çekti. "Vampir geliyor," diye yavaşça onun kulağına fısıldadı. "Senin mağaranın dışına çıkmanı ve çok sessiz olmanı istiyorum. Seni bana karşı kullanmayı deneyecek, bir şekilde sana zarar vermeye çalışacak. Eğer ortalıkta olmazsan, yani görüş alanının dışında durursan belki de seni unutur."

Joshua, "Ama Alex," diye karşı çıktı.

"Bunu benim için yapman lazım tatlım. Ne olursa olsun, çok sessiz ol." Onu hızla öptü. "Git şimdi. Seni seviyorum Josh."

"Seni seviyorum Alex." Joshua kendini mağaranın dışına attı ve kayalığın duvarına yaslandı.

Alexandria sıkıntılı gözleriyle onun gidişini izledi. Gelgit tekrar başlıyordu ve o henüz altı yaşındaydı. Sonra

Alexandria hiçbir ses duymamasına rağmen, aniden vampirin onu izlediğini hissetti. Başını çevirdi ve onunla göz göze geldi.

Vampir, "Yaşlanmış gibi görünüyorsun," diyerek Alexandria'yı cana yakın bir tavırla selamladı.

Alexandria sessiz kaldı, yalnızca onu izledi. Korkunç gülümsemesi yüzüne yayıldı. Onları birbirinden ayıran mesafeyi geçti ve Alexandria'nın bileklerini kaldırıp inceledi. Birini ağzına getirdi ve bakışlarını Alexandria'nın gözlerine dikerek, acıyan yaralardan kan emmeye başladı.

Alexandria gözle görülür bir şekilde irkildi ve elini çekmeye çalıştı. Alexandria'yı kemiğini kırmakla tehdit ederek bileğini daha sıkı tuttu. "Seni bırakmamı istiyorsun, öyle mi?"

Alexandria kıpırdamadan durmak ve onun iğrenç dokunuşuna tahammül etmek için kendini zorladı. Kelepçeler yere düştüğünde doğrulmaya çabaladı.

Vampir, "Burayı terk etmek mi istiyorsun?" diye sordu sakince.

"İstediğimi biliyorsun."

Vampir pençeli ellerinden biriyle onun boynunu yakaladı ve Alexandria'yı kendine çekti. "Ben acıktım sevgilim ve çocuğun bir gece daha yaşaması ya da ölmesi için seçim yapmanın zamanı geldi."

Alexandria'nın onunla mücadele edecek gücü yoktu, bu yüzden bunu denemedi bile. Vampir dişlerini boynuna geçirdiğinde acı ile haykırmasına mani olamadı. Vampir beslenirken hırıltılı bir ses çıkarıyordu. Alexandria'nın dolaşık saçlarına yapışmış yumruğu, onu iştahla emerken kıpırdamasına izin vermiyordu. Alexandria hayatının kendisinden çekildiğini ve onun boğazından aşağı indiğini biliyordu. Kansızlıkla ve aşırı soğukla boğuşuyordu. Hiçbir şeyin önemi yok gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lioslaith

Yohenstria, onun kendinden geçtiğini hissetti ve düşmesine engel olmak için onu kollarında yakalaması gerekti. Alexandria'nın kalbi güçlükle atıyor, nefesi kesiliyordu. Yine çok fazla kan içmişti. Dişleriyle kendi bileğini deldi ve onun ağzına götürüp koyu sıvıyı içmesi için zorladı.

Hayat ve ölüm arasındayken dâhi, Alexandria ona karşı koyuyordu. Vampir onun zihnini ele geçiremiyor ve onu tamamen kendi kontrolüne alamıyordu. Alexandria'ya kirli kanının birazını yutturmayı başarsa da bunun Alexandria'nın kendini kaybetmeye çok yaklaştığı için olduğunu biliyordu. Yine de Paul onu beslenmeye her zorladığında, onu kendi karanlık dünyasına daha da yaklaştırıyordu. Alexandria ölemezdi; Paul buna izin vermezdi. Onu hayatta tutabilmek için daha fazla kan içmeye mecbur edecekti.

Ne var ki buna karar verdiği an, havadaki huzursuzluğu hissetti. Dudaklarından sessiz bir tıslama çıktı ve başını yavaşça döndürdü. "Bulunduk sevgilim. Gel, avcının neye benzediğini göreceksin. Bu dünyada onun gibi olan kimse yoktur. O acımasızdır." Paul Yohenstria, Alexandria'yı yarı taşıyarak yarı sürükleyerek mağaranın dışına geceye çıkardı.

Etraflarında dalgalar, su sıçratarak kıyıya vuruyordu ve denizin köpüğü falezin duvarlarına ulaşıyordu. Vampir, Alexandria'yı yere bıraktı ve kendisi etrafı açık sahilin tam ortasında dikildi, gözleri gökyüzünü tarıyordu.

Alexandria, Joshua'ya ulaşmak için geniş kumsal boyunca emekledi. Josh bir gölgeye sinmiş, kendini sakinleştirmeye çalışarak ileri geri sallanıyordu. Alexandria kendini onun yanına çekti ve Joshua ile vampir arasında kaldı. Korkunç bir şey olmak üzereydi. Çevrelerindeki havanın yoğunlaştığını hissedebiliyordu. Rüzgâr fırıl fırıl dönüyordu ve saklandıkları kovuğu sis kaplamıştı.

Sisin yoğunluğu içinde bir yerlerde ani bir hareketlenme vardı ve vampir haykırdı. Ses yüksekti, korku ve öfkeyle doluydu. Alexandria'nın kalbi neredeyse duracaktı. Eğer vampir bu kadar korktuysa, oradaki şey her neyse kendisi için de ölümcül olmalıydı. Joshua'yı kendine çekti ve onun gözlerini elleriyle kapadı. Birbirlerine kenetlenmiş titriyorlardı.

Sisin içinden kocaman altın bir kuş görünür gibi oldu. Sahile öyle hızlı geldi ki hayal gibiydi. Pençeleri dev gibiydi ve altın gözleri güçlü bir şekilde parlıyordu. Yoğun sis dağılıp ardında yarı insan yarı kuş şeklinde bir yaratık ortaya çıkardı. Alexandria çığlığını zor tuttu.

Sonra bu yaratık bir erkeğe dönüştü; iri, uzun ve oldukça kaslı kolları ile büyük bir göğsü olan bir adama. Uzun sarı saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Bedeni, avına sinsice saldıran vahşi bir kedi gibi esnek hareket ediyordu. Yüzü gölgelenmişti ama Alexandria erimiş altın gibi gözlerin parlaklığıyla vampiri kendine kilitlediğini görebiliyordu.

"Paul, demek sonunda karşılaştık." Ses güzeldi, dalga dalga yayılan melodik bir sesti ve Alexandria'nın ruhunun derinliklerine işliyordu. Uzun boyluydu, bir Viking savaşçısı gibiydi. "Şehrimin etrafında neden olduğun pislikleri temizledim. Meydan okuduğun besbelli. Sana iyilikte bulunmaktan başka bir şey gelmiyor artık elimden."

Vampir geriye doğru hareket ederek aralarına daha fazla mesafe koydu. "Sana asla meydan okumadım. Sınırlarını bildim." Yaltaklanıyor gibiydi, Alexandria'nın tüyleri diken diken oldu. Bu avcı denen adam o kadar güçlüydü ki vampirin yüreğine korku salmıştı.

Avcı başını yana eğdi. "Sen yasak olduğu halde öldürdün. Kuralı biliyorsun, çarpık olan."

Hemen sonra vampir harekete geçti, pençelerini ve dişlerini çıkararak davetsiz misafiri öldürmek üzere öne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

doğru sıçradı. Avcı kolayca kenara çekildi ve pençesini geçirdiği gibi vampirin boynuna saplayarak onu kesti. Canavar kan kırmızı bir volkan gibi patladı.

Alexandria, avcının altın rengi kafasının eğildiğini gördüğünce dehşete kapıldı; dişleri uzamış, ağzı bir kurda aitmiş gibi köpürüyordu. Avcı, vampirin kalça kemiğini ince bir dalı yakalar gibi kavradı, çatırdama sesi adeta Alexandria'nın bedeninde yankılandı. Alexandria, Joshua'nın böylesine korkunç ve iğrenç bir görüntüye şahit olmaması için başını aşağıya eğdi ve ona daha sıkı sarıldı.

Vampir, göğsünden akan kanı eliyle sildi ve altından avcıya nefret dolu gözlerle baktı. "Benden farklı olduğunu sanıyorsun Aidan ama değilsin. Sen bir katilsin ve savaşmaktan hoşlanıyorsun. Yaşadığını hissettiğin tek an bu. Kimse senin gibi can alarak keyfi ve gücü hissedemez. Söyle Aidan, bu dünyada hiçbir rengi göremediğin doğru değil mi? Ve mücadele içinde değilsen hiçbir duygu hissetmediğin? Sizler en esaslı katillersiniz. Sen, Gregori ve erkek kardeşin Julian. Siz dünyamızdaki en karanlık gölgelersiniz. Siz asıl katillersiniz."

"Sen kurallarımızı çiğnedin Paul. Şafağı şerefinle karşılamak yerine güç elde edeceğini sanarak ruhunu satmayı seçtin. Ve masum çocukların kanı ile beslenmek için dişi bir insanı dönüştürüp kanı bozuk bir vampir yarattın. Cezayı biliyorsun."

Sesi saflığın ta kendisiydi; duru ve temiz bir güzellik. Ses Alexanadria'nın zihnine akıyor, onu avcının her buyruğunu yerine getirmeye razı kılıyordu. "Beni mağlup etmenin hiçbir yolu yok biliyorsun," ses devam etti ve Alexandria bu söylediğine inandı. Sesi yumuşak ve tatlıydı, öylesine gerçekti ki kimse ona kafa tutamazdı. O gerçekten yenilmezdi.

Paul Yohenstria ayakta durmaya çalışarak, "Birinin sen-

nin peşine düşmesi fazla zaman almaz," diyerek onunla alay etti. Vücudu parlıyor ve ufalıyordu ama tam değişirken avcı ona tekrar saldırdı.

Ses korkunçtu. Sis saldırıyı görmesine mani oldu ve avcı hayal meyal bir varlığa dönüştü ki Alexandria onun hareketlerini takip edemez oldu. Ne var ki sisin içinden iğrenç bir görüntü belirdi; vampirin kan ve pıhtıyla dümdüm olmuş saçlarının çevrelediği kafası oradaydı, gözleri açıktı ve dik dik bakıyordu. Vampirin başı, arkasında kızıl bir iz bırakarak Alexandria'ya doğru yuvarlandı.

Alexandria zar zor doğruldu, o iğrenç baş yalnızca birkaç metre önlerinde durduğunda, ellerini Joshua'nın gözlerinde tutarak onu kendine doğru bastırdı. Sis girdap oluşturarak döndü ve yoğunlaştı. Avcı başını çevirdi ve eritilmiş altından gözlerini dehşet içerisindeki Alexandria'ya dikti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

Üçüncü Bölüm

Aidan Savage, bakışlarını küçük çocuğu göğsüne bastıran deliye dönmüş dişi vampire dikti ve iç geçirerek göğsünü şişirdi. Aidan'ın içindeki kötü ruh bugün güçlüydü, özgür kalmak için çabalıyor, zihnindeki kırmızı pus kontrolü ele geçirmek için avaz avaz haykırıyordu. Az evvel katlettiği vampir haklıydı; içindeki katili bastırmak Aidan için gittikçe daha da güç oluyordu. Mücadeleden hem güç ve haz alıyor hem de savaşmak onda bağımlılık yaratıyordu, çünkü Aidan'ın herhangi bir şey hissettiği tek an savaştığı andı. Aidan yüzyılların soğuğuna ve yalnızlığına, siyah-gri varoluşa katlanmıştı, savaş için duyduğu tutku dışında hiçbir rengin ve duygunun tadını alamıyordu.

Aidan bakışlarını sahile çevirdi, sonra da dikkatini yeniden çocuğu tehdit eden cadıya verdi. Avcı aniden hareketsizleşti. Altı yüz yıldan fazla bir zamandır hiçbir rengi görmedikten sonra, Paul'ün başından sızan kanın izini kara bir şerit olarak değil de parlak kızıl bir kurdele olarak görüyordu. Bakışlarını doğruca dişi vampire çevirdi.

İmkânsız. Renkler ve duygular yalnızca bir ruh eşi bulduğunda geri dönecekti ona. Ve burada Paul'ün dönüştürmeye çalıştığı zavallı insan dışında kimse yoktu. Aidan ona

baktı, yüreği sıkıntılıydı. Aidan zavallı dişiye neredeyse acıdı. Aidan, yüzyılların ardından bu beklenmedik duygu patlamasından dolayı şaşkına döndü ama dişiyi incelemeye devam etti. Dişinin yaşını söylemek zordu. Ufaktı, neredeyse çocuk gibiydi ama üzerindeki parçalanmış elbise, ıslak ve kirliyken bile tüm hatlarını belli ediyordu. Bacaklarında bir yığın kan izi vardı, dudakları şişmiş ve morarmıştı. Saçları, su yosunlarıyla dolaşmış bir halde sırtından beline kadar gür bir şekilde dökülüyordu. Mavi gözleri hem korku hem de meydan okuma saçıyordu.

Bu dişi vampir, çocuğu öldürecekti. Bu dişi Karpatyalı olabilirdi. Popüler efsanenin aksine, çoğu dişi insan korkunç sonuçlara sebep olmadan bir vampir tarafından dönüştürülemezdi. Hemen delirirler ve masum çocuklarla beslenirlerdi. Bu dişi çok acı çekmiş olmalıydı. Boynundaki perişan yaralar vampirin onu kötü kullandığını gösteriyordu ve bileklerindeki kesikler merhametsizce derindi.

Aidan zihinsel olarak onun aklına ulaştı, onun ölümünü elinden geldiğince acısız gerçekleştirmek istiyordu. Onun direnci karşısında şoke olan Aidan, ona doğru dikkatli bir adım attı. Bu dişi vampir inanılmaz biçimde güçlüydü. Zihninde, Aidan'ın isteğini karşı koyan bir çeşit doğal engeller vardı. Çocuğu, Aidan'ın emrettiği gibi önüne çekmek yerine, öteki yana iterek dalgaların kıyıya attığı odun parçalarından birini eline almış ve Aidan'a doğru atılmıştı.

Aidan öne fırladı ve odunu onun elinde hızla aldı. Bu darbe kırık bir kemiğe mal oldu -Aidan bunu duyabildi ve onun gözlerindeki acıyı gördü - ama dişi vampir bağırmadı. Şüphesiz hissettiği acı çığlık atmanın ötesindeydi. Aidan, onun daha fazla acı çekmesine izin vermeden canını almaya niyetlenerek ona yaklaştı. Dişi mücadele etti, hâlâ Aidan'ın zihinsel gücüne karşı koymaya devam ediyordu. Aidan başını onun boynuna doğru eğdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

O kadar ufak ve soğuktu ki kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. Aidan'ın koruma içgüdüsü, şimdiye kadar hiç hissetmediği biçimde çoğaldı. Onu kucaklamak, kollarının sıcaklığında saklamak istiyordu. Aidan dişlerini onun yumuşak boynuna geçirdi ve aniden onun için her şey sonsuza kadar değişti. Tüm dünyası. Renkler Aidan'ın etrafında dönüyor ve dans ediyordu, güzellikleri ve parlaklıklarıyla Aidan'ı neredeyse şaşkına döndürmüşlerdi. Aidan'ın bedeni, eski zamanlarda, hâlâ duygulara sahipken bile hissedebildiğinden bihaber olduğu vahşi bir ivedilikle karşılık verdi.

Dişi vampir kanı, Aidan'ın yorgun vücudunu besleyen sıcak, tatlı ve bağımlılık yaratacak bir ziyafetti. Av ve mücadele Aidan'ın gücünü tüketmişti ve önceki gece hiç beslenmemişti. Alexandria'nın bedeni, hayat veren sıvısını onunla paylaştı. Aidan, onun direnişinin azaldığı anı fark etti ve Alexandria halsizce Aidan'a yaslandı. Avcı onu kolayca kollarına aldı ve beslenmeyi sürdürürken onu göğsüne dayadı. Ardından bir şey Aidan'ın bacaklarına vurdu. Şaşırmış bir halde, yarayı dilinin tek hareketiyle kapattı ve çocuğa bakmak için arkasını döndü. Bu durum, Aidan'ın o anki şaşkınlığının sonucuydu, çocuğu unutmuş ve onun yaklaştığını dâhi duymamıştı.

Joshua öfkeliydi. Odun parçasını bütün gücüyle savurarak Avcı'nın bacaklarına bir kez daha vurdu. "Ablamın canını yakma! Sen gelip bizi kurtaracaktın! Yeterince dayanırsak ablam geleceğini söylemişti. Senin bize yardım etmen gerekiyordu ama sen de tıpkı onun gibisin."

Çocuğun yanaklarından gözyaşları iniyordu. Aidan, çocuğun sarı saçları ve mavi gözleri olduğunu açıkça görebiliyordu. Renkler gözlerini neredeyse kör ediyordu. Kollarındaki kadının harap olmuş yüzüne baktı yeniden. Kalbi zorlukla atıyor, ciğerleri nefes almak için mücadele ediyordu. Alexandria ölüyordu.

Aidan, "Ben sana yardım etmek için buradayım," diye mırıldandı sakince, sesini çocuğa güçlükle duyurabilmişti. Aidan kendi içine döndü, dinlenmek için sakin, huzurlu bir yer buldu. Uzun yüzyılların ardından nihayet onu bulduğuna inanamıyordu. Ama gerçekti işte. Yalnızca ruh eşini bulması ondaki bu şaşırtıcı değişimlere sebep olabilirdi.

Alexandria yavaş yavaş ölüyor, daha fazla karşı koymuyordu. Aidan'ın arzusu onu sımsıkı sarmaladı. *Beni bırakmayacaksın. Kanımı iç, özgürce sana sunuyorum. Yaşamak için içmelisin.*

Alexandria'nın zihni Aidan'ı itti. Ruhu hâlâ Aidan'ın gücünden sakınabilecek kadar kuvvetliydi. Aidan yöntemini değiştirdi. *Kardeşinin sana ihtiyacı var. Onun için mücadele et. O sensiz var olamaz.*

Aidan tek tırnağıyla göğsünde bir kesik yaptı ve Alexandria'yı kendine bastırdı. Alexandria önce karşı koydu ama Aidan kararlıydı. Zayıf düşmüş haliyle teslim olup beslenene kadar, Aidan zihnindeki duvarlara hücum etti.

Joshua, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Çok fazla kan kaybetmiş. Ona kan aktarmam lazım." Aidan, çocuğun zihnindeki bu kâbusun anılarını daha sonra silecekti. Tatmin edici bir açıklama bu noktada onu incitmezdi. Cesur bir çocuktu ve endişesini giderecek her şeyi duymayı hak ediyordu.

Aidan vampiri bulmak için dikkatlice iz sürmek zorunda kalmıştı. Paul arkasında her zaman kanlı izler bırakırdı ama ondan bir adım önde olurdu. Bir gece önce Aidan çok geç kalmıştı. Kayalıklardaki restorana gitmiş ve havadaki huzursuzluğun izini sürmüştü. Ne var ki Paul Yohenstria çoktan yaşlı bir adamı, kalbini yerinden sökerek ve arkasında polisin bulmasını olanaklı kılarak katletmişti. Aidan cesedi ortadan kaldırmış ve vampirin üç kadın kurbanının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

da asla bulunmayacağından emin olmuştu. Fakat ölü olmayanın izini şaşkınlıktan hemen önce kaybetmişti. Yine de o yaratığın sığınağına yaklaştığından emindi. En nihayetinde vampiri bulmuş ve onu yok etmişti.

Vampiri yakmak ve bu iki kurbanı kendi evine götürmekten başka seçeneği yoktu. Bu acıması ve güzelliğini yitirmiş dişi ise belli ki onun sekiz yüz yıldır aradığı ruheşiydi. Aidan'ın ona verdiği şaşırtıcı tepkileri bunu kanıtlıyordu. Bu dişinin nasıl biri olduğuna, hatta neye benzediğine dair fikri yoktu ama Aidan'ın bedenini ve kalbini hayata geri döndürmüştü.

Aidan, "Senin adın ne?" diye sordu çocuğa. Bu aklını okumaktan daha kibar gibi gelmişti, daha önce nezakete pek önem vermemişti gerçi.

"Ben Joshua Houton. Alexandria iyi olacak mı? Çok solgun ve kötü görünüyor. Sanırım o kötü adam onun canını gerçekten yaktı."

"Ben halkımın şifacısıyım, Joshua Houton. Ablana nasıl yardım edeceğimi biliyorum. Endişelenme sakın. O iğrenç adamın artık hayatta olan kimseyi incitemeyeceğini garanti ederim. Sonra da benim evime gideriz, orada güvende olursunuz."

"Alex çok üzülecek. Yeni elbisesi mahvolmuş, üstelik iyi bir iş ve bir sürü para kazanmak için o takım elbiseye ihtiyacı vardı." Joshua'nın sesi ümitsiz geliyordu, sanki her an ağlayacakmış gibiydi.

Aidan, "Ona başka bir elbise alırız," diyerek çocuğa söz verdi. Yavaşça kadının beslenmesine son verdi. Onları evine götürmek için güce ihtiyacı vardı ve birini iyileştirmek inanılmaz bir güç gerektiriyordu. Bu gece besin bulmak için avlanmaya zaman ayırmak zorundaydı.

Aidan, Alexandria'yı yere yatırdı ve Joshua'yı da yavaşça onun yanına çekti. "O çok hasta, Joshua. Senden ablanın yanında oturmanı istiyorum böylece senin varlığını hissedebilir ve senin incinmediğini anlar. Bir süre için ilgimize muhtaç olacak. Sen kocaman bir adamsın. Ablan korkutucu şeyler söylese bile bu durumla başa çıkabilirsin, değil mi?"

Joshua şüpheyle, "Neden korkutucu şeyler söylesin ki?" diye sordu.

"İnsanlar çok hasta olduklarında, ateşlenirler ve bu da sayıklamalarına sebep olabilir. Yani ne söylediklerini bilmezler. Gerçek bir sebebi olmadan insanlardan ve bazı şeylerden korkabilirler. Ablanın yanında olmak zorundayız ve onun kendisine zarar vermediğinden emin olmalıyız."

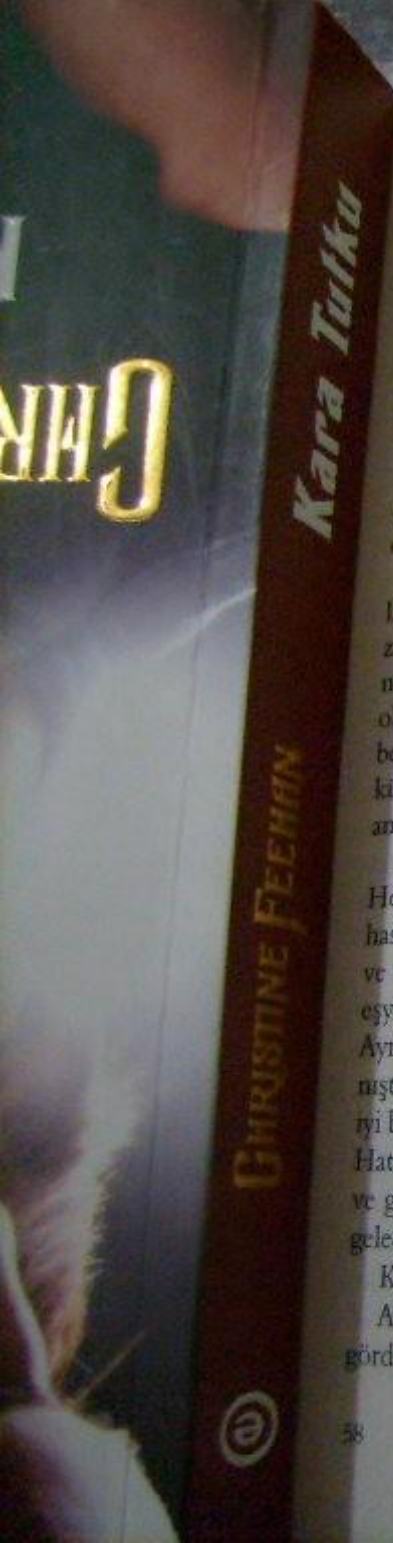
Joshua ciddi bir ifade takınarak başını tamam anlamında salladı ve Alexandria'nın yanına, ıslak kumun üzerine oturdu. Alexandria'nın gözleri kapalıydı ve ablasının genelde ona yaptığı gibi, eğilip onu alnından öptüğünde de Alexandria tepki vermedi.

Kum ve tuz Alexandria'nın tenini yakıyordu. Joshua ıslak saç tutamlarını onun yüzünden zarifçe çekti ve Alexandria'nın kendisine hastayken yaptığı gibi ablasına sakince şarkı söyledi.

İkisini birlikteyken izlemek Aidan'ın boğazını düğümledi. Bir ailenin olması gerektiği gibi görünüyorlardı.

Aidan iç geçirerek, vampirden geriye kalanları kaldırmak için kolları sıvadı. Vampirler her zaman tehlikeliydi, öldükten sonra bile. Kalbin kanını boşaltı ama hâlâ kan pompalamaya devam ediyor, vampirin kopan başı bedeniyle birleşirse diye ona bulunduğu yeri belli ediyordu. Aidan gökyüzüne odaklandı, zihninde yere çarptığında cızırdayan bir şimşek yarattı. Alevler arkalarında siyah küller bırakarak kızıl izler halinde yanıyordu. Vampirin bedeni büzüştü. Mavi ve turuncu alevler birlikte döndüler ve rüzgârdan alçak sesli bir çığlık koptu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

Çürük ve ağır bir koku vardı. Joshua burnunu tuttu ve gözleri kocaman açılmış bir halde vampirin siyah, zehirli dumanın içinde yok oluşunu izledi. Avcı ellerini turuncu alevlere koyunca şoke oldu. Alevler onu yakmıyordu.

Aidan, ablasını korumak için çaba harcayan küçük çocuğun yanına dönmeden önce, bezgince avuçlarını pantolonuna sildi. Hafif bir tebessümle yüz ifadesini yumuşattı. "Benden korkmuyorsun, değil mi Joshua?"

Joshua omuzlarını silkti ve bakışlarını uzaklara çevirdi. "Hayır." Kısa, neredeyse meydan okuyan bir sessizlik oldu. "Pekâlâ, belki biraz."

Aidan çocuğun yanına çöktü ve gözlerine baktı. Sesi azalarak tatlı bir mırıltıya dönüştü, gümüşi notalar Joshua'nın zihnine girdi ve onu ele geçirdi. "Ben hayatın boyunca tanıdığın eski bir aile dostuyum. Biz birbirimize göz kulak olduk ve pek çok macera yaşadık." Aidan benliğini kendi bedeninden çıkardı ve çocuğun bedenine girerek, onun küçük yaşlardaki anılarını inceledi. Kendisine dair birkaç anıyı onun zihnini yerleştirmesi kolay oldu.

Aidan çocukla olan göz temasını sürdürdü. "Arkadaşın Henry kalp krizi geçirdi ve öldü. Bu çok üzücü. Ablan çok hasta olduğundan beni gelip sizi almam için çağırdın. Sen ve Alexandria bana taşınmayı planlıyordunuz. Siz ikiniz eşyalarınızdan bazılarını zaten benim evime getirmiştiniz. Ayrıca benim evimin bakımını üstlenen Marie ile de tanıştınız. Sen onu çok seviyorsun. Kocası Stefan sana çok iyi bir arkadaş oldu. Taşınmanızı haftalardır ayarlıyorduk. Hatırladın mı?" Aidan, kâhyasına ve kapıcısına ait anılar ve görüntüler yerleştirdi, böylece ikisi de çocuğa tanıdık gelecekti.

Küçük çocuk başını ciddi bir tavırla salladı.

Aidan, Joshua'nın saçlarını düzeltti. "Kötü bir rüya gördün, vampirlerle ilgili bir şey ama rüyayı tam olarak

hatırlamıyorsun. Puslu görüntülerden ibaret. Bana o rüyadan bahsediyorsun ve o rüya sana musallat olursa, bana geleceksin ve bunun hakkında konuşacağız. Bazen pek de mantıklı gelmeyen şeyler hakkında ne zaman istersen benimle konuşabiliyorsun. Benim her zaman ablanın yanında olmamı istiyorsun. Bunun hakkında hep beraber konuşuyoruz ve onun karım olarak benimle kalmasını sağlamak için birlikte plan yapıyoruz, tıpkı bir aile gibi. Sen ve ben çok iyi arkadaşız. Biz her zaman Alexandria'ya dikkat ediyoruz. Sen, onun bana ait olduğunu, dahası kimsenin onunla benim ilgilendiğim gibi ilgilenemeyeceğini ve ikinizi sadece benim koruyabileceğimi biliyorsun. Bu senin için çok önemli, ikimiz için de öyle."

Joshua onu onaylayarak gülümsedi. Aidan, Joshua'nın dokunuşunu tanımasına müsaade ederek ve bu dokunuşla sakinleşmesini sağlayarak çocuğun zihnine birkaç dakika daha hükmetti. Çocuk korkunç bir travma yaşamıştı. Aidan, onları eve götürme yönteminin derhal unutulacağını garanti altına aldı, çocuk büyük siyah bir araba olduğunu hatırlayacaktı.

Geri dönüş yolculuğu fırtınayla sağlandı. Dönen kara bulutlar, devasa altın kuşu ve yüklerini onlar gökyüzünde hızla ilerlerken meraklı gözlerden koruyordu. Aidan üç katlı eve üst kattaki balkondan girdi, böylece komşuların hiçbiri onun çocuğu ve ablasını içeri taşıdığını görmedi.

"Aidan!" Kâhyası Marie, Aidan sarmal merdivenlerden aşağıya inerken ona yardım etmek için koşturdu. "Bu gençler de kim?" Marie, Alexandria'nın şişmiş yüzünü ve yaraları gördü. "Ah, Tanrım. Vampire yetiştin, değil mi? Sen iyi misin? Seni incitti mi? Stefan'ı çağırmama izin ver."

"Ben iyiyim Marie. Benim için endişelenme." Aidan böyle söylemiş olsa bile, biliyordu ki bu söyledikleri Marie'nin tavrını değiştirmeyecekti. O ve kocası yakla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

şık kırk yıldır Aidan'ın tüm ihtiyaçlarının ve ev işlerinin çaresine bakmışlardı. Marie'den önce, Marie'nin annesi ve babası Aidan'a hizmet etmişti. Tüm hayatı boyunca, Marie'nin ailesinin üyeleri zihin kontrolünün yardımı olmadan ona gönülden hizmet etmişlerdi. Onlara hiçbirini çalışmaya mecbur etmeyecek kadar para bağışlamıştı ama onlar Aidan'a ve Aidan'ın görevini yerine getirmeyen ikiz kardeşi Julian'a sadık olmuşlardı. Aidan'ın ne olduğunu biliyorlardı - Aidan'ın kendi ırkının bilgisini paylaştığı tek insan onlardı - ama bu onlar için önemli değildi.

"Vampir ona zarar mı vermiş?"

"Evet. Senin çocukla ilgilenmen lazım. Adı Joshua. Bizim dostu olduğumuza dair onun zihnine bazı anılar koydum, böylece burada olmak onu korkutmayacak. Stefan onların pansiyonuna gitmeli ve eşyalarını toplayıp buraya getirmeli. Arabası bir restoranın oto parkında duruyor." Marie'ye nerede olduğunu anlattı. "O araba getirilmeli. Arabanın anahtarları çocuğun cebinde. Ablasını iyileştirmek biraz zaman alacak. Çocuk buna hiçbir şekilde karışmamalı. Ben dışarı çıkıp beslenmeliyim. Kızın bakıma ihtiyacı var ve benim gücümü toplamam lazım."

"Onun kirli olmadığından emin misin?" Marie dehşet içinde sordu ama Joshua'nın eline uzandı.

Küçük çocuk, Marie'yi tanıyarak ona gülümsedi ve onun elini memnuniyetle tuttu. Hatta ona biraz daha yaklaştı ve onun önlüğünü samimi bir tavırla çekiştirdi. "Aidan, Alexandria'yı iyileştirecek. Ablam çok hasta."

Marie kendi endişesini sakladı ve Joshua'ya başını salladı. "Elbette. Aidan mucizeler yaratır. Ablanı hemen iyileştirecektir." Çocuğu mutfak masasına oturttu, önüne kurabiye ve bir bardak süt koydu, sonra avcıya tek kaşını kaldırıp sessizce sorularına bir cevap bekleyerek onu oda boyunca takip etti.

"Vampir onu dönüştürmedi ama korkarım ki ben kazara dönüştürmüş olabilirim. O çocuğu koruyordu ama ben yanlış anladım. Çocuğu öldürecek sandım." Aidan, kâhyadan birkaç adım uzaklaştı, sonra da onunla yüz yüze gelmek için geri döndü. "Marie! Ben renkleri görüyorum. Sen mavili-yeşilli bir elbise giymişsin. Çok güzel görünüyorsun. Ve ben yeniden hissediyorum." Aidan kadına gülümsedi. "Biliyorum, birlikte olduğumuz yıllar boyunca sana hiç söylemedim ama seni çok seviyorum. Bunu daha önce hissedemeyecek kadar yitiktim."

Marie'nin ağzı kocaman açıldı, gözleri yaşlarla parıldıyordu. "Tanrıya şükürler olsun Aidan. Sonunda oldu. Ümit ettik, dua ettik ve nihayet dualarımız kabul oldu. Bu harika bir haber. Git şimdi. Kadınınla ilgilen, biz buradaki ihtiyaçların çaresine bakarız. Ben bu delikanlının acıktığına ve susadığına eminim."

Marie'nin yüzünde öyle bir neşe vardı ki Aidan bunun kendi yüreğine yansıdığını hissetti. Bunu hissetmek hayret vericiydi. Hissedebilmek. Eşi olmadan, bir Karpatya erkeği iki yüzyılın ardından tüm arzularını, ihtiyaçlarını ve duygularını kaybederdi. Bir cehennemde, boşlukta yaşardı ve o andan itibaren bir vampire dönüşme riski taşıyordu. Yüzyıllar geçtikçe, hayatta kaldığı müddetçe, bir Karpatyalı kendini, topluluğundan ve toplumu anlamına gelen her şeyden gün geçtikçe daha da uzaklaştırırdı. Yalnızca iki şey onu anlamsız ve ümitsiz kaderinden kurtarabilirdi. Ya Karpatya şafağını karşılayıp hayatına son vermeyi seçerdi ya da bir mucize gerçekleşir ve ruh eşini bulurdu.

Dünya üzerinde çok az olduğundan, pek az şanslı Karpatya erkeği ruh eşini bulabilirdi. Karpatya erkeği doğası gereği karanlık, tehlikeli bir yırtıcıydı ve öteki yarısının dengesine ihtiyacı olurdu. Kendi ruhunu mükemmel bir şekilde tamamlayan ruha sahip olan kadını bulması gere-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

kirdi. Bir bütünün iki yarısı olurlardı, kadının aydınlığına karşılık erkeğin karanlığı denk gelirdi. Her erkek için yalnızca bir kişi vardı. Kimyaları tam olarak uyumlu olmalıydı. Ve Aidan en sonunda kendi ruh eşini bulmuştu.

Evin içinde sessiz ve hızlı adımlarla hareket ediyordu. Alexandria'nın ağırlığı onun için hiçbir şeydi. Onun evin ilk katının çok altında konumlanmıştı; tamamen lüks içinde döşenmiş, uzun bir yeraltı odası. Aidan, Alexandria'yı dikkatlice yatağına yatırdı ve elbisesinden artta kalanları çıkardı. Nefesini kesilmişti Aidan'ın. Bedeni taze, göğüsleri dipdiriydi ve teni harikaydı. Göğüs kafesi dar ve beli inceydi. Kalçaları daracıktı, neredeyse bir erkek çocuğununkiler gibiydi. Yüzü ve bacakları tuzlu suya uzun süre maruz kalmaktan dolayı yaralarla kaplı olmasına rağmen, Alexandria Houton yine de hoş bir kadın olmayı başardı.

Aidan, onun tenindeki ve saçındaki tuzu temizlemek için çok çaba harcadı, sonra da onun altındaki nemli battaniyeyi attı. Alexandria çarşafların üzerinde yatıyordu, uzun saçları havluyla sarılmıştı, soluğu hırıltılı ama düzenliydi. Ciddi bir şekilde su kaybetmişti ve daha fazla kana ihtiyacı vardı. Bilinçsiz bir halde yatarken, Aidan onu biraz daha kan verdi. Hassas sağlık durumunun yanı sıra, Alexandria'nın bedeninin hâlâ dönüşümün zorluklarını aşmak zorunda olduğunu biliyordu. Ve o lanet vampirin kanının etkisini azaltması şarttı. Bilinci yerinde değilken, Alexandria'nın zihnine ulaşmak ve hasar görmüş bedenini onarmak daha kolay olacaktı.

Alexandria huzursuzca kıpırdandı, inledi. Aidan, şifalı bitkileri hazırlarken sakinleştirici ve iyileştirici etkisi olan, kendi ırkının kadim dilindeki yüzyıllık ilahiyi söylemeye başladı.

Alexandria uzun kirpiklerini kırpıştırdı ve gözlerini

açtı. Bir süre için, kötü bir rüyanın tam ortasında olduğunu düşündü. Her yeri acıyordu, bedeni incinmiş ve harpalanmıştı. Ona tanıdık gelmeyen odaya dikkatle baktı.

Güzel bir odaydı. Bu odanın sahibi her kimse zevk sahibi biriydi ve beğenisini yansıtacak paraya da sahipti. Alexandria'nın parmakları çarşafa dolandı. Hareket edemeyecek kadar güçsüz olduğunu fark etti. "Joshua?" Kardeşinin adını sakince andı, uyanık olduğunu ve rüya görmediğini fark ettiği an kalbi endişe içinde atmaya başladı.

"O güvende." Yine o ses. Alexandria bu sesi nerede olsa tanırdı. Çok güzeldi, bu dünyaya ait değildi, sanki onunla konuşan bir melekti. Ne var ki Alexandria gerçeği biliyordu. Bu adam doğaüstü güçleri olan bir vampirdi. Şekil değiştirebiliyor, gözünü bile kırpmadan öldürebiliyordu. İnsan kanıyla besleniyordu. Zihinleri okuyabiliyor ve başkalarını buyruklarını yerine getirmesi için zorlayabiliyordu.

"Joshua nerede?" Alexandria hareket etmek için zahmet bile etmedi. Ne işe yarardı ki? O açıkça ondan üstündü. Alexandria bekleyecek ve onun ne istediğini anlayacaktı.

"Şu an kâhya tarafından hazırlanan yemeği yiyor. O güvende Alexandria. Bu evdeki kimse ona asla zarar vermez. Aksine, her birimiz onu korumak için hayatımızı veririz." Ses nazikti, Alexandria kendisini sakinleştiren ezgiyi duyabiliyordu.

Alexandria gözlerini kapadı, açık tutmak için fazlasıyla yorgundu. "Kimsin sen?"

"Ben Aidan Savage. Burası benim evim. Ben hem bir avcı hem de bir şifacıyım."

"Benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

"Vampirin seni ne kadar kan içmeye zorladığını öğrenmem lazım. Yohenstria'nın epey cimrilik ettiğini düşünüyorum, seni güçsüz bir durumda tutmak istemiş olmalı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

Çok su kaybetmiştin, gözlerin kararmış ve içine çökmüştü, dudakların da çatlamıştı, hücrelerin beslenmek için yakarıyordu. Ne var ki sana nasıl bir kan verdiyse, o kan kirliydi ve bedenin bir değişim geçirmek üzere." Aidan, onun yanan dudaklarına nazikçe yatıştırıcı merhemden sürdü.

Aidan'ın kelimeleri onun puslu zihnine girdi. Gözlerini kırparak, Alexandria bakışlarını ona dikti, korkmuştu. "Değişim derken ne demek istiyorsun? Senin gibi mi olacağım? Onun gibi mi? Sizden biri mi olmak üzereyim? Öyleyse öldür beni. Ben senin gibi olmak istemiyorum." Boğazı o kadar hassastı ki kısık bir fısıltının ötesinde ses çıkaramıyordu.

Aidan başını salladı. "Anlamıyorsun ve sana öğretmek için çok az zaman var. Zihnin oldukça güçlü, birçok insanınkinden de tamamen farklı. Zihin kontrolüne karşı dirençlisin. Bunu aşman için sana yardımcı olmak istiyorum. Benim yardımımla ya da yardımım olmadan bunu aşarsın ama benim yardımcı olmama izin verirsen senin için daha iyi olur."

Alexandria onun sözlerine karşılık gözlerini kapadı. "Kolum acıyor."

Aidan, "Mutlaka acıyordur. Tüm bedeninin sızlamasını bekliyorum," diye cevapladı. Sesi her nasılsa tüm teni delip geçiyordu ve sızlayan koluna ulaşıyordu. Tatlı bir ürperti, kolundaki zonklamayı hafifleterek Alexandria'nın tüm bedenine yayılmaya başladı. "Kolun kırılmış ama ben iyileştirmeye başladım. Kemiği yerine oturttum ve hemen iyileşmeye başladı."

"Ben Joshua'yı istiyorum."

"Joshua yalnızca küçük bir çocuk. Senin bir mikrop yüzünden hasta düştüğünü zannediyor. Daha fazla korkmasına gerek yok. Haksız mıyım?"

Alexandria bezgince, "Bana doğruyu söylediğini nereden bilebilirim ki?" diye sordu. "Tüm vampirler yalan söyleyip kandırmaz mı?"

"Ben bir Karpatyalıyım. Henüz bir vampir değilim. Yohenstria'nın sana ne kadar kan verdiğini bilmem gerekiyor." Aidan sabırla ve usulca konuşuyordu; sesinin tonu hiç değişmiyordu. "Kaç kez kendi kanını seninkiyle değiştirdi?"

"Sen çok tehlikelisin, değil mi?" Alexandria alt dudağını ısırdı, sonra da şişlik ve yaraları temizlenirken irkildi. "Herkesin istediğin her şeyi yerine getirmeyi istemesini sağlıyorsun. Vampirin senin onu yenebileceğine inanmasını istedin, değil mi?" Konuşmak Alexandria'nın canını yakıyordu ama konuşabilmek teselli ediyordu.

"Sesimin gücünü kullanıyorum," dedi Aidan ciddi bir şekilde. "Ben de yaralardan nasibimi almış olsam da sesimden yardım almak vampirleri avlarken bedenimi daha az hasara maruz bırakıyor." Ardından Alexandria'ya dokundu, alnında hafif bir okşama hissetti. "Küçük Joshua'ya anlattığın hikâyeyi hatırlamıyor musun? Ben avcıydım, gelip leydimi ve küçük kardeşini kurtarıyordum. Joshua beni bu hikâyedeki gibi biliyor. Bana öyle söyledi. Beni doğru bir şekilde betimlemiş olmanın ilginç bir tesadüf olduğunu düşünmüyor musun?"

Alexandria'nın zihni bu konuda düşünmeye direniyordu, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Joshua, vampirin Henry'yi öldürdüğünü gördü. Çok korkmuş olmalı."

"Joshua, Henry'nin ölümünü bir kalp krizi olarak anımsıyor. Ona göre, ben eski bir aile dostuyum. Senin hastalığın sebebiyle gelip yardım etmem için beni çağırdığını sanıyor. Senin restoranda hastalandığını düşünüyor."

Alexandria, Aidan'ın dış görünüşünü inceledi. Fiziksel olarak güzeldi. Saçı dolgun ve gürdü, altın sarısı dalgalı saçları geniş omuzlarına dökülüyordu. Erimiş altın gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

olan etkileyici ve korkutucu gözleri, vahşi bir kedi gibi Alexandria'ya odaklanmışlardı. Dudakları inanılmayacak kadar tatlı görünüyordu. Yaşını söylemek imkânsızdı. Alexandria otuzlarında olabileceğini tahmin etti. "Neden benim de anılarımı silmiyorsun?"

Aidan'ın yüzünde, güçlü ve hatta beyaz dişlerini ortaya çıkaran küçük, keyifsiz bir tebessüm belirdi. "Seninle başa çıkmak o kadar kolay değil *küçüğüm*. Benim emirlerime karşı geliyorsun. Ama sana neler olduğunu konuşmamız lazım."

Alexandria'nın kalbi hızla atmaya başladı. "Bana neler oluyor?"

"Dolaşım sistemindeki kirli kanın etkisini azaltmamız gerekiyor."

Alexandria ona güvenmek istedi. Otların kokusu, Aidan'ın ses tonu, görünürdeki dürüstlüğü Alexandria'yı onun kendisine yardım etmeye çalıştığına inanmaya itiyordu. Ve Aidan onu bu karara zorlamıyordu, hatta bunun için baskı yapmıyordu. Alexandria derin bir nefes aldı. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Sana kendi kanımdan büyük bir miktar vermem gerekiyor."

Aidan bunu sessizce, duygusuz bir tavırla söylemişti. Alexandria gözlerini kaçırdı, o altın rengi gözlerini hiçbir zaman kırpmıyordu. Alexandria onlara uzun bir süre ne zaman baksa ürperiyordu, o gözlerin derinliğine doğru sonsuza kadar yuvarlanacak gibi oluyordu. "Bana kan nakli mi yapacaksın?"

"Üzgünüm *küçüğüm*, bu işe yaramaz." Sesinde gerçek bir pişmanlık vardı. Alexandria'ya tekrar dokunarak onu çenesinden kavradı, böylece onunla tekrar göz göze gelecekti. Hafif bir okşamayla Alexandria'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu.

"Ben... ben kan içemem."

"Zorla içirebilirim, tabii eğer yapmama razı olursan. Bu sana yardımcı olacak. Bu tek şansımız Alexandria."

Aidan'ın adını söylemesiyle kalbi pır pır etti. Daha fazla kan içmesinin iyileşmesi için tek yol olması mümkün müydü?

"Şayet senin için kendi rızanla içmen imkânsızsa, sana yardımcı olmamı kabul etmelisin."

"Yapabileceğimden emin değilim." Bunun düşüncesi bile Alexandria'yı iğrendirmeye yetti. Buna itiraz eden midesi bulanmaya başlamıştı bile. "Beni iyileştirmenin başka bir yolu daha olmalı. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye yineledi.

"Yohenstria'nın kanı kirli Alexandria. Ölmüş olsa bile, çok fazla acı çekmene sebep olabilir. Sen dönüşüme katlanmadan önce, o kanın etkisini azaltmamız gerekiyor."

Yine o kelime; *dönüşüm*. Alexandria ürperdi.

Aidan arkasında duran kusursuz beyazlıktaki ipek gömleğe uzandı, muhtemelen onun gömleklerinden biriydi ve gözleri Alexandria'nın gözlerinde, gömleği yavaş yavaş onun üzerine geçirdi, sanki Alexandria porselen bir bebekmişçesine onunla ilgilendi. İkisi de bu harekette anormal bir şey yokmuş gibi davrandı ama Aidan'ın dokunuşunda bir şey vardı, yalnızca sahiplik belirten bir şey.

Alexandria bitkin bir halde düşünmeye çalıştı. O vampir korkunçtu ve damarlarında onun herhangi bir zerresini taşıyor olduğunu düşünmek dehşet vericiydi. "Pekâlâ. Yap." Alexandria'nın mavi gözleri Aidan'ın altından bakışlarıyla buluştu. "Beni içimdeki vampirden kurtarmayı dene. Ama başka bir şey yapma. Benden bir şey alma ya da kafama bir şey sokma. Hiçbir şey. Bunun için bana söz vermek zorundasın." Her ne sebeple olursa olsun bu söz vermeye değerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

Aidan başını salladı. Alexandria doğrulmak için fazlasıyla güçsüzdü, bu yüzden onu kucağına aldı. Alexandria titremeye başladı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki onu iyileştirirken kalbinin parçalanacağından korktu. Onu sakinleştirmek ve dikkatini başka yöne çekmek için özenle uzun saçlarını arkasında topladı. Sonra Alexandria'nın zihninde onu biraz olsun rahatlatarak kadim dilde sessizce mırıldanmaya başladı. Alexandria gözle görülür bir biçimde gevşemişti.

"Dönüşümün süresince sana uyumanı emrediyorum. Bu oldukça vahşi bir süreç *küçüğüm*. Sona erdiğinde seni uyandıracağım." Aidan'ın kadifemsi sesi telkin etti ve Alexandria onun kendisini güvende hissettirmesine ve sarıp sarmalamasına izin verdi.

Alexandria aniden kendini geri çekti, zihni duvarlarını örüyor Aidan'dan kaçıyordu. Bu kadar savunmasız olmaya, tüm kontrolü ve hatta bilincini bir yabancının ellerine bırakmaya razı değildi. Özellikle de bu adamınki gibi yeteneklere sahip birine. Üstelik Aidan ne idi? Her ne anlama geliyorsa artık. "Tam olarak bir vampir değil ama Karpatyalı," olduğunun altını çizmesine rağmen muhtemelen başka bir vampirdi işte.

"Vampirin kirli kanının etkisinin azalması için sana yardımcı olacağım Alexandria, başka bir şey için değil, tabii sen de bunu istersen." Aidan kelimelerini dikkatli bir şekilde seçiyordu. Şimdiye kadar pek çok kez zihnine girmişti ve her zihinsel paylaşımla aralarındaki bağ daha da güçleniyordu. Alexandria henüz bundan habersizdi ve şimdilik böyle olmasına izin vermek daha iyiydi. Aidan, onun kafasının karışmış olduğunu ve dönüşümün ona insan olarak sahip olduğu hayatı geri vereceğini sandığını biliyordu. Onun çoktan başlamış olan Karpatyalı yaşamından ve kaçınılmaz değişimin ızdırabından sakınması için Alexandria'ya ılımlı davranarak onu kandırmak zorundaydı.

Alexandria iç geçirdi. Aidan'ın ellerinin saçlarında olmasının hissi, sesinin tatlı fısıltısı ve hissettirdiği güven büyüleyiciydi. "Ben cesaretimi kaybetmeden hadi başlayalım."

Bu kelimeler Alexandria'nın ağzından çıkar çıkmaz, Aidan onu kucağına aldı ve başını yavaşça onun boynuna eğdi. Aidan'ın ağzının dokunuşu Alexandria'nın tenine sıcak ipek gibiydi. Alexandria bu vahşice erotik dokunuşu tepeden tırnağa hissetti.

Alexandria gerildi, bir an hayatından fazlasını kaybetmekten korktu. Aidan'ın dudakları boğazındaydı, tam olarak nabzının attığı yerde duruyordu. *Bana güvenmek zorundasın küçüğüm. Hisset beni. Ben senin bir parçanım. Şimdi bana tutun, benim sana tutunduğum gibi.*

Bu kelimeler sesli dile getirilmekten çok Alexandria'nın zihninde gibiydi. Aidan güç ve sıcaklıktı, ateş ve buzdu. Alexandria'yı içine çeken çılgınlığa karşı güç ve korumaydı.

Akkor bir sıcaklık Alexandria'nın boğazını delip geçti ve ardından çok güzel olan erotik bir yakınlık duydu, bu duygu onun gözlerinin yaşarmasına sebep oldu. Alexandria hiçbir zaman o an hissettiği gibi sevgi dolu, güzel, muhteşem hissetmemişti. Aidan'ı zihninde, kendi gizli düşüncelerini ve tutkularını keşfedişini duyumsadı. Aidan onu sakinleştiriyor ve iyileştiriyordu, tadına bakıyor ve onun zihnini paylaşıyordu. Her bir anıyı ve kendisini engelleyen gücü inceledi.

Aidan değişimi sağlamak için ondan yeterince kan aldığından emin olduğunda, dilini isteksizce yaraya değdirdi ve kapattı.

Aidan tırnağıyla kalbinin üzerine bir kesik attı. *İç, Alexandria. Sana özgürce sunulanı al.* Aidan'ın zihni, Alexandria'nın yapmak istemediği şey için onu mecbur

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

etmek ve zihnini kontrol etmek için ona doğru uzanıyordu. Alexandria'nın ağzı teninde hareket ederken Aidan'ın bedeni aradığı şeyi buldu ve yaşamı Alexandria'nın içine akarken onunla kenetlendi. Alexandria'nın onun olduğunu biliyordu. Tüm varlığı ona karşılık veriyordu. Aralarındaki kimya heyecan vericiydi, eksiksizdi. Aidan onun için çok uzun süre beklemişti, sanki sonsuz bir bekleyişti bu. Ve şimdi onu kaybetmeyi riske atamazdı. Aidan onları her zaman birbirine bağlayacak olan ayine başladı.

Seni ruh eşim ilan ediyorum. Sana aidim. Hayatımı sunuyorum sana. Sana himayemi, sadakatimi, kalbimi, ruhumu ve bedenimi veriyorum. Senin olan her şeyi korumam altına alıyorum. Hayatın, saadetin ve sağlığın daima el üstünde tutularak benimkinden önce düşünülecek. Sen benim ruh eşimsin, ebediyete dek bana bağlı kalacak ve hep benim gözetimim altında olacaksın.

Aidan bu kelimeleri hem Alexandria'nın dilinde hem de kendi kadim dilinde onun zihninde söyledi. Alexandria'nın bedeni onun bedenine bağlanana kadar ritüel tamamlanmış olmayacaktı ama tamamlandığında, ne kimse Alexandria'yı ondan alabilecek ne de Alexandria Aidan'dan kaçabilecekti.

Aidan ona verebileceği kadar kan verdi. Vampirin kanının etkisini tamamen kaybetmesini istiyordu. Değişim başlamadan önce çok az zamanları kalmıştı, Aidan güçsüz ve solgundu. Alexandria'nın yeniden ona ihtiyacı olmadan evvel ki bu çok yakında olacaktı, her şeyi göze alarak avlanması gerekiyordu.

Alexandria arkasına yaslandı, uzun kirpikleri kalın bir hilal şeklinde yanaklarına değiyordu. Kendinden geçmiş bir haldeyken bile, Aidan onun bedenini kıvrandıran acıyı görebiliyordu. Aidan için sözünü tutmak, ona derin bir uykuya dalmasını emretmemek çok zordu. Fakat Alexandria bir gün ona güvenecekse Aidan verdiği her sözü tutmak zorundaydı. Alexandria'nın onun ırkından nefret

etmek için bir nedeni vardı. Onun yaşadığı travma ve dehşet, Karpatyalıların ırkını anlamak istese bile hiçbir zaman yok olmayacaktı.

Marie'yi çağırmasıyla ihtiyar kadın hemen odaya geldi. "Ben bu gece avlanırken, sen Alexandria'nın yanında kal."

Marie, Aidan'ın bitkinlikle yalpalamasıyla dehşete düşmüş bir halde onu izledi. Aidan'ı mücadele sebebiyle yorgun ve yaralı görmüşlüğü vardı ama daha önce onu hiç böylesi açlık çekerken görmemişti. Yüzü kireç gibi olmuştu. "Dışarı çıkmadan önce benim kanımı almalısın, Aidan. Avlanmak için fazlasıyla zayıf düşmüşsün. Şayet bu durumda bir vampir seni ele geçirirse seni yok eder."

Aidan, Marie'nin koluna nazikçe dokunarak başını salladı. "Biliyorsun, böyle bir şeyi asla yapmam. Sevdiğim, koruduğum kişileri kullanmam ben."

"Öyleyse git ve acele et." Aidan dudaklarını kızın alnına dayamak için eğildiğinde, Marie endişeli gözlerle onu izliyordu. Çok yakından tanıdığı bu adam, aniden öyle şefkatli biri olmuştu ki. Her zaman ailesi olarak gördüklerine bile ilgisiz ve mesafeli davranırdı. Bu şefkat dolu davranış Marie'yi az kalsın ağlatıyordu.

Alexandria'nın trans halinden uyanması için emretti. Aidan, "Şimdi gitmeliyim," dedi ona. "Ben dönene kadar Marie seninle kalacak. Eğer bana ihtiyacın olursa çağır."

Bazı sıradışı nedenlerden ötürü, Alexandria onun yanından ayrılmasını istemiyordu. Kendini Aidan'a haykırmaktan alıkoymak için Alexandria parmaklarını çarşafa doladı. Aidan olağanüstü zarafetiyle, vahşi bir kedi gibi hızla hareket etti ve kısa bir süre sonra da gitti.

Marie, Alexandria'nın dudaklarına bir bardak su götürdü. "Canının yandığını biliyorum Alexandria ama biraz uyu, iyi gelebilir. Küçük Joshua'nın harika ablasına dair

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

anlattığı hikâyelerle seni tanıyormuşum gibi hissediyorum. O seni çok seviyor."

Bardağın kenarı ağzını acıttı ve Alexandria bardağı itti. "Sadece Alex. Josh bana böyle seslenmeyi sever. O iyi mi?"

"Kocam Stefan onunla oldukça dikkatli bir şekilde ilgileniyor. Joshua aç ve yorgundu, biraz ısı ve su kaybetmişti ama biz onu tedavi ettik. Karnı doydu ve keyfi de yerinde. Aşağıdaki şöminenin yanında uyuyakaldı. Bu şartlar altında, yani senin için bu kadar endişeliyken, odasında tek başına uyumasındansa bize yakın uyuması daha iyi olur diye düşündük."

"Onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim." Alexandria doğrulmaya çalıştı. Avcının kanının damarlarında dolaşmasıyla kendini daha güçlü hissediyordu. "Joshua şimdi nerede? Gidip onu görmek istiyorum."

Marie başını hayır anlamında salladı. "Bu yataktan çıkmaya bile kalkışmamalısın. Sen çok güçsüzsün Alex. Henüz kendini de görmedin sanıyorum. Bu durumda Joshua'yı çok korkutursun."

Alexandria iç çekti. "Ama onu görmem ve dokunmam lazım, yalnızca o zaman onun iyi olduğundan emin olabilirim. Herkes bana onun iyi olduğunu söylüyor fakat bundan nasıl emin olabilirim ki?"

Marie alnına düşen bir altın sarısı tutamı kenara itti. "Çünkü Aidan yalan söylemez. Bir çocuğa asla zarar vermez. Kendini tehlikeye atarak, insan ırkıyla beslenen vampirleri avlayan seçilmiş kişidir."

"Gerçekten öyle şeyler var mı? Belki de uyanamadığım korkunç bir kâbus görüyorumdur yalnızca. Belki de yalnızca ateşler içinde yanan bir hastayımdır." Alexandria bunları bir ümitle dile getirmişti. "Kimsenin bundan haberi yokken, çevremizde nasıl olur da vampir gibi bir şey olabilir?"

"Aidan gibi onları durduranlar sayesinde."

"Aidan ne? O da bir vampir değil mi? Onun bir kuştan insana ve kurda dönüştüğünü gördüm. Dişleri ve pençeleri ortaya çıktı. Benim kanımı içti. Beni öldürmeyi tasarladığını biliyorum. Fikrini neden değiştirmiş olduğunu da hâlâ bilmiyorum." Aniden bedeninin yanmaya başladığını hissetti. Kasları kasılmaya başladı. Onu saran ince çarşaf bile tenine çok ağır ve sıcak geldi. Sıcaklık tüm bedeninde dolaşıyor gibiydi.

"Aidan sana her şeyi açıklar. Ama şundan emin olabilirsin ki o bir vampir değil. Onu küçüklüğümden beri tanırım. Ben büyüyüp kendi çocuklarıma sahip olurken ve yaşlı bir kadın olduğumda beni hep koruyup kolladı. O güçlü, tehlikeli bir adam ama bizim gibilere yani sahip olduklarına karşı değil. Sana asla zarar vermeyecek. Seni kendi hayatı pahasına koruyacak."

Alexandria paniğe kapıldı. Aidan Savage'a ait olmak istemiyordu. Ne var ki Aidan'ın gitmesine asla izin vermeyeceğinin farkına varmıştı. Nasıl versindi ki? Alexandria çok fazla şey öğrenmişti. "Ben burada olmak istemiyorum. 911'i ara. Bana bir doktor çağır."

Marie iç geçirdi. "Şu an hiçbir doktor sana yardım edemez, Alex. Bir tek Aidan. O harika bir şifacıdır. Ondan daha iyi yalnızca bir tane şifacı olduğunu söylüyorlar." Marie gülümsedi. "Aidan gelecek ve senin acını yok edecek."

Alexandria'nın iç organları beklenmedik ve güçlü bir şekilde sancıdı. Neredeyse yataktan düşüyordu. Haykırdı, çığlık attı. "Bana doktor çağırman lazım Marie. Lütfen! Sen de benim gibi bir insansın, öyle değil mi? Bana yardım etmek zorundasın. Eve gitmek istiyorum! Yalnızca eve gitmek istiyorum!"

Marie onu yatağa yatırmaya çalıştı fakat acısı çok yoğundu, Alexandria'nın bedeni kasıldı ve hızla zemine çarptı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

Dördüncü Bölüm

Aidan, San Francisco kaldırımları boyunca yürürken, geceyi içine çekti. Yaratıklar gökyüzünden uçarak geçiyorlardı. Rüzgâr avının kokusunu taşıyordu. Bir blok ötede, dar ve karanlık bir sokak caddeye açılıyordu. Aidan oradaki üç adamın varlığını hissedebiliyordu. Onların terinin kokusunu ve vahşi kahkahalarını duyabiliyordu. Onlar, sıkıcı hayatlarına renk katmak için kayıp bir ruhu bekleyen sözde saldırganlardı.

Attığı her adımla açlığı daha da arttı, kızıl pus hareketle geçti ve böylece zihni yalnızca beslenmesini gerektiren öfke dolu bir bilinç haline geldi. Aidan geceyi kokladı. Bu yabancı yerin seslerine, görüntülerine ve kokularına alışması biraz zamanını aldı. Rüzgârla taşınmış denizin tuzu, yoğun sis ve gece yaşamının dokusu ülkesininkinden çok farklıydı. Ama birinin vampirleri avlaması gerekiyordu. Vampirler kendi vatanlarını terk edebileceklerini ve Karanlık Olan'ın adaletinin olduğu yerden çok uzaklara yolculuk edebileceklerini öğrendikleri an, her yere yayılmışlardı. Ve Aidan çok sevdiği Karpatya Dağları'nı terk etmeye ve orada yaşayan insanları korumak için başka bir ülkeye

gitmeye gönüllü olmuştu. Ve böylece San Francisco onun merkezi haline geldi. Zamanla şehrin ve şehirde yaşayan türlü çeşit insanın tadını çıkarmaya, hatta şehri evi olarak görmeye başladı.

Sanat merkezleri harikaydı. Pek çok tiyatro ve opera vardı. Ve hazırda pek çok av kaynağı bulunuyordu. Aidan sessizce ilerledi, dar sokağa yaklaştıkça kasları seğirdi. Üç haydut Aidan'ın gizlice yaklaşmakta olduğundan bihaber, ileri geri ayaklarını sürüyor, fısıldıyordu. Kasti olarak duyma yetisini azaltmasına rağmen, onların homurdanmaları Aidan'ın kulağına gürültülü geliyordu, hisleri yüzünden bu duygu sağanağından kaçmak istiyordu. Algılar, yoğun duygular, hatta yüzyıllarca bilmediği parlak renkler Aidan'ı şaşkına çevirmişti. Gece öylesine ışıl ışıldı ki Aidan'ın nefesini kesti. Bulutlar, yıldızlar ve ay, hepsi ona öyle güzel geliyordu ki.

Bedenindeki gerginliği atmak için Aidan güçlü omuzlarını silkti. Kendi ırkındaki pek çok kişiden daha kaslıydı. Irkının geneli daha ince yapılıydı. Dahası ötekilerin aksine, Aidan ve ikiz kardeşi altın rengi gözlere sahipti ve sarışındı. Kendi ırkı öteden beri siyah saçlı ve kara gözlüydü.

Dar sokağa varınca haykırdı. Bunu yapmasına gerek yoktu. Onu fark ettikleri an, adamlar zaten Aidan'a saldırmaya yelteneceklerdi. Ama o zaman her şey daha sakin olurdu. Aidan'ın içindeki yırtıcı hayvan bir saldırıyı, kısa sürecek olsa da hoş karşılayacaktı. Her hâlükârda, deliliğe bu kadar yaklaştıktan ve yüzyıllarca beklediği ruh eşi geldikten bu kadar kısa bir süre sonra, çılgına dönmeye hiç niyeti yoktu. Şimdi bir amacı, var olması için bir sebebi vardı ve yırtıcı doğasının, aklını ve iradesini alt etmesine izin vermeyecekti.

Üçlüden biri hemen sigara yaktı, sigaranın keskin kokusu sokak boyunca yayıldı ama adam aniden arkasını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

döndü sokakta ilerlemeye başladı. Öteki ikisi de onu takip etti, içlerinden biri bıçağının ucuyla yağlı tırnaklarını temizliyordu. Üçünün de bakışları sanki uyuşturucu alıklarından ötürü donuktu. Aidan kaşlarını çattı, avlarının uyuşturucu kullanıyor olmalarından dolayı keyfi kaçmıştı. Fakat kan kandı ve uyuşturucu onu etkilemezdi.

Aidan kolunu sigara içenin omzuna atarak, "Sokaklar soğukmuş," dedi sakince. Adamları, meraklı gözlerden uzaktaki karanlık sokağa geri götürdü ve kanlarını içmek için başını eğdi. Diğer ikisi kendi sıraları için Aidan'a doğru itişerek koyun gibi bekledi. Yıkanmamış bedenleri ve oldukça işe yaramaz olan zihinleri Aidan'ı tiksindirdi ama beslenmek zorundaydı. Bazen onlar gibi insanların var olmasına neden izin verildiğini merak ederdi. Onun ırkında ruhlarını kaybetmeyi seçen ve vampirlere dönüşüp kendilerden daha zayıflarla beslenenlerden çok da farksız değiller gibi görünüyorlardı. Neden birisi bu insanları durduruyordu? Tanrı onları niçin yaratmıştı? Neden onların onurlu ve dürüst bir hayat yaşamayı başaramayacaklarını bildiği halde, onlara nefes alma yetisi vermişti? Karpatyalı erkekler şafağı karşılamadan, kendilerine zarar vermeden ya da sonsuza kadar ruhlarını kaybetmeden önce, yüzlerce - bazıları binlerce - yıla katlanırdı. Ne var ki insanların bazıları gençlik yıllarının ortalarına kadar bile hayatta kalmayı beceremiyordu.

Aidan ilk kurbanı kaygısızca yere bıraktı, eli sıradaki kanı verecek kişinin ensesine doğru kıvrıldı. Adam transın etkisi altında, hemen Aidan'ı memnun etmek için istekli bir halde yaklaştı. Aidan, üç adamın bir süre için güçsüz ve çaresiz olacağını önemsemeden doymak bilmez bir şekilde beslendi. Beslenmeye ihtiyacı vardı ve onların varlığından iğrenmişti. Böyle adamlar, sömürmek için kendilerinden güçsüz olan insanlar ararlardı. Kadınlarına karşı

acımaz olurlardı ve hayatta sahip oldukları en değerli hazinelerine, çocuklarına karşı olan sorumluluklarını yerine getirmezlerdi. Onların bu duruma nasıl geldiğini kim umursardı ki? Aidan, bireylerin kendi kaderini kendisinin seçtiği konusunda katı inançları olan biriydi. Karpatyalı erkekler yırtıcı hayvanların içgüdülerine sahipti, bazen vahşi hayvanlardan daha tehlikeliydiler, yine de asla bir kadına ve çocuğa kötü davranmazlardı. Katı kurallara sadık kalırlardı. Hepsi eylemlerin sonuçlarını bilirdi ve yeteneklerinin sorumluluklarını kabul ederlerdi. Aidan'ın ırkında bunun gibi adamlar kısa süre içinde öldürülürdü. Karpatyalılar kadar güçlü olsalar, kendilerinden güçsüz olanlara kötü davranmalarına müsaade edilmezdi.

İkinci kurban sarsıldı ve neredeyse ilk kurbanın üzerine düştü. Aidan bıçak kullananı yakınına çekti. Adam gözlerini Aidan'a dikti. Serseri, edepsiz bir kahkaha atarak sordu: "Partiye mi gidiyoruz?"

Aidan, "Birimiz gidiyor," diye sakince onayladı ve adamın şahdamarını bulmak için başını eğdi.

Bir huzursuzluk dalgası Aidan'ı sarstı. Bir süre için başını kaldırdı ve avının kanı dışarı fışkırdı. Hızla tekrar yaptığı işe döndü. Bu Alexandria'ydı. Aidan, ilk acı dalgasının onu sarstığını anladı.

Aidan, adamın boynunda ırkının o bölgedeki varlığını ifşa edecek hiçbir kanıt bırakmadığından emin olarak yarayı dikkatli bir şekilde kapadı ve kurbanının yere yığılmasına göz yumdu. Yanlarından geçen herhangi birine sarhoş gibi görünürlerdi. Şüphesiz adamlardan birinin gömleğindeki kan lekesi de kanayan bir buruna yorulabilirdi.

Tahmin ettiği gibi değişim Alexandria'nın içinde başlamıştı. Dönüşüm. Kazara olduysa bile bundan Aidan sorumluydu. Suçluluk duygusu içine oturmuştu. Alexandria'nın boynunda iki yara fark etmişti, bu tek bir anlama gelir-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

di. Vampir onu iki kez ısırmıştı, kan değişimini yapmıştı. Alexandria'nın çoktan değişimi yaşamış vampir bir kadın olduğunu sandığında, onu az kalsın öldürüyordu. Sonradan hatasını fark ettiğinde ise ondaki eksik kanı kendi kanıyla değiştirmişti. Dört kan değişimi bir insanı dönüşüm sürecine sokardı - bir vampir ya da bir Karpatyalı olurdu. İki şekilde de, geriye dönüşü yoktu. Birçok insanda, dönüştürmeye yeltenmek ya kadını hemen öldürürdü ya da onu delirtirdi. Çok az kadın, sadece psişik güçleri olanlar, bu çetin sınavdan hayatta ve sağlıklı bir şekilde geçerlerdi. Ve onlar Karpatya ırkının ölümsüzleşmesine yardım edenlerdi, çünkü ırklarının kendi kadınları kısırdı.

Dördüncü kan değişimi, Alexandria'nın dönüşümünü sağlamanın yanı sıra onu sonsuza kadar Aidan'ın boyunduruğuna alacaktı. Bu karar bencilce ve Alexandria'nın rızası olmadan alınmış olsa da Alexandria, yaşanan onca şeyden sonra Aidan'ın tek kurtuluşuydu. Yüzyıllarca vampire dönüşmekten kaçınarak ruh eşini beklemişti. Üstelik rızası alınmış ya da alınmamış, Alexandria'nın kaderinde Yohenstria'nın değil Aidan'ın ruh eşi olmak vardı; tüm bellirtiler ve aralarındaki mükemmel kimya bunu doğruluyordu. En azından Aidan, Alexandria'ya kendi gücünden ve kadim kanından verebileceği kadarını vererek vampirin kirli kanını temizleyebilmiş ve onun bir Karpatyalı'ya olan dönüşümünü kolayca sağlamıştı.

Çığlığını zihninde hissetti, korkunç bir acıyla dolu çaresiz bir haykırış. Alexandria'nın kafası karışmış ve korkmuştu, Aidan ile bağlantı içindeydi ama henüz düşüncelerini paylaştığının farkında değildi. Alexandria ondan korkuyordu ama Aidan'ın kendisini terk etmesinden, hatta vampir gibi kendi acısıyla eğleniyor olabileceğinden endişeleniyordu. En çok da kardeşi Joshua için korkuyordu, onun başka bir vampiri dakikalar içinde öldürecek kadar

kuvvetli bir vampirin evinde, yalnız ve savunmasız olduğuna inanıyordu.

Aidan aralarındaki mesafeyi elinden geldiğince hızlı bir şekilde kapatma isteğiyle kendini göğe fırlattı. O an birinin inanılmayacak kadar büyük ve sıradışı bir gece baykuşu görüp görmeyeceğini umursamadan, şehrin üstünden uçtu. Alexandria'nın ona ihtiyacı vardı. Marie'ye doktor getirmesi için yalvarıyordu. Marie endişe içindeydi, ona yardımcı olmak istiyordu ama Aidan'ın bunu yapabilecek tek kişi olduğunu biliyordu. Aidan hepsini açık açık duyuyordu, tatlı bir ses yardım için yalvarıyordu, kâhya kadın neredeyse ağlayacaktı. Aidan, Alexandria'nın zihnini paylaşıyordu, onun hissettiği her şeyi o da hissediyordu. Şaşkınlık. Acı. Dehşet.

Alexandria ona yakın olmak için haykırırken, Aidan hızla uçmaya başladı. Ve her ikisinin de iyiliği için bir an önce orada olmayı ümit etti. Alexandria'nın ona ihtiyacı vardı ama Aidan kan değişimi dışında hiçbir şey için onu zorlamayacağına dair söz vermişti. Alexandria onu çağırmak zorundaydı.

Yeraltındaki odanın dışında Aidan bir ileri bir geri yürüyordu, Alexandria'nın zavallı haykırışları yüreğini dağlıyordu. Onlarca kere kapıyı tekmelemeyi isteyerek durmuştu. Fakat Alexandria'nın onu çağırması şarttı. Aidan'a olan inancını dile getirmesi gerekiyordu, yoksa hiçbir zaman Aidan'ın ona zarar vermediğine, yardımcı olduğuna inanmazdı. Alnını kapıya dayadı, ardından temas ettiği yerde kızıl bir iz görünce şoke oldu. Alexandria'nın yalvarmalarını duymuş ve bedeninde kıvranan acıyı hissetmişti, bu yüzden Aidan kan terliyordu. Bu Aidan'ın başa çıkabileceği türden fiziksel bir ızdıraptı ama yüreği ve zihni işkence çekiyordu.

Bu bitip tükenmez bir kâbus gibiydi. Aidan, onun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

kendi bedeninden kaçmak için boş yere yerde süründüğü anı biliyordu. Aidan, onun vampirin kirli kanını kustuğunu biliyordu. Alexandria'nın iç organlarının yandığını ve mutasyonlarına karşı çıktıklarını biliyordu. Alexandria'nın organları yeniden biçimleniyor, kendilerini yeniliyor ve değişiyordu. Hücreleri - her bir kası, dokusu, teninin her santimi - dönüşümle yanıyordu.

Nerdesin? Bana yardım edeceğine söz vermiştin. Nerdesin?

Aidan bu çağrı için çok beklemişti, gerçekleştiğinde ise halüsinasyon gördüğünü sandı. Kapıyı elinin tersiyle itti ve içeri daldı. Marie diz çökmüş yüzünden yaşlar akıyordu, kıvranan kızı tutmaya çalışıyordu.

Aidan, Alexandria'yı onun kollarından çekti ve koruyucu bir şekilde kendi göğsüne bastırdı. "Git, Marie. Ben ona yardım edeceğim."

Alexandria'ya duyduğu acıma duygusu ve Aidan'a karşı duydu öfke, suçlamayla karışık Marie'nin gözlerine yansımıştı. Sızlanarak eteğinin kenarını çekiştirdi ve çıkarken kapıyı hızla çarpıp kapattı.

Kâhya kadın gözden kaybolur kaybolmaz, Aidan onu zihninden çıkardı. Tüm dikkatiyle Alexandria'ya odaklanmıştı. "Seni terk ettiğimi mi düşündün *küçüğüm*? Etmedim. Fakat öyle yapmamı istiyorsan, sana karşı çıkmam. Hatırladın mı? Bana söz verdirtmiştin."

Aidan Savage'ın kendisini yine böyle savunmasız, böyle perişan görmesinden dolayı aşağılanmış gibi hissederek Alexandria başını geri çevirdi. Ne var ki bunun üzerinde düşünecek zamanı yoktu, çünkü bir sonraki sıcaklık dalgası çarpmaya başlamıştı; onun karnını, ciğerini ve böbreklerini kavrıyor, kalbine ve akciğerlerine alevden bıçaklar saplıyordu. Yürek burkan bir ızdırap ile haykırdı, bu haykırış oda boyunca yankılandı. Alexandria buna son vermeyi istedi ama acı devam etti. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Aidan onun yaşlarını sildi ve elleri kanla lekelenmişti. Aidan nefes aldı, her ikisi için de yaptı bunu.

Aidan'ın elleri buz gibiydi ve Alexandria'nın tenini yatıştırıyordu, Aidan'ın kadim kelimeleri zihnine giriyor, bu çılgın dünyaya tutunmak için bir neden veriyordu. Bir süre sonra Alexandria, Aidan her nasıl yapıyorsa, ondaki acının birazını aldığını fark etti. Aidan tam olarak zihnindeydi, onu korkunç ateşten ve kendisine ne olduğuna dair farkındalıktan koruyordu. Alexandria'nın zihni, sanki rüya halindeymiş gibi bulanıktı. Gözlerini açık tutmaya çalıştı, kendi acısının Aidan'ın gözlerine yansıdığını seçebildi. Ayrıca Aidan'ın alnında kızıl bir leke vardı.

Korkunç kasılma Alexandria'daki etkisini kaybettiğinde, bu ona birkaç dakikalık bir rahatlama verdi, Alexandria doğruldu ve Aidan'ı yüzüne merakla dokundu. "Geri döndüğüne inanamıyorum." Sesi boğuktu, boğazı şişmişti. "Acıyor."

"Biliyorum Alexandria. Ben ağrının şiddetini aldım ama bu evrede daha fazlasını yapamam ve içindeki kirli kan bu dönüşümü daha da güçleştiriyor." Bunu samimi bir pişmanlık, suçluluk ve alçakgönüllülükle söyledi, hepsi yeni ve güçlü duygulardı.

"Bu yaptığın şeyi nasıl yapabiliyorsun?" Alexandria'nın dili kuru dudaklarına değdi, berbat yaraları hissetti.

"Kanımızı paylaştığımız için birbirimize bağlıyız artık. Beni çağırdığını bu şekilde duyabildim. Beni zihninde böyle hissediyorsun." Aidan bir kez daha onun dudaklarına rahatlatıcı merhemden biraz sürdü, elinden gelebilen küçük bir rahatlamaydı bu.

"Çok yorgunum, bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum." Aidan, Alexandria'yı kucağında salladı, onun korkunç durumunu unutarak sanki dünyadaki en değerli ve güzel kadınmış gibi onu tutuyordu. Aidan onun zih-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

ündeydi, kollarını kalbinin yanı başında korunaklı bir şekilde tutuyordu. Aidan'ın kollarının arasında olmak sakinleştirici ve rahatlatıcıydı; Alexandria'nın kendini daha az yalnız hissetmesini sağlıyordu. Ne var ki Aidan'ın yardımıyla dâhi, Alexandria bu ıstırabın başka bir nöbetine daha dayanamayacaktı. Alexandria yapamayacağını biliyordu. Ve nöbet yaklaşıyordu; Alexandria sıcaklığın başladığını hissedebiliyordu. Parmakları Aidan'ın koluna sarıldı; mavi gözleri Aidan'ın erimiş altından gözlerine yöneldi. "Gerçekten yapamıyorum."

"Seni uyutmama müsaade et. Sakın korkma. Bu yalnızca insanların bilinçlerini kaybettikleri durum olacak, bizim türümüzün uykusu gibi değil. Seni bizim için olan uyileştirici uykuya sokmadan önce dönüşümünün gerçekleşmesi gerekiyor." Aidan'ın kadife yumuşaklığındaki sesi ilgi uyandırıcı ve güzeldi.

"Daha fazlasına duymak istemiyorum." Alexandria'nın bedeni geriliyordu. Aidan'ın muazzam gücüne rağmen, bir acı spazmı onu neredeyse Aidan'ın kucağından çekip aldı. Alexandria'nın sıkılı dişlerinin arasından sessiz bir inleme yükseldi, tırnaklarını Aidan'ın kollarına geçirdi ama bedeni kirli kandan kurtulurken ve hücreleriyle organları başka bir ırkın sahip olduğu şekillere bürünürken, Alexandria ona tutundu. Korku ve ıstırabın yuvası olan zihni, kaos ve acı içindeydi.

En yüksek yoğunluğuna ulaşan ve sonra da denizin dalgaları gibi azalan acı tam üç dakika sürdü. Alexandria boncuk boncuk kan terliyordu. Güçlükle soluyor, yüreği neredeyse patlayacakmış gibi atıyordu. "Bunu yapamam," dedi soluk soluğa.

"Öyleyse bana güven. Senin için geri döndüm, öyle değil mi? Sen uyurken seni incitmeyeceğim ya da terk etmeyeceğim. Neden direniyorsun?"

"Hiç değilse uyanıkken olan biteni biliyorum."

"Bilmiyorsun *küçüğüm*. Seninle zihnini paylaşıyorum. Acı dışında hiçbir şeyi algılayamazsın. Bırak da sana yardımcı olayım. Senin çektiğin sıkıntıya ben de daha fazla tahammül edemeyeceğim. Kontrolümü kaybetmekten ve seni daha fazla zorlamamak konusundaki sözümü bozmak zorunda kalmaktan korkuyorum. Bana olan güvenini zedelememe müsaade etme. Bana izin ver seni uyutayım."

Alexandria, onun sesindeki yakarışı ve dürüstlüğü duyabiliyordu. Dahası kendisine Aidan ne dilerse yapturacak olan ılık ve tatlı bir kadifenin onu sarıp sarmaladığını hissediyordu. Yalnızca onun sesinin bile böylesi bir güce sahip olması Alexandria'yı korkuttu. Bu adam her ne ise tehlikeli ve ölümcüldü. Alexandria bunu seziyordu ama o an sıcak dalgasının gelişi ve Aidan'ın altından gözlerindeki yakarışla, mücadeleye son verdi. Aidan'ın boğazının ılıklığına doğru, "Beni bir daha incitme," diye fısıldadı.

Aidan onun sesinde, gözlerinde teslimiyeti gördü ve Alexandria'nın kararını değiştirmesini riske atmadı. Kontrol altına almak için Alexandria'nın zihnindeki barikatları aştı ve onun zihnine el koyup derhal bir emir yolladı. Aidan onu, acının ötesine, ne dönüşümün acısının ne de vampirin kirli kanının ulaşabileceği bir yere, uykunun kollarına bıraktı. Alexandria'yı ağır ağır temizleyip daha rahat dinlenmesi için yatağına yatırmadan önce, Aidan onu uzun bir süre kollarında tuttu. Odayı düzene sokmak daha fazla zamanını aldı ama bu işi kendi yaptı, Marie'nin ve onun üstü kapalı eleştirilerinin, Alexandria ile geçireceği samimi zamana dahil olmasını istemiyordu. Aidan odayı şifa veren güzel bir kokuyla doldurmak için mumlar ve otlar kullandı.

Alexandria'nın zihni, güçleri ve zayıflıklarıyla artık Aidan'a daha aşina geliyordu. Çok yakında Alexandria'nın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

ona karşı koyabildiği bariyerleri aşması daha kolay olacaktı. Alexandria dört direkli geniş karyolada uykuda ve korunmasız bir halde yatarken, başparmağıyla onun alnına dokundu. Alexandria'nın zihninde olmak hayret vericiydi. Alexandria inanılmaz bir insandı. Neredeyse imkânsız olan acayipliklerle mücadele etmiş, genç yaşta ebeveynlerini kaybetmiş, kimsenin yardımı olmadan küçük kardeşini büyütmüş ve onu bir annenin koruyucu içgüdüleriyle sevdiği gibi bir aşkla sevmişti. Joshua'ya doğru dürüst bir hayat vermek için çok çalışmıştı. Ayrıca muzip ve hınzırdı, şakalar ve yaramazlıklara tutkuyla bağlıydı. Sıcakkanlı ve cömertti.

Alexandria, onun içinde büyüyen karanlığı dağıtan parlak bir ışık gibiydi. O şefkat ve iyilikti, Aidan'ın olmadığı her şeydi.

Aidan, sihirli güçleriyle işe yarayan otlara minnettar olarak yatağın ucuna oturdu. Kusmuğun, kanın ve kötülüğün kokusu odadan gitmişti, yalnızca şifa veren bitkilerin keskin kokusunu bırakmıştı. Aidan, Alexandria'nın yaralarının ve iltihaplarının hepsini kontrol etti, her bir yaranın iyileşmesini hızlandırmak için kendi vatanının değerli toprağı ile merhemini karıştırdı. Boynundaki pütürlü yırtıklar en körüsüydü. Vampir yaraları açmış ve yaralar onun zehriyle iltihaplanmıştı. Aidan, kadim bir dilde mırıldanarak onları dikkatli bir şekilde kapladı, onu içerden ve dışarıdan iyi etmek için bir kez daha kendini Alexandria'nın bedenine yolladı. Dönüşüm neredeyse sona ermek üzereydi, Aidan rahatlamıştı.

Aidan onun yanına uzandı, ruh eşiyle birlikte kendisini uzun, çetin bir mücadelenin beklediğinin farkındaydı. Alexandria avantajları karşısında oldukça dik başlı davranacaktı. Dönüşümüyle ilgili gerçeği kabul etmeyecekti, bu dönüşümün ne anlama geldiğinin farkına vardığı zaman bundan nefret edecekti. Ve Aidan'ı suçlayacaktı. Haklı olarak tabii ki. Vampirin iğrenç işkencesi ve ilk karşılaşmalarında Aidan'ın kendisiyle acemice başa çıkmasıyla, Alexandria'nın Aidan'ın türüne karşı minnet duymasına sebep olacak hiçbir şey yoktu. Ne var ki Alexandria'nın seçeneği yoktu; Aidan'a bağlıydı, zihni onun zihnine bağlıydı, Alexandria'nın ruhu onun öteki yarısıydı. İkisini bir araya getirmek, şu an tam da bir sabır meselesiydi. Alexandria'ya ihtiyacı olduğu zamanı vermek için ne gerekirse yapacağına dair sessiz bir dua okudu. Alexandria bunu hak ediyordu ve onun ruh eşi olarak, Aidan ona ihtiyacı olan her şeyi vermekten başka bir yapamazdı. Zamanın her dakikasının ikisi için de ne kadar tehlikeli olduğunu, Alexandria'nın onsuz ne kadar korumasız olduğunu ve eğer ona bir şey olursa daha fazla dayanamayacağını yalnızca Aidan biliyordu. Üstelik kendi vahşi doğası da onu tehdit ediyordu ve bu, Alexandria'nın rızasını bile almadan ona sahip olmayı iddia edecekti.

Aidan iç geçirdi, ardından da evi ve onu çevreleyen alanı gözden geçirdi. Pencereleri ve girişleri kontrol etti. Yeraltındaki odanın kapısına güçlü tılsımlar yerleştirdi ve hatta odanın kendisini korumak için daha ölümcül olan etkili büyüler yaptı. Onu bulmuşken ruh eşini hiçbir şekilde riske atamazdı. Aidan onu kollarının arasına çekti, değişimin tamamen gerçekleştiğinden emin olana kadar bekledi, ardından da Alexandria'yı derin, ırkının şifa verici uykusuna yolladı. Aidan'ın bedeni koruyucu bir şekilde onu sarıp sarmaladı, kendi kalbinin ve ciğerlerinin çalışmasına son vererek bir ölü gibi uzandı.

Güneş batmaya başlayınca, odanın içine bir huzursuzluk çöktü. Sonra da tek bir kalp atışı sessizliği bozdu ve ciğerlerine hava doldu. Aidan erken uyanmasının sebebi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

ni bulmak için evi gözlemleyerek kımıldamadan durdu. Birinci katta, birisi evinin kapısına kaba bir şekilde vuruyordu. Marie kapıyı açmak için ilerlerken onun sakin ayak seslerini duydu. Marie'nin kalp atışlarını işitebiliyordu. Bu ziyaretçiden dolayı tedirgin olmuştu. Ön girişteki ses yüksekti ve otoriter geliyordu. Aidan'ın yüzünde bir tebessüm belirdi. Kâhyasının arkasından gelen Stefan'ı duydu, evini korumak için her zaman hazırdı.

Aidan ayağa kalktı, bedeni çevik ve güçlüydü. Bakışları Alexandria'ya kaydı. Şaşkınlık içinde ona bakakaldı. Çok güzeldi! Yumuşak teninde birkaç morluk vardı ama bunun dışında sağlıklı ve kusursuz bir cildi vardı. Dudakları yumuşak ve dolgundu, kirpikleri uzun ve gürdü. Aidan'ın sandığından daha küçüktü, Aidan'ın o güne dek gördüğü hiçbir kadına benzemiyordu. Ve Alexandria ona aitti ve bu dünyadaki hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Aidan'ın bedeni ani bir acıyla beklenmedik bir şekilde irkildi. Alexandria orada savunmasız olarak uzanıyordu ama onun zihnine girmişti ve onu, insanların birbirlerini ancak uzun yıllar birlikte yaşadıktan sonra tanıyabileceği biçimde tanıyordu. Alexandria'nın cesaretine, sevme yetisine ve içindeki iyiliğe karşı dudaklarını onun alnına değdirmek için eğildi. Ne var ki Aidan'ın ona karşı duyduğu bu yakınlık, bedeninde zonklayan acıyı daha da derinleştirdi.

Hemen kendisiyle onu ayartan şey arasına mesafe koydu. Biyolojik bir arzu duymayalı altı yüz yıl olmuştu ama bu bir zamanlar bildiği her şeyden baskındı. Bu, bedeninin ihtiyaçlarını karşılayacak sıradan bir arzu değildi. Bu, bir kadın için duyulan şiddetli bir açlıktı - tek bir kadın için. Aidan'ın artık ona her şekilde ihtiyacı vardı ve başta bir acuze olduğunu düşünmüş olsa da genç ve güzel olması, Aidan'ın kendini kontrol etmesine hiç yardımcı olmuyordu.

Üst kattaki misafir Marie'ye bağırıyordu. Aidan adamı açıkça duyuyordu. Belli ki bu şekilde davranmaya alışkın biriydi. Zengin ve hiç şüphesiz zor biri. Alexandria Houton'ı görmek istiyordu. Eğer hemen Alexandria'yı göstermezse Marie'yi sınır dışı etmekle tehdit edecek kadar ileri gitmişti, Marie'nin aksanının onu bu tehdide karşı çaresiz kılacağını sanıyor olmalıydı.

Aidan'ın köpek dişleri hızla uzadı, altından gözleri tehlike ve öfkeyle parladı, içindeki canavar hiç olmadığı kadar güçlüydü. Bu durum ruh eşinin yanına yaklaşan her erkekten onu kıskandığı için miydi? Yoksa birisi evinin kâhyasına bağırdığı için mi öfke - başka bir yeni ve güçlü duygu - duyuyordu? Belki de ikisinin birleşimiydi? Aidan bilmiyordu fakat tehlikeli olduğunu ve gerçekten kendisine hâkim olmayı öğrenmesi gerektiğini fark etti. Merdivenleri tırmanıp gizli bir geçitten mutfağa girdiğinde, dudaklarından uzun, sessiz bir tıslama döküldü. Aidan doğaüstü bir güçle hareket ediyordu, insan gözüne görünmezdi. Tüm Karpatyalılar'ın böyle şeylere yetenekleri vardı ve bu onun ikinci doğası gibiydi.

Evinin girişinde, uzun, yakışıklı bir adam Aidan'ın kâhyasına hiddetleniyordu. "Alexandria'yı hemen çağırın yoksa polisi arayacağım. Burada pis bir oyun dönüyor gibi ve her neyse bu, sen de bir parçasısın!" Adam, Marie'ye sanki ayağının altında kolayca ezebileceği bir böcekmiş gibi küçümseyerek bakıyordu.

Aniden yabancı sustu, durup dururken soğuk bir ürperti omurgasından aşağıya indi. Kendisine bir şeyin sinsice yaklaştığını anlarcasına yüzünde bir ifade belirdi. Çılgın gibi avlunun etrafına bakındı. Boştu. Adamın yüzündeki korku hâlâ öyle güçlüydü ki kalbi küt küt atmaya başladı ve ağzı kurudu. Bir adam birdenbire ortaya çıktığında Thomas Ivan'ın yüreği ağzına geldi. Adam, inatçı kâhyanın ar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

kasında belirdi. Uzun boylu, zarif ve iyi giyimliydi. Uzun sarı saçları geniş omuzlarına dökülüyordu ve sıradışı altın rengi gözleri Thomas'a bir kedinin gözünü bile kırpmadan bakması gibi bakıyordu. Adam çevresine güç ve tehlike sinyalleri yayıyordu.

Thomas evin gösterişli bir yer olduğunu anlamıştı zaten, bu ev sakini onun kolayca gözünü korkutabileceği biri değildi. Bu adam süzülerek hareket ediyor, kasları ipek gömleğinin altında oynuyordu, hareketleri öyle akıcıydı ki neredeyse ayakları yere değmiyor gibiydi. Kesinlikle hareket ederken hiç ses çıkarmıyordu. Marie'yi kenara çekilmesi için yönlendiren eli sıradışı bir şekilde nazikti ama bu Thomas'a belânın yaklaşmakta olduğunu hissettirdi.

"Marie kanunlara uygun olarak bu ülkede bulunuyor ve ev sakinlerimi tehdit etmeniz büyük bir kabalık. Belki de sizin için çalışanlar yalnızca birer hizmetçidir ama *benim* insanlarım *benim* ailemdir ve korumam altındadır." Bu sözcükler sakince, kadife gibi hoş bir ses tonuyla söylendi. Kibarca bir tebessüm, beyaz dişlerin kısacık bir an belirmesi bu kelimelere eşlik etti.

Hiçbir sebep yokken, Thomas endişeyle ürperdi. Korkudan tüyleri diken diken olmuştu. Ağzı öyle kuruydu ki konuşabileceğinden bile emin değildi. Bir nefes aldı ve sözünü geri almaya karar verdi. Kâhya ile başa çıkabilirdi ama bu adam bambaşka bir konuydu. Bir barış işareti olarak elini uzattı. "Bak, kötü bir başlangıç yaptığımız için üzgünüm. Saldırganca davrandığım için de özür dilerim. Bu meseleyi halletmek için kesinlikle yanlış bir yoldu ama arkadaşım kayboldu ve ben çok endişeliyim. Ben Thomas Ivan."

Aidan ismi hemen hatırladı. Bilgisayar oyunları endüstrisinin yükselen yıldızı, şaşırtıcı bir şekilde popüler olan son video oyunlarının arkasındaki beyin onları ziyarete

gelmişti. Aidan tek kaşını kaldırdı, yüzü ifadesizdi. "Seni tanımam mı gerekiyor?"

Ivan altüst olmuştu. Bu görüşme birden gidişatını değiştirmişti ve artık kontrol elinde değildi. Tanınmış ismi bile saygı ve hoş karşılanmaya sebep olmamıştı. Bazı sebeplerden ötürü, bu adam tatlı dilli ve nazik olsa da Ivan'ın ödünü koparıyordu. Açıkçası hayal gücündeki vampirlerden daha ürkütücüydü. Onun bastığı toprağın altında pusuda bekleyen bir belâ var gibiydi, sanki dünyanın yüzeyi çok inceydi ve güçlü ve yırtıcı vahşi bir hayvan, serbest kalmak için sabırsızca etrafta dolanıyordu.

Thomas tekrar denedi. "Arkadaşım, Alexandria Houton ile iki gece önce yemekteydim. O hastalandı ve arkasında portfolyosunu bırakarak bir daha dönmemek üzere restorandan çıktı. Çizimleri onun için çok önemli; eğer iyi olsaydı onları öylece arkasında asla bırakmazdı. O gece evsiz bir adamla birlikte üç kadın daha kayboldu. Dün gece şiddetli bir fırtına vardı ve polis kayıp insanların bir şekilde uçurumdan düştüğüne inanıyor. Alexandria'nın arabası ertesi sabah oto parkta bulundu fakat hemen sonra sizin bekçiniz tarafından götürüldü." Ivan bu bilgi için oto park görevlisine yüklü bir miktarda para vermişti.

"Alexandria benim yakın bir arkadaşım, Bay Ivan. O hastalandığında kardeşi restoranın dışında bekliyordu. Beni çağırdı ve ben ikisini de buraya getirdim. Bayan Houton hâlâ oldukça hasta ve ziyaretçi kabul edemez. Sizin evrak çantasını iade ettiğinizi duyunca eminim ki memnun olacaktır. Uğradığınızı ona söylerim." Aidan reddederek başını salladı, altından gözlerini bir kez bile kırpmadı.

Sakin ve tatlı sesi, Thomas Ivan'ın onun için hiçbir şey ifade etmediğini gösteriyordu. İlginç olansa o emir verdikçe Ivan'ın bu emirleri yerine getirmek istemesiydi. Ne yaptığının farkında bile varmadan çantayı uzatmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

Hızla kolunu indirdi. "Affedersiniz, sizin adınızı öğrenemedim." Bunu neredeyse saldırgan bir ifadeyle söyledi. Gözünü korkutamayacaktı. Ivan tamamen yabancı olan birine evrak çantasını teslim etmeyecekti. Dahası bunun doğru olduğunu nereden bilecekti?

Karşısındaki adamın yüzünde bir kez daha bembeyaz bir gülümseme belirdi. Bu gülümseme Ivan'ı dehşete düşürdü. Bu yırtıcı bir hayvanın gülümsemesiydi, sanki yerin altında sinsice bekleyen yaratık az önce zincirlerinden kurtulmuş gibiydi. Bu gülümsemede hiçbir sıcaklık yoktu ve o altından gözler tehlikeli bir şekilde Ivan'a doğru parıldıyordu.

"Ben Aidan Savage, Bay Ivan. Burası benim evim. Sanıyorum ki bir yıl önce ikimiz de Senatör Johnson için verilen bir partiye katılmıştık ama hiç tanıştırılmadık. Sizin bir çeşit oyun ürettiğinizi anımsıyor gibiyim."

Thomas gözle görülür bir şekilde irkildi. Sesi ahenk içindeydi, tınısı öyle tatlıydı ki bu sesi yeniden ve yeniden duymak istemekten alıkoyamadı kendini. Bu ses Thomas'da işe yarıyor gibiydi ve bu adamın söylediği herhangi bir şeye karşı gelmek imkânsızlaşarak insanı sarıp sarmalıyordu. Ne var ki nasıl oluyorsa Aidan Savage'ın sesinin saflığına rağmen, söyledikleri canını acıtıyordu. Ivan meşhur oyunlarıyla büyük bir başarıya imza atmıştı; o oyunlar piyasadaki en popüler şeydi. Daha da kötüsü Thomas, göz boyayan, saygı uyandıran, oldukça beğenilen Aidan Savage'ın bahsini işitmişti. Böyle bir itibara ve servete sahip bir adam Thomas'a karşı çıkıyorsa, hem mesleki hem de kişisel olarak içinde olduğu sosyal çevre de Thomas'ı aralarından atardı. Bu bir kâbusa dönüşüyordu. Yalnızca Alexandria Houton'a - hem kişisel hem de mesleki olarak - duyduğu ihtiyaç Thomas'ı orada tutuyordu.

"Bunu Alexandria'ya gerçekten ben vermeliyim. Çalışmaları ikimiz için de çok önemli. Benimle çalışmak için çok istekliydi ve ben de kesinlikle bu işi ona vermek için istekliyim." Ivan kendini sağlama almaya karar verdi. "Tekrar ziyaret etmem için ne zaman uygun olurdu?"

"Belki bir-iki gün içinde. Marie size numaramı verir. Alexandria ve kardeşi şu an burada kalıyor ama özel telefonunu kurmak için henüz zamanımız olmadı. Görüyorsunuz, beklenmedik hastalığı biz dairelerini tam hazırlamadan önce ilerledi. Tabii ki siz Alexandria'nın kişisel eşyalarını bana hemen teslim edebilirsiniz. Alexandria benim korumam altında Bay Ivan ve bana ait olan şeylere her zaman özen gösteririm."

Altından gözler, Ivan'ın bakışlarını yakaladı ve onu tutsak etti. Thomas kendini portfolyo çantasını uysalca teslim ederken buldu. Sonra da o gözler Ivan'ı serbest bıraktı. Ivan yaptığı şeyden dolayı dehşete düştü. İçine giren *o şey* neydi? Portfolyoyu Alexandria'dan başka kimseye vermemeliydi. Ivan bakışlarını Savage'ın eline çevirdi, başparmağı çantanın sahte derisini sanki Alexandria'nın teniymiş gibi okşuyordu. Birden kıskandı. Aidan Savage, Alexandria'nın tam olarak nesi oluyordu? Aidan Savage gibi bir adam Alexandria gibi masum birini çiğ çiğ yerdi. Thomas, bunun, Alexandria'nın istisnai artistik yeteneğini keşfetmeden önce kendisinin de niyeti olduğunu tamamen unutmuştu.

"Uğradığınız için teşekkürler Bay Ivan. Daha fazla kalmanızı rica edemediğim için üzgünüm ama pek çok görüşmem var. Birkaç gün içinde Alexandria'nın sizi araması için icabına bakacağım ya da hiç olmazsa hastalığının gidişatıyla ilgili bilgilendirilirsiniz. İyi akşamlar."

Kısa bir süre sonra Ivan kendini kapalı kapının önünde buldu. Kâhya rehberde kayıtlı olmayan numarayı vermek için tekrar kapıyı araladığında yüzünde olan kendini be-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

şkenmiş gülümsemeyi hazmedemedi. Bu evde hiç dost kazanamamıştı. Eğer Alexandria'nın yardımına ihtiyacı olursa - ona ihtiyacı olduğundan hiç olmadığı kadar emindi - Savage'in ev dediği bu kalede hiç müttefiki yoktu.

Aidan, Marie'ye döndü ve hafifçe onun saçlarına dokundu, bu kısacık, sevgi dolu bir hareketti. "O geri zekâlı seni üzdü mü?"

Marie tatlı tatlı gülümsedi. "Onun seni üzdüğü kadar değil. Leydinin sevgisi karşısında bir rakibin olduğunu bilmiyordun. Ünlü bir milyoner, pek dişli biri."

"Saçma sapan şeyler icat ediyor."

"Yine de konuşmasından çıkardığım kadarıyla, Alexandria onunla çalışmak istiyor." Marie ona şaka yollu takılıyordu. "Ve onun oyunları olay oldu. Onu dergilerin kapaklarında gördüm. Alexandria'dan oldukça hoşlanmışa benziyor, ne dersin?"

"Hiç şansı yok. Ve Alexandria için fazlasıyla yaşlı."

Hem Marie hem de Stefan gülmeye başladı. Onlar Aidan'ın yüzyıllardır yaşadığının farkındaydılar. Birden Aidan'ın kendisi de sırıtarak ikisini de şaşırttı. Altından gözlerinde o ana kadar hiç böyle içten bir gülümseme görmemişlerdi.

Aidan, "Çocuk nasıl?" diye sordu onlara.

Marie ve Stefan ciddileşti. Stefan, "Bu gece çok sessizdi," diye cevapladı. Marie'den birkaç metre uzun, iri yarı ve kaslıydı. "Yeniden küçük bir çocuk olmadan önce, sanıyorum ki ablasını görmeye ihtiyacı var. Kısacık hayatında çok şey kaybetmiş."

Marie, "O çok tatlı bir çocuk Aidan. Stefan'ı çoktan parmağında oynatmaya başladı," diye dikkatini çekti.

"Yaa!" Stefan güçlü bir şekilde karşı çıktı. "Onun için ağlayan ve her fırsatta onu tıka basa doyuran sensin."

Aidan, "Onunla ben konuşurum," diyerek çifti rahatlattı, "ve bu akşam ilerleyen bir saate, yer altındaki odadan çıktıktan sonra ablasını görebileceğini söyle ona."

Marie kaşlarını çatarak düzeltti: "Uyandıktan sonra." Marie, masum çocuğun önünde başka bir dünyaya ait hiçbir şekilde gönderme yapılmasını istemiyordu. "Böyle bir şey için söz vermek sence akıllıca mı? Ya Alexandria..." Marie tereddüt etti.

Stefan sözünü tamamladı. "Neye dönüştüğünü kabullenmekte sorunlar yaşarsa? Ya da daha kötüsü, ya senin aradığın o kişi değilse ve hepten çıldırırsa?"

"O benim aradığım kişi. Onun varlığının, ışığının bendeki etkilerini şimdiden göremiyor musunuz? Alexandria bana hayat ve duygu verdi. Renkleri yeniden görüyorum ve ışık saçıyorlar. Her şeyi hissediyorum, hem de sonuna kadar. O dünyayı bana geri verdi. Benim insanlarımdan biri olarak uyanacak ve evet, ondan ciddi bir direnç bekliyorum ama çocuğun önünde değil. Onu çok seviyor ve onun için elinden geldiğince normal görünmeye çalışacaktır. Joshua yıllardır onun en önemli yaşama nedeniydi ve öyle olmaya devam edecek. Onun için çocuğu görmek çok önemli olacaktır, tıpkı çocuğun da onu görmesi gibi. Eğer Joshua beni kendi hayatına kabul edebilirse bu başarının yarısı demektir."

"Aidan!" Joshua odaya doğru koşturdu ve kollarını Aidan'ın bacaklarına sardı. "Her yerde seni arıyordum. Marie odanın üçüncü katta olduğunu söyledi ama sen orada değildin."

En iyi azarlama sesiyle, "Sana Bay Savage'ın odasından uzak durmanı söylemiştim," dedi Marie ama ifadesindeki sempatiyi saklamasının yolu yoktu.

Joshua utanmış gibi görünüyordu ama cesaretini toplayarak cevap verdi: "Özür dilerim Marie ama Alexandria'yı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

bulmak zorundayım. Sen onun nerede olduğunu biliyorsun, değil mi Aidan?"

Karpatyalı ellerini usul usul çocuğun ipeksi lülelerine götürdü. Yüreği burkulmuştu, bu komik ve eriyip giden bir duyguydu. Kendisine bakan o mavi gözlerde çok fazla güven ve inanç vardı. "Evet Josh. Alexandria hâlâ uyuyor. Ona dinlenmesi için birkaç saat daha vermeni istiyorum ve onu sana getireceğim. Nasıl bir fikir?"

"Daha iyi mi? Onun geri gelmeyeceğinden korktum. Bilirsin işte, Henry, annem ve babam gibi." Körpe ses korku ile titriyordu.

Aidan sessizce onun içini rahatlattı. "Alexandria seni terk etmeyecek Josh. Her zaman yanında olacak ve ikimiz birlikte onunla ilgileneceğiz, böylece hiçbir şey onu bizden almayacak. Biliyorsun, ben onu her zaman korurum ve ben kolay kolay yenilmem. Onu ikimizden kimse alamaz. Anlaştık mı?"

Joshua güven içinde ona gülümsedi. "Biz yakın arkadaşlarız, değil mi Aidan? Sen, ben ve Alexandria."

Aidan ciddi bir ifadeyle, "Biz yakın arkadaşlardan da fazlasıyız Joshua," diye cevap verdi ona. "Bu evde bir aileyiz."

"Marie senin, benim başka bir okula gitmemi istediğini söyledi."

Aidan başını salladı. "Bunun en iyisi olacağını düşünüyorum. Senin gittiğin okul buradan çok uzakta ve senin için düşündüğümüz okul çok daha iyi. Orada arkadaşların ve iyi öğretmenlerin olacak."

"Alexandria ne diyor? Beni okula genelde o götürür. Tek başıma gitmemin tehlikeli olduğunu düşünür."

"Bu okul tehlikeli değil. Her hâlükârda, eğer istersen Marie ve Stefan da seninle gelir. Bu düzenlemeyle kendini iyi hissedene kadar sana her gün eşlik ederler."

"Eğer Alex beni götüremeyecekse, senin benimle gelmeni istiyorum." Joshua ciddi bir şekilde somurtmayı başardı.

Aidan hafifçe güldü. "Seni küçük şeytan. Kendi istediğini elde etmeyi alışkanlık haline getirdiğini görüyorum. Seninle alakalı konularda, Alexandria kolayca kandırılabiliyor, değil mi?"

Joshua omuzlarını silkti, sonra o da güldü. "Doğru, Alexandria ne istersem almama izin veriyor ve yapmam gereken şeyleri yapmadığımda asla sinirlenmiyor. Bazen bana bağırmaya çalışır ama onun yerine her zaman bana sarılırken bulur kendini."

Çocuğu kaldırmak için uzanırken, "Sanıyorum hayatında disiplinli bir adama ihtiyacın var delikanlı," dedi Aidan. "Senin oyunlarına gelmeyecek büyük ve güçlü bir adama."

Joshua kollarını Aidan'ın boynuna doladı. "Sen de hiç bağırmıyorsun."

"Hayır ama söylediğim bir şey hakkında ciddi olurum, anladın mı?"

Joshua, "Tamam," diyerek kabul etti. "Fakat gitmek zorunda olduğumda beni okula senin götürmen gerektiğini düşünüyorum hâlâ."

"Ablanın iyileşmesi için yapması gereken her şeyi yaptığından emin olmak için burada kalmak zorundayım. Hastalığı çok tehlikeliydi ve birkaç gün daha dikkatli olmak zorundayız. Bildiğin gibi oldukça inatçı davranabilir." Aidan son cümleyi göz kırparak söyledi.

Joshua ufak bir tebessümle başını salladı. "Biliyorum, eğer sen onun yanındaysan, onun başına kötü bir şey gelmez. Okula Marie ve Stefan ile giderim. Tabii beni sen götürseydin, diğer tüm çocuklar kocaman bir babam ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

düğünü düşünürdü ve bana sataşmaya bile kalkışmazdı." Joshua onnuz silkti. "Ama Stefan da kocaman, belki o da işe yarar."

"Stefan'ın tüm kabadayıları korkutup kaçıracağına eminim. Ama bu iyi çocukların olduğu güzel bir okul Joshua. Kimse silah taşımıyor ve orada hiç kimse senin canını yakmayacak. Eğer öyle bir şey olacak olursa hemen bana gelecek ve anlatacaksın." Altından gözlerini onun mavi gözlerine dikmişti.

Joshua başını salladı. "Sana söylerim Aidan." Joshua göz kırptı ve Aidan onu omuzlarından indirene kadar kıpır kıpır kıpırdandı. "Marie yemeğin hazır olduğunu söyledi. O iyi bir aşçı, Alex'ten bile daha iyi ama Alex'e söyleme, çünkü bu onun kalbini kırar. Bu gece bizimle mi yiyeceksin?"

Aidan ortada hiçbir sebep yokken kendini sırıtırken buldu. Birden ilk defa bir ailesi olduğunu hissetmişti. İnsanlar yüzyıllardır onunla ilgilenmiş, ona sadık kalmış ve bu onun akıl sağlığını yerinde tutmuştu. Ama şimdi sadakatten fazlası vardı. Onun nefesini kesen, onu paramparça eden, içini ısıtan duyguları vardı. Her nasılsa başa çıkmak için zor bulsa da Aidan bunu sevmişti. "Bunu Alexandria'ya söylemeyiz," diye kabul etti ciddiyetle.

Marie, Joshua'nın elini tuttu. "Sadece iltifat ediyorsun."

Joshua başını hayır anlamında öyle hızlı salladı ki sarı bukleleri hopladı. Sesi ciddi, bakışları samimiydi. "Hayır Marie, bu gerçekten doğru. Alexandria berbat bir aşçıdır. Her şeyi yakar."

Beşinci Bölüm

Önce sesler duydu. Davul sesi. Ahşabın çatırdaması. Akan su. Fısıltı şeklindeki konuşmalar, uğuldayan araba motoru ve bir çocuğun uzaktan gelen kahkahaları. Alexandria hiç kımıldamadan yatıyor, gözlerini açmaya bile cesaret edemiyordu. Yalnız olmadığını biliyordu. Gece olduğunu biliyordu. Duyduğu davul sesinin kendi çarpan kalbi - ve aynı ritimle çarpan başka bir kalp olduğunu biliyordu. Net bir şekilde işitebildiği konuşmanın ondan uzakta, birinci kattaki mutfaktan geldiğinin farkındaydı. Kahkaha atan çocuğun da Joshua olduğunu biliyordu.

Bunları nasıl bildiğini bilmiyordu işte ve bu durum Alexandria'yı korkutuyordu. Burnuna kurabiye ve baharat kokusu geldi. Onun kokusunu... alabiliyordu: Aidan Savage. O buradaydı ve güzel altın gözleriyle Alexandria'yı izliyordu. İnsanın içine işleyen ve her şeyi gören o gözler. Alexandria nefes aldı. Ürkmüş bir çocuk gibi örtülerin altında saklanmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. O artık Aidan'ın dönüştürdüğü şeydi. Ve her nasılsa Aidan onu... insan yapmamıştı. Ne var ki şimdiye kadar hiç bilmediği bir şekilde bedenini kıvrandıran o doymak bilmez açlık, başa çıkmak zorunda olduğu bir gerçekti.

Uzun kirpiklerini kaldırdı ve ilk gördüğü şey Aidan'ın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

yüzü oldu. Katıksız bir erkeklikle bu denli güzel olması şaşırtıcıydı. Alexandria onu dikkatle, baştan aşağı inceledi. Güçlü kuvvetliydi. İnce zarafetinin hemen altındaki o vahşi doğası işte karşısındaydı. Gözleri altından gözbebekleriyle bir kedinin gözlerine benziyordu, kırpılmıyor ve sabitti, onları çevreleyen kirpikleri uzundu. Güçlü bir çenesi, hoş bir burnu vardı. Dudakları ince ve davetkârdı, dişlerinin istisnai bir beyazlığı vardı. Saçları altın renginde, parıldayan bir yele gibi geniş omuzlarına dökülüyordu. Kasları hareket ettikçe dalgalanıyordu. Ancak tamamen hareketsizdi, neredeyse odayla uyum sağlayarak odanın bir parçası olmuş gibiydi; Alexandria'yı dikkatli bir biçimde inceliyordu. Aidan gösterişli biriydi, Alexandria öyle olduğunu ve onun gibilerden de pek fazla olmadığını biliyordu.

Alexandria nemlendirmek için dilini dudaklarında gezdirdi. "Pekâlâ, şimdi ne yapıyoruz?"

"Bizim yöntemlerimizi sana öğretmem gerekiyor."

Sesi sakin ve duygusuzdu. Bu insanların her gün vampirlere dönüştükleri anlamına mı geliyordu? Alexandria bir an tereddüt ederek doğruldu. Her yeri ağrıyordu ve bedeni gergindi ama önceden olduğu gibi kıvrandırmıyordu. Dikkatli bir şekilde gerindi, kaslarını kontrol ediyordu. "Sizin yöntemlerinizi öğrenmek gibi bir arzum yok." Alexandria gözlerini ona dikti, mavi gözlerinde ışıltılarla hemen gözlerini kaçırdı. "Beni kandırdın. Tekrar insana... dönüşeceğimi sanmıştım."

Aidan başını salladı, arzusunun baskısı o kadar kuvvetliydi ki Alexandria ona tekrar bakmaya mecburdu. Erimiş altından gözler onun bakışlarını hemen yakaladı. "Hayır Alexandria, bunun doğru olmadığını biliyorsun. Buna inanmak istedin böylece kendini buna ikna ettin. Seni gerçekle yüz yüze getirmemek benim tercihimdi ama seni asla yanlış bilgilendirmedim."

Yüzünde ufak ve ciddi bir tebessüm belirdi. "Böyle mi düşünüyorsun? Kendini bütün sorumluluklardan arındırman ne kadar da asil bir davranış."

Aidan kaslarında dalga dalga yayılan bir heyecanla kıpırdandı ve Alexandria'nın kalbi endişeyle atmaya başladı. Aidan, sanki Alexandria'nın korkusunu yüzünden okumuş gibi sakinleşti ve bir kez daha hareketsizleşti. "Bu konu hakkında üzerime hiçbir sorumluluk almadığımı filan söylemedim. Fakat ne şu anki durumu ne de dün gece olanları değiştirebilirim. İnan bana Alexandria, vampirin sana çektirdiği sıkıntıya katlanmak zorunda olmaman için sana ne gerekirse verecektim. Seni o çektiğin acıdan kurtarmak elimden gelmiş olsaydı, bunu yapardım."

Aidan'ın sesi tatlı ve nazikti, söylediklerinde samimi gibiydi. Yalan söylemek konusunda kabiliyetsiz gibi görünüyordu. Ama vampirlerin, kurbanlarını hipnotize etme yetenekleri yok muydu? Alexandria gerçeğin ne olduğunu artık bilmiyordu ancak kimsenin mücadele etmeden yaşamını elinden almasına izin vermeyecekti. Aklı yerindeydi, güçlüydü ve azimliydi. Sabretmenin ne demek olduğunu çok önceden öğrenmişti. Tahammül etmeyi ve hayatta kalmayı. O an herhangi bir karara varmak için yeterince bilgiye sahip değildi.

"Şimdi ben senin gibi mi oldum?"

Aidan'ın dudakları küçücük bir tebessümle kıvrıldı; ardından yüzü yeniden soğuk, ifadesiz bir maskeye dönüştü; altın rengi gözleri duygusuzdu ve Alexandria'nın görüntüsünü yansıtıyordu. "Tam olarak değil. Ben bir Karpatyalı olarak dünyaya geldim. Benim insanlarım zamanın kendisi kadar eskidir. Ben en kadim olanlarından biriyim, insanlarımızın şifacısı ve vampirlerin avcısıyım. Yüzyıllarca süren bir çalışmanın bilgisine ve gücüne sahibim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Lioslaith

Alexandria elini kaldırdı. "Bunların hepsi için hazır olduğumdan emin değilim. Sadece hâlâ kendim olup olmadığımı öğrenmek istiyorum."

"Kime dönüşeceğini sanıyorsun ki? Eğer seni endişelendiren buysa, dolaşım sisteminde vampirin kanının izi bile kalmadı."

Alexandria derin bir nefes aldı. Vampirlere dair edindiği bilgileri düşündü. Açlık kıvrandıran bir acıydı. "Beni endişelendiren... güneş ışığında yürüyüp yürüyemeyeceğim. Sıradan bir insan gibi beslenip beslenemeyeceğim. Joshua ile bir hamburgerci dükkânına gidip ne istersem onu yiyip yiyemeyeceğim."

Aidan sakince cevap verdi. "Güneş ışığı tenini yakacaktır. Gözlerin en kötü tepkiyi verecektir, şişecek ve yanacaktır. Güneş ışığında, bizim insanlarımız için özel bir cam ile yapılmış koyu renk gözlükler takmalısın."

Alexandria yavaşça soluğunu bıraktı. "Bu yalnızca tek bir soruyu cevaplar. Kendimi kaybetmemek için çok uğraşıyorum burada. Hemen söyle işte."

"Hayatta kalmak için kana ihtiyacın var."

Alexandria onu küçümseyici bir şekilde cevapladı. "Bunu benim için daha yavaşça, parçalara ayırarak ya da ne bileyim aşama aşama anlatabilirsin." Zihni tam bir kaos içinde olmasına rağmen, alışılagelmiş dik başlılığı şüphesiz yerindeydi. Düşünmek, nefes almak çok zordu. Bu gerçekten Alexandria'nın başına geliyor olamazdı. Olamazdı işte. "Benden bir tabutta uyumamı beklemiyorsundur umarım." Alexandria, zihni bu ihtimali kabul etmesi için şaka yollu ifade etmeye çalıştı. Her şeyden daha çok istediği şey çığlık atmaktı.

Aidan'ın gözleri Alexandria'yı kendine çekiyordu. Alexandria neredeyse onun kendisine ulaştığını hissedebilmişti, öyle gerçek bir hayaldi ki. Alexandria onun kollarının sıcaklığını, onun sakinleştiren dokunuşunu zihninde hissetti. "Bunun pek de gerekli olduğunu düşünmüyorum."

Alexandria'nın dili birden kuru dudaklarına gitti. "Nefes alamıyorum."

İşte o zaman Aidan ona fiziksel olarak dokundu, eli ensesine dolandı, başını aşağı eğdi. "Evet, yapabilirsin," dedi sakince. "Bu telaş geçecek."

Alexandria boğazını yırtan hıçkırıklarla mücadele ederek yanan ciğerlerine derin derin hava çekti. Yüksek sesle ağlayamazdı. Nefes almaktan başka hiçbir şey gelemezdi elinden. Aidan'ın parmakları yavaş bir masaj yapmaya başladı, öyle yumuşak, öyle hafifti ki bedeni korkunç gerilimi dindiren bu masaja tepki verdi.

"Neden beni öldürmüyorsun?" Kelimeleri yanan boğazı yüzünden boğularak çıktı.

"Seni öldürmek gibi bir niyetim yok. Sen bütün günahlardan arındın. Ben vicdansız bir katilim, Alexandria."

Ardından Alexandria iri gözlerini ona yöneltti, göz göze geldiler. "Lütfen, bana yalan söyleme. Bu durum zaten yeterince karmaşık bir hal aldı."

"Ben bir avcıyım *küçüğüm*. Ama masum olanları öldürmem. İnsanlarımız için, liderimiz olan prensimiz tarafından bu şehri korumak için görevlendirilmiş, adaleti sağlayan biriyim."

"Ben sizin türünüzden değilim. Gerçekten değilim." Sakin olmaya çalışmasına rağmen sesinin çaresizce çıktığını biliyordu. "Bir yanlışlık olmalı. Düzeltmek zorundasın." Sesi titriyor, bedeni sarsılıyordu. "Eğer beni dinleyecek olursan, anlarsın. Ben gerçekten senin gibi değilim."

Aidan elini Alexandria'nın elinin üzerine koydu, onun kenetlenmiş parmaklarını gevşetti, başparmağı hafifçe onun çılgınca atan nabzını okşadı. "Sakin ol Alexandria,

Lioslaith

gayet iyisin. Hızla iyileşeceksin. Dün gece kendine baka-
madığını biliyorum ama şimdiden kayda değer bir şekilde
iyileştin. Ve yeni hayatında sevecek pek çok şey bulacaksın.
Sanki öğle vaktiymiş gibi karanlıkta görebileceksin. Daha
önce hiç duymadığın sesleri duyabileceksin, hiç görmedi-
ğin şeyleri görebileceksin. Bu çok güzel bir dünya."

"Anlamıyorsun. Benim zaten bir hayatım var. Ve Jos-
hua ile ilgilenmek zorundayım. Joshua gündüzleri bensiz
yapamaz. Yalnızca küçük bir çocuk o. Onu okula götür-
meme ihtiyacı var. Ve çalışmak zorundayım."

Aidan katil olmadığını söyledi ama Alexandria kör de-
ğildi. Aidan yakışıklıydı ama insani yanının altında ölüm-
cül bir varlık yatıyordu. Alexandria onun gibi olamazdı,
olmayacaktı. Joshua ile ilgilenmek zorundaydı. Aidan iç
çekti, Alexandria sakin ve sessiz nefesi parmak uçlarına
kadar hissetti. Aidan'ın onun aklından geçenleri bildiğine
dair içini korkunç bir duygu kapladı. Nasıl oluyorsa Ai-
dan onun zihnindeydi, onun düşüncelerini ve duygularını
paylaşıyordu.

"Joshua ile ilgilenebileceksin. Eşyalarınız ikinci kattaki
odalara taşındı. Joshua ve senin burada bir yaşam alanınız
olacak. Senin bir insan hayatını yaşıyormuş gibi yapmaya
devam etmen çok önemli. Yalnızca akşamları, senin en sa-
vunmasız olduğun zamanlarda, bu odaya gelir ve uyursun.
Joshua o vampire dair hiçbir şey hatırlamıyor. Onun ömür
boyu travma geçirmesine göz yumamam."

Alexandria, "Onun gerçeği öğrenmesine göz yuma-
mazsın," diye tahmin etti kurnazca. "Bizim kendi evimiz
var. Gücümü toplar toplamaz, Joshua'yı buradan uzaklaş-
tıracağım." *Eğer gerekirse bu şehrin dışına, senin uzağına ve öyle
uzağa ki ona hiçbir şey zarar veremeyecek.*

Sonsuzluğa yayılmış gibi görünen kısa bir sessizlik
oldu. Her nedense, Alexandria kalbinin dehşet içinde at-

tuğını hissediyordu. Aidan hareket ettiğinde, bedenindeki
her kas dondu. Aidan sessizdi ama sessizce hareket edişi
onu korkutuyordu.

"Aramızda bir bağ var Alexandria." Sesi berrak bir
akarsuyun kayaların üzerinden akıp geçmesi gibi saftı.
"Bu bağ bozulamaz. Senin beni her zaman bulabileceğin
gibi ben de her zaman senin nerede olduğunu bileceğim.
Eğer Joshua'ya zarar verecek olsaydım, şimdiye kadar
çoktan ondan kurtulmuştum. Sen burada kalacaksın ve
hayatta kalmak için ne yapman gerektiğini öğreneceksin.
En azından yeni hayatına uyum sağlamak için kendine za-
man tanı."

"Onu görmek istiyorum, hemen şimdi. Joshua'yı gör-
mek istiyorum."

Bazı açıklanamaz nedenlerden ötürü, Alexandria için
nefes almak yeniden imkânsız hale geldi. Deliriyor olabile-
ceğini düşünürken duyguları karma karışık oldu ve patladı.
Ancak Aidan'ın rızasını bekleyen kibar bir çocuk gibi ses-
sizce oturdu. Aidan altından gözleriyle Alexandria'ya dik
dik bakmayı sürdürdü, yüzü ifadesiz bir maske gibiydi.

Alexandria'nın sonrasında olanlara dair hiçbir fikri yok-
tu. Bir an sessizce otururken, bir sonraki an yataktan fır-
lamış ve içinde patlayan öfkeyi frenleyemeyerek Aidan'a
saldırmıştı. Alexandria'nın küçük bedenini yakalamasına
rağmen, Aidan'ın tutku dolu yüzü soğukkanlı ve sakin
kaldı. Kendi davranışından dehşete düşerek iradesine ka-
vuşmak için çaresizce savaşıyordu Alexandria. Daha önce
hiç böyle bir şey yapmamıştı. Aidan onu kolayca zapt etti,
bileklerini sırtında kenetledi böylece Aidan'ın güçlü yapı-
sıyla bedeni sıkıca kavranmış oldu.

Alexandria, çıplak tenini örten ince gömleğin farkına
vardığı an kıvrımları Aidan'ın bedenine uyum sağladı. Ar-
tık onun bir erkek, kendisininse bir kadın oluşunun far-

Lioslaith

kundaydı. Bu onu dehşete düşürdü. Bu durumla ilgili her şey onu dehşete düşürdü.

Aidan, "Şşşt! *Küçüğüm sevgilim*, sakin ol," diyerek Alexandria'yı yatıştırdı, bir eli bileklerini tutuyor, öteki eli ise ensesine dökülen saçlarla oynuyordu. "Bunu birlikte aşacağız. Bana tutun. Beni kullan. Gücümü kullan." Aidan, elini onun boynunda sıkılaştırıp bileklerini serbest bıraktı.

Alexandria öfke içinde çığlık atmamaya çalışarak Aidan'ı bir kez göğsünden yumrukladı, sonra bir kez daha. "Ben delirdim. Çıldırdım. Durmayacak." Alexandria başını onun göğsünün güçlü kaslarına dayadı; tek sığınağına, kalan tek barınağına. Alexandria'nın beyni korkunç, karmaşık, çaresiz düşüncelerin keşmekeşliğinde savruluyordu. Aidan güçlüydü, gücünün dayanak noktasıydı, fırtınanın tam ortasındaki sakinlikti.

"Nefes al Alexandria. Benimle nefes al." Kelimeleri Alexandria'nın tenine hafifçe fısıldadı. Her bir hecesi göğüneklerinden içine süzüldü, kalbini ve ciğerlerini delip geçti.

Aidan bunu Alexandria için yapıyor gibi görünüyordu, nefes alış verişi onunkilerini de düzene sokuyordu. Aidan korunacakmış gibi özenle onu kucakladı, korkunç titreme nöbeti dinene ve Alexandria kendi ayakları üzerinde durana kadar öylece kaldı. Neredeyse isteksizce onu bıraktı Aidan, aralarına mesafe koydu.

"Özür dilerim." Alexandria parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. "Normalde öfkeli bir insan değilimdir. Bana ne oldu bilmiyorum." Bu çılgınlığın onunla alakası yoktu. Vampirin kanı hâlâ içinde olmalıydı ve Aidan bu gerçeği ona belli etmek istemiyordu.

Aidan onun korkusunu sezebiliyordu, vampirin hâlâ onun içinde olduğunu ve hareketlerine yön verdiğini biliyordu, aksice başını salladı. "Korku karakterimizden farklı davranmamıza sebep olabilir. Bu yüzden endişelenme. Joshua'yı görmek için hazır mısın? Onu rahatlatacak kadar sakin misin? Bu yeni duruma uyum sağlamak için daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum ve ısrar etmeyeceğim ama kardeşin endişelenmeye başlıyor. Küçük Joshua kendisini senin koruyucun olarak görüyor. Bana güvenebildiği kadar, seni görmeye, sana dokunmaya da ihtiyacı var." Kasıtlı olarak Alexandria'nın düşüncelerini çocuğa, yani onun zihnini korkunç dönüşümünden çekmeyi başarabilen tek kişiye yönlendirdi.

Alexandria elleri titreyerek Aidan'ın evinden getirtmiş olduğu kot pantolona uzandı. "Joshua'nın ne sandığını bana açıkla. Bana söylediğin her şeyi hatırlayamam."

Aidan bakışlarını Alexandria'nın bacaklarından alamadı. Bedeni beklenmedik bir biçimde gerildi, nabzı hızlandı ve kanı ısındı. Açlığını saklamak için gözlerini Alexandria'dan kaçırdı. Bu, erotik ve şehvet dolu bir birliktelik için duyulan bir açlıktı. Bunun çekiciliğini, şimdiye kadar hiç böyle yoğun bir sıcaklıkla hissetmemişti.

"Aidan?" Alexandria'nin sesi teninde gezerken, Aidan fermuarın sesini duydu. Sivri dişleri Aidan'ın ağzında patladı ve bedeni ihtiyaçla sertleşti. Sessiz hırıltısını güçbelâ saklayabildi. Parmakları yumruk halini aldı, parmaklarının boğumları beyazdı. Karpatyalılar yaşlandıkça her şeyin yoğunluğu artardı. Tabii hissedebiliyorlarsa duygular da dahildi buna. Acı, mutluluk, neşe ve cinsel ihtiyaç. Aidan bunu biliyordu ama şimdiye kadar hiç başına gelmemişti. Henüz fark ettiğinden bunu kolayca kontrol edemiyordu.

Aidan soluğunu yavaşça bıraktı, gözlerinin önündeki kızıl pus çekiliyordu, üstünlük için mücadele eden şeytan dizginlenmişti. Alexandria'ya ulaşmak için önünde bir sonsuzluk vardı. Alexandria ruhuyla ve zihniyle ona bağ-

Lioslaith

lıydı. Kendi rızasıyla onunla gelmesi için Aidan ona zaman verecek sabrı bulacaktı.

"Aidan?" Bu kez Alexandria'nın sesi titriyordu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, elbette yok. Senin için bazı şeyleri tekrar gözden geçirelim. Joshua benim eski bir aile dostu olduğuma inanıyor. İkinizin bir süredir, ikinci kattaki odaya taşınmayı planladığınıza ve restorandaki hastalığının yalnızca bu planı öne çektiğine inanıyor."

Alexandria'nın iri safir gözleri Aidan'a ışık saçıyordu; sonra uzun kirpikleri aşağı indi. "Ne kadar iyi dost olmamız gerekiyor?"

Aidan'ın yüzünde küçük bir tebessüm belirdi ve kısa bir süre için adeta çocuksu göründü. Hemen sonra bu yanılsama yok oldu ve Aidan bir kez daha güçlü bir yırtıcı hayvana dönüştü. "Ah, samimi konuşmak zorunda kalacağım. Oldukça samimi. Ve şanslıyım ki Joshua bunu bu şekilde seviyor. O benim sadık dostum."

Alexandria'nın tek kaşı kalktı ve ağzının kenarındaki gamzesi çukurlaştı. "Senin dosta ihtiyacın mı var?"

Onun hınzır tavrı bir kez daha bir an için Aidan'ı yakaladı ve başka bir tebessümü ortaya serdi. "Kesinlikle."

Aidan'ın başını yana eğme alışkanlığı vardı ve Alexandria'ya öyle bir açlıkla bakıyordu ki bu nefesini kesiyordu. Bu bir ışık oyunu olabilirdi fakat hiç ışık yoktu. Alexandria, onun erotik bakışlarına ya da sesinin büyüleyici tınısına karşılık vermemeye çalışarak kelimelerine odaklandı.

"Nefret uyandırıcı bir arkadaşın senin izini buraya kadar sürmüş ve seni görmek istedi. Benim yardımcılarımı üzmek dışında pek ileri gidemedi, senin bazı eşyalarını teslim etti. Arkadaşın Henry'nin ve küçük Joshua'nın bu çocuksu oyun yapımcısını içgüdüsel olarak onaylamayacaklarının elbette ki sen de farkındasındır. Aslında, para kazanmak için Joshua'nın bazı gizli planları var, böylece sen sanatını böyle bir adama satmak zorunda kalmayacaksın." Ensesindeki uzun saçlarını bağlamak için, Aidan başının arkasına uzandı. "O adamın köpekbalığını anımsatan bir gülümsemesi var, sence de öyle değil mi?"

Alexandria, onun saçını basitçe bağlamasından etkilendi, onun hareket edişini inanılmaz biçimde seksi buldu. Böyle saçma bir düşüncenin aklına geliyor olmasına sinirlenerek Alexandria başını salladı. "Thomas Ivan'dan mı bahsediyorsun? Çünkü eğer öyleyse, biraz saygı göstersen iyi olur. Adam yaptığı şey konusunda oldukça iyi. Gerçekten de beni aramak için buraya mı geldi?"

Alexandria o an bu gerçeğe tutundu. Çıldırmış dünyasında tek insani şeydi ve normaldi. Thomas Ivan, Alexandria'nın ilişki kurabileceği biriydi. Onunla ortak noktaları olan biriydi. Thomas Ivan'ın gülümsemesinin tam da bir köpekbalığının dişlek sırıtması gibi olduğu gerçeğini görmezden geldi. Önündeki yaratığın, hayatında gördüğü katıksız en erkeksi adam olduğu gerçeğini ve yalnızca gülümsemesinin bile kendisinde hayranlık uyandırdığını da görmezden geldi.

"Adamın oyun konuları budalaca saçmalıklardan ibaret. Vampirler hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyor." Aidan'ın sesinde küçümseme vardı, Alexandria kendini ona doğru yaslanırken buldu ve kendisini aniden çekmek zorunda kaldı.

Alexandria, "Hiç kimse vampirler hakkında bir şey bilmez," diyerek kararlı bir şekilde onu düzeltti, "çünkü vampir diye bir şey yoktur. Olamaz. Ve Thomas'ın işi saçmalık değil. Onun oyunları dâhice."

Aidan alay eden bir sırıtmayla, "Vampirler yok muymuş?" diye cevap verdi. "Keşke önceden bilseydim. Bu,

Lioslaith

beni yüzyıllardır süren pek çok belâdan koruyabilirdi. Ivan'a gelince, korkarım kendini beğenmişin teki. Ne olursa olsun, senin portfolyonu geri verdi ve doktorun iyi olduğunu söylediğinde, onunla bağlantıya geçeceğini söyledim kendisine."

"Benim doktorum yok."

Aidan'ın beyaz dişleri parladı ve altından gözleri muzipçe ışıldadı. "Senin doktorun benim. Seni iyileştirecek olan benim."

Alexandria o heyecan dolu bakışlarla göz göze gelmemeliydi. Muzipliği de biçimli ağzı kadar seksiydi. "Sanıyorum ki durumu anlıyorum. Pekâlâ, küçük kardeşime başka neler söylettin?" Alexandria odaya şöyle bir göz attı. "Benim gömleğim buralarda bir yerde değil mi?" Alexandria, Aidan'ın ipek, şık gömleğini hafifçe kaldırdı. "Dizlerime kadar ulaşmayan bir gömlek?"

Aidan boğazını temizledi. Alexandria'nın kendi gömleğinin içinde olmasını sevdi. "Şey, aslında, Joshua'nın da bildiği gibi, bu senin sinir bozucu alışkanlıklarından biri. Sen, etrafta benim gömleklerimle dolanmayı seviyorsun. Onların kendi giysilerinden daha rahat olduğunu düşünüyorsun."

Alexandria mavi gözleriyle ona dikkatle baktı. "Yaa, öyle mi? Anladım ki bundan şikâyetçisin."

"Genelde seni Josh'a şikâyet ediyorum. Kadınların yaradılışları hakkında birlikte gülüyoruz. Josh, senin benim gömleklerimin içinde sevimli göründüğünü düşünüyor."

"Ve küçük bir çocuğa böyle bir fikri ne vermiş olabilir?"

Aidan pişman olmuş gibi görünmüyordu. "Bundan bir ya da iki kez bahsetmiş olmalıyım."

Aidan'ın altından gözleri Alexandria'nın vücudunda gezindi, onu kendi gömleğinin altındaki çıplak teninden,

vücudunun her bir kıvrımından, Aidan'ın evindeki bir çeşit gizli odada tamamen yalnız olduklarının gerçeğini hatırlattı.

"Bu zaten doğru. Benim gömleğimin içinde sevimli görünüyorsun."

"Neden Joshua ve ben burada kalmak zorundayız?" Alexandria bu sohbeti bu konu hakkında ve o korkutucu, yeni erotik hislerin uzağında sürdürecekti.

"Joshua, tıpkı Marie ve Stefan gibi düşmanlarımızı bize yönlendirecek bir yol gösterici. İnsanlarla bağlantılarımız olduğu sürece, biz de onlara bağlıyız ve bizi yok etmek isteyenler bizi kolayca bulabilirler. Burada benim evimde, düşmanlarımızdan uzakta oldukça güvendesin."

"Ne düşmanı? Benim düşmanlarım yok." Aidan, Alexandria'nın kalbinin yeniden hızla atmaya başladığını hissedebiliyordu. Ne var ki Aidan'ın doğruyu söylediğini hissetti ve düşman her kimse, sıradan bir saldırgan değildi.

"Bu şehirdeki tek vampir Paul Yohenstria değil. Başkaları da var ve benim onların peşinde olduğumu biliyorlar. Senin varlığından da hemen haberdar olurlar ve güçlerini seni elde etmeye yönlendirirler."

Alexandria midesinin kasıldığını hissetti. "Neden beni istesinler ki? Bunların hiçbirini anlamıyorum. Neden tüm bunlar benim başıma geliyor?"

"Sen gerçek bir psişiksin, bizden biri olabilecek güce sahip dişi bir insan. Ve dönüşmeden önce vampirler bile Karpatyalıydı. Bizim halkımız arasında çok az kadın bulunur ve onlar fazlasıyla kıymetlidirler."

Alexandria'nın çenesini asabi bir biçimde kaldırdı. "Senin için haberlerim var Bay Barbar. *Senin halkın* pek de kadınların kıymetini biliyormuş gibi gelmiyor bana. Çok az olmalarına şaşmamak gerek." Alexandria, hâlâ görünür olan boğazındaki pütürlü yaralara dokundu. "Bu onuru is-

Lioslaith

söyleyecek pek fazla kadın hayal edemiyorum. Dürüstçe söyleyebilirim ki ben bu durumdan hiç memnun değilim."

"Bana Aidan demeni rica ediyorum. Bu yalnız olduğumuzda dahi gerekli, böylece insanlar gibi davranmayı sürdüreceğiz ve gerçekten yakın arkadaş olana kadar öyleymişiz gibi davranmaya devam edeceğiz." Altından gözleri bir an için parıldadığında Alexandria'nın kalbi az kalsın duruyordu.

Alexandria parmaklarını gömleğinin iliklerine götürdü, sıkıntısı Aidan'ın sesinin sessiz, sakinleştirici tonuyla birlikte artıyordu. "Burada başka kim yaşıyor? Bir kadın olduğunu biliyorum. Ona yalvardığım halde ambulans çağırmadığını hatırlıyorum." Normal davranmak için çabalamasına rağmen, Alexandria sesindeki korkuya ve ümitsizliğe engel olamıyordu.

Aidan aniden onun bedeninden yayılan ısıyı hissedebileceği kadar yakınına geldi. "Benim kâhyam Marie, durumun için fena halde endişeliydi. Bu onun hatası değildi ve onu suçlamayacağını ummuştum. Marie hiçbir insan doktorun sana yardımcı olamayacağını biliyordu. Senin ızdırabını dindirebilecek tek kişi bendim. Senin de farkında olacağın gibi, durumun yüzünden bana çok kızgın. O yıllardır benim kâhyam ve ailemin bir üyesi. Öğleden sonralarında, Joshua ile ilgilenemeyeceğimiz zamanlarda ona bakacak olan kişi de Marie. Sırf bu sebeple bile kendini ona yakın hissetmelisin."

Alexandria, "Onu kontrol ediyor musun? Kanını içiyor musun? Bir kukla gibi, ona ne istersen yaptırıyor musun?" diye haykırdı.

"Marie'den ne kan aldım ne de onun düşüncelerini kontrol ettim. Tıpkı ondan önce ailesinin yaptığı gibi, benimle kalmayı kendi rızasıyla istedi. Sen çok hastayken senin başında bekledi, çünkü sana merhamet etti. Son bir

kez daha söyleyeceğim: Marie ambulans çağırmadı, çünkü hiçbir insan hekim senin acını dindiremezdi." Aidan, bu konuda onu bilgilendirmenin gereksiz olduğunu hissetti. Dahası insan doktorlar onun kanındaki yeni anormallikleri ortaya çıkarırlardı ve Aidan'ın ırkı böyle bir keşfe asla müsaade edemezdi. İnsan olan vampir avcıları da onların peşine düşerdi.

Aidan'ın sesi yine kayıtsız ve sakindi ama Alexandria'nın ağzı kurumuştu. Aidan, pek yapabileceğinden çok daha güçlü şekilde etrafa tehlike sinyalleri yayabiliyordu. Alexandria evet anlamında başını salladı, aslında içten içe çökmüşken, zihni parçalanırken ve bedeni neredeyse onun kontrolünün dışında titrerken uzlaşmacı görünmeye çalıştı.

"Bir nefes daha al. Nefes almayı unutup duruyorsun Alexandria. Zihnin, senin başına gelenlerin şokuyla yavaş yavaş başa çıkmaya çalışıyor. Her an yeni bir özellik can buluyor, bedenin buna tepki veriyor. Sen çok zeki bir kadınsın; bunun kolay bir değişim olmayacağını bilmek zorundasın fakat bunun üstesinden geleceksin."

Ufak, keyifsiz bir tebessüm Alexandria'nın titreyen dudaklarında belirdi. "Üstesinden gelir miyim?" Alexandria'nın çenesi kalkmıştı ve bir an için gözleri meydan okuma ile ışıldadı. "Kendinden ne kadar da eminsin."

Alexandria'ya aşina gelmeye başlayan, onun sakin, sinir bozucu tavrını izledi ve sonunda iç geçirdi, "Merak etme. O kadını suçlamayacağım."

"Marie." Aidan, bu ismi beyaz dişlerinin arasından sakince fısıldadı, demirin üzerinde kayan kadife gibi bir sesti.

Alexandria güçlükle yutkundu. "Marie, öyleyse. Onunla iyi geçineceğim."

Aidan elini uzattı. Alexandria bir süre için onun eline

Lioslaith

baktı, sonra da dikkatli bir şekilde göz temasından kaçınarak, onun yanından geçip kapıya doğru yöneldi. Aidan sessiz bir gölge gibi onunla birlikte hareket etti ama Alexandria onun dalgalanan her bir kasının, vücut sıcaklığının ve nefesinin farkındaydı. Aidan ona çok yakındı, Alexandria kalplerinin aynı ritimle attığını hissediyordu.

Girdikleri tünel dardı ve birinci kata doğru yukarıya kıvrılıyordu. Yollarını yarılamamışlardı ki Alexandria, kendisini zayıf düşüren bir baş dönmesiyle durmak zorunda kaldı. Taş duvara tutundu ve nefes almaya çalıştı. Aidan onu belinden yakaladı.

Alexandria'nın parmakları Aidan'ın gömleğine dolandı. "Bunu yapamam. Üzgünüm ama yapamam." Sesinde yalvarış vardı ama Aidan'ın gücüne karşı kendini savunmak için mücadele içerisindeydi. Aidan son derece kuvvetli, kaya gibi sağlamdı. Zihni maruz kaldığı travmaya isyan ettiğinde, Aidan onun bağlanmak zorunda olduğu tek şeydi.

Aidan onu bir çocuk gibi kucakladı, içindeki canavar bütün olmak için çılgına dönerken, bedeni Alexandria'ya huzur veriyordu. "Şimdilik, yalnızca çocuğu düşün. Senin yüzünden yalnız ve korkuyor. Onun şüphelerini ve endişelerini gidermek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Ne var ki genç hayatında çok fazla şey kaybetmiş ve sadece buraya, bana ve aileme dair sahip olduğu anılar zihnine yerleştirildi, sana karşı olan sevgisinin gerçekliğinin yerine geçecek hiçbir şey yerleştirmedim. Gelecek bekleyebilir, öyle değil mi?" Sesi adeta sihirdi, karşı koymak imkânsızdı. Alexandria'nın zihnine şehvetle fısıldıyor, eğer sadece Aidan'ın belirttiği gibi yaparsa onun dünyasındaki her şeyin yoluna gireceğini temin ediyordu.

Aidan çenesini Alexandria'nın başının üstüne dayadı, onun kokusunu içine çekerken bir an için oyalandı, ikisinin kokusunun karıştığından emin oldu. Altından bakışlarında sahiplik ve açlık vardı; kolları nazik ve şefkatliydi.

"Şimdi gel benimle Alexandria. Kendi rızanla evimin sıcaklığına katıl. Benimle ve insanlarımla biraz zaman geçir. Şimdilik her şeyi unut ama bu kâbusuna geçici bir erteleme olacak. Rahatlamaya ihtiyacın var ve bunun hiçbir zararı yok."

"Normalliğin yanılsamasında mı rahatlayayım?"

"Eğer bu durumu bu şekilde anlamaktan hoşlandıysan, sanıyorum ki böyle de denebilir." Aidan'ın parmakları, Alexandria'nın ensesinde bir çeşit mucize yaratıyordu.

Alexandria'nın hayatında fazlasıyla sıkıntı olmuştu, Joshua'nın verdiği dışında hiçbir sıcaklık yoktu. Aidan çok nazikti ve bu en büyük yanılsama olsa bile, Alexandria onun kollarında avunuyordu. Bir açıdan baktığında, Alexandria ona bağlandığının, ona yaslandığının farkındaydı ama bu konunun üzerinde durmak istemiyordu; akıl sağlığı için buna cesaret etmiyordu. Kendini biraz da olsa normal olan bir hayatın içine sokma ihtiyacı duyuyordu, kısa bir süre için bile olsa.

Alexandria derin bir nefes aldı. "Şimdi daha iyiyim. Gerçekten. Ve söylediğin her şeyi yapmayınca hırlayan bir canavar değil de iyi bir adammışsın gibi davranmaya devam edeceğim."

Alexandria'nın boynunun pürüzsüz tenine karşılık Aidan'ın dudakları tebessümle kıvrıldı, ılık nefesi Alexandria'nın nabzına dayalıydı ve dişleri hafifçe gıcırdadı. Bu his, korkutucu olmaktan çok şehvet doluydu. "Bu fikirlere nereden kapıldığını bilmiyorum, *tatlım*. Belki de Thomas Ivan'ın oyunlarındandır. Onları oynamaktan vazgeçmelisin. Seni gereğinden fazla etkiliyorlar gibi görünüyor."

"Ama o yaptığı işte çok iyi." Biraz da onu kışkırtmaya çalışarak, "Sen onun oyunlarını oynadın, değil mi?" diye

Lioslaith

sordu Alexandria. Hiç kımıldamadan durdu, neredeyse nefesini tutmuş Aidan'ın ağzını boynunda hissetmenin nasıl olduğunu hayal ediyordu ama birden ne yaptığını fark ederek tedirgin oldu.

"Onun aptal oyununu araştırarak zamanını harcadığını istemesem de kabul edeceğim... ama kimseye söylemeyeceksin. *Gerçek* bir vampir avcısı olarak sahip olduğum statüyü kaybedebilirim." Aidan'ın kolu Alexandria'nın beline dolandı ve dar tünel boyunca onu taşıdı.

Alexandria, onun güçlü kaslarının kendi bedeninde yarattığı alışılmadık duyguları göz ardı etmeye çalışarak, "Aidan! Sen bir züppe misin?" diye takıldı ona. Aidan ona öyle yakındı ki kolları ona koruma altındaymış gibi hissettiriyordu ve bu, Alexandria'nın daha önce hiç tatmadığı bir histi.

"Muhtemelen."

Aidan'ın sesi Alexandria'nın ruhuna fısıldıyor, içini titretiyordu.

Aidan, "Ayakkabılarını unuttun," diye belirtti. "Bu kat soğuktur. Senin için bıraktığım terlikleri giymelisin." Sesi azarlıyor gibiydi.

Alexandria omzunun üzerinden Aidan'a bir bakış attı, mavi gözlerinde anlık bir ışıltı belirdi. "Aslında, bu şüphesiz ki seni sinir edecek alışkanlıklarımdan biri daha, bildiğin gibi çok fazla alışkanlığım var. Evde yalın ayak dolanmayı her zaman sevmişimdir."

Aidan bir süre sessiz kaldı. Alexandria onun ayak seslerini bile duyamıyordu, sanki yürümüyor da süzülüyor gibiydi. "Pekâlâ, tam olarak kaç tane sinir bozucu alışkanlığın var?"

Sesi, Alexandria'nın içini eriten garip bir his yarattı.

"Öyle çok ki sayamam. Ve kötüler, gerçekten çok kötüler."

Alexandria'nın sesinde daha önce orada olmayan bir sıcaklık, bir çeşit muziplik vardı. Aidan onun zihnini yokladı ve onun söylediği gibi yapmaya çalıştığını, başına gelen her şeyi bir kenara koyduğunu ve sadece o anı yaşadığını keşfetti. Alexandria'nın doğal samimiyeti ve mizah anlayışı her şeye rağmen ortaya çıkmaya başlıyordu. Aidan kendini onunla gurur duyarken buldu. Alexandria onu durmaksızın şaşırtıyordu. Bu kadın, Aidan'ın onun tamamen kazanmak için vereceği çabaya ve sabra kesinlikle değerdi. Daha önce Aidan ile kimse dalga geçmemişti. Hatta Marie ve Stefan bile, üstelik uzun bir süredir hayatındaydılar. Aidan, onların kendisine olan sevgisini görüyordu ama bu, her zaman Aidan'ın ne olduğuyla ilgili olarak belli bir saygı çerçevesinde olurdu.

"*Kötü* kelimesinin anlamını bilmiyorsun sen. Senin kötü alışkanlıkların yok. Sigara bile içmiyorsun ve çok nadir içki içiyorsun. Ve beni aklını okumakla suçlamadan önce, Joshua'nın senin tüm sırlarını ifşa ettiğini açıklamama izin ver. Senin meziyetlerini bilmemi istedi."

"Ah, gerçekten mi?" Alexandria'nın karşısına bir duvar dikildi ve o hemen durdu. Duvar sağlam ve hareket ettirilmesi zor kayalardan yapılmış gibi görünüyordu.

Aidan ileriye uzandı ve gelişigüzel bir biçimde parmak uçlarını garip şekilli taşlardan birinin üzerine koydu. Yekpare bir ayna duvar dışarı doğru döndü ve onların bodrum katından mutfağa açılan merdivenlere ulaşmasına olanak sağladı.

Alexandria şaşırmadığını belli etmek için gözlerini devirdi. "Ne kadar da heyecan verici. Gizli geçitler filan. Sen bir kitap yazmalısın Aidan. Ya da belki bir video oyunu."

Aidan ona daha da yaklaştı, nefesi Alexandria'nın sırtından aşağı bir ürperti yolladı. "Benim hayal gücüm yoktur."

Lioslaith

Alexandria'nın nabzı Aidan'ın ağzının hemen altında atıyordu. Aidan onun sıcaklığının kendisini çağırdığını hissetti, kokusunun ve kanının bağımlılık yarattığını ve kendisine seslendiğini duydu. Bir an için Aidan'ın gözleri açlık ve ihtiyaç ile parladı, erimiş altın ateşten kıvılcımlar saçıyordu artık. Kanı beklenti ile hızla akmaya başladı ve sivri dişleri özgürlük için mücadele verdi.

"Ah, gerçekten mi? Sanıyorum ki sinir bozucu alışkanlıklarından biri de canın ne zaman isterse yalan söylemek. Burayı tasarlamak için bile büyük bir hayal gücü gerekir. Sakın burayı senin yapmadığını söyleme bana."

Aidan'ı ele veren sürdürdüğü sessizliği oldu. Alexandria içinde olduğu ani tehlikeyi hissetti ve nefesini tutarak donakaldı. Alexandria'nın durgunluğu, korkusunun kokusu Aidan'ı yenmişti. Aidan'ın parmakları Alexandria'nın narin bileğini nazikçe kavradı. "Özür dilerim *sevgilim*, çok uzun zaman oldu. Duygularla başa çıkıyor olmak oldukça zor geliyor. Hata yaptığım zaman beni affetmek zorundasın."

Aidan'ın sesi bir kez daha Alexandria'yı güvenli biçimde sarmaladı, bir sığınak gibiydi. Alexandria, bir damla kan çıkarmasına yetecek şekilde sertçe dudağını ısırdı, bu acının Aidan'ın yarattığı güven yanılsamasını yok edeceğini ümit ediyordu. Aidan'dan uzaklaşmaya çalıştı.

Aidan kontrolü Alexandria'ya bırakmayı reddetti. Parmaklarını bir an olsun sıkmamıştı ama buna rağmen kavrayışına karşı koyamıyordu. Aidan başını Alexandria'nın başına doğru eğdi, altından gözleri onun mavi gözlerini esir aldı. "Beni baştan çıkarmaya çalışma sakın Alexandria. Seni az çok kontrol edebiliyorum."

Aidan'ın sözcükleri fısıldayışı kadifemsi bir cazibeyi çağrıştırıyordu, yalnızca sesi bile Alexandria'nın içini sıcaklığa boğdu. Aidan ağzını onun ağzına hafifçe dokundurdu ama

dili küçük kırmızı bir damla halindeki kanı onun alt dudağından çalarken, Alexandria'nın nefesi kesildi.

Aidan, başını eğdiği gibi yavaş ve şehvet dolu bir edayla kaldırdığında, Alexandria yalnızca çaresizce ona baktı, kanındaki beklenmedik ateşten ve duyduğu bedensel ihtiyaçtan büyülenmişti. Bu durum, ilk gerçek cinsel farkındalığının gücü Alexandria'yı şoke etti. Bunun bu adamla olması, Aidan Savage gibi bir yaratığa karşı bir sıcaklık ve açlık hissedebilmesi Alexandria'nın titremesine sebep oldu.

Aidan, onun narin bedeninden geçen ürpertiyi hissediyordu, onun mavi gözlerindeki tutkuyu görebiliyordu. Alexandria'nın dili, araladığı dudaklarından çıktı ve alt dudağında, tam olarak Aidan'ın az önce dokunmuş olduğu yere değdi. Aidan, bedenini istekle gerilmiş ve hakkı olan şeyi elde etmek için talep ederken buldu, içindeki şeytan baş kaldırıyor ve kükrüyordu.

"Aidan?" Alexandria'nın eli koruma içgüdüsüyle boğazına gitti. "Eğer beni inciteceksen sakın! Benimle oyun oynama. Ben güçlü biri değilim ve başıma gelenlerden daha fazlasıyla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Seni incitmeyeceğimi söyledim Alexandria ve incitmeyeceğim." Alexandria'ya kendine gelmesi için biraz süre vererek ondan bir adım geriye çekildi.

İlk defa Aidan'ın sesi boğuktu ama bu sadece sesinin güzelliğini ve büyüleyici etkisini arttırmıştı. Alexandria kendini tuzağına düşmekten alıkoymak için çabalarken zar zor nefes alabiliyordu. Alexandria, onu rahatlatmak ve o açlığı onun altından gözlerinden alan kişi olmak isterken buldu kendini. Aidan'ın böyle bir şeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve Alexandria bu ihtiyacı gidermek istedi. "Sanıyorum senden vampirden daha çok korkuyorum. En azından onun şeytan olduğunu biliyordum. Onun içinde bunu hissedebiliyordum ve onun benden istediği şeyin, ölüm-

Lioslaith

...den daha korkunç bir şey olduğunu biliyordum. Bana ne ...yapmayı planladığını söyle."

"Eğer içimdeki kötülüğün farkına varamıyorsan Alexandria, öyleyse sezgilerine güven. Kötülüğün her zaman farkında olmadın mı?"

"Paul Yohenstria'ya ne yaptığını gördüm. Kendi gözlerimle gördüğüm şeye inanmamalı mıyım?"

"O kadar şeytani olan ne yaptım ki? İnsan ırkıyla beslenen bir vampiri yok ettim. Tek hatam seni bir vampir kadına döndürmüş olduğuna inanmaktı. Senin çocuktan beslenmek üzere olduğuna inanmıştım." Aidan onun yüzüne dokundu, avcu ılık ve rahatlatıcıydı; ardında bıraktığı his elini indirdikten sonra bile kalıcıydı. "Seni korkuttuğuma gerçekten çok pişmanım ama vampiri yok ettiğim için pişmanlık duyamam. Benim yaptığım işte bu; varlığımı uzun bir süre ve evden uzakta sürdürebilmemin nedeni bu. İkimizin de ırkını, insanları ve Karpatyalıları korumak."

"Vampir olmadığını söylüyorsun ama senin yapabildiğin şeyleri gördüm. Sen o vampirden bile güçlüsün. Senden korktu o."

"Pek çok suçlu adalet onları bulduğunda bundan korkmaz mı?"

"Eğer sen bir vampir değilsen, o zaman nesin?"

Aidan sabırla tekrarladı: "Ben Karpatyalıyım. Biz zamanın başlangıcından beri yaşıyoruz. Biz toprağa, rüzgâra, suya ve gökyüzüne aidiz. Güçlerimiz muazzam ama bizim de sınırlarımız var. Sen bir vampire, meşum bir yok ediciye dönüşmedin. Sen benim gibi oldun, benim insanlarım gibi. Sana söylediğim gibi, yalnızca bir avuç dolusu insan bizim gibi olabilir. Çoğu ölür ya da çıldırır ve öldürülmek zorundadırlar. Bunu seni telaşa düşürmek için söylemiyorum, aksine, seni incitmeye niyetimin olmadığını anlamana yardımcı olmak için söylüyorum."

Alexandria onun yüzünü inceleyerek bir süre sessiz kaldı. Fiziksel olarak Aidan, Alexandria'nın şimdiye kadar gördüğü en güzel adamdı. Etrafına erkeksilik ve tehlike yayıyordu. Ne var ki su yüzüne çıkmayan şeylerin ardında her zaman o tehlike gizleniyordu ve Alexandria'nın korktuğu şey de buydu. Alexandria ona inanmalı mıydı? İnanabilir miydi?"

Aidan'ın ağzının belirgin çizgileri yumuşadı, kehribar rengi gözleri erimiş altına dönüşüyordu. "Şimdi bunun için endişelenme *sevgilim*. Böyle bir yargıya varmaya yeltenmeden önce beni daha yakından tanı." Aidan'ın eli Alexandria'nın saçına değdi, parmak uçları dokunmuştu daha fazlası değil, yine de Alexandria bunu karnında, ensesinde ve teninin her bir zerresinde hissetti. "Ateşkes istiyorum Alexandria, sen iyileşmeye ve güçlenmeye devam ederken, kardeşinle geçireceğin bu gece için."

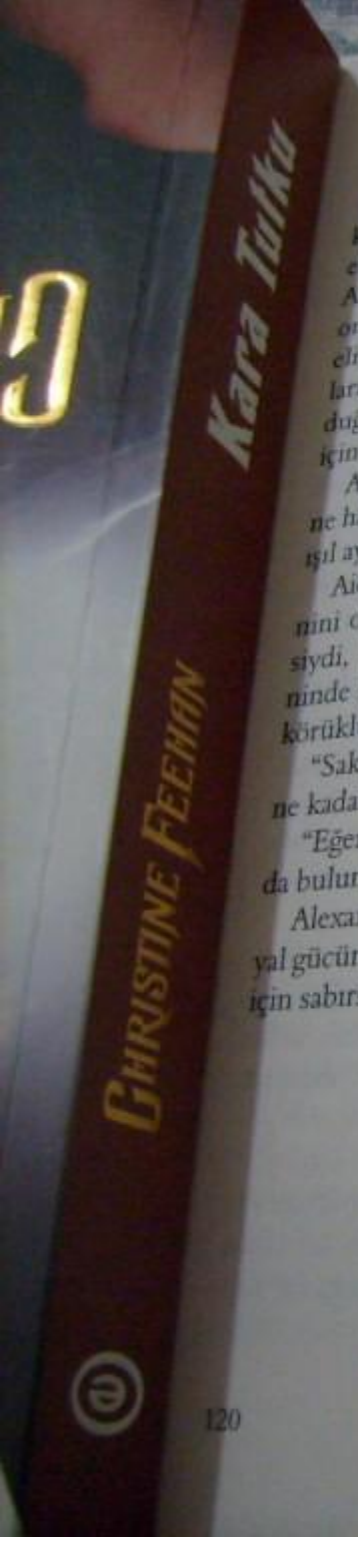
Alexandria sessizce başını salladı, ona güvenmekten korkuyordu. Hem Aidan'dan uzaklaştırılıyor hem de ona doğru sürükleniyordu. Alexandria kendini güvende hissediyor ama yine de tehlikede olduğunu biliyordu. Ancak bir süre için korkularını, şüphelerini bir kenara koymaya çalışacak ve yalnızca Joshua ile geçirdiği zamanın tadını çıkaracaktı.

Aidan gülümsedi. Bu Alexandria'nın onun yüzünde gördüğü ilk sahici gülümsemeydi. Aidan'ın gözleri nefesini kesti. Bu gülümsemede çok seksi bir şey vardı ve bu Alexandria'nın daha da korkmasına sebep oldu. Daha önce kendi duygularıyla hiç savaşmamıştı.

"Kapı önünde," dedi Aidan.

Alexandria başını yavaşça çevirdi, böylece bodrum kapısına bakıyor olsa da aynı anda gözü Aidan'ın üzerinde olabilirdi. "Kapı kolunda da herhangi bir numara var mı? Gizli bir parola?"

Lioslaith

"Kapının topuzunu çevirmek yeterli olur."

"Ne kadar da sıradan." Alexandria, onunla aynı anda kapının topuzuna uzandı. Aidan'ın kolu Alexandria'nın etrafında kıvrıldı ve bedenleri daha da yaklaştı, böylece Alexandria onun temiz, erkeksi kokusunu içine çekti ve onun sıcaklığını giysilerinin içinden hissetti. Alexandria elini aniden çekti. Aidan kapıyı açarken, Alexandria kulaklarında sesi belli belirsiz gelen, alay dolu bir kahkaha duyduğuna yemin edebilirdi. Alexandria, ona öfkeyle bakmak için döndüğünde, yüzünde masum bir ifade gördü.

Alexandria, ona vurmamak için kendini tuttu ve kendine hâkim olmasından gurur duyarak büyük bir asaletle ışıl ışıl aydınlatılmış mutfağa doğru yürüdü.

Aidan peşinden ilerlerken daha da yaklaştı. "Senin zihnini okuyabiliyorum *sevgilim*." Sesi muzipçe ve kadifemsiydi, parmaklarının dokunuşu gibi Alexandria'nın teninde kayıyor ve varlığından bile habersiz olduğu alevleri körüklüyordu.

"Sakın böbürlenmeyin, Bay Barbar. Bu arada senin için ne kadar da harika bir isim. Barbar. Sana yakıştı."

"Eğer bana Aidan demezsen Joshua'ya bazı açıklamalar da bulunacağım. Biliyorsun, bu çocuk çok zeki."

Alexandria hafifçe güldü. "Ve sen de kalkmış bana hayal gücünün olmadığını söylüyorsun. Ortaya atacağın fikir için sabırsızlanıyorum."

Altıncı Bölüm

Mutfak genişti, Alexandria'nın Joshua ve kendisi için kiraladığı yerlerin tamamından daha büyüktü. Mutfak güzeldi, tüm pencereleri geniş bir bahçeye açılıyordu. Her yerde saksı bitkileri vardı ve fayans zemin pırıl pırıldı. Alexandria her şeyi bir anda incelemeye çalışarak olduğu yerde bir daire çizdi. "Bu çok güzel."

"Bir şeyler pişirmeye heveslenme ihtimaline karşı mikrodalga fırınımız mevcut ve çöp öğütücümüz de çok iyi çalışıyor."

"Çok komik. Size yemek pişirebildiğimi ispat edeceğim."

"Joshua beni buna inandırdı zaten, sanıyorum ki Marie'nin kurabiyelerini yalayıp yuttuğu esnadaydı."

"Demek Marie de yemek yapıyor." Alexandria somurttu. "Sanıyorum, bu güzel yerin temizliğinden sorumlu olan kişi o. Yapamadığı bir şey var mı?"

Aidan sakince, "Senin gülümsemene sahip değil *sevgilim*," diye cevapladı.

Kısacık bir an için, Alexandria onun gözlerinin büyüsüne kapıldığında zaman durdu, bir sıcaklık içine doğru akıyordu.

Lioslaith

"Alexandria!" Joshua kapıyı hızla açtı ve kendini Alexandria'nın kucağına attı. "Alex!"

Alexandria, Joshua'yı kendine çekip sıkıca sarıldı, neredeyse onu boğarak öldürecekti. Ardından da herhangi bir yara ya da morluk izi var mı diye onu inceledi. Tüm dikkatini boynuna verdi. Aidan'ın onun kanını alıp almadığından emin oldu. "Çok iyi görünüyorsun Joshua." Alexandria bir an tereddüt etti, sonra dedi ki: "Geçen gece çok hastalandığında Aidan'ı çağırdığın için teşekkür ederim. Çok akıllıca davrandın."

Joshua gülümsedi, mavi gözleri ışık saçıyordu. "Onun geleceğini biliyordum, o ne yapması gerektiğini her zaman bilir." Birden dudaklarını büktü. "Bence öteki adam seni hasta etti. Seni zehirledi."

Alexandria paniğe kapılmamış gibi görünmeye çalıştı. "Hangi öteki adam?"

"Thomas Ivan. Sen onunla yemek yerken, bence sana zehir yedirdi," dedi Joshua kararlı bir şekilde.

Alexandria, Aidan'ın masum yüzüne ateş püsküren gözlerle bakmak için döndü. "Thomas Ivan kimseyi zehirlemez."

"Her hâlükârda," dedi Aidan, nazik ve ilgi uyandıran sesiyle, "muhtemelen zehri Alexandria'nın içtiği bir şeye koyardı, yediği bir şeye değil. Bu çok daha etkili olurdu, herhangi acılığını da saklayabilirdi."

Alexandria, "Sen muhtemelen bilirdin," diye gürledi ona. "Joshua'yı Thomas Ivan'dan nefret etmesi için kışkırtmaktan vazgeç. Anlaşılan, yakında onunla çalışacağım."

Joshua, "Henry, Thomas Ivan'ın bir zampara olarak tanındığını ve muhtemelen çizimlerinin dışında senden almaya çalıştığı başka bir şeyin daha olduğunu söyledi," diye samimi bir şekilde bilgilendirdi ablasını.

Alexandria'nın zihninde Henry'nin cansız bedeninin

görüntüsü canlandı; kederi şiddetli ve sıkıntı vericiydi. Aniden Aidan'ı zihninde hissetti; onu teselli ediyor, kadim dildeki duası rahatlatıcı bir etki sağlıyordu. "Bazen Henry pek de doğru olmayan şeyler söylerdi," diyebildi. "Henry'nin renkli bir karakteri vardı."

Aidan, "Ben bunu bilmiyordum," dedi kendiliğinden. "Henry sevimli, bilge bir ihtiyara benziyordu. Thomas Ivan'ın çizimlerinden fazlasıyla ilgili olduğunu düşünüyorum. Seni görmek istediğinde dik başlı ve agresifti. Pek de işe almak istediği bir kişiyi araştıran birinin davranışlarını sergilemiyordu."

Joshua, Aidan'a katıldığını belirtircesine ciddiyetle başını salladı, Aidan'a sanki dünyadaki en zeki adam oymuş gibi bakıyordu.

Alexandria, Aidan'ın bacağına bir tekme attı; kendine engel olamamıştı. "Yapma! Joshua, Aidan yalnızca dalga geçiyor. Aslında Bay Ivan'dan nefret etmiyor, öyle değil mi Aidan?" diye onu gözleriyle azarlayarak yönlendirdi.

Aidan bunun hakkında düşünürken, kısa ama etkileyici bir sessizlik oldu. "Bu konuda sana yardımcı olmak isterim *sevgilim* ancak gel gör ki gerçek şu; ben, Henry ve Joshua ile aynı fikirdeyim. Bence Thomas Ivan bir halttar karıştırıyor."

Joshua göğsünü şişirdi. "Bak Alex, erkekler bir işler çevirmeye kalktığında kadınlar bunu anlamazlar işte."

"Sen bunu nereden duydun bakalım?" Alexandria suçlayıcı bakışlarını Aidan'a çevirdi.

"Henry'den," dedi Joshua hemen. "Henry erkeklerin çoğunun gerçekten aşağılık olduğunu ve genellikle tek bir şeyin peşinde olduklarını söyledi. Ayrıca o Thomas Ivan bu aşağılık heriflerin en kötüsü olarak tanınırmış."

"Henry'nin söyleyecek çok şeyi vardı, değil mi?" Alexandria hafifçe iç geçirdi.

Lioslaith

Aidan onu dürttü, ümitle kaşlarını kaldırdı.

Alexandria onu kasten görmezden gelerek yüzünü çevirdi. "İkimiz de Henry'yi severdik Joshua, ancak onun bir şeyler hakkında bazı garip fikirleri olurdu."

Aidan onu yine dürttü.

"Ne?" Alexandria en masum yüz ifadesini takınmıştı. "İşte kadınların ne kadar sinsi olabileceklerine dair kusursuz bir örnek Joshua. Ablan beni kafanı böyle fikirlerle doldurmakla suçladı ve şimdi sanki küstahlık etmemiş gibi davranmak istiyor." Aidan eğildi ve Joshua'yı kucağına alıp odadan çıkarıverdi.

"Hey!" Alexandria onları resmi ve şık bir şekilde döşenmiş yemek odasına doğru takip etti, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Aidan, o bakışı yüzünden onu öpmek için karşı konulmaz bir istek duydu. "Bilip bilmeden bir sonuca vardığı için Alexandria'nın özür dilemesi gerekmez mi sence Joshua?"

Alexandria, "Rüyanda görürsün," diye reddetti onu. "Beni olduğuna inandırdığın kadar masum değilsin."

Joshua, Alexandria'ya doğru uzandı ve çenesindeki morluğa dokundu. Gözleri Aidan'ın altından gözlerine yöneldi. "Alex'in yüzüne ne oldu?" Joshua'nın sesinde şüphe vardı, ansızın çok üzülmüştü.

"Aidan?" Anlık bir korku Alex'in sesinin titremesine sebep oldu.

Aidan adeta Joshua'nın bakışlarını yakaladı ve bırakmadı. Sesi bir oktav düştü, berrak bir su gibi çocuğun üzerinde çağlayarak akıyor, onun zihnine sızıyor gibiydi. "Alexandria'nın hastalığıyla çok güçsüzleştiği için düştüğünü hatırladın, değil mi Joshua? Hatırladın mı? Patikada düştüğü zaman güzelim takım elbisesini mahvetmişti. Ben gelip de onu büyük siyah arabaya taşıyana ve buraya, evimize getirene kadar sen çok üzgündün."

Joshua onunla hem fikir olarak başını sallıyordu, şüphe ve üzgün bakış geldikleri gibi hızla gitmişti. Minnettar bir şekilde, Alexandria kollarını çocuğa uzattı.

Aidan başını salladı. "Yemek odasına geçip oturalım *sevgilim*. Hâlâ güçsüzsün."

Aidan'ın sesi insanın içini okşuyor gibiydi, ne var ki Alexandria bunun bir emir olduğunu biliyordu. Demirden bir kadife. Açıkça görülüyordu ki sorumluluk Aidan'daydı. Alexandria bu durumun canını sıkmasına izin vermemeye çalıştı ve onu geniş koridor boyunca uysalca takip etti. Defalarca tökezledi, çünkü nereye gittiğine bakmak yerine huşu içinde etrafına bakıyordu. Şimdiye kadar bu ev kadar güzel bir evde hiç bulunmamıştı. Mermer zeminler, yüksek kirişli tavanlar, tablolar ve heykeller, hepsi muhteşemdi. Çin işi antika bir vazo, geniş, taştan şöminenin yanındaki bir maun sehpa üzerinde zarafetle duruyordu. Aidan, Alexandria'nın bir yerlere çarpmasına engel olmak için onu iki kez kolundan yakalamak zorunda kaldı.

"Nereye gittiğine bakman gerekiyor *sevgilim*," diyerek, Aidan ona nazikçe hatırlattı. "Bu evi daha önce hiç görmemişsin gibi davranıyorsun," diye muzipçe ekledi.

Alexandria surat astı. "Tüm bunların biraz fazla olduğunu düşünmüyor musun? Ya Joshua evin içinde çılgınca koştursa ve Çin işi antika vazona çarpıp düşürse. Nedense, senin misafirperverliğini kabul etmekle büyük bir hata yaptığımızı düşünmeye başladım. Bunlardan bazıları paha biçilmez şeyler." Çivi çiviyi sökebilirdi pekâlâ.

Alexandria'yı yemek odasına yönlendirirken, "Bu konuşmayı çoktan yapmıştık sanıyorum," dedi sakince Aidan. "Eğer Joshua bir şey kırarsa, olan oldu bir kere diye kabul edeceğimiz konusunda karara varmıştık." Altından gözleri Alexandria'ya ışıldıyordu, devam etmesi için onu cesaretlendiriyordu.

Lioslaith

"Aidan antika bir Çin vazosundan bahsediyoruz?" Böyle bir serveti kırıp dökmenin düşüncesiyle dehşete düşerek, Joshua'yı tuttuğu gibi evden kaçmayı düşündü.

Aidan kasıtlı olarak Alexandria'ya yakınlaştı, böylece ılık nefesi onun kulaklarına dökülen saç tellerini hareketlendirdi. "Bu parçaya hayran hayran bakmak için yüzyılların oldu. Bunu kaybetmek çağdaş bir sanatçıyı desteklemek için gereken cesareti bana verebilir."

"Bu kutsal bir şeye karşı saygısızlık olur. Aklına bile getirme."

"Alexandria burası senin evin. Burası Joshua'nın evi. Bu evin içindeki hiçbir şey ikiniz kadar önemli değil." Bakışları Alexandria'nın bedeninde bir aşağı bir yukarı gezinirken altından gözleri ışıldıyordu. "Şimdi, düşmeden önce otur."

Alexandria alnına düşen tutamı elinin bir hareketiyle çekti. "Patronluk taslamamaya çalışır mısın? Bu sinirlerime dokunuyor."

Aidan hiç de pişman gibi görünmüyordu. "Sinir bozucu huylarımdan biri."

"Ve onlardan öyle çok var ki." Alexandria içine kıvrılmak için deri bir koltuk seçti ve o an gerçekten de ne kadar güçsüz olduğunu fark etti. Kısa bir yürüyüşün ardından bile oturmak iyi hissettirmişti. Joshua hemen onun kucağına oturmaya gitti, o da ablasının yakınlığına ihtiyaç duyuyordu.

Bir çocuğun dürüst mizacıyla, "Çok solgun görünüyorsun Alex," diye belirtti. "İyi olduğuna emin misin?"

"İyi olmaya çalışıyorum ufaklık. Bu zaman alıyor. Buradaki odanı sevdin mi?" Alexandria onu yeniden bir yara izi var mı diye inceledi.

"Harika, gerçekten kocaman. Fakat yukarda, o odada sensiz uyumayı sevmiyorum. Çok büyük işte. Marie ve Stefan aşağıda onların yanında uyumama izin verdi." Joshua onun çürük, bereli boynuna sarıldı ve Alexandria irkildiğinde fark etmedi.

Aidan'ın altından gözleri onun boynundaki yırtıklara odaklandı. Aldatıcı bir miskinlikle, uyuşuk elini uzattı ve çocuğu kendi yanına çekti. "Bir süre için Alexandria'ya dikkat etmek zorundayız. Söylediklerimi hatırlıyor musun? Onun dikkatli bir bakıma ihtiyacı var. Bunun sağlandığını görmek sana ve bana bağlı. Şu an yapmayı düşündüğü gibi karşı çıktığında bile."

"Ben iyiyim," dedi Alexandria gücenmiş gibi. "Eğer kucağıma oturmak istiyorsan Joshua, elbette oturabilirsin." Alexandria dışında kimse, Joshua'ya ne yapacağını söylemezdi.

Joshua başını hayır anlamında salladı, sarı lüleleri Alexandria'nın yüreğini her zaman erittiği biçimde aşağı yukarı sallanıyordu. "Ben büyüdüm Alex, bebek değilim. Sana göz kulak olmak istiyorum. Benim işim bu."

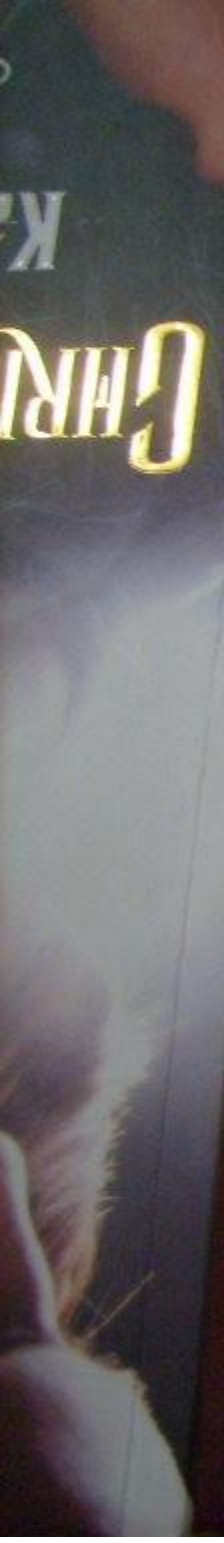
Alexandria kaşlarını kaldırdı. "Sorumluluk bende sanıyordum."

"Aidan, senin yalnızca sorumluluğun sende olduğunu zannettiğini söyledi, hiç olmazsa senin böyle düşünmene izin vermek zorundaymışız, çünkü kadınlar kontrolün kendilerinde olduğunu düşünmeyi severmiş ama erkekler onları korumak zorundaymış."

Alexandria hayretle ağzını açtı. "Bunların hepsini o söyledi, öyle mi? Hepsi çok fazla Joshua. Sorumluluk bende, Aidan'da değil."

Joshua, Aidan'a yüzünde sırları açığa çıkmış gibi bir ifadeyle gülümsedi. Aidan suratını buruşturarak, "Sana söylemiştim," dedi. İkisi de masumane bir şekilde Alexandria'ya baktı, yüz ifadeleri öyle benzeşiyordu ki Alexandria ansızın söylediklerine pişman oldu.

Lioslaith

Joshua, Alexandria'ya daha da yaklaştı, onun omzuna düşen saç tutamıyla oynuyordu. Alexandria onun kalp atışlarını, kanının akışını ve onun genç bedeninde yayılışını duyabildi. Aniden onun boynunda atan nabzı fark etti. Her darbeyi ve her ritmi. Dehşete kapılarak Joshua'yı kendinden uzaklaştırdı ve ayağa kalktı, bir kaçış yolu aradı. Gidebileceği kadar uzağa ve hızlı bir şekilde kaçmak zorundaydı, Joshua'dan uzağa. O bir canavardı!

Aidan öyle hızlı bir şekilde hareket etti ki Alexandria onun geldiğini görmedi bile, hemen onu sarmaladı; Alexandria'yı tutsak ve hareketsiz kıldı. "Bir şey yok *sevgilim*, sadece duyuların daha da keskinleşti." Aidan'ın sesi zar zor fark edilebiliyordu yine de Alexandria onu net bir şekilde duyabildi. Sesi nazik ve sakindi. "Paniğe kapılma."

"Onun yakınında olma riskini alamam. Ya sen yanılıyorsan? Ya içimde hâlâ vampirin kanı varsa? Eğer Joshua'ya zarar verirsem buna katlanamam. Burada onunla olamam."

Alexandria sesini alçalttı, Aidan'ın göğsünde boğuluyordu sesi ve bu Aidan'ın yüreğini cız ettirdi. Alexandria'yı kollarının koruması altına almak için daha da yakınına çekti, onun içgüdüsel olarak rahatladığını hissetti. Alexandria, Aidan'a güvenmiyordu, onu tanımıyordu ama bedeni tanıyor gibiydi. "Çocuğu asla incitemezsin Alexandria, asla. Açlık duyduğunu, alışılmadık bir şekilde güçsüz hissettiğini biliyorum. Bedenin zorlu bir sınavdan geçiyor, zihnin bir travmayla kıvrandı fakat hiçbir şey senin Joshua'ya zarar vermene neden olamaz. Kesinlikle." Aidan'ın sesi zihnine süzülen, siyah kadife gibi sakinleştirici bir şifaydı.

Alexandria, başını Aidan'ın güçlü gövdesine yasladığında Aidan'ın kendisini kucaklamasına ve onu sakinleştirmesine izin verdi. Alexandria, onu kalp atışlarının kendisininkiyle aynı ritimde attığını duyabiliyordu. Aidan

öyle sakin, öyle şefkatliydi ki sesi hiç yükselmiyordu. Her zaman öyle emin, öyle inançlıydı ki. Sırtını dayayabileceğin sert bir kaya gibi. Alexandria'nın ciğerleri, kendi iradesiyle Aidan'ın nefes alışlarına uyumlu hale gelmek için yavaşladı.

Aidan onun başını okşadı, onun kokusunu içine çekerken ensesine masaj yaptı. "Şimdi daha iyi misin?"

Alexandria başını salladı ve yaklaşan çifti gördüğünde Aidan'dan bir adım uzaklaştı. Kadın, üzerinde iki uzun saplı kristal şarap bardağı ve üç porselen kupanın olduğu bir tepsi taşıyordu. Kadının hemen arkasındaki adam ise, üzerinde bir şişe kırmızı şarap ve dumanı üstünde bir sürahinin olduğu bir tepsi taşıyordu.

Marie, Alexandria'ya tereddütle gülümsedi. "Seni yatağından kalkmış halde görmek ne güzel. Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Aidan'ın boynundaki eli hissedilir bir şekilde gerildi. Başparmağı Alexandria'nın nabzını bir-iki kere okşadı, bu kontrolün Aidan'da olduğunu bildiren bir hareket olsa da Alexandria'yı yatıştırmak için yaptığı bir hareketti.

Mağrur bir ifadeyle Alexandria çenesini kaldırdı. "Ben iyiyim Marie, teşekkür ederim. Aidan gittiğinde bana yardım etmeye çalışman çok nazik bir davranıştı." Alexandria'nın sesi tatlı ve kibardı, bu insanların birinde olsun bir fesatlık yakalayabilmeyi arzuluyordu. Alexandria onları sevmemeye, onların arasına girmemeye kararlıydı. Bu düş evinin, bu güzelliklerle dolu yerin ipekten ağlarıyla tuzağa düşmek istemiyordu. Yaşlı çift sıcakkanlı ve fedakâr görünüyordu, birbirlerinin, Aidan'ın ve Joshua'nın - Alexandria'nın Joshua'sının - gözlerinin içine sevgiyle ve büyük bir şefkatle bakıyorlardı. Alexandria bunların hiçbirini görmek istemedi.

Tepsiler sehpanın üzerine koyuldu ve Aidan memnu-

Lioslaith

niyetle şarap şişesine uzandı. Marie, üzerinden duman tüten gümüş süraliden üç kupanın içine sıcak çikolata döktü. "Joshua sıcak çikolatasını uyku saatinden önce seviyor, öyle değil mi?"

Çocuk kupayı memnuniyetle aldı ve Marie'ye muzipçe sırıttı. "Sen ve Stefan kadar değil."

Alexandria'nın midesi, çikolatanın görüntüsü ve kokusuna karşı savaş açmıştı. Aidan, Alexandria'ya şarap kadehini uzattı ve onu yakut rengi sıvıyla doldurdu. Alexandria başını sallamasına rağmen, Aidan şarabı onun dudaklarına dayadı, altından gözleri doğruca onunkileri bakıyordu. "İç sevgilim."

Alexandria, kendini onun gözlerinin dipsiz derinliğine doğru düşüyormuş gibi hissetti, büyülenmiş, hipnotize edilmiş bir haldeydi. Onu zihninde hissedebiliyordu, karanlık bir gölge isteğini ona dayatıyordu. *İçeceksin Alexandria.*

Alexandria gözünü kırptı ve ardından boş şarap kadehini elinde buldu, gözleri Aidan'in gözlerine kilitlenmişti. Aidan gülümsedi, beyaz dişlerinin ışıltısıyla ufak bir selam vererek kadehini Alexandria'ya kaldırdı ve içindekini içip bitirdi. Şaşkınlık içinde, Alexandria onun boğazındaki hareketi izledi. Alexandria bakışlarını ondan zar zor ayırdı. Aidan ile ilgili her şey öyle baştan çıkarıcıydı ki.

Alexandria ağzındaki oldukça tanıdık gelen, bağımlılık yaratan tatlılığı fark etti. Aidan onu dikkatle, yırtıcı bir hayvanın gözünü kırpmayan bakışıyla izliyordu. Alexandria ondan uzaklaştı, yaşlı çiftin önünde kendini gülünç durumu düşürür diye tartışmaktan korkmuş ağlayacak gibiydi. Alexandria'nın kafası karışmıştı, yorgundu ve korkuyordu. Saçını gözünün önünden itmek için elini kararsızca kaldırdı.

Joshua, "Aidan, yalnızca benim olacak bir bilgisayar alabileceğimizi söylüyor," diye ağzından kaçırdı.

Alexandria, Aidan'a kısa bir bakış attı. Aidan kadehini doldurmak için şişeyi kaldırdı, Alexandria'ya biraz daha ikram etti. Alexandria'nın içindeki her şey onun boyun eğmesini istiyordu, bu yüzden Aidan'dan uzaklaştı ve başını hayır anlamında salladı. Aidan'ın isteğiyle bir şeyler yapması neden bu kadar önemliydi? Birinin yönlendirmesine böyle körü körüne uymak Alexandria'ya göre bir şey değildi. Aidan'ın kendi üzerinde böylesi bir güce sahip olduğunu düşünmek onu ürpertti.

Alexandria ,"Biliyorsun Joshua, yerleşmek ve ne yaptığımızı düşünmek için pek de zamanımız olmadı," diyerek Joshua'nın dikkatini çekti, bu arada bakışlarını Aidan yüzünden hiç ayırmıyordu. "Henüz burada kalıp kalmayacağımızı bile bilmiyoruz. Bu, daha çok hepimizin bir arada geçinip geçinemeyeceğini görmek için bir sınav gibi. Bazen birbirlerini ne kadar severse sevsinler oda arkadaşları bile bu sınavı geçemez."

Joshua ağlayacakmış gibi baktı. "Ama burası şahane Alex. Burada olmamız gerektiğini biliyorum. Burası güvenli. Hem sen benimle iyi geçinebilirsin, geçinemez misin Aidan? Ben fazla gürültücü filan değilim."

Altından gözleri Alexandria'yı esir alsa da eli çocuğun ipeksi lülelerine uzandı. "Gürültücü olmadığını biliyorsun. Senin burada olman hoşuma gidiyor ve bizim herhangi bir sorunla karşılaşacağımızı sanmıyorum. Ablan, ikinizin Marie ve Stefan için fazladan bir sorun olabileceğinizden dolayı endişe duyuyor ama ben olmayacağını ablandan daha iyi biliyorum."

Marie başını onaylarcasına salladı. "Senin burada olmanı seviyoruz Joshua. Sen eve neşe kattın. Üstelik erkeklerin gürültücü olmasına izin verilir."

"Elbette, seni herkes istiyor ufaklık." Alexandria, kendini Aidan'ın büyüleyici bakışlarından kurtarmak için

Lioslaith

büyük bir çaba harcayarak kardeşine hemen güven verdi. "Bazen yetişkinler birlikte yaşayamazlar. Ben işlerimi kendi bildiğim gibi yürütmeye alışkınım ama Aidan ise kendi kurduğu Ortaçağ düzeninden pek şaşmayan biri."

"*Ortaçağ* da nedir?" Joshua bilmek istiyordu.

Alexandria, "Aidan'a sor. Cevaplarla arası iyi," diye cevap verdi öfkeyle.

"Ortaçağ, şövalyelerin ve leydilerin yaşadığı zamanları ifade eder Joshua. Alexandria, o zamanlar yaşasaydım benden şahane bir şövalye olabileceğini düşünüyor. Şövalyeler, vatanlarına şerefle hizmet ederdi ve her zaman leydilerini kurtarıp onlara göz kulak olurlardı." Aidan yakuttan sıvının üçüncü kadehini içip bitirdi. "Uygun bir betimleme, güzel bir iltifattı, teşekkür ederim Alexandria."

Stefan ağzını eliyle kapatarak öksürdü, Marie pencereden bakmak için döndü.

Alexandria'nın yumuşak dudakları zoraki bir tebessümle kıvrıldı. "Bu sana yakıştıracağım tek şey değil tabii."

Aidan resmi bir şekilde eğilerek reverans yaptı, altından gözleri yanıyordu. Alexandria o gözlerin içinde boğulabilirdi. Aidan'ın avcu Alexandria'nın yüzünün kenarını adeta şefkatle kavradı, başparmağının yumuşak yeri teninde kısa okşayışlarla gezindi. "Düşmeden önce otur *sevgilim*."

Alexandria iç geçirdi ve en çok da bacakları tir tir titrediği için onun söylediğini yerine getirdi. Alexandria bunun çekici, güçlü bir erkeğe yakın olmakla hiçbir alakası olmadığından emindi ve son sıkıntısı tamamen vampirle ilgiliydi. Hiçbir sıradan erkek onun dizlerinin bağını böyle çözemezdi.

Stefan, az evvel Alexandria'nın kalktığı deri koltuğa gömülünce, Aidan da Alexandria'nın yanındaki koltuğa yerleşti. Aidan'ın bacakları Alexandria'nınkilere değiyor, içi

pır pır ediyordu. Alexandria, Aidan'ın nefesini kulağında hissetti. "Neyse ki sıradan bir erkek değilim."

"Zihnimi okumayı bırak, sen... sen Thomas Ivan'ın oyunundan çıkıp gelmiş bir karabasan gibisin." Bu, Alexandria'nın aklına gelebilen en kötü hakaretti, ne var ki Aidan'ın tek yaptığı sakince gülmek oldu ama bu Alexandria'nın zihninde çınlayan bir sesti. Bu seste küstah bir çekicilik vardı ve Alexandria'yı etkisi altına aldı.

"Geç oldu Josh." Kendini Aidan'ın cazibesinden kurtarmak için Alexandria tüm dikkatini kardeşine çevirdi. Yapabileceği tek akıllıca şey buydu. "Yatma zamanı."

Aidan ona daha da yaklaştı, dudakları Alexandria'nın kulağına değiyordu. "Küçük korkak."

O esnada Joshua da, "Of, Alex ben yatmak istemiyorum. Seni günlerdir görmedim," diye söyleniyordu.

"Gece yarısını geçti, genç adam. Sen uykuya dalana kadar yanında kalır ve sana hikâyeler okurum," diyerek ona söz verdi Alexandria.

Aidan oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı ama bu hareketi Alexandria'nın onun hoşnutsuzluğunu hissetmesine yetti. "Bu gece değil Alexandria. Senin de dinlenmen gerekiyor. Çocuğu Marie yatırabilir."

Marie, Aidan'a çılgınca kaş göz işareti yapıyordu. Marie, Alexandria'nın kendisine olan çelişik duygularını çoktan hissetmişti ve bu duyguların çoğunun, Alexandria'nın Joshua ile olan ilişkisine el koymuş gibi verdiği izlenimden kaynaklandığını biliyordu. Aidan, amirane tavırlarıyla bu durumu yalnızca daha da kötüleştiriyordu. Aidan her zamanki gibi görmek istemediği şeyi görmezden geliyordu. Aidan'ın, Alexandria'nın kendisine zararı olabileceğini düşündüğü hiçbir şeyi yapmasına müsaade etmeye niyeti yoktu. Aidan her konuda başına buyruk olmaya alışkındı.

"Bana kendi kardeşimle ne yapıp ne yapamayacağımı

Lioslaith

söyleyebileceğini sanmıyorum. Onu yıllardır ben yatırıyorum ve öyle yapmayı sürdürmeye niyetliyim. Marie'nin buna bir itirazı olmadığından eminim." Alexandria, ihtiyar kadına meydan okurcasına baktı.

Marie ona gülümsedi. "Tabii ki itirazım yok."

Aidan, Alexandria'nın yumruk yapmış olduğu elini kavrayıp parmaklarını usul usul açtı ve parmaklarını onun parmaklarına dolayıp bir daha asla karşı koymamasını gerektiğini öğrenmesine yetecek kadar sıktı. "Karşı çıkacak olan benim *küçüğüm*, Marie değil." Sesi taştan bir kalbi yumuşatmaya yetecek kadar tatlıydı. "Senin sağlığından ben sorumluyum. Hâlâ güçsüzsün ve dinlenmen gerekiyor. Yarın ya da bir sonraki gece görevini geri almak için yeterince zamanın olacak." Joshua'ya bakmak için döndü. "Eğer bu gece seni Marie yatırırsa bunu sorun etmezsin, değil mi?"

"Kendi başıma da yatabilirim," diyerek böbürlendi Joshua. "Fakat Alexandria'nın hikâyelerini de seviyorum. Kitap okuduktan sonra her zaman bir tane anlatır. Onun hikâyeleri her zaman kitaptan daha iyi olur."

Aidan, "Aşçılığı gibi değil mi?" diye sordu.

Joshua akıllıca davranıp cevap vermedi.

"Ben yemek pişirebiliyorum." Alexandria, Marie'nin önünde ev işlerindeki yeteneklerini savunma ihtiyacı hissetti.

Aidan, "Kimse mikrodalga fırını Alexandria gibi kullanmaz," diyerek sataştı.

Alexandria, "Sanki bilmen mümkünmüş gibi," dedi alayla.

Şarap şişesinden gelen güzel koku Alexandria'ya ulaşıyor ve onu kendine çağırıyordu. Öylesine yoğun açlık sancılarına sebep oluyordu ki ona uzanmamak için kendini zorlukla kontrol ediyordu.

Marie, "Onu rahat bırak Aidan," diyerek uyardı. Marie onun kızdığını daha önce hiç görmemişti, şaşırtıcı bulmuştu bunu. Ne var ki Marie ile Alexandria arasındaki ilişki henüz rayına oturmamıştı ve Aidan hayatta kalmak için Alexandria'yı yanında tutmak zorundaydı. Alexandria'yı uzaklaştırmamak için hepsi temkinli davranmalıydı.

Alexandria, Marie'nin kendisini savunmasını istemiyordu. İhtiyar kadını sevmek istemiyordu. Hiçbirini sevecek değildi. Kesinlikle sevmeyecekti. Ayrıca Alexandria artık Aidan'dan korkmak zorunda değildi. Ona daha ne yapabilirdi ki? Alexandria zaten yaşayan bir ölü değil miydi? Alexandria ona karşı koyacaktı.

Aidan, kadının parmaklarının boğum yerlerini ağzına getirdi, fısıldayarak, "Hayır, öyle bir şey yapmıyorsun. Ve düşündüğün şu aptalca şey: 'Yaşayan bir ölü.' Böyle bir saçmalığa da nereden ulaştın?" Aidan'ın ağzı Alexandria'nın tenine değdi, kadının sinir uçlarına koşturan ateş okları yolluyordu. "Tahmin etmeme izin ver: Thomas Ivan."

"Belki o bu ifadeyi kullanmıştır. Hatırlamıyorum."

Marie sakınarak sordu, "Bay Ivan, Bayan Houton'ı görmeye gelen centilmen mi?"

"Ona Alexandria de Marie. Bu evde öyle bir resmiyete gerek yok, üstelik sen de bir hizmetçi değilsin. Sen benim hem ailem hem de arkadaşımsın."

"Lütfen, bana Alexandria diye hitap edin." Alexandria kadının eline dokunarak sözlerini vurguladı.

"Arkadaş olalım isterim," dedi Marie.

Ne olursa olsun, Alexandria'nın kızdığı bu kadın, aciz düştüğünde Joshua'ya göz kulak olan kişiydi. Bu düşüncenin hemen ardından, gerçek zihninde bir parça daha belirginleşti ve Alexandria kendini acı içinde buldu. Nefesi kesildi ve tıkanarak, boğulurcasına nefes almaya çalıştı.

Aidan onun başını aşağıya doğru eğdi. "Nefes al sevgilim,

Lioslaith

O kadar da zor değil. İçeri ve dışarı. Nefes almaya devam et, Marie lütfen çocuğu öteki odaya götür."

"Ablamın nesi var?" Joshua öğrenmek istedi, isyan ediyordu.

Alexandria beyninde dönen delilikle mücadele etti. Alexandria, Joshua'nın bu anlamsız kâbustan etkilenmesine göz yummayacaktı. Doğruldu ve Joshua'ya gülümsedi; biraz solgundu, gülümsemesi de belli belirsizdi ama her şey normal gibiydi. "Yalnızca Aidan'ın da söylediği gibi biraz halsizim. Aidan'a bu memnuniyeti yaşatmaktan nefret etsem de belki de haklıdır. Sen Marie ile git ve ben de yatağa gidecek kadar iyi olana kadar burada oturacağım."

Joshua'nın gözleri ışıldadı. "Belki de Aidan seni taşısa daha iyi olur. O çok güçlü. Aidan bunu yapabilir, bilirsin işte, filmlerdeki gibi." Joshua'nın sesi hevesli geliyordu.

Aidan, Joshua'ya göz kırptı ve kabul etti. "Bunu yapabilirim"

"Ben hiç sanmıyorum." Alexandria'nın sesi kararlı geliyordu.

Aidan aniden ayağa kalktı, derin derin soluyordu, sanki dikkati odanın dışında bir şeydeydi. Onu Alexandria da hissetti. Havada huzursuzluk ve belâ vardı, yavaş yavaş ama onların etrafında hareket ediyordu. Göğün üzerinde karanlık bir leke gibi yayılıyordu, hava, nefes almak güçleşene kadar yoğunlaştı. Alexandria'nın zihninde hafif bir mırıldanma başladı, kelimeler yabancı bir dildeydi. Anlaşılması imkânsızdı ama onu çağırıyordu. Bir şey Alexandria'yı çekiştiriyordu, onu dışarı çekmeye yeltemiyordu.

Alexandria'nın dudaklarından anlaşılmayan dehşet verici bir feryat döküldü. Öyle boğuk bir sesti ki neredeyse duyulmamıştı ama Aidan altından gözlerini hemen ona çevirdi. Alexandria dehşete kapılmış bir halde Aidan'ın

kolunu yakaladı. *O dışarıda*, diye düşündü dehşet içinde. Joshua'yı koruyarak kendine çekti, onu yanlışlıkla fazla sıkı kavradı.

Çocuğu telaşlandırma sevgilim. Alexandria'nın zihnindeki ses sakin ve yatıştırıcıydı, öyle şefkatliydi ki korkunun karmaşasına ulaştı ve orada güç buldu. *O bu eve giremez. Senin burada olduğundan emin değil. Seni dışarı çekmenin bir yolunu arıyor.*

Alexandria parmaklarını Aidan'ın bileğine sarılı tuttu, onunla temas halinde olmaya ihtiyacı vardı. Alexandria derin bir nefes aldı ve Joshua'ya gülümsedi. Joshua başını dikmiş, meraklı gözlerle ablasına bakıyor ve onun ani davranışlarını merak ediyordu. Marie ve Stefan tetikte bekliyordu, bakışlarını Alexandria'ya yöneltmişlerdi.

Aidan, kadının kolunu yavaş yavaş çocuğun boynundan çekmeye çalıştı. "Marie, sen ve Stefan, evi hemen kilitleyin, sonra da Josh'ı yatırın."

Aidan'ın sözlerinde emir vardı ve çift hemen harekete geçti. Aidan ve Alexandria gibi saldırıyı hissedememelerine rağmen, daha önce bir saldırı atlatmışlardı ve tehlikeyi biliyorlardı. Joshua hızlıca iyi geceler diledi ve onu odadan götürdüler.

Aidan, "Bu gece Joshua'yı yanınızdan ayırmayın. Ben dışarı çıkmalıyım," diyerek onlara talimat verdi. Ardından da şefkatli parmaklarıyla Alexandria'nın yüzüne dokundu. "*Sevgilim*, ben dışarı çıkmak ve bu tehlikeyi yok etmek zorundayım. Eğer bana bir şey olursa çocuğu yanına al ve ülke dışına, Karpatya Dağları'na git. Mikhail Dubrinsky adındaki adamı bul. Stefan ve Marie sana yardım eder. Bunu yapacağına dair bana söz ver." *Bu Joshua'nın tamamen güvende olacağı tek yol.* Aidan, aralarındaki bağın, şayet kendisi ölecek olursa Alexandria'yı tehlikeye sokacak ka-

Lioslaith

dar güçlü olduğunu henüz söylememişti. Aidan ölemezdi. Şimdi yaşamak için bir sebebi varken, buna izin vermeyecekti.

Aidan'ın sesinde, gözlerinde ve zihnindeki baskıda, Alexandria'nın gönülsüzce kabul ettiği dayatmacı bir şeyler vardı. Aidan Savage'ın ne ya da kim olduğu, kendisi ile ilgili niyetinin ne olduğu konusunda düşünceleri ikiye ayrılsa da Alexandria, onun evi terk etmesini ve dışarıdaki şey her neyse onunla yüzleşmesini istemiyordu.

"Paul Yohenstria'nın öldüğünü sanıyordum." Alexandria kelimeleri fısıldadı, içinde yatan korku nefes alan bir varlık gibiydi.

O öldü sevgilim. Bu başka bir vampir. Bu kelimeler yalnızca Alexandria'nın zihnindeydi, üstelik Alexandria ilk defa aralarındaki bağın farkına varmıştı. Alexandria ile istediği zaman konuşabilirdi Aidan, zihnine girebilir ve düşüncelerini görebilirdi. *Sen de benim zihnimi okuyabilirsin. Benimle zihninde bağlantı kurduğunda beni her an orada bulacaksın. Şimdi gitmeliyim.*

Alexandria, onun evin etrafını yoğun bulutlar gibi saran belânın içine girmesini istemiyordu. "Eğer Yohenstria değilse, o zaman dışarıdaki şey ne?" Tir tir titriyordu ve bunu Aidan'dan saklamak için çabalamıyordu bile.

"Biliyorsun Alexandria, başkalarının da olduğunu biliyorsun." Aidan başını eğdi ve bir anlığına olsun Alexandria'nın kokusunu içine çekmek için dudaklarını onun ipeksi saçlarına dayadı. "Bu evde güvendesin, sakın dışarı çıkma." Bu açıkça bir emirdi.

Alexandria başını salladı. Başka bir şeytani canavarla yüz yüze gelmek için dışarı çıkmak gibi bir niyeti yoktu. Dışarıda onlardan kaç tane vardı? Bu ebedi kâbusa nasıl dahil olmuştu? Aidan Savage'a ne kadar güvenebilirdi?

Alexandria, Aidan'ın kendisinden uzaklaşmasını izledi,

adamın güçlü bedeninin tüm hatlarında kendine olan güveni göze çarpıyordu. Başını hiç çevirmedi, bir kez bile arkasını dönüp Alexandria'ya bakmadı. Adam, yırtıcı bir hayvanın, avına sinsice yaklaşması gibi sessiz ve dikkatli adımlarla ilerliyor gibiydi. Aidan'ın güvenliği için duyduğu korku ile midesi sancıyordu. Aslında bu durumdan memnun olması gerekirdi, bir süreliğine Aidan'dan kurtulacaktı. Joshua'yı kaptığı gibi bu evden, bu şehirden çok uzaklara, Aidan'ın ırkından kimsenin onları takip edemeyeceği bir yere kaçabilirdi. Ancak, Aidan'ı bir daha görmeyecek olma ihtimali birden Aidan'ın elinde olmaktan daha korkutucu geldi.

Alexandria onu kapıya kadar takip etti. Aidan dışarı çıktığında, adamın arkasından kapanan ağır meşe kapıya bakakaldı. Kapı, Alexandria'nın daha önce gördüğü tüm kapılardan farklı olarak karmaşık biçimdeki vitray kısımlarıyla oldukça güzeldi. Ne var ki Alexandria hiçbir şeye odaklanamıyordu. Dikkatini ne camın sanatsal niteliğine ne de Joshua'ya verebiliyordu. Alexandria'nın zihninde yalnızca Aidan'sız varlığının yarattığı boşluk vardı.

Alexandria yapayalnız ve ürkmüş bir halde, Aidan için duyduğu endişe ile titreyerek orada dikildi. Alexandria az evvelki huzursuzluğun uzaklaştığını ve Aidan'ın tehlikeyi evden, Joshua'dan, Marie ve Stefan'dan, dahası Alexandria'dan uzaklara sürüklediğini biliyordu.

Alexandria, Aidan'ı zihninde arayarak, onun kelimelerindeki hakikatinin peşinde gözlerini yumdu ve konsantre oldu. Zihninde Aidan'ı vahşi bir mücadelenin içinde buldu, avından aldığı hazla oluşan kızıl bir pusun içindeydi. Aidan'ın göğsüne geçirilen pençelerin neden olduğu acıyı hissetti. Alexandria da kendi göğsünü tuttu, kalbi küt küt atıyordu.

Aidan çok güçlüydü, Alexandria onun yaralanacağı-

Lioslaith

nı gerçekten de hiç ummamıştı. Aidan'ın tehlikede olup olmadığını anlamak için hislerini değerlendirmeye çalışıyordu. Dışarıdaki her ne ya da kimse yanılsamalar yaratıyor, Aidan'ın kafasını karıştırmak için yeteneğini kullanıyor ve onun dengesini bozuyordu. Saldırılar hızlı ve zalimceydi ama sonra aniden son buldular. Alexandria, Aidan'ın şaşkınlığını ve artan korkusunu hissedebiliyordu.

Alexandria karanlığın daha da derinine indi. Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Aidan her yandan saldırıya uğruyordu, saldırganının içyüzünü Alexandria'nın evin koruması altında fark edebildiği gibi idrak edemiyordu. Dışarıdaki mahlûkatın yarattığı sanrı çok yoğun ve kötücüldü. Tam o anda, ne yapacağı Alexandria'nın aklına geliverdi. *Aidan!* Alexandria zihninden seslendi, ne var ki karşılık olarak sadece sessizlik buldu. Alexandria onun ölmesine göz yumamazdı. Neden böyle hissettiğini bilmiyordu ama ruhunun en derininde hissettiği şey buydu.

Alexandria, Aidan'ın zihnine yeniden ulaştı, zihnini kaplayan kızıl pusu aşıp gücünü ve dikkatini toplayana kadar bekledi. Alexandria'nın bu yaptığı sayesinde Aidan rakibine aniden güçlü bir şekilde saldırdı. Ardından, Alexandria'nın zihninde parlak kırmızı bir kan akışının görüntüsü ve akıldan çıkmayacak korku dolu bir inleme belirdi.

Arkanda Aidan. Tehlike tam arkanda. Bir tane daha var. Çık oradan! Alexandria zihninde çığlık çığlığa Aidan'ı uyardı ama bunun için çok geç kaldığına emindi. Alexandria'nın kendi bedeninde de hissettiği bu saldırı, Aidan'ın boynunu, karnını ve bacaklarını hedef alıyordu ve amacı kesinlikle öldürmekti. Ne var ki Aidan, kadının çılgınca çağrısına nihayet tepki vermişti, böylece ikinci saldırgan ölümcül olacağını umduğu son darbesini indiremedi.

Alexandria acının nasıl sarsıp geçtiğini hissedebiliyordu,

ancak Aidan bu şiddetli saldırı karşısında sakin ve soğukkanlı kalmayı başarmıştı. Aidan'ın hızı inanılmazdı ve bu hızı sonuna kadar kullanıyor, saldırgana rastgele vuruyordu. Aidan'ın darbesi ölümcüldü. Vampir, Aidan'ın uzağında, çığlıklar içinde yerde yığılıp kalmış olsa da Aidan yerden havalandı, geri çekilirken de kendi yaralarına baskı yaptı.

"Stefan!" Alexandria şaşırtıcı bir otoriteyle haykırdı. "Arabayı hazırla, hemen! Onu evin önüne getir. Ben Aidan'ı bulabilirim."

"Aidan senin evden ayrılmanı istemiyor," dedi Stefan ama eli çoktan cebindeki anahtarlara gitmişti.

"Bu çok kötü işte. *Majesteleri* yaralanmış ve eve ulaşamıyor. İkimize de daha sonra kızabilir ama Aidan'ı orada ölümüne kan kaybeder halde bırakamayız. Ben Aidan'ın peşinden gidiyorum, seninle ya da sensiz."

Stefan başını salladı. "Elbette seninle geleceğim fakat bize çok kızacak."

Alexandria'nın yüzünde samimi bir tebessüm belirdi. "Sen bu durumla başa çıkabilirsen ben de çıkabilirim."

Duy beni sevgilim. Bu gece eve gelemem. Odaya git, yarın gece senin yanına gelmeye çalışacağım. Aidan acısını Alexandria'dan saklamaya ve güven içinde kıvrılabileceği bir yer aradığına dair gerçeğin üzerini örtmeye çalışıyordu.

Olduğun yerde kal Aidan. Senin için geliyorum.

Gelme! Senin için büyük bir tehlike var. Evde kal!

Unut gitsin. Birinin sözünü dinlemek konusunda hiçbir zaman başarılı olmadım. Küçük kardeşim seni bu konuda bilgilendirmeyi ihmal etmiştir diye söylüyorum, yıllardır patron bendim. Stefan benimle ve çoktan yola çıktık, bu yüzden hiçbir yere kımıldama ve bizi bekle.

Alexandria, evin önüne doğru Stefan'ı takip etti, adamın elindeki silahı görünce gözleri yerinden fırladı. Stefan gökyüzünü inceliyordu, bir saldırı beklediği açıktı.

Lioslaith

"Hiçbirini yakınlarda hissetmiyorum ama Aidan'ın çevresindeki hava yoğunlaşıyor. Acele etmemiz lazım. İçlerinden biri ölmüş ya da ölmek üzere ama ötekisi yarım bıraktığı işi bitirmek için geri dönüyor."

"Aidan ne kadar zayıf peki?" Stefan arabayı kullanırken, Alexandria'nın patronuyla olan bağını ya da onun durumu ile ilgili bilgileri nasıl edindiğini sorgulamadı.

"Aidan durumunu benden saklamaya çalışıyor ama onun başka bir saldırıya daha dayanabileceğinden emin değilim. Rahat davranıyor, yine de öteki vampirin yaklaştığını hissediyor." Alexandria korkularını bastırmaya çalışmak için belli belirsiz güldü. "Aidan bana uzak durmamı söylüyor. Ancak oldukça sinirli. Onu şimdiye kadar hep sakin ve aklı başında gördüm. Bu hali çok can sıkıcı, sen de öyle düşünmüyor musun? Her zaman kontrollü. Eğer korkmuş olmasam, bu durum gülünç olabilirdi. Şuradan, soldan git. Yolun burası olduğunu biliyorum."

Stefan tereddüt içinde arabayı yavaşlattı. "Tek başıma gitmeme müsaade et. Öteki vampir beni hedeflemiyor. Ama sana bir şey olacak olursa, Aidan'ı tümden kaybederiz."

"Aidan'ı kendi başına asla bulamazsın. Bunun için zamanımız yok. Hadi gel, Stefan. Aidan orada bir yerlerde yapayalnız." Alexandria, onu kurtarmanın neden bu kadar önemli olduğunu düşünmek için duraksamadı.

Anlamıyorsun sevgilim. Buraya gelemezsin. Bu vampir Yohenstria'dan daha güçlü ve ben güçsüzüm. Seni ondan koruyabilir miyim bilmiyorum.

Kendini koruyamazsın ama beni korursun. Stefan şimdi geliyor. Sana çok yakın.

Bana güvenmiyorsun bile. Benim bir vampir olup olmadığımı bile bilmiyorsun hâlâ. Neden kendini tehlikeye atıyorsun? Aidan itaatsizliğine öfkelenmişti; Alexandria, kendisini kontrol edememesinin yarattığı aciz öfkeyi hissedebiliyordu. Ama

Aidan bu öfkeyle enerjisini harcayamazdı, böylece kendini korur ve kendisine gittikçe yaklaşan vampirle mücadele edebilirdi.

Orada olan bitene dikkat et. Benim bir planım var. Bu, Alexandria'nın hayatı boyunca birine söylediği en büyük yalandı. Üstelik yaklaştıkça Alexandria daha da korkmaya başlamıştı. Bu aptalca, çılgınca şeyi neden yapıyordu? Aidan'ı sevmiyordu, ona güvenmiyordu ve ondan, onun olduğu şeyden, onun kendi üzerindeki kontrolünden korkuyordu. Ne var ki kesin olarak bildiği bir şey varsa o da Aidan'ın ölmesine göz yumamayacağıydı.

"Bir plana ihtiyacımız var Stefan. Gerçekten iyi bir plana. Eğer o şeyi silahla vurursan, mermi onu öldürür mü?"

"Hayır ama onu hayati önem taşıyan bir organından vurabilirsem yavaşlatabilirim, belki de onun yer altına inmesine engel olurum. Böylece güneş onu öldürür," Stefan, Alexandria'yı acımasızca bilgilendirdi.

"Tamam, işte planımız bu. Ben yaratığın nerede olduğunu sana söylemeye devam ederken Aidan'ı arabaya çekmeye çalışacağım, sen de ateş etmeyi sürdüreceksin. Sonra da olabildiğince hızla arabayla buradan uzaklaşacağız ve o yaratığı geride bırakmış olduğumuzu umacağız."

Bu duyduğum en kötü plan. İçinde bulunduğu korkunç duruma rağmen, Aidan'ın sesinde neşe vardı.

Stefan yüksek sesle homurdandı. "Bu kesinlikle şimdiye kadar duyduğum en berbat plan. Sen Aidan'ı arabaya çekecek kadar güçlü değilsin. Ayrıca yerimizi değiştiremeyiz çünkü sen hayatında hiç silah ateşlemedin muhtemelen."

Alexandria öfkeyle, "Pekâlâ, ikinizden de parlak bir fikir duymuyorum," diye lafı yapıştırdı. "Erkeklerin birbirini duyamazken bile dayanışma halinde olması komik, değil mi?"

"Neden bahsediyorsun?" Stefan dikiz aynasıyla endişe içinde gökyüzüne bakıyordu.

Lioslaith

"Koş ver. Bu tarafa dön. Aidan okyanusa çok yakın. Hayır, öteki taraf, tepenin aşağısında. Yakınlarda." Alexandria zar zor nefes alabiliyordu, hava şimdi ağırlaşmıştı. "Vampir yakınlarda bir yerde. Onu hissedebiliyorum."

Geri dön seygilim, geri dön. Aidan'ın sesinde yakarış vardı. *O seni arıyor Aidan. Onun zaferini hissedebiliyorum. Senin nerede olduğunu bildiğini sanıyor. Kuş şeklini almış. Hayır, aşağı bir şey ama yaralı. Sağ tarafını koruyor.* Alexandria şakaklarını ovuşturdu; zihinsel olarak iletişim kurması için gereken enerji tükeniyordu. Başı zonkluyor, kalçası ise bir şekilde bir yaraya maruz kalmış gibi yanıyordu.

Geri dön, Alexandria. Vampir senin varlığını hissediyor. Bu yüzden başarısıyla övünüyor. Seni güvenli bir yerden uzaklaştırdı. Söylediğini yap! Aidan elini dikkatle şakağındaki derin kesiğe koydu ve öteki elini de hayat enerjisini çeken kalçasındaki yaraya bastırdı. Çok fazla kan kaybetmişti; kıymetli sıvı yerde birikmiş, toprağa karışıyordu.

Kanın kokusu vampiri Aidan'a doğru çekecekti. Ne var ki Aidan da koku alabiliyordu ve vampirin kokusu, yeryüzünün doğal ahengindeki bir bozukluk kadar güçlüydü. Vampirin yakında olduğunu bilmek için Aidan'ın Alexandria'nın uyarılarına ihtiyacı yoktu. Bu vampir Yohenstria'dan çok daha güçlüydü ve yanılsama yaratmadaki yeteneği kusursuzdu. Aidan böyle bir güce sahip başka vampirlerle de savaşmıştı ama böylesi ölümcül bir yaraya sahipken değil. Alexandria bu kadar yakınındayken savaşmak ve kazanmaktan başka seçeneği yoktu. Yeraltına inmiş olsaydı bile, vampir büyük ihtimalle onu şafaktan önce bulurdu. Aidan ona karşı koyan bedenini hareket etmeye, ayağa kalkmaya zorladı. Acısını zihninden attı. Alexandria için duyduğu endişeyi zihninden uzaklaştırdı. Vampiri yenmekten başka hiçbir şey gelemezdi elinden. Aidan kıpırdamadan durdu. Artık sadece bekliyordu.

Yedinci Bölüm

Rüzgâr körfezden esiyor, dalgalar tepenin aşağısındaki sahili dövüyor, yıldızlar gökyüzünde parlıyordu. Gece sapkın, çıldırmış bir vampiri gizlemek için fazlasıyla güzel görünüyordu. Aidan başını rüzgâra doğru kaldırdı ve gecenin onunla paylaşmayı seçtiği bilgiyi çözmek için derin derin nefes aldı.

Vampir havada, okyanus tarafından Aidan'a doğru kanat çırpıyor, denizin iyotlu kokusu ve tuzu kendi kokusunu gizler diye ümit ediyordu. Aidan gibi vampir de yaralıydı ve kanın izini sürmek kolaydı. Kan kaybından dolayı gözü dönen Aidan'ın dişleri kokuyu almasıyla uzadı. Bozuk kan Aidan'ın istediği en son şeydi, ne var ki damarlarına kan zerk etmezse, kısa süre içinde ölürdü. Yüzyıllar önce kendine bir söz vermişti ve neye mal olursa olsun ona hizmet eden aile üyelerine asla dokunmayacaktı ve Aidan bu sözü tutmaya niyetliydi. Üstelik Alexandria çok zayıftı; Aidan'ın kan ihtiyacını karşılaması çok tehlikeli olurdu. Eğer Aidan, onu kaybederse bunun bedelinin her ikisi için de nasıl olacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Aidan uzun süre önce ölümü ve şafağı karşılamayı ken-

Lioslaith

disine sunulan tek, kaçınılmaz seçenek olarak kabullenmeye başlamıştı. Fakat şimdi, mutluluk şansı en sonunda karşısına çıkmışken Aidan, hayatından vazgeçmek için hazır değildi. Savaşacaktı. En azından Alexandria ve Stefan'ı kendi aptallıklarından kurtarmayı başaracaktı. Tek seçeneği bu olsa bile, vampiri kendisiyle birlikte şafağa çıkaracaktı.

Ayağa kalkmak Aidan'ın kalçasındaki ve şakağındaki derin yaralardan gelen kan akışını artırmış, kan boynundan ve omuzlarından hiç durmadan kollarına ve göğsüne yayılmıştı. Kendini birden halsiz hissetti ve bir an için her şey bulanıklaştı. Aidan bir şeylere odaklanmak için gözlerini kırptı ama ancak gözlerini ovuşturmasıyla elleri kana bulandı ve tekrar görebildi. Sabırla bekledi, nefes aldı ve verdi, çünkü başka hiçbir seçeneği yoktu. Vampiri yere indirmek, yanına çekmek zorundaydı.

Büyük bir yarasa Aidan'ın başının yanından geçti, küçük keskin dişlerini görünür kılmak için yüzünü buruşturuyordu. Aidan'ın metrelerce uzağında yere indi ve ona yaklaşmaya başladı.

"Hadi gel Ramon, bu çocukça oyunları oynamalı mıyız? Ya bana bir erkek gibi gel ya da hiç gelme. Senin saçmalıklarından bıktım usandım artık." Aidan sakin konuşuyordu, sesi zorlayıcı ve hipnotize ediciydi. "Bu gece hilelerinin hiçbiri işine yaramayacak. Sen kazanamazsın. Bunu biliyorsun. Bunu sen de hissediyorsun. Buraya benim ellerimde ölmek için geldin. Bırak da öyle olsun. Yiğitçe ölümüne yürü." Aidan'ın altından gözleri yıldızların ışığına yakalandı ve kızıldan alevlerle parladı, yüzündeki kan ile uyum içindeydi.

Yarasa bir an tereddüt etti, ardından irileşmeye başladı ve pençeleri, jilet gibi keskin dişleriyle efsanelerdeki yaratığa dönüştü. Bir anda yana doğru hareket etti, Aidan'a yaklaşıyordu ama sağ tarafını koruyordu.

Aidan hiç kımıldamadan, taştan oyulmuş bir heykel gibi durdu. Yalnızca ölümcül bir niyetle alevlenen gözleri hareketliydi.

Aidan'ın bakışı onu durdurdu, yaratık tekrar değişip kendini uzun, zayıf, beti benzi atmış, soğuk ve acımasız gözlere sahip bir adama dönüştü.

"Bu kez haklı olduğunu düşünmüyorum Aidan. Ciddi şekilde yaralandın. Ben galip geleceğim ve dişiyi kendim için alacağım."

"Bu mümkün değil Ramon. Bana gel ve insanlarımızın adaletini kabul et, çünkü bunun gerekliliğini biliyorsun. Tüm insanlığa karşı suç işledin sen."

"Ben güçlüyüm! Sen ise zayıf ve aptalın tekisin. Senin hayatın yanlış bir amaca adanmış. Benim gibilerden kurtarmak için savaştıkların nerede? Senin varlığından haberdar olsalar, koruduğun insanlar senin kalbine kazık çakarlar. Senin kendi insanların bile seni vatanının toprağından mahrum bırakarak yapayalnız bir varoluşa mahkûm etti. Seni burada tek başına bıraktılar. Katıl bana Aidan. Ben seni kurtarabilirim. Bana katıl ve bu şehri ele geçirelim. Bunu hak etmediğimizi mi düşünüyorsun? Hepsine sahip olabiliriz. Burayı yönetebiliriz."

"Her zaman sahip olmak istediğim her şeye sahibim, eski dostum Ramon. Gel bana, gelmen gerektiğini biliyorsun çünkü. Ölümünü hızlı ve acısız hale getiririm." Aidan bunu hızla yerine getirmek zorundaydı. Zaman daralıyordu. Aidan'ın yaşamasını sağlayan kanı şimdi yerdeydi, muazzam gücü tükeniyordu.

Vampir, Aidan'a gittikçe yaklaşıyor, Karpatyalı'nın kana bulanmış bedeninin etrafında kanat çırpan yarasalara dair yarattığı sanrıyla Aidan'ı serseme çeviriyordu. Aidan kımıldamadan durdu, bakışlarını Ramon'un sıkıntılı yüzünden hiç çekmedi.

Lioslaith

Vampir yere indi. Vampirin yere inmesiyle Aidan, Alexandria'nın kendisiyle bir olduğunu hissetti; kendi gücünü, azmini, cesaretini ve ona olan inancını, Aidan'ın zihnine akıyordu. Bu paha biçilmez bir hediyeydi ve Aidan bunu elinden geldiğince hızla kullandı. Ansızın bir adım geri çekildi ve kolunu vampirin boynuna geçirip yaratığın boynunu ince bir dal gibi kırdı. Ramon'un başı yana düştü ve ulumaya başladı; tiz, acı dolu bir haykırıştı.

Aidan derin bir nefes alarak, işini bitirdi, atan kalbe ulaşana kadar elini zayıf göğse sapladı. Aidan organı çıkardı ve onu vampirden uzağa fırlatıp attı, sıçrayan kandan sakınmak için de hızla geri çekildi. Neredeyse hemen, Aidan'ın gücü tükendi ve kendini yerde oturmuş, yardıma muhtaç ve herhangi bir saldırıya karşı savunmasız bir halde buldu.

Alexandria karanlıktan çıkıp geldi. Aidan'a önce onun kokusu ulaştı. Kan kokusu onu yavaş yavaş delirtiyor olsa da Aidan kendini yenilemek için vampirin kirli kanını kullanmaya yeltenmemişti. Sonra birden Alexandria belirdi, kötülüğün karşısında taze, temiz ve masumdu. Ne var ki Aidan'ın ellerinde kirli kan vardı ve ölüm onun etrafını kuşatıyordu. Alexandria'nın gözlerine bakamaz ve onun gözlerindeki suçlamaya katlanamazdı. Aidan bununla yüzleşemezdi.

"Stefan! Bana ne yapacağımı söyle."

Alexandria'nın sesi tatlı ve ahenk içinde, bir sabah meltemi gibi yumuşaktı. Zihninde ve yüreğinde onun sesiyle ölmek o kadar kötü değildi. Fakat onu ölümle lekelenmiş bu yerde istemiyordu. "Senin yapabileceğin hiçbir şey yok. Buradan uzaklaş Alexandria. Bana söz verdiğin gibi Karpatya Dağları'na git." Aidan'ın gözleri kapanıyordu, açık tutamayacak kadar ağır geliyordu adama. "Benim vatanıma git ve ben de bir parçamı seninle beraber götürmüşsün gibi hissedeyim."

"Ah, kapa çeneni," diye öfkeyle cevapladı onu Alexandria. Aidan'ın görünümünden dolayı dehşete kapılmıştı. Alexandria ölü vampire dönüp bakmadı bile. "Ölecek filan da değilsin. Buna müsaade etmem, bu yüzden maçoluk taslamaya bir son ver ve işbirliği yap. Hadi Stefan! Onun için ne yapabilirim?" Alexandria Aidan'ın kalçasındaki en kötü yaraya eliyle bastırıyordu. Şimdiye kadar bu kadar çok akan kan görmemişti. Kan, toprağı kuşatan kırmızı bir nehir gibiydi.

Stefan onların yanına diz çökerek, "Aidan'ın senin tükürüğünün toprakla olan karışımına ihtiyacı var. Bu karışımla yaraların üstünü sar," dedi hızla.

Alexandria, "Bu hiç hijyenik değil!" diye karşı çıktı, dehşete düşmüştü.

"Bir Karpatyalı için sorun değil. Onu kurtarmak istiyorsan yap bunu. Senin tükürüğünde pıhtılaştırıcı bir madde var. Çabuk Alexandria!"

"Şu cesetleri yok et Stefan." Aidan bu emri gözlerini açmadan verdi, bir rüya âleminin içinde süzülüyordu.

Alexandria, "Sen susacak mısın?" diye azarladı onu. Alexandria elinden geleni yaptı, Stefan vampir cesetlerini kıvrılan yolun kenarına çekip, arabanın bagajındaki benzin dolu tenekeyi kullanarak ateş yakarken, o da çamurdan köfteler hazırlıyordu.

Leş kokusu Alexandria'nın öğürmesine sebep oldu. Zihnini yaptığı şey dışındaki her şeye kapadı. Aidan'ı neden kurtardığını, onu kurtarmanın neden bu kadar önemli olduğunu irdelemeye zamanı yoktu. Ne var ki her bir kemiği, hücresi ve ruhu Aidan'ı kurtarması için haykırıyordu.

Alexandria, onun derin yaralarını ve kesiklerini özenle sararken, Aidan baygın görünüyordu. Alexandria onun şuurunu kaybetmediğini ve kendisinin her bir hareketinden haberdar olduğunu biliyordu, onu zihninde hissedebili-

Lioslaith

yordu. Alexandria'ya yaraları toprak ve tükürükle kapat-
ması için zaman vermek için Aidan kalp atışlarını ve soluk
alıp verişini yavaşlattı. Ne var ki açlığı büyüyor, Aidan'ın
bedeninde yavaş yavaş, acı veren bir kararlılıkla ilerliyor-
du. Acımasızca içini kemirirken, Alexandria bunu zihinle-
rindeki bağ yoluyla hissedebiliyordu. Aidan çok yakınında
olan Alexandria'nın sıcak ve davetkâr kanının pekâlâ far-
kındaydı. İçindeki şeytan serbest kalmak için Aidan'ı teş-
dit ediyordu.

Stefan, Alexandria'nın yanına döndü. "Aidan ile konuş-
malısın. Ona seni yalnız bırakamayacağını söyle."

"Asla! Zaten bu haliyle de yeterince kendini beğenmiş.
İhtiyacım olan son şey, onun başında karasevdalı bir bu-
dala gibi ağlamak. Bunu sonsuza kadar başıma kakacaktır.
Üstelik Aidan öyle egoist ki muhtemelen buna inanır."
Alexandria bunları söylemiş olmasına rağmen, parmakları
şefkatle Aidan'ın yüzüne yapışmış saç tellerini itiyor, ada-
nın yüzündeki kanı temizliyordu.

Stefan, Alexandria'ya hiddetle baktı ama fikrini ifade
etmekten kaçındı. "Aidan'ın kana ihtiyacı var. Ben ona ve-
ririm. Bizi eve sen götürmelisin. Yaktığım ateş kısa süre
içinde polisin dikkatini çekecektir ve buradan uzaklaşma-
mız gerekiyor."

Hayır. Aidan'ın sesi itirazıyla güçlü çıkmıştı, ne var ki
bu ses yalnızca Alexandria'nın zihnindeydi. Alexandria,
onun konuşmaya çalışmak için fazlasıyla güçsüz olduğu-
nu fark etti. *Bu çok tehlikeli. Onu öldürebilirim. Stefan'dan kan
alamam.*

Alexandria ona inandı. Bu inanç, Aidan'ın sesindeki
saflıktan ve dürüstlükten geliyordu. "Hayır Stefan, arabayı
sen kullan. Aidan senin kan vermene karşı çıkıyor, yani
tahmin ediyorum ki bu görev benim olacak." Alexandria,
Aidan'ın saçlarını yüzünden şefkat dolu parmaklarıyla bir

kez daha çekti. *Bana söylemeye çalıştığın şey bu, değil mi? Ben
sana kan verebilirim ama Stefan veremez. Hayır deme sakın; bu
daha önce tek başına olduğun durumlar gibi değil. Yap işte ve be-
nimle tartışma, yoksa mülayimliğimi çok özlersin.* Ve cesareti-
mi, diye ekledi Alexandria kendine kendine.

Senin de güvende olacağından emin değilim sevgilim.

*Ne fark eder ki. Sana söyledim. Kaybedebileceğim fazla bir şey
yok. Bu pek de benim tarzım olan bir hayat değil. Sen işine bak
Aidan! Yalnızca benim canımı yakma, tamam mı?*

Asla sevgilim, Aidan ona söz verdi.

Aidan'ı arabaya taşımak için hem Stefan'ın hem de
Alexandria'nın gücü gerekmişti. Aidan'ın yüzü sıkıntılıy-
dı ve acıyla yanıyordu ama başını Alexandria'nın kucağı-
na yerleştirene kadar hiç ses çıkarmadı. "Akan kan yok
edilmeli." Bir tek Alexandria onun kelimelerini yakala-
yabildi. Aidan o kadar zayıf düşmüştü ki zar zor fısılda-
yabiliyordu.

"Aidan, senin geriye kalan kanı temizlemeni istiyor Ste-
fan." Alexandria'nın kalbi hızla atıyordu. Bu gece ölecek-
ti, bu adam için hayatını veriyordu. Alexandria onun ne
olduğunu bilmiyordu, tek bildiği hayatında gördüğü en
cesur şey olduğuydu. Alexandria, Aidan hakkında inandığı
şeylerin doğru olduğundan emin değildi ya da onu sevdi-
ğinden ama onun hayatını kurtarmak doğru bir karardı.
Bunu ruhunun en derinlerinde biliyordu.

Stefan usulca küfretti. "Daha fazla burada kalırsak gö-
rüneceğiz," diye söylendi ama hızla dedektifler için geride
bıraktığı benzin tenekesinin yanına giderek kan birikinti-
lerini yok etmek için yola koyuldu. Aidan'ın çatışmanın
içinde olduğuna dair tüm izleri ortadan kaldırmak gereki-
yordu ve bunu yapmak için çok az zamanları vardı.

Alexandria başını Aidan'ın başına dayadı. "Sen bekle-
yemezsin. Şimdi yap şu işi. Ama her zaman Joshua'ya göz

Lioslaith

kulak olacağına dair bana söz ver. Hayatının ona asla dokunmayacağına dair söz ver bana."

Asla sevgilim. Alexandria'nın zihnindeki ses belli belirsizdi ve kadın fazla zamanlarının olmadığını biliyordu.

Alexandria ilk önce onun elinin hareket ettiğini hissetti. Aidan'ın parmakları onun boynunun narin kısımlarını okşuyor, kadının sırtından aşağıya ürpertiler yolluyordu. Parmaklar ipek gömleğinin düğmelerini açtı. Alexandria'nın yumuşak göğüslerinin şişkinliğine değen bilekleri kadının damarlarından akan kana alevler yolladı. Alexandria, Aidan'ın dokunuşuyla daha da gevşedi ve ona biraz daha sokuldu, böylece adamın ılık nefesi atan kalbinin üzerindeydi. Aidan'ın dişlerinin tenindeki nazik ve tutku dolu gezinişi bedeninde bir sıcaklık dalgası yaratıyor, yoğun ve bilinmedik bir sızıya sebep oluyordu.

Aidan'ın dişleri tenini yırtıp derine saplandığında, akkor halindeki sıcaklık Alexandria'nın bedenini ele geçirdi ve sessizce inledi. Aidan'ın başını özenle kucakladı ve memnuniyet içinde serseme dönerek kendini ona sundu. Alexandria'nın kanı onun bedenine akıyor, zarar görmüş hücreleri ve dokuları yeniliyor, buz kesmiş kasları ısıtıyor, yani Aidan'a hayat veriyordu.

Alexandria, kan kendisinden yavaşça alınıyor olsa da Aidan'ın içinde toplanan gücü hissedebiliyordu. Bu hiç baş döndürücü, erotik bir rüya gibiydi. Üstelik Aidan zihnindeydi, ona hiç duymadığı kadim kelimelerle, tatlı bir melodiyle baştan çıkarıcı bir edayla mırıldanıyordu. Alexandria, bu olağan dışı duruma hapsolmuşken araba sarsılarak hareket ediyordu.

Stefan arabayı yan kapının yakınına sürdü ve gökyüzünü kontrol ederek endişe içinde arkalarındaki ağır demir kapıları kilitlemeye koştu. Arabaya döndüğünde, arka koltuktaki durumun çarpıcı biçimde değiştiğini görerek afallı. Şimdi Alexandria hareketsiz, yorgun yüzüyle ölü gibi uzanırken, dimdik ve tetikte oturan Aidan'dı. Alexandria, kollarında adeta bir çocuk gibi ufacık ve kaybolmuş görünüyordu.

Stefan gözlerini kaçırdı. Hayatının büyük bir bölümünü bu adamla geçirmişti, yine de Aidan'ın varlığındaki gerçeği kabullenmek ona oldukça zor geliyordu. Aidan'ın o kadını asla incitmeyeceğini yüreğinde hissediyordu, ne var ki gösterdiği onca cesaretten sonra kadını bu şekilde böyle hareketsiz ve cansız halde bulmak...

"Arabayı temizle Stefan. Ben bir-iki günlüğüne yeraltındaki odaya ineceğim. Eğer polis uğrarsa yöneltilen sorulara nasıl cevap vereceğin sana kalmış. Marie ve çocuğu davetsiz misafirlerden korumalısın. Unutma, bu evde gece size hiçbir şey olmaz ama vampirler amaçlarını yerine getirmek için insanları kullanabilirler."

Stefan arabadan çıkması için Aidan'a yardım etti ve onun Alexandria'nın zayıf bedenini kollarına almak için arka koltuğa uzanmasını izledi. "Vampirlerin ve onların dalkavuklarının neler yapabildiğini biliyorum Aidan. Saldırı karşısında tetikte olacağım," boğuk bir sesle bunu garanti etti.

"Bu gece benim için odaya kan getir, sonra da çık ve uzak dur. Marie ve çocuğu da odadan uzak tut. Kaybettiğim kanı yerine koymadan yakınımda olmanız, hiçbiriniz için güvenli olmayacaktır." Aidan kısa ve öz bir şekilde açıkladı, gücü şimdiden azalıyordu. Alexandria zayıf bir kadındı ve Aidan ondan güvenli bir şekilde alabileceği tüm besini almıştı, ardından onu hayatta tutabilmek için kendi insanlarının derin uykusuna yatırmıştı.

Aidan, Stefan'ın kendisine evin içinde yardımcı olmasına izin verdi. Marie koşturarak geldi ve Aidan'ı görmesiyle haykırmaya başladı. Aidan, Joshua'nın parkedeki ayak ses-

Lioslaith

lerini duydu. Aidan etrafında dönüverdi, altından gözleri uyarı halinde alev alev yanıyordu. Doymak bilmez açlığını bastırarak, "Çocuğu benden uzak tut," diye bağırdı.

Marie donup kaldı, hıçkırıklarını bastırmak için bir eli ni ağzına götürdü. Aidan'ın üstü başı kan ve pislik içeri sinde, Alexandria cansız bir halde onun kollarında yatıyor du. Kan ve toprak kapıdan itibaren parke zeminin üzerine saçılmıştı. Aidan'ın gözleri alevler içindeydi, beyaz dişleri yırtıcı bir hayvanınki gibi keskindi ve parlıyordu.

"Marie!" Stefan'ın sesi Marie'yi harekete geçmeye çağırıyordu. Kadın, Joshua bu gecenin dehşetine tanık olmadan durdurmak için koştu. Marie, çocuğu kapıp merdivenleri çıkmaya başladığında, gözyaşları yüzünden hızla aktı.

Joshua kadının yüzündeki yaşlara dokundu. "Ağlama Marie. Birisi senin kalbini mi kırdı?"

Kendine hâkim olmak için Marie gayret etti. Joshua alt kata inmeden önce ev temizlenmek zorundaydı, yani bir şekilde Marie'nin onu uyutması gerekiyordu. "Yok bir şey Joshua. Kötü bir rüya gördüm. Sen hiç kötü rüyalar görmez misin?"

"Alexandria der ki eğer dua eder ve gerçekten güzel olan şeyler hakkında düşünürsen, bilirsin sevdiğin şeyler gibi, o zaman güzel rüyalar görürsün." Joshua yanağını kadının yanağına dayadı. "Alexandria bunu yaptığında hep işe yaramıştır. Ben de Alexandria gibi seninle dua ederim ve sen de bir daha kötü rüyalar görmezsin."

Marie, Joshua'nın masumluğu karşısında kendini gülümserken buldu. Marie'nin üç çocuğu vardı, şimdi hepsi büyümüştü ve Joshua, çocuklarının nasıl tatlı olduğunu hatırlatıyordu. Marie ona sıkı sıkı sarıldı. "Teşekkür ederim Joshua. Ablan çok akıllı bir kız. Onun gibi bir ablaya sahip olduğun için çok şanslısın." Marie hıçkırığını bastır-

dı. "Hem sen gecenin bu saatinde yatağından kalkmış ne yapıyorsun bakalım? Saat neredeyse sabahın dördü. Çok ayıp genç adam."

"Alexandria'yı odasında sanıyordum ama değildi. Onu arıyordum." Joshua'nın gözleri ablasını kaybetmenin korkusunu ele veriyordu.

"Aidan'ın Alexandria'yı özel bir doktora götürmesi gerekti. O hâlâ hasta Joshua, bu yüzden Aidan onu iyi edene kadar sabırlı olmak zorundayız."

Joshua merak içinde, "Alexandria iyi olacak mı?" diye sordu.

"Elbette. Aidan ona bir şey olmasına asla izin vermez. Alexandria'ya göz kulak olacaktır. Bunu biliyorsun."

"Alexandria'yla telefonda konuşabilir miyim?"

Marie çocuğu yatağa yatırdı, yorganı çenesine kadar çekti. "Bir süre için olmaz. Alexandria, şu an senin de uyuman gerektiği gibi uyuyor. Sen uykuya dalana kadar yanında kalırım."

Joshua gülümsedi, tatlı bir tebessümdü bu ve Marie'nin içini yeniden ısıttı. "Sana dua etmeyi öğretebilirim."

Yatağın kenarına bir sandalye çekti ve Joshua'nın çocuksu sesinin Tanrı'ya usul usul söylediklerini dinlerken onun elini tuttu.

* * *

Stefan, Aidan'a destek olmak için bir kolunu onun beline doladı. Aidan'ın bu dokunuşla nasıl rahatsız olduğunu hissedebiliyordu ve bunun, Aidan'ın içinde kontrolü ele geçirmek için mücadele halinde olan mevcut iblisten kaynaklandığını biliyordu.

Aidan'ın muazzam gücü çekiliyordu, açlığı öyle doymak bilmez, kana olan ihtiyacı öyle güçlüydü ki bu his

Lioslaith

tüm duyularını ele geçirmişti. Bu his Aidan'ın organlarını sarıp sarmalamıştı ve zihninde şiddetli bir ihtiyaçla yavaş yavaş ilerliyordu. Yaşlı adamı kendinden uzaklaştırmaya çalışarak, "Acele et Stefan, çık buradan," dedi boğuk bir sesle.

"Seni odaya götüreceğim Aidan," dedi Stefan kararlı bir şekilde. "Bana zararın dokunmaz. Kadının kollarında. Senin kurtuluşun o. Her hâlükârda, sana kendi hayatımı birden fazla kere sundum. Bu defa kendini ve kadınını kurtarmak için dileğin benim hayatımı almaksa, buna bir itirazım olmaz."

Aidan dişlerini gıcırdattı ve büyük bir gayretle yırtıcı içgüdülerinin üzerine gitti. Hayatta kalmak için kanına duyduğu istek güçlüydü. Stefan'ın güçlü ve düzenli kalp atışlarını, yanı başında olduğu adamın bedeninde dolaşan kanın titreşimini duymamaya çalıştı.

Odaya geçer geçmez Stefan, ona huzursuzluk verdiğinin farkında olarak Aidan'dan uzaklaştı. Stefan bütün kalbiyle biliyordu ki asla ona zarar vermezdi. Stefan Karpatyalı'ya Aidan'ın kendisine güvendiğinden daha fazla güveniyordu. "Ben kanı getireyim Aidan."

Aidan kabaca başını salladı ve Alexandria'nın adeta cansızmış gibi görünen bedenini yatağa bıraktı. Aidan da onun yanına çöktü, elini Alexandria'nın saçlarının kalın örgüsüne doladı. Alexandria hayatı pahasına Aidan'ın hayatını kurtarmıştı. Kendi hayatını seve seve onun için sunmuştu. Aralarındaki bağ Aidan'ın sandığından daha güçlüydü. Aidan'ın ölümüyle Alexandria kesinlikle hayatta kalamazdı. Gerçek ruh eşleri olarak sonsuza kadar birbirlerine bağlanmışlardı. Aidan ikisinin ruhunu birbirine bağlayan kadim sözleri dile getirmişti. Onlar bir bütünün iki yarısıydı.

Aidan derin bir nefes aldı ve Alexandria'nın yanına

uzandı, içten içe kendisinin kana olan ihtiyacına küfrediyordu. Biraz daha beslenmeden yeraltına inemezdi. Aidan bekledi, içindeki şeytan kükrüyor ve çılgına dönüyordu. nihayet Stefan'ın sakin ayak seslerini işitti. Ağır kapı gıcırdadı ve Stefan yere bir sürü kan şişesi koydu, ardından da geri çekilip Aidan'ı ve ruh eşini odada yalnız bıraktı.

Aidan şişelere ilerlerken sendeledi ve eliyle şarap şişelerinden birini tuttu. Bir dikişte içti ve bir sonraki şişeye uzandı. Stefan beş tane dolu şişe getirmişti ve Aidan hepsini içip bitirdi, ne var ki bedeni daha fazlasını istiyordu.

Yenilenmiş enerjisiyle Aidan, ruh eşini bir hamlede yataktan kaldırdı ve döşeme kapağını kaldırıp aşağıdaki serin dünyaya girdi. Alexandria'nın bedeni ve kendi bedenine yer açmak için toprağın üst katmanlarını kaldırmak konsantrasyon gerektiriyordu. Alexandria ile toprak ananın korumasına sığındı. Aidan bedenini ruh eşinin yanı başına yerleştirdi ve sığınağının girişini korumak için karmaşık, büyüleri dile getirdi. Döşeme kapağı kapandı ve yukarıdaki yatak kendi yerine taşındı. Aidan toprakla üzerlerini kapladı ve yaralarının etrafında toplanan toprağın içindeki iyileştirici varlığı hissederek kalp atışlarını ve soluk alıp verişini yavaşlattı. Aidan'ın kalbi tekledi, göğsü kalktı ve indi, sonrasında ise tüm bedensel işlevleri durdu.

Stefan bodrum katına inen kapıyı kapattı, Aidan tekrar görünene kadar günler geçebileceğini biliyordu. Stefan ona yeterince kan götürmüş olduğunu umdu. Aidan tekrar kalktığında Alexandria için kan temin eder, insan kurbanlarını avlardı. O zamana kadar evi korumak Stefan'a, Marie'ye ve küçük Joshua'ya kalmıştı.

Stefan, Marie'yi yerleri temizlerken buldu. Kadın hemen kocasına döndü, gözleri merakla bakıyordu. Stefan kadına şefkatle sarıldı. "O yaşayacak Marie. Onun için endişelenme."

Lioslaith

"Ya kadın?"

Stefan bezgince gülümsedi. "O inanılmaz. Aidan'la ya da bizimle hiçbir şey yapmak istemiyor, yine de Aidan'ın hayatını kurtardı."

"O kadın Aidan'ın kurtuluşu olacak. Fakat sen haklısın Stefan, o burada olmak istemiyor." Marie'nin sesi üzgün geliyordu, yüreği merhametle doluydu.

"Gerçi kendisine ne olduğunu anlamış değil," dedi Stefan iç geçirerek. "Üstüne üstlük, gerçek şu ki, ben onun yüzleştiği şeyle yüzleşmek zorunda kalmak istemezdim. Alexandria, vampirler ve Aidan arasındaki farkı anlamıyor. O hoyratça kullanıldı ve özgürlüğü sonsuza kadar elinden alındı. Joshua ile beraber olma gücü bile sınırlandırıldı."

"Ona karşı sabırlı olmamız gerekecek."

Stefan birdenbire gülümsedi. "Aidan'ın ona karşı sabırlı olması gerekecek. Dahası Alexandria şimdiye kadar hiç kimsenin hayatı boyunca ona karşı gelmediği gibi ona direnecek. Amerikan kadınları Aidan'ın alışık olduğundan çok daha farklıdır."

"Bunun oldukça komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi Stefan?" Marie dikkatle kocasına baktı.

"Kesinlikle. Aidan senin beni parmağında nasıl oynattığını hiçbir zaman anlamamıştı ama çok yakında bunu öğrenecek." Stefan, Marie'yi şefkatle öptü ve kadının omzunu okşadı. "Ben evin önünü ve arabayı temizleyeceğim, sonra da yatarız." Stefan manalı manalı sırıttı.

Marie sevgi dolu bir kahkaha attı ve Stefan'ın dışarıya, gecenin içine doğru çıkışını izledi.

Güneş tam tepedeydi, okyanustan gelen sisi ısıtıyordu. Marie ve Stefan, okuluna giderken Joshua'ya eşlik ettiler ve bir süre dışarıda oyalandılar, böylece kimsenin çocuğu izlemediğinden emin oldular. Gazete, iki adamın ölü

bulunduğunu, yanarak tanınmaz hale geldiğini ve muhtemelen de birbirleriyle dövüştüklerine dair tahminde bulunmuştu. Adamlardan birinin ötekinin üzerine benzin dökerken yanlışlıkla kendisini de ıslattığı varsayılıyordu. Olay yerinin yakınında bulunan karartmış benzin tenekesi kurbanlardan birinin parmak izlerini taşıyordu.

Stefan, Ramon'un elini tenekeye nasıl bastırdığını hatırlamak istemeyerek Marie'nin sorularını savuşturdu. Stefan tüm ayrıntıların üstünü örttüğünden emin değildi ve hâlâ polis kapıya dayanacak diye endişeleniyordu.

Eve döndüklerinde, buldukları polis değil ama Thomas Ivan'dı. Pahalı ve terzi elinden çıkma, İtalyan tarzı takım elbisesi içinde, oldukça sabırsız bir halde ön kapıda bekliyordu. Beyaz ve kırmızı güller, aşk merdiveni ve karanfil ile hazırlanan devasa bir buket taşıyordu. Çiftin karşısında en çekici gülümseyişini takındı, hatta Marie'yi başıyla hafifçe selamladı.

"Şöyle bir uğrayayım ve Alexandria kendini daha iyi hissetmeye başladı mı bir göreyim istedim. Ayrıca bunun, önceki günkü kaba davranışlarım için özür dilemek adına iyi bir zamanlama olduğunu düşündüm. Alexandria için çok endişeliydim ve bunun acısını sizden çıkardım."

Marie ne olumlu ne de olumsuz bir tavırla, "Alexandria çantasının geri getirilmesine çok sevindi," diye cevapladı adamı. "Mesajınız kendisine iletildi ve eminim ki kendini güçlü hisseder hissetmez sizinle iletişime geçecektir."

Thomas, "Çiçeklerin onu keyiflendirebileceğini düşünmüştüm," dedi hemen. Hizmetkârlarla her zaman başa çıkabilirdi. Malikânenin sahibi ortaya çıkmadığı sürece Thomas bu defa kapıyı aşabilirdi. "Belki de içeriye şöyle bir göz atabilir ve ona geçmiş olsun diyebilirim. Yalnızca bir dakika kalırım."

Kâhya kadın istifini bozmadı. Marie'nin tam arkasın-

Lioslaith

da duran ve tam bir mafya adamı gibi görünen Stefan'ın yüzünde anlamsız bir ifade ile olduğu yerde kaldı. Ivan'ın öfkesini bastırdı. Bu insanların kendisine cephe almasına neden olmak işine yaramazdı. Ivan'ın onları ikna ederek kendi tarafına çekmesi gerekiyordu.

Marie olumsuz anlamda başını salladı. "Üzgünüm Bay Ivan, bu imkânsız. Bay Savage'ın bıraktığı özel talimatlar doğrultusunda ve doktorun da emriyle Alexandria rahatsız edilmemeli."

Thomas başı ile onayladı. "Size emredileni yerine getirmeniz gerektiğini anlıyorum ama görüyorsunuz, Alexandria için gerçekten endişeliyim. Yalnızca kısa bir ziyarette bulunmak, onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyorum. Ne dersiniz? Bunu Bay Savage'a söylemek zorunda değiliz. Uzun kalmayacağım, onun iyi olduğunu kendimi inandırmak için yalnızca şöyle bir göz atacağım." Thomas Ivan cebinden bir tomar banknot çıkardı, bir bekleni içinde onları hışırdattı.

Marie'nin içini çeke çeke aldığı nefes öfke doluydu. "Bay Ivan! Bana patronumu satmamı mı teklif ediyorsunuz?"

Thomas Ivan alçak sesle küfretti. "Hayır, tabii ki hayır. Fazladan yaratacağım sıkıntı için size bir şey vermek niyetindeydim sadece."

"Alexandria sıkıntı filan değil, Bay Ivan." Marie kasıtlı olarak yanlış anlamıştı. "O bu evin bir üyesidir. O, kardeş gibi aileden biri olarak görülür. Alexandria'nın kardeşini tanıyor musunuz?" Marie, onun Joshua'yı tanımadığını çok iyi biliyordu.

Thomas Ivan küplere binmişti. Bu huysuz kocakarı onu resmen kafa tutuyordu. Bile bile onunla alay ediyordu. Thomas onu sınır dışı ettirebilmeyi diledi, tercihen de soğuk, rutubetli ve rahatsız bir yere. Bunun yerine Thomas

yeniden gülümsedi ve bunu yaparken de dişlerini sıktı. "Hiçbir şekilde Alexandria'nın size baş belâsı olabileceğini ima etmiyordum. Belki de İngilizceniz biraz kıt. Aslen nerelisiniz?" Thomas sesine ilgi katmaya çalıştı.

"Romanya," dedi Marie, "ama İngilizce ile bir sorunum yok. Yıllardır burada yaşıyorum. Biz artık San Francisco'yu vatanımız olarak görüyoruz."

"Bay Savage da Romanyalı mı?" Thomas bu sorunun cevabıyla oldukça ilgiliydi. Belki de Thomas kendini beğenmiş o alçak herifin de sınır dışı edilmesini sağlayabilirdi.

"Tanımadığım biriyle patronum hakkında tartışamam bayım," dedi Marie kibarca, yüzünde boş bir ifade vardı.

Thomas, yaşlı cadının kendisine içten içe güldüğünü biliyordu. Derin bir nefes aldı. Madem öyle, kâhya ve bekçi tahmin ettiğinden daha güçlü bir düşman ediniyordu. Thomas'ın yüksek mevkilerde dostları vardı ve karşısındaki insanlar göçmendi. "Sadece merak ettim, çünkü onun aksanı sizinkinden farklı." Thomas yalnızca kadını aşağılamak için daha tahsilli, daha kültürlü demek istemişti ama kendini tuttu. Bunun fırsatını kollayabilir ve intikamını almak için bekleyebilirdi. Evi onların başına yıkabilir, polislerin ve göçmen insanların evin içine kaşla göz arasında doluşmasını sağlayabilirdi.

"Pekâlâ, benimle işbirliği yapmak istemediğiniz için üzgünüm. Alexandria için son derece endişeliyim. Eğer benim onu görmeme ya da onunla telefonda konuşmama karşı çıkıyorsanız, bu mevzuyu polise taşımaktan başka bir şey gelmez elimden. Adam kaçırma ihtimali olarak." Thomas kadının yüzünde panik gördüğünü sandı ama kadının arkasındaki adam kirpiğini oynatmadı bile. Thomas adamın silahı taşıyıp taşımadığını merak etmeye başladı. Thomas'ın ensesi rahatsız edici bir şekilde kaşınmaya başladı.

Lioslaith

"Siz devam edin ve ne yapmanız gerektiğini düşünüyorsanız onu yapın Bay Ivan. Ben aldığım emirlere karşı gelemem," dedi Marie kararlı bir şekilde.

Thomas, "Öyleyse belki de Bay Savage ile bizzat kendim konuşabilirim," dedi gergince.

"Üzgünüm Bay Ivan, bu şu an imkânsız. Bay Savage evde değil ve kendisine ulaşabileceğiniz bir numara da yok."

Thomas, "Tam da Bay Savage'a yakışan bir durum," dedi hasetle, kendisine karşı gelindiği için duyduğu öfke su yüzüne çıkmaya başlamıştı. "Onun polislerle konuşmayı ne kadar çok sevdiğini göreceğiz!" Thomas, kiralık katilin onu sırtından vurmayacağını umarak arkasını dönüverdi. Her sinirlendiğinde olduğu gibi Thomas'ın gözü seğirmeye başladı.

"Bay Ivan?" Marie'nin sesi sakin ve tatlıydı, adamı adeta yatıştırıyordu.

Thomas zaferle yüzünü onlara döndü. En azından bu budala çifti korkutacak bir şey söylemişti. Kadına karşı duyduğu hoşnutsuzluğu göstermek için, "Ne?" dedi aksice.

"Çiçekleri Alexandria için bırakmak mı istiyordunuz? Çiçeklerin ona ulaştığından emin olacağım. Eminim sizden geldiğini öğrendiğinde bu çiçekler Alexandria'yı keyiflendirecektir." Marie adama gülmemek için kendini zor tutuyordu. Adam öyle aptal görünüyordu ki kibrinden geçilmiyordu, onların gözünü korkutabileceğinden çok emindi. Marie polisle yüz yüze gelmeyi dört gözle beklemiyordu ama çiçekleri kullanabilirdi.

Ivan gülleri Marie'nin eline tutuşturdu ve öfkeyle çıkıp gitti. Bu yabancı insanlar onu kızdırdıklarına pişman olacaklardı. Thomas gibi bir adamın nasıl bir bela olabileceğine dair kesinlikle fikirleri yoktu.

Marie, Stefan'a kısa bir bakış attı ve ikisi de gülmeye başladı. "Ne düşündüğünü biliyorum, seni hınzır. Bu çiçekleri Aidan'ı kıskançlıktan deliye döndürmek için kullanmak istiyorsun."

Marie masumca, "Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün Stefan?" diye sordu. "Böylesi güzel çiçeklerin çöpe gitmesine içim elvermedi işte. Alexandria uyanana kadar onları buzdolabında tutarım. Bu güller onun odasını canlandırır ya da daha iyisi, oturma odasını."

Stefan kadını yanağından usulca öptü ve gitmek için hareketlendi. "Aidan'ı enteresan zamanlar bekliyor."

"Nereye böyle? Yetkililerle başa çıkmam için beni burada tek başıma mı bırakıyorsun? O adam doğruca polis merkezine gidecek ve polisler onu dinleyecektir."

Stefan, "Uygunsuz talepleriyle onları çileden çıkartacağı şüphesiz ve Aidan yerel polislerce gayet iyi tanınıyor. Aidan onların işlerine her zaman yardımcı olmuş ve onlarla iyi olan ilişkisini sürdürmek için dikkatli davranmıştır. Bay Ivan'ın pek de tehdit oluşturduğunu düşünmüyorum ama etrafa bir göz atmak ve polislerin yaklaşan resmi ziyaretleri için her şeyin yolunda olup olmadığından emin olmak istiyorum," diyerek Marie'nin yüreğine su serpti.

Marie, "Eğer mecbur kalırsak polisleri Joshua ile her zaman konuşturabiliriz," diye belirtti, Aidan her korunmasız kaldığında olduğu gibi gözle görülür biçimde huzursuzdu.

Stefan, "Mesele oraya kadar gitmez," diyerek kadına güven vermeye çalıştı.

Lioslaith

Sekizinci Bölüm

Güneş göz kamaştırıcı bir renk patlamasıyla battı. Çok geçmeden beyaz ve ürkütücü pusuyla karanlık yollar ve parklar boyunca hareket eden sis, şehrin üzerine beklenmedik bir biçimde çöktü. Yollar bloklar boyunca arabalarla doldu taştı. Bu sis perdesini kaldırmak için ancak güçlü bir rüzgâr gerekiyordu.

Geceyarısı. Aidan zar zor kendini yüzeye doğru çıkardı. Açtı, hem de kurt gibi. Gözleri kıpkırmızı ve duyduğu şiddetli ihtiyaçla kor gibi parlıyordu. İç organları düğüm olmuştu sanki. Hücreler ve dokular haykırıyor, beslenmek istiyordu.

Yanı başında atan kalplerin gürültüsü ona sesleniyor, çağırıyor ve neredeyse çıldırtıyordu. Yüzü soluk, adeta griydi, teni kuru ve kırışık, ağzı susuzluktan kavrulmuştu. Uzun sivri dişleri beklenti içinde dışarı çıkmış ve jilet gibi keskin tırnakları parmaklarından çıkıp kıvrılmıştı.

Bir an için bakışlarını yanında, açık toprak üzerinde hareketsiz yatan bedene çevirdi. Alexandria. Aidan'ın ruh eşi. Onun gerçek kurtuluşu. Kendisi ve ırkının korktuğu kader arasında duran tek şey. Alexandria sayesinde Aidan

dönüşmeyecek, bir vampir olmayacaktı. Alexandria hayatını onun hayatı için kendi rızasıyla vermişti. Alexandria başka hiçbir şeyin mümkün kılamayacağı bir şekilde kaderlerini birbirine mühürlemiş, değiştirilemez bir şekilde sonsuza kadar kendisini Aidan'a bağlı kılmıştı. Alexandria, Aidan için yaşamı seçmişti, böylece kendisi için de aynı seçim geçerli olmuştu. Alexandria'nın tam olarak ne yaptığının farkında olmaması Aidan için sorun değildi. Aralarında bir bağ yaratılmıştı.

Alexandria'nın kana ihtiyacı vardı. Onun durumu Aidan'ınkinden çok daha vahimdi. Aidan, onu besleyebilene kadar Alexandria'yı uyandıramazdı. Bedeni tükenmişti ve onu hayata döndürmek için besin olmazsa sınırlı bir süre içinde Alexandria hayatını kaybedebilirdi.

Aidan'ın burnuna kan kokusu geldi. Ilık ve tazeydi. Okyanusun ebedi çağrısı gibi çarpıyor, kabarıyor ve akıyordu. Aidan'ın içindeki iblis kükredi ve hiddetlendi, kontrolü eline geçirmek için her şeyi göze almıştı, yine de ruh eşini kurtarmak için de gözü karaydı. İçini kemiren, tırmalayan açlık karşısında ise çaresizdi. Bir adam. Bir kadın. Bir çocuk. Aidan kendine yeterince hâkim olarak, tam zamanında felaketin eşiğinden döndü.

Dakikalar sonra Aidan, dar yeraltı geçidi boyunca süratle ilerledi, öyle göz kamaştırıcı bir hızla hareket etmişti ki bir fare bile onun varlığını algılayamazdı. Üzerinde kan ya da kir izi yoktu. Giysileri şık, saçı temizdi ve saçlarını ensesinde kalın bir atkuyruğuyla sımsıkı toplamıştı. Hiçbir aksilik olmadan taş geçitten zemin kata geçti. Elini mutfağa açılan kapıya koymasıyla, Marie'nin başka bir odadan mutfağa doğru geçmekte olduğunu fark etti. Bir an kalbi hızla atmaya başladı, salyası yemek saati geldiğini haber veriyordu ama Aidan tepkilerini bastırdı. Alnını kapıya dayayarak kadına zihnen ulaşıp, onu tehlikeden uzak tutmaya odaklandı.

"Ljoslajth"

Marie anlam veremeyeceği bir biçimde kendisini onurma odasında bulacaktı, üstelik bu, kadını attığı her adımda Aidan'ın içinde büyüyen rahatsız edici açlıktan koruyacaktı. Marie'nin ondan güvenli bir uzaklığa geçmesiyle, Aidan mutfak kapısından süzüldü ve dışarıya, bahçeye çıktı.

Gecenin esintisine nüfuz eden kokular bir anda Aidan'ın algılarına saldırdı, üzerine yağdı. Sokağa bakan evlerdeki her bir ılık bedenin nerede olduğunu ve o bedenin ne yapıyor olduğunu - uyuduğunu, bir şeyler atıştırdığını, seviştiğini, dövüştüğünü - biliyordu. Etrafını bir sis perdesi sarmış, onu gizlemiş ve bir parçası haline gelmişti.

Üç gün ve iki gecedir iyileşmek için yeraltında kalmıştı. Yeni kan takviyesiyle, hiç olmadığı kadar güçlü olacaktı. Güç için duyduğu açlıkla hırladı ve gökyüzüne doğru süzüldü, Thomas Ivan'ın şimdiye kadar düşünmüş olduğu herhangi bir şeyden çok daha tehlikeliydi. Aidan yaşayan ve nefes alan insan kurbanları avlıyordu ve göğün altında hareket eden her insan bu gece tehlike altındaydı, çünkü bu defa onların canını bağışlamak için beslenmesine vaktinde son vermeyebilirdi.

O gökyüzünde kanat çırpan kara bir gölgeydi, aşağıdakilere görünemezdi. Aidan, inişli çıkışlı arazisi ve ağaçlığıyla avlanacağı yer olarak Golden Gate Parkı'nı seçti. Sis orada yoğundu, onun ilerleyişini gizliyordu. Sessizce yere yumuşak bir iniş yaptı.

Yalnızca birkaç metre uzağında, yeniyetmelikten henüz çıkmış bir grup delikanlı pusuya yatmış, çetelerinin renklerini teşhir ediyor ve kavga edecek rakiplerini bekliyordu. Hepsi silahlıydı, en az üçte ikisi uyuşturucu maddenin etkisi altındaydı ve bir şişe ucuz şarabı elden ele dolaştırıyorlardı.

Aidan onların terinin kokusunu aldı, gözeneklerinden korku ve adrenalin fışkırıyordu; yaptıkları gürültü ve kabadayılıklarla bu korkuyu saklamaya çalışıyorlardı. Aidan'ı ilgilendiren tek şey, onların atar ve toplardamarlarında akan kanın sesi ve kokusuydu. Aidan teker teker her birine odaklandı, uyuşturucu maddenin en az zarar verdiği kanı buldu. *Gel bana. Hemen buraya gel. Şimdi burada olman gerekiyor.* Aidan çağrıyı kolayca yolladı, açlığı öyle şiddetliydi ki birkaçını birden çağırdı. Grubun geri kalanına ötekilerinin yokluğunu fark etmemesi için emir verdi.

İlkini yakaladı ve dişlerini derine sapladı, beslenirken nazik olmasını sağlayacak dürtüyü kontrol etmekte zorlandı. Sıcak sıvıyı yutkundu, açlıkla kıvranan hücreleri kanı hızla emiyordu. Kan bir ateş topu gibi bedenine hücum etti, Aidan'ın kaslarına güç akıttı. Son damlasına kadar kanı almaktan kendini zor tuttu. Aidan'ı böylesi katı bir yıkımın eşiğinden döndüren şey aklına Alexandria'yı getirmesiydi. Alexandria, onun hayatı için kendisininkini seve seve feda etmişti. Aidan benliğinin ve yırtıcı doğasının, öldürerek bu kıymetli armağanın değerini bilmemesine göz yumamazdı.

Aidan zihnini Alexandria hakkında bildiği şeylerin üzerine yoğunlaştırdı, onun yanağının kıvrımı, kirpiklerinin uzunluğu. Baldan tatlı bir gülüşü vardı. İpeksi ağzı çok seksiydi. Aidan kurbanını bıraktı ve sıradakini kendine doğru çekti.

Hayat sıvısı Aidan'ın içine aktı ve gözlerini kapayıp Alexandria'yı düşündü. Gözleri mavi cevherler gibiydi, gözbebeklerinde sanki yıldızlar vardı. O cesurdu ve sevecendi. Aidan üçüncü adamı da yakınına çekti, açlığı dinmeye başlıyordu. Bu kez daha fazla özen gösterdi.

Bir ses Aidan'ın beslenme çılgınlığını delip geçti ve öteki çetenin arabalarıyla yaklaşmakta olduğunu, yoğun sis arasında yollarını bulmaya çalıştıklarını anladı. Aidan üçüncü kurbanı da bir kenara itti ve dördüncüsüne uzandı.

Lioslaith

Bu çetenin, adamlarının çoğu kötü durumdayken dövüşmesine müsaade etmenin adil olmayacağına karar verdi. Çok geçmeden, dudağında hafifçe bir tebessüm belirdi. Aidan için, bu adamlar gibi insanlar onursuzdu ve kanunsuzdu; kavgalarına dahil olmayanları dâhi acımasızca kırıp geçiriyorlardı, hatta kadınları ve çocukları bile. Aidan'ın dünyasında bu onursuzlara yer yoktu. Ne var ki Alexandria'nın etkisi altındaydı, bu bir grup katile güç için verdikleri anlamsız mücadelede eşit şans vermek için durumuna müdahale etmeyi düşünüyordu. Herhangi birinin gerçek gücün ne olduğunu bildiğini hiç sanmıyordu.

Aidan dördüncü adamı bıraktı ve beşincisine uzandı. Açlığı bastırılmıştı, tüm gücü geri gelmişti ama bu Alexandria içindi. Beyaz dişleri bir an için parıldadı, kurbanının korunmasız boğazında asılı kaldı. Gri, kasvetli ve boş yeryüzü şimdi göz kamaştırıcı renkler ve heyecan verici kokularla doluydu. Bir kez daha sihir ve güzellik taşıyordu. Bu gerçek en sonunda aklında yer etmişti. Gerçek bir ruh eşi. Nihayet kurtuluş. Duyguları hissedebiliyordu. Bir daha asla yalnız olmayacaktı. Yüzyılların manasızlığı bir anda kaybolmuştu. Alexandria.

Hafifçe iç çekerek son adamı da ıslak çimlere bıraktı ve yeni gelen çeteye bir çağrı gönderdi. Bir dehşet dalgası onları grup olarak sarstı. Sessizleşip birbirlerine baktılar. Aidan kendini sırıtırken buldu. Tamam, iyi olmak zorundaydı ama bu kendini eğlendiremeyeceği anlamına gelmiyordu.

Bu gece öleceksiniz. Hepiniz. Bu sis içinde bir canavar saklıyor. Ölüm. Sizi çağırıyor.

Ne demek istediğini yeterince anlatmak için Aidan gökyüzüne sıçradı, keskin, göze çarpan dişleriyle, dev kanatlı bir sürüngene dönüşene kadar bedeni gerildi ve kıvrıldı. Kuyruğu uzundu ve üzerindeki pullar kalındı, gözleri ise yakut kırmızısıydı. Sisin içinden çıkıp geldi, tam da gösterişli arabaların hizasına ve arabaların kaputlarına ateş püskürdü.

Kapılar birdenbire ardına kadar açıldı ve çete üyeleri sokaklara dağıldı, dehşet dolu çığlıklar sisin içinde yankılanıyordu. Aidan en baştaki arabanın tam sağına yere inerek sessizce güldü ve bu sırada şekil değiştirdi. Uzun burnu küçüldü, sivri dişleri açığa çıktı ve bedeni insan şekline büründü ama kürkü, sırtı ve kolları boyunca teninde dalga dalga yayıldı. Parıldayan kırmızı gözleriyle adamların peşinden koştu.

"Kurt! Kurt adam!" Çığlık sokaklara taştı ve bir silah ateşlendi. Herhangi biri için ayağının ucunun görmek imkânsızdı fakat Aidan'a göre hava tamamen açıktı ve o avının yerini tam olarak biliyordu. Kaçmalarına izin vererek onları belli bir mesafeye kadar kovaladı. Keyfi yerine gelmişti. Yaklaşık yedi yüzyıl önce hissetmiş olduğu bir şeydi neşe. Aidan eğleniyordu.

Hepsi koşarken tiz bir ses bağırdı: "Bu bir ejderha!" Ayak sesleri karanlığın içinde gürültü çıkarıyordu.

Aidan başka bir sesi takip etti. "Bu gerçek değil adamım. Belki de hepimiz halisünasyon görüyoruzdur."

"Pekâlâ, o zaman, sen kal ve bir göz at," diye birisi tekrar bağırdı. "Ben buradan defolup gidiyorum."

Kurt daha yakına koştu, insanların kokusunu alıyordu. Bağıran adam yavaşladı, bunların hiçbirinin gerçek olamayacağından emindi. Kurt sıçradı, tek sıçrayışta aralarındaki kayda değer mesafeyi kapattı ve insanı pantolonun arkasından yakaladı. Bir ağız dolusu kotu ısırdı ve adam tiz bir çığlık kopardı. Arkasına bile bakmadan, arkadaşlarına katılmak için kaçtı, kaçarken çizmelerinin tabanı yeri dövüyordu.

Aidan bu kez kahkahayla güldü; ses tuhaf ve korkutucu

Lioslaith

bir şekilde yankılanıyor, kalın sis tabakası boyunca taşınıyordu. Aidan en son ne zaman bu kadar eğlenmiş olduğunu hatırlayamıyordu. Çete üyeleri korku içinde haykırarak bağırıyorlardı. Biraz daha fazla gariplik olsun diye, arabalarına odaklandı ve onları teker teker ters çevirdi. Her arabu tavanının üzerinde duruyor, tekerlekler amaçsızca dönüyordu. Ardından, aynısını rakip çete için yaptı. Netice itibariyle bir süre parkta dinlenmeleri gerekiyordu.

Kendisini iki çetenin de dövüşmek için nedenleri kalmadığına ikna ettikten sonra, Aidan bir kez daha havalandı; bu kez hızla Alexandria'ya gidiyordu. Mutfağın ilerisindeki bahçedeki taşla kaplı patikaya indi. Gölette bir balık sıçradı ve suyun sesi gece yankılandı. Rüzgâr usul usul değişmeye başlamıştı, sisi aşarak yolunu bulmaya çalışıyordu. Beyaz sisin içinde fırıl fırıl dönüyor, dantelden duvaklar gibi oradan oraya savruluyordu. Bu manzara güzeldi, harikaydı.

Aidan derin derin nefes aldı ve başını göğe kaldırdı. Burası onun vatanı değildi ama yuvasıydı. Vampir bu konuda yanılmıştı. Aidan, San Francisco'yu yıllar içinde gitgide sevmişti. İlginç insanlarla dolu ilginç bir şehirdi. Ne var ki Aidan kendi ırkını, Karpatya Dağları'nın ve ormanlarının yabaniliğini özlemişti. Vatanının toprağına dokunmak için sahip olduğu neredeyse her şeyi verirdi. Halkının kadim vatanı sonsuza kadar kalbindeydi, ne var ki bu şehrin de kendi ruhu vardı; türlü türlü kültürler birbirine karışıyor, keşfetmek ve tadını çıkarmak için inanılmaz bir dünya yaratıyordu.

Aidan mutfak kapısını açmak için anahtarını kullandı. Ev sessizdi. Marie ve Stefan odalarında uyuyordu. Joshua rahatsız bir uykudaydı, Marie birinci kattaki yatak odalarının dışındaki küçük oturma odasında uyumasına izin vermiş olsa da belli ki ablasından bu kadar uzun bir süre ayrı olmaktan dolayı huzursuzdu. Stefan sözünü tutmuştu; ev

sıkı sıkı kilitlenmişti, evin demir panjurları muhtemel bir saldırıya karşı pencereleri tamamen örtmüştü.

Aidan'ın koruma büyüleri gücünü koruyordu. Yalnızca halkından birkaç kadimin bildiği, kapıların vitray camlarına işlenmiş güçlü büyülerdi.

Gregori, Karpatyalı avcılar arasında en korkulanı ve en büyük şifacıydı, Aidan'a pek çok şey öğretmişti - koruma büyüleri, şifa büyüleri, hatta vampirleri avlamanın yollarını. Liderleri ve Gregori'nin tek dostu olan Mikhail, hainlerin yayılmaya başladığını ve katliam yeri olarak kullanmak için başka ülkeler aradıklarını öğrendiğinde, Aidan'ı bir avcı olarak Amerika'ya göndermeyi kabul etmişti. Gregori birkaç avcı eğitmişti; o yalnızlığı seven biriydi ve kural olarak başkalarından uzak dururdu.

Aidan'ın ikiz kardeşi olan Julian, bir süre için Gregori ile çalışmayı denemişti ama yürümemişti. Yalnızlığı seven biriydi. Onun en yüksek zirvelere, en derin ormanlara ihtiyacı vardı. Onun kurtla koşmaya ve kartalla uçmaya ihtiyacı vardı, tıpkı Gregori'nin yapmayı seçtiği gibi. Onların yolu insanların, şehirlerin, hatta kendi ırklarının yolu değildi.

Aidan tertemiz mutfaktan bodrum katının kapısına ilerledi. Birden mutfağın her zaman taze ekmek ve baharatların hoş kokularıyla ne kadar da güzel koktuğunu düşündü. Marie ve Marie'nin ondan önceki ailesi, Aidan'ın evini her zaman bir yuvaya dönüştürmüşlerdi. Şimdiyi kadar bunun değerini gerçekten de hiç bilmemişti. Onların sadakati Aidan'ın hayatının mucizesi olarak kalmıştı ama onların, pek de iç açıcı olmayan hayatını nasıl katlanılabilir kıldıklarını asla fark etmemişti.

Aidan ailesinin kokusunu içine çekti. Bedeni ve yüreği sıcaklıkla doldu. Yüzyıllarca süren soğuk ve çorak hayatından sonra, onların önünde minnet duyarak diz çökmek

Lioslaith

istedi. Aidan bodrum katının, kır evini anımsattığını da şimdiye kadar hiç fark etmemişti. Burası yalnızca kökünü bir yeraltı odası değil, Stefan'ın değerli ahşap oymacılığı ve iyi bir şekilde düzenlenmiş aletleriyle ışıltılı, geniş bir odaydı. Çalışma tezgâhları ve masaları temiz ve derli toplu duruyordu, bahçe aletleri titizlikle dizilmişti ve hemen yan tarafında dikkatli bir şekilde yığılmış, besleyici toprakla dolu olan sayısız çuval vardı. Stefan. Aidan bu adama çok şey borçluydu.

Aidan saklı odasına açılan tünelin kaya yapısını bir kez daha inceledi; büyük bir su kütlesine çok yakın olduğu için gizli odaya girmek ve odayı ortaya çıkarmak imkânsızdı. Vampirler, Aidan'ın yakınlarda uyuduğunu bilebilirdi ama onun yerinin doğru konumunu asla saptayamazlardı.

Aidan evinin mevkisini dikkatli seçmişti. Birisi yüzyıllarca yaşadığında para nadiren bir amaç haline gelirdi; Aidan'ın pek çok ömre yetecek kadar parası vardı. Bu yalnızca doğru mevkiyi bulmak ve evi özel ihtiyaçlarına göre inşa etme meselesiydi. Aidan birkaç komşuları olsun istemişti, böylece yeni toplumuyla kaynaşacaktı fakat Aidan'ın mahremiyete, dolaşabileceği toprağa ve arka bahçesinde taşranın özgürlüğüne de ihtiyacı vardı. Onun çarpan dalgaları, kokusu ve sisiyle gerekli olduğunda kullanabileceği denize ihtiyacı vardı.

Aidan'ın arazisi bu sebeplerden ötürü bir uçurumun üzerinde okyanusa nazırdı. Evin etrafında da kendisi ve komşuları arasında tampon oluşturması için pek çok arsaya sahipti, ne var ki yol boyunca başka evler de bulunuyordu. Eğer hainlerden biri onu bulursa Aidan dövüşmek için ihtiyaç duyduğu mahremiyete sahipti.

Yeni bir vatanda yeni bir ev kurmak Aidan'ın şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biri olmuştu. Ancak uyku odasına vardığında, bu zorluk, cesur Alexandria'sının yeni

hayatında yüzleştiği şey ile karşılaştırıldığında yanında soluk kaldı. Alexandria öleceğini düşünmüş hatta bunu memnuniyetle karşılamıştı, özellikle de bu başkasını – Aidan'ı – kurtarmak anlamına geldiğinde. Alexandria'nın zihninde onun beslenmek için insan ırkını avlamaya istekli olmadığını hissetti. Ruh eşinin yırtıcı bir doğası yoktu ya da yırtıcı hayvanların içgüdülerine sahip değildi. Yine de hiçbir açıklama Alexandria'nın huzursuzluğunun üstesinden gelemezdi. Bunu yalnızca zaman yapabilirdi ve Alexandria'yı ikisinin de vampir veya insafsız katiller olmadığına inandırmak için Aidan'ın bir şekilde kendisine zaman kazandırması gerekiyordu. Alexandria'ya onun kendisine ait olduğunu, birlikte olacaklarını ve asla ayrı kalmayacaklarını fark ettirmek için zamana ihtiyacı vardı.

Aidan kucaklayarak onu topraktan çıkardı. Yatağa yatırdı onu, elinin tek hareketiyle toprağın üzerini ve merdiven kapağını örttü. Sıradışı hayatlarıyla ilgili tüm kanıtlarla bir kerede yüzleşmesi gerekmiyordu. Alexandria bir odanın içindeki yatakta uyanacaktı. Kendisini neredeyse toprağa gömülmüş halde bulmadan önce, başa çıkmak zorunda olduğu yeterince şey olacaktı zaten.

Aidan hızlı çalışmak zorundaydı. Alexandria uyandığı an, neler olduğunu fark etmeden ve ona karşı koymadan evvel zihnini ele geçirmeliydi. Aidan ilişkilerine onun iğrenç bulduğu şeyleri yapmaya zorlayarak başlamak istemiyordu, yine de Alexandria'nın kaybettiği kanın takviyesini yapmaktan başka şansı yoktu.

Aidan nefes aldı, saçını arkaya doğru sıvazladı, sonra da gömleğini çıkardı. *Uyan küçüğüm. Uyan ve yaşamak için ihtiyacın olan şeyi al. Sana seve seve sunduğum şeyi iç. Sana emrettiğimi yap.* Elinin altındaki Alexandria'nın kalbi tekledi. Aidan'ın emretmesiyle yaşamını devam ettirecek yeterli kan olmadan bile uyanmaya çalışıyordu. Aidan'ın umakla-

Lioslaith

ni göğsünü kesti ve Alexandria'nın ağzını durmaksızın akan kırmızılığa bastırdı.

Alexandria'nın bedeni yavaş yavaş ısınırken, kalbi ve ciğerleri bir ritim tutturmuştu. Alexandria'nın bu kan sayesinde kuvveti hızla yerine geldi. Birdenbire ona olan şeyin farkına vardı ve Aidan'la mücadele etmeye başladı. Aidan hafifçe iç çekerek onun galip gelmesine izin verdi, temkinli bir şekilde kollarını gevşetti.

Alexandria aralarına mesafe koydu, yere düştü ve ağzındaki kanı tükürmeye çalıştı. Çaresizce o lezzetli tattan nefret etmek için uğraştı ama sıcak sıvı ona güç kazandırıyordu.

"Nasıl yaparsın?" Alexandria sürünerek yataktan uzaklaştı, ayağa kalktı ve duvara dayanıp defalarca ağzını sildi. Gözleri korkuyla yabanileşmişti.

Aidan göğsündeki yarayı kapatmaya mecbur kalmıştı. Alexandria'nın korkusunu azaltmak için usul usul hareket etti; dikkatli bir şekilde doğruldu. "Sakin ol Alexandria. Gücüne kavuşmak için henüz yeterince beslenmedin."

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Ben ölmeliydim. Joshua'ya göz kulak olacağına söz verdin. Ne yaptın sen?" Alexandria zorlukla soluk alıyordu, bacakları tutmuyor duvardan güç alıyordu. Aidan ona yalan söylemişti. *Yalan söylemişti.*

"Sen benim için hayatı seçtin Alexandria. Ve ben sensiz yaşayamam. Artık yaşamlarımız birbirine bağlı. Biri olmadan öteki fazla yaşayamaz." Aidan sakince konuştu, ona doğru hiçbir hamlede bulunmadı. Alexandria en ufak kızgınlıkta kaçıp gidecekmiş gibi duruyordu.

"Ben senin hayatını kurtarmayı seçtim. İkimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyoruz." Alexandria bunu çaresizce söylemiş, çığlık atmamak için yumruğunu ağzına götürmüştü. Alexandria bu şekilde yaşayamazdı, yaşamayacaktı.

"Benim hayatımı kurtarmanın ne anlama geldiğini ben biliyordum *sevgilim*. Sen ise bilmiyordun."

"Sen yalancının tekisin. Söylediklerine nasıl inanacağım? Beni de kendin gibi yaptın ve şimdi beni kanla beslenmem için zorluyorsun. Ben kan içmeyeceğim Aidan. Bana ne yaptığın umrumda değil ama ben başkasının kanını almayacağım." Alexandria gözle görülür bir şekilde ürperdi ve duvardan yere kaydı. Dizlerini göğsüne bastırdı ve kendini sakinleştirmeye çalışarak oturduğu yerde salınmaya başladı.

Aidan soluklandı, söylediklerine hemen karşılık vermekten sakındı. Alexandria kendini Aidan'dan tamamen geri çekiyor, onu zihninden uzaklaştırıyordu. Ya da öyle yaptığını sanıyordu. Aidan onun zihnine artık aşinaydı ve bir gölge gibi, olabildiğince tetikte olarak usul usul girdi. "Ben sana hiç yalan söylemedim Alexandria. Eğer hayatımı kurtarırsan, kendi hayatından vazgeçiyor olacağına düşünmek senin fikrindi." Aidan'ın sesi kadife gibiydi.

"Stefan için endişeliydin."

"Neden Stefan'ın yaşamasına izin vereyim ve senin canını alayım ki? Bu çok saçma. Hem çok fazla kan kaybetmiştim ve hayatta kalabilme içgüdüm çok güçlüydü. Güvende olan tek kişi de sendin."

Aidan bunu sakince söylemişti. Onun tatlı, hipnotize edici sesi Alexandria'yı etkiledi; içine sızdı ve aralarındaki gerginliği biraz olsun hafifleterek onun dönüştüğü şeye duyduğu korkuyu körükledi. "Neden? Neden güvende olacakmışım? Stefan yıllardır senin dostun. Beni tanımıyorsun bile. O güvende değilken ben nasıl güvende olurum?"

"Sen benim ruh eşimsin. Sana asla zarar veremem. Senin için kendime hâkim olabilirim ve yalnızca seni yenileyebilirim. Bunu sana defalarca söyledim, yine de bu bilgiye önem vermemekte direniyorsun."

Lioslaith

Alexandria, "Hiçbirini anlamıyorum!" dedi öfkeyle. "Tek bildiğim senden uzakta olmak istediğim. Beni öyle bir şaşırtıyorsun ki aklıma fikirleri senin mi soktuğunu ya da düşüncelerimin bana mı ait olduğunu bilemiyorum."

"Sen esir değilsin Alexandria ama benim yakınlarımda olman gerekiyor. Kendini ve Joshua'yı ben olmadan koruyabilmenin imkânı yok."

"Şehri terk ederim. Vampirlerin şehri istila ettiği de zaten gün gibi ortada." Alexandria, ümitsizlik ve delilik arasında bir yerde hissederek, " Kim burada kalmak ister ki?" diye sordu.

"Nereye gideceksin? Nasıl yaşayacaksın? Senin uyuman gerektiğinde gündüzleri Joshua'ya kim göz kulak olacak?"

Aidan'ın söylediklerini duymamak için Alexandria ellerini kulaklarının üzerine bastırdı. "Sus Aidan! Seni bir daha dinlemek istemiyorum." Çenesini kaldırdı, safir mavisi gözleri Aidan'ın gözleriyle buluştu. Alexandria, düşecekmiş gibi yavaş adımlarla duvara doğru ilerledi.

Aidan yavaşça ayağa kalktı, hareketleri Alexandria'nın hareketlerini yansıtıyordu. Çok güçlü ve yenilmez görünüyordu, nasıl ona meydan okuduğuna inanamadı. Alexandria'nın içini açlık kemiriyordu. Aidan'ın ona vermiş olduğu az miktarda kan sadece iştahını kabartmakla kalmıştı. Yoksunlukla kıvranan bedeni haykırıyordu, ısrarcıydı ve aldırmamak imkânsızdı. Alexandria bir elini ağzına bastırdı. O bir canavardı; Aidan bir canavardı. İkisi de hayatta olmamalıydı.

Bu doğru değil Alexandria, hiç de doğru değil. Aidan sessiz ve beklenmedik bir biçimde ona doğru süzüldü, sesi kadifemsi ve ikna ediciydi…

Alexandria alnını ovuşturdu. "Tanrım, sen benim zihnimdesin. Birbirimizle zihinlerimiz aracılığıyla konuşmamızın normal olduğuna inanacağımı mı sanıyorsun gerçekten? Ya da senin her zaman benim ne düşündüğümü biliyor olduğuna?"

"Bu Karpatyalılar için normal. Sen vampir değilsin sevgilim. Sen bir Karpatyalısın. Ve benim ruh eşimsin."

Alexandria, "Kes şunu! Bunu bir daha söyleme sakın!" diye uyardı.

"Sen bir vampir ve Karpatyalı arasındaki farkı anlayana kadar söylemeye devam edeceğim."

"Beni bir Karpatyalı yaptığını biliyorum. Ve hayatta olmamam gerektiğini. Üstelik kimsenin yüzyıllarca yaşaması ve kimsenin hayatta kalmak için başkalarını öldürmemesi gerektiğini de biliyorum."

"Hayvanlar bunu hep yaparlar *küçüğüm*. Dahası insanlar yemek için hayvanları öldürürler. Fakat buna karşın, genelde vampirlerin yaptığının aksine, biz beslenirken öldürmüyoruz. Bu yasak ve eylemin kendisi kanımızı bozuyor, ruhumuzu yok ediyor," dedi sabırla. "Yeni hayatından korkmana gerek yok."

"Benim bir hayatım yok." Alexandria, Aidan'ın her hareketini izleyerek yavaş yavaş kapıya doğru ilerledi. "Sen hayatımı benim elimden aldın."

Aidan ağır taş kapının birkaç metre ötesinde, Alexandria ise kapının hemen yanındaydı. Ne var ki açmak için kapıyı çekmesine rağmen Aidan eliyle onu durdurmuştu bile. Aidan'ın bedeni çok daha iri, çok daha güçlüydü ve özgürlüğe açılan yolunu kapatıyordu.

Alexandria olduğu yerde durdu. "Esir olmadığımı sanıyordum."

"Neden yardımıma direniyorsun? Eğer şu an var olan açlığınla bu odayı terk edersen, ızdırabın artar."

Ona dokunmuyordu ama Alexandria sıcaklığını hissedebiliyordu. Bedeni onunkine uzanıyor gibiydi. Zihni bile onun dokunuşunu arıyordu. Alexandria, dehşete kapılarak

Lioslaith

Aidan'ı itti. "Uzak dur benden. Bir süre Joshua ile oturacağım. Düşünmem lazım ve seni etrafımda istemiyorum. Senin esirin değilsem, o zaman uzak dur benden."

"Bu halde çocuğun yanına gidemezsin. Kirle kaplanmışsın ve her yanına kanım bulaşmış."

"Banyo nerede?"

Aidan bir an tereddüt etti, çok geçmeden eğer istemiyorsa duş yapmaya ihtiyacı olmadığından bahsetmekten vazgeçti. Onun, kendisini ihtiyaç duyduğu kadar insan gibi hissetmesine ses çıkarmayacaktı. Bunun Aidan'a bir zararı yoktu. "İkinci kattaki sana özel banyoyu kullansan daha iyi olur. Kıyafetlerin odanda ve herkes uyuyor. Orada rahatsız edilmezsin." Aidan geriye çekildi ve geçidi işaret etti.

Alexandria tünelin içinden hızla geçti ve aceleyle bodrum katına girdi. Burayı terk etmeliydi. Joshua'yı ne yapacaktı? Aidan onu gitgide kendi dünyasına çekiyordu. Bir delilik, çılgınlık dünyası. Kesinlikle gitmeliydi.

Alexandria ikinci kata hiç çıkmamıştı ama aklı başından öyle bir gitmişti ki gösterişli merdiven korkuluğunu ve her bir odanın şıklığını neredeyse fark etmiyordu. Marie, Alexandria'nın eşyalarını etrafa yerleştirmek, burasını kendi evi gibi hissetmesini sağlamak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Alexandria kirli elbiselerini çıkardı ve geniş cam kapılı duşa girdi. Duş sanki hiç kimse kullanmamış gibi tertemizdi.

Suyu dayanabildiği kadar sıcak açtı ve histeriye teslim olmamaya çalışarak yüzünü akan suya kaldırdı. O bir vampir değildi, bir katil değildi. Bu eve ait değildi. Joshua kesinlikle buraya ait değildi. Gözlerini kapadı. Ne yapacaktı? Nereye gidebilirlerdi?

Saçını yıkayabilmek için parmaklarını yavaş yavaş kalın saç örgüsünden geçirip örgüyü açtı. Şampuanla kafa derisine masaj yaparken uzun saçları kalçalarına kadar dö-

küldü. Ne yapacaktı? Hiçbir fikri yoktu ve aklına bir şey gelecek gibi değildi.

Açlık daimi bir hal almıştı, zihni bu duyguyla tükenir gibi olana kadar Alexandria'yı kemirdi. Dilinde Aidan'ın kanının leziz tadını alabiliyordu. Ağzı sulandı ve bedeni daha fazla kan için inledi. Gözyaşları, yüzünden akan suya karıştı. Alexandria, bu onun başına gelmiyormuş gibi davranamazdı. Daha da kötüsü, Aidan'dan ayrı olmaya zar zor katlanabiliyordu. Onun zihnini hissedebiliyor, kendiliğinden ona ulaşabiliyordu. Aidan'ın uzağında yüreği buruk, neredeyse kederliydi. Alexandria, onu düşünmeden edemiyordu.

Yavaş yavaş giyindi, giysilerini özenle seçti. En sevdiği kot pantolonu yıpranmış ve söküklerle birlikte rengi de solmuştu. Bu pantolonun teninde bıraktığı hissi seviyordu. Sıradan bir pantolondu ve onun günlük hayatının bir parçası gibiydi. En sevdiği, fildişi rengi, ufak inci düğmeleri olan, onu her zaman kadınsı hissettiren dantel hırkasını aldı.

Saçındaki havluyu açtığında, ilk defa aynada kendine baktı. Bir yansıma olmasına az da olsa şaşırmıştı. Thomas Ivan'ı aramak ve ona aptal vampir oyunlarına dair kimi fikirlerini tekrar düşünmesini söylemek için içinde çılgınca bir istek uyandı. Artık pek de zekiymiş gibi gelmiyordu. Ne var ki Alexandria dayanıksız ve solgun görünüyordu. gözleri yüzüne göre fazla büyüktü. Alexandria boynuna dokundu. Teni pürüzsüz, saten gibiydi; yara ya da kaybolmuş iz yoktu. Merak içinde ellerini kaldırarak, uzun tırnaklarını inceledi. Hiçbir zaman tırnaklarını uzatamamıştı. Ellerini yumruk yapıp sıktı.

Alexandria burada kalamazdı. Joshua'yı güvenli bir yere nasıl götüreceğini bulması gerekiyordu. Çıplak ayaklarıyla koridor boyunca sessizce yürüdü. Işıkları açmaya gerek

Kara Tutku
Christine Feehan
"Lioslaith"

yoktu; Alexandria karanlıkta gayet net bir şekilde görebiliyordu. Bir kez daha zihni kendisini Aidan'ın zihnine yönelmişti ve Alexandria zihnini tehlikenin dışına, ondan uzağa çekti. Düşündüğü ve hissettiği şeyleri, Aidan'ın bilmesini istemiyordu. Başka herhangi bir insandan biraz olsun farklı olduğunu kabul etmek istemiyordu. Alexandria merdivenlerden usulca indi.

Joshua'nın tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Uyuduğu odaya giden yolu hatasız bir şekilde buldu. Kapı aralığında dikildi ve onu izledi, yüreği ikisi için sızlıyordu. Joshua çok küçük ve savunmasız görünüyordu. Parlak saçları yastığının üzerine bukleler halinde yayılmıştı. Alexandria onun sessiz nefes alışlarını duyabiliyordu.

Alexandria yavaşça yatağa yaklaştı, yaşlarla dolu gözleri bulanık görmesine sebep oluyordu. Joshua çok fazla şey kaybetmişti. Alexandria, ebeveynlerinin yerini dolduramamıştı. Bunu denememiş değildi ama Joshua'yı şehrin en kötü semtinden çıkarmayı bir türlü başaramamıştı. Şu anki durum tam bir ironiydi, nihayet Joshua bir malikânede, paranın alabileceği şeylerle kuşatılmıştı ve çevredeki en prestijli okullardan birine gidiyordu ve tüm bunları mümkün kılan adam bir vampirdi.

Alexandria kaz tüyünden bir kilimin üzerine oturdu ve avcunu onun üzerinde gezdirdi. Ne yapacaktı? Bu hemen cevaplanması gereken bir soruydu. Tek soruydu. Joshua'yı alıp kaçabilir miydi? Aidan gitmesine izin verir miydi? Alexandria, içinde bir yerlerde biliyordu ki Aidan onu beslenmeye zorlarken ona izin vermişti. Aidan düşündüğünden çok daha güçlüydü ve gücünün boyutunu Alexandria'dan saklıyordu.

Alexandria yavaşça soluğunu bıraktı. Joshua'yı götürebileceği hiçbir akrabası yoktu. Ona yardım edecek kimse yoktu. Kaçabilecek hiçbir yer yoktu. Joshua'yı alından

öpmek için yakınına eğildi. Birdenbire onun kanının aktığını fark etti. Kanı hayat enerjisiyle kabaran damarlarında akarken Alexandria bunu duyabiliyordu. Joshua'nın boynunda atan nabzından büyülenmişti. Taze kanın kokusunu duyabiliyordu ve ağzı kana duyduğu ihtiyaçla sulandı. Derin derin nefes aldı; yanağı Joshua'nın boynuna değiyordu.

Ardından Alexandria, sivri ve kesici dişleri dilinin üzerinde hissetti. Dehşete kapılarak yataktan ve uyuyan çocuktan uzaklaştı. Tek sıçrayışta nasıl olup da kapıya ulaştığını anlayamadı. Tek eliyle ağzını kapatarak hızla koridoru aştı, ön kapıyı ardına kadar açtı ve karanlık gecenin içine, ait olduğu yere doğru koştu.

Gidebildiği kadar uzağa, koşabildiği kadar hızlı koştu. Her bir adım onu takatsiz bırakıyor, hıçkırıklar ciğerini yakıyordu. Şimdi sis ince bir pustan öte değildi, yıldızlar ebedi düzenleriyle gökyüzüne dağılmıştı. Adrenalini tükendiğinde dövme demirden bir çitin yanına, yere çöktü.

O bir günahkârdı. Aklından neler geçiyordu öyle? Kardeşini uzaklara götürebilirdi ama her şey önceden olduğu gibi olur muydu? Joshua hiçbir zaman Alexandria'dan korunamazdı. Belki de bütün olan bitenden sonra Aidan, Stefan hakkında doğruları söylemiş olabilirdi. Açlık, teni duyduğu gereksinimle karıncalanana kadar Alexandria'yı kavradı ve ısırdı. Parmakları çitin demir çubuğunun sertliğini keşfetti ve içinden kendisini o çubukla vahşice kalbinden deşmeyi geçirdi. Deneyerek demir çubuğa asıldı ama çubuk sağlam bir şekilde betona gömülüydü. Kansızlıktan güçsüz düşmüş bir haldeyken, o demir çubuğu asla kendi kendine yerinden sökemezdi.

Dengesini sağlamak için sertçe dudağını ısırarak seçeneklerini düşündü. Joshua'yı asla tehlikeye atamazdı. O eve geri dönebilmesinin hiçbir yolu yoktu. Yalnızca, Ma-

Lioslaith

rie ve Stefan'ın Joshua'yı gün geçtikçe kendi sevgisinin yarısı kadar olsun sevmesi ve onu Aidan'ın hayatının çılgınlığından koruyabilmeleri için dua edebilirdi. Hiçbir insanı incitmek gibi bir arzusu yoktu. Ve bu ona tek bir seçenek bırakıyordu. Güneş yükselene kadar burada kalacak ve güneş ışığının onu yok etmesini bekleyecekti.

"Mümkün değil Alexandria." Aidan'ın uzun, kaslı yapısı sisin içinden beliriverdi. "Bu olmayacak." Yüzünde geri dönüşü olmayan bir kararlılığın maskesi vardı. "Ölmek için ne kadar heveslisin ancak hayatta kalmayı öğrenmeye hiç niyetin yok."

Parmaklarının boğumları beyazlaşana kadar Alexandria çiti sımsıkı tuttu. "Uzak dur benden. Hayatımla ne istersem onu yapmaya hakkım var. Buna özgür irade denir, ne var ki bu kavramın senin anlayışının dışında olduğuna eminim."

Aidan, tüm uzunluğunu ve kaslarını gözler önüne sererek Alexandria'nın karşısında miskin miskin gerindi. Kaçınılmaz bir zarafet ikinci bir deri gibi Aidan'ın üzerine yapıştı. "Beni kışkırtmaya çalışıyorsun."

"Bu sakin, soğukkanlı tavrını üzerimde kullanmaya devam etme, çünkü beni çileden çıkarıyorsun." Aidan onu gitmeye zorlamaya çalışırsa diye Alexandria parmaklarını demir çubuklara sımsıkı doladı.

Aidan kıs kıs güldü. Bu Alexandria'nın ürpermesine neden olan erkeksi bir iğnelemeydi. "Benim sabrımı zorlama *küçüğüm*. Senin şafağı karşılamana izin vermem. Bu konuda tartışmayacağız. Yaşaman gerektiği gibi yaşamayı öğreneceksin."

"Kibrin beni şaşırtıyor. Ne olursa olsun o eve geri dönmeyeceğim. Az kalsın ne yaptığımı bilmiyorsun."

"İkimizin arasında sır gibi şeyler yok. Sen Joshua'nın kanının kokusunu aldın ve bedenin normal bir şekilde

tepki verdi. Açsın. Açtan öte, açlıktan ölmek üzeresin ve kana ihtiyacın var. Doğal olarak besine yakın oluşuma tepki gösterdin. Fakat Joshua'ya asla dokunmazdın. Kendi kardeşini asla incitmezdin."

"Sen bunu bilemezsin." Alexandria bunu bilmiyordu. Aidan nasıl bilebilirdi ki? Alexandria, utancını gizlemek için başını dizlerine eğerek sıkıntı içinde ileri geri sallandı. "Bu ilk değildi. Şimdiye kadar iki kere oldu."

"Seninle ilgili olan her şeyi biliyorum. Ben senin zihnindeyim, senin düşüncelerindeyim. Senin duygularını hissedebilirim. Yaşadığın bu açlık normal. Bedeninin ihtiyaçlarını yok sayamazsın. Ne var ki Alexandria, bir çocuğa zarar veremezsin. Joshua'yı bir yana bırak, hiçbir çocuğa zarar veremezsin. Bu senin doğanda yok."

"Keşke sana inanabilsem."

Alexandria'nın sesi öyle ümitsiz geliyordu ki Aidan'ın kalbi kırıldı. Aidan bundan, Alexandria'nın içinde yaşadığı karışıklık ve yanlış bilgi yükünden nefret ediyordu. O vampir efsanelerini, gerçek bir vampirle olan korkunç karşılaşmasını ve Aidan'ın gücünü hepten birbirine karıştırıyordu.

Aidan'ın parmakları çenesinin altını şefkatle okşamaya başladı. Alexandria'nın başını kaldırdı, böylece onun gözlerini kendi gözleriyle esir aldı. "Sana yalan söylemem *sevgilim*, çünkü istediğinde benim düşüncelerime temas edebilirsin. Zihnini benimkiyle tamamen birleştirebilir ve benim doğruyu söylediğimi anlayabilirsin. Joshua için hiçbir tehlike yok. Sanıyorum ki benim kısmen vahşi bir hayvan, bir avcı, oldukça etkili bir ölüm makinesi olduğumu düşünüyorsun. Ve bu düşüncelerin yer yer doğru. Fakat senin durumun böyle değil. Karpatyalı bir erkek ruh eşinin korunmasından, sağlığından ve mutluluğundan sorumludur. Ben senin ışığına karanlığım. Senin içinde

Lioslaith

şefkat ve iyilik var. Sen artık bir Karpatyalısın ama tüm Karpatyalı kadınlar gibi şefkat gerçek tabiatının içinde yer alıyor. Joshua için hiçbir tehlike yok."

Alexandria ona inanmak istedi. Onun sesindeki saflıkta, sakin bakışlarındaki dürüstlükte, onu ikna eden bir şey vardı. Alexandria hayatındaki her şeyden çok ona inanmak istiyordu. "Bunu göze alamam," dedi üzüntülü bir şekilde.

"Ve seni kaybetmeyi reddediyorum." Aidan öne doğru eğildi, Alexandria'nın parmaklarını çitten çekti ve onu kolayca kollarına aldı. "Neden sana yardım etmeme izin vermeyeceksin? Tüm bunların sarsıcı olduğunu biliyorum ama yüreğini, zihnini dinle. Benim bir canavar olduğuma düşündüysen neden beni kurtarmayı seçtin?"

"Bilmiyorum. Joshua'nın güvende olmasını istediğimden başka artık hiçbir şey bilmiyorum."

"Ve ben de senin güvende olmanı istiyorum."

"Ona bu kadar yakın olmaya ve öyle şiddetli bir açlık hissetmeye katlanamam. Kanı düşünmek ve Joshua'nın nabzına bakmak, bu dehşet vericiydi." Alexandria bir elini karnına bastırdı. "Bu midemi bulandırdı. Ve beni korkuttu, onun için çok korktum."

Aidan'ın ağzı yumuşak bir öpücükle Alexandria'nın saçlarına değdi. "Sana yardım etmeme izin ver Alexandria. Ben senin ruh eşinim. Bu sorumluluğum olduğu kadar hakkım da."

"Bu ne anlama geliyor bilmiyorum."

Alexandria umutsuzca bakışlarını Aidan'a dikti. Gözlerinin derinliklerinde güven yoktu, yalnızca korkunç bir keder vardı. Alexandria, Aidan'ın gücüyle ya da onun geri dönüşü olmayan kararlılığıyla başa çıkamazdı.

Aidan sessizce, "Sana göstermeme izin ver," dedi, sesi kısık ve etkileyiciydi; kadife gibiydi.

Dokuzuncu Bölüm

Aidan, Alexandria'yı kucağına aldığında kolları biraz kasıldı. Aidan'ın yüzünde ve gözlerinde adlandırmaya korktuğu bir ifade vardı. Sahiplik. Şefkat. İkisinin karışımı bir duyguydu. Alexandria bilmek istemiyordu. Aidan'ın yüzünde gördüğü şey, Alexandria'yı değerli ve kıymetli hissettiriyordu. Bu Alexandria'yı seksi ve güzel hissettiriyordu. Aidan'ın bakışlarının yüzünde gezinişi, o bakışların somut bir öpücük gibi dudaklarına dokunması, Alexandria'nın yüreğini sızlattı.

Aidan'ın arzulu dudaklarında yavaş yavaş bir tebessüm belirdi. "Bakıyorum da yalın ayaksın. Sana yıldızların altında yürüyüş yapmayı teklif edecektim ama sinir bozucu alışkanlıkların yine su yüzüne çıkmış gibi görünüyor."

Alexandria zar zor yutkundu, kontrolün elinde olduğunu göstermek için çaba harcadı. O eve geri dönmek istemiyordu. Kendisini Joshua'dan uzak tutması ve başına gelenleri çözmesi gerekiyordu. "Buraya koşarak gelmişken yürümenin canımı yakacağını zannetmiyorum. Beni yere indir Aidan. Korkma, uçup gitmem."

Aidan'ın kahkahası Alexandria'nın saçlarını dağıttı. "Sanki benden kaçabilecekmişsin gibi." Aidan onun yanı

Lioslaith

başında olmasının yarattığı hissin tadını aheste aheste çıkarırken kadını ayaklarının üzerine indirdi.

Alexandria ona şöyle bir bakış attı. İlişkilerinde daha önce var olmayan yeni bir şey vardı. Alexandria, onun eşsiz varlığının sonuna kadar farkındaydı. Uzun, güçlü, yakışıklı, şehvetli. Alexandria zihnini bu düşüncelerden uzaklaştırdı ve hızla başını tekrar eğdi.

Alexandria onun ansızın beliren gülümsemesini özlemişti.

"Bu güzel bir gece *sevgilim*. Etrafına bak." Aidan ona nazikçe etrafı gösterdi.

Yıldızlar onların üzerinde ışıl ışıl parıldayan bir battaniyeydi. Alexandria derin bir nefes aldı, okyanustan esen tuzlu meltemi içine çekti.

Arkalarında yamaç boyunca uzanan ağaçlık, önlerindeyse okyanusa bakan uçurum vardı. Yol boyuna tek tük serpiştirilmiş evler genişti ama çevreleriyle uyum halindeydiler. Kilometrelerce devam eden, gökkuşağını anımsatan deseniyle şehrin ışıkları yıldızlarla rekabet halindeydi. Manzara nefes kesiciydi.

Aidan, adeta hareket halindeki bir kas yığını olarak yanına geldi, Alexandria onun bedeninin sıcaklığını hissetti. Sıvı bir sıcaklık, beklenmedik bir şekilde karnının altında derinlere toplandı. Kalbi daha hızlı attı. Bu büyüydü. Aidan onu büyülemişti. Onu tutsak etmişti. Alexandria yavaş yavaş geri çekilerek ikisinin arasında biraz boşluk bıraktı.

"Eğer doğru düzgün beslenirsen Alexandria, kardeşinin yanında o durumla karşılaşmazsın." Aidan vurdumduymaz bir şekilde konuya girdi, ses tonu muğlaktı.

Alexandria karnına yumruk yemiş gibi hissetti. "Bu meseleyi konuşmak zorunda mıyız?" *Beslenmek*. Bu

tüm olarak ne anlama geliyordu? *Yemek* değil, *beslenmek*. Alexandria'nın beyni bu kelimeden ve tüm çağrışımlarından kaçındı.

Aidan'ın eli, Alexandria'nın dolgun kalçalarına kadar dökülen dağınık ipeksi saçlarından aşağıya kaydı. Bu hareket dayanılamayacak kadar şefkatliydi. Sıcaklık Alexandria'nın teninin altına sızdı ve ağzı kurudu. Aidan'ın elleri yanlışlıkla onun ellerine değdi. Parmakları birbirlerininkine dolandı, ardından Aidan kendi parmaklarını Alexandria'nın parmaklarının etrafına sardı; birbirlerine bağlanmışlardı. "Senin için en iyisi bu *sevgilim*. Korkuların öyle yersiz ki."

Alexandria bu tatsız meseleye yoğunlaşmak için kendini zorlamaya çalışarak derin bir nefes aldı, ne var ki Aidan'ın yakınlığı Alexandria'nın dünyasını altüst ediyordu. Alexandria ikisinin arasındaki elektrik kıvılcımlarını ve patlamalarını hissedebiliyordu. Dilinin ucu dudaklarını nemlendirmek için ağzından dışarı çıkmıştı. Alexandria, onun altından bakışlarının nasıl da basit hareketleri takıp edip, onları erotik bir şeylere dönüştürdüğünün pekâlâ farkındaydı.

"Ne öneriyorsun? Thomas Ivan'ı besin kaynağım yapmalı mıyım?" Bu fikri ciddi olmayarak öne sürmüştü, çünkü boğazı korkudan kurumuştu. "Sanıyorum ki onu her zaman baştan çıkarabilirim. Yani filmlerdeki dişi vampirlerin yaptığı gibi demek istiyorum."

Aidan bunu korkudan söylediğini biliyordu; Thomas Ivan onun aklındaydı. Ne var ki Alexandria'nın ve bilgisayar dahisinin bedenlerinin iç içe geçtiğine dair görüntü gerçek gibiydi. Aidan ne olduğunu anlayana kadar içindeki şeytan uyandı. Tehditkâr beyaz dişler parıldıyordu. Aidan boştaki elini uzun, esmer saçlarının arasında gezdirdi. O anda Aidan tehlikeliydi ve bu onu bile şaşırttı. Eğer bir

Lioslaith

savaşta taraf tutmadıysa hiçbir insanın karşısında sebat oluşturmamıştı ve Aidan nadiren onların çatışmalarına dahil olurdu. Tüm Karpatyalılar gibi, insanlar da topraklarını kana bulandığında ve ülkeleri parçalandığında savaşmak için olan yeteneklerinden faydalanırlardı. Ama bu farklıydı. Bu kişiseldi. Ve Thomas Ivan bir daha asla tam anlamıyla güvende olmayacaktı.

Alexandria ondaki değişimi hemen sezdi. Kendi içindeki öldürücü bir şeyle, Alexandria'nın hiçbir fikrinin olmadığı bir şeytanla yaptığı kişisel bir savaşta mücadele ediyordu. Alexandria parmaklarını Aidan'ınkilere doladı. Endişe içinde, "Ne oldu Aidan?" diye sordu sessizce.

"Böyle bir şeyin şakasını bile yapma. Ivan'ı başarı çıkarırsan onun kurtulacağından şüpheliyim." Aidan bunu yumuşatmadan sert bir şekilde söylemişti. Sesi kadife gibi yumuşaktı ama gözdağı veriyordu, bağırmasından çok daha kötüydü. Alexandria'nın parmaklarının boğumlarını ağzının sıcaklığına götürdü, ağzı Alexandria'nın pürüzsüz teninde yavaş yavaş ilerliyordu. "Ivan'ın sana dokunarak kadere meydan okumasına hiç gerek yok."

Alexandria bedenindeki sıcaklıktan, ısrarcı bir ihtiyaca dönüşen sızıdan rahatsız olarak elini geri çekti. Farkında olmadan, Aidan'ın dudaklarının teninde bıraktığı hissi yok etmek için avucunu kot pantolonuna sildi. "Biliyorsun Aidan, bazen söylediklerinden hiçbir şey anlayamıyorum. Thomas neden kadere meydan okusun ki? Onu öldüreceğimi mi anlatmaya çalışıyorsun?" Alexandria cevabı bekleyerek soluğunu tutmamaya çalıştı.

"Tam olarak öyle değil *sevgilim*. Onu *ben* öldürürüm. Kendime engel olabileceğimden oldukça şüpheliyim. Hatta kendimi durdurmaya teşebbüs bile etmem."

Aidan'ın yüzüne bakmasıyla Alexandria'nın safir mavisi

gözleri irileşti. "Bu konuda ciddisin, değil mi? Onu neden öldüresin ki?"

Aidan bir an için tereddüt etti, dikkatli bir şekilde kelimeleri seçerken sessizlik uzadı. "Senin can güvenliğinden ben sorumluyum. O adam, senin güzel çizimlerinin üzerinde bir şeyin peşinde Alexandria, senin kadar saf biri bunu görmez."

Alexandria başını eğdi. "Sandığınızın aksine Bay Savage, çok sayıda sevgilim olabilirdi. Eğer Thomas Ivan'ı başından çıkarmaya karar verirsem, benim için endişelenmenize gerek yok. Başımın çaresine bakabilirim."

Alexandria'nın ipeksi saçları aniden Aidan'ın elinde soğuldu ve Alexandria birdenbire durdu. Aidan öyle yakınına geldi ki Alexandria'nın narin bedeni arkaya doğru eğildi. Aidan'ın altından gözleri etimiş, tutku ve saplantıyla alev alev, dimdik Alexandria'nın gözlerine bakıyordu. "Sen benim ruh eşimsin. Başka bir erkek sana asla dokunmadı. Senin zihnindeydim ve anılarına ulaşabildim. Sakın bana hayatında çok sayıda erkek olduğunu filan söylemeye kalkma."

Aidan'ın bedeni onun karşısında saldırganlaştı, sanki içindeki şeytanlar onu zorluyor gibiydi. Alexandria'nın mavi gözleri ışıldamaya başladı. "Kafamdan çık. Özel hayatım üzerinde hiçbir hakkın yok. Ruh eşi ya da her neyse, onun bir parçası olmak istemiyorum." Alexandria meydan okuyormuşçasına konuşmaya çalıştı ama Aidan'ın dudakları birkaç santim uzağındayken bu çok zordu. O dudakların düşündürttüğü şeyler utanç vericiydi.

Alexandria bakışlarını Aidan'dan ayıramıyordu. Onun altından gözlerinin ısındığını gördü, o gözlerin derinliklerindeki niyet belliydi. Aidan'ın gergin ağzı yumuşadı ve usul usul, muazzam bir sabırla dudaklarını, Alexandria'nın

Lioslaith

dudaklarına değdirdi. Bu kısa, tüy kadar hafif dokunuş Alexandria'nın bedenine arzu dolu dalgalar yolladı.

Aidan farkında bile olmadan, "Hatırlayasın diye söylüyorum, erkekleri baştan çıkarmak yok," diye Alexandria'nın dudaklarına fısıldadı.

Alexandria kelimelerin tadını alabildi. Aidan'ın nefesinin tadını alabildi. Aidan'ın ağzı ateşli ve baştan çıkarıcıydı. Aidan'ın bedeni hareketlendi; ihtiyaçtan doğan devinimle Alexandria'nın uyguladığı baskıyı hissedebiliyordu. Elini Alexandria'nın yanağına dayadı, başparmağı nabzında okşarcasına geziyordu. Rüzgâr Alexandria'nın saçlarının ipeksi yoğunluğunu Aidan'ın eline savurdu, adeta kasti olarak onları bağladı.

Alexandria, vahşi ve terk edilmiş bir hayvanın eşine seslenmesi gibi Aidan'ın kokusunun kendisini çağırdığını duyabiliyordu. Alexandria'nın tüm varlığı bu seslenişe cevap verdi. Alexandria o ana kadar hiçbir erkeğe karşı böylesine cinsel bir çekim duymamıştı, üstelik bedeninin ona verdiği tepkinin yoğunluğu algısının çok ötesindeydi. Bu duygu güçlü ve etkili, ateşli ve şehvetli, zaman kadar ilkel bir güdüydü. Alexandria tam burada gecenin içinde, Aidan kendisine ihtiyaç duyarken onu vahşice kollarında istedi.

Alexandria aniden kendini ondan çekti. "Kes şunu Aidan. Kes artık." Aidan'ı sakinleştirmek için bir elini havaya kaldırdı. "Bunun için hazır değilim." Aidan öyle istekli ve zorba bir erkekti ki onsuz var olamayana kadar Alexandria'yı kendinden geçirirdi. Alexandria, "Hayatını ele geçiremeyeceksin," diye fısıldadı.

Aidan başparmağının ucunu Alexandria'nın alt dudağına dokundurdu. "Sana hemen hemen hiç dokunmadım *sevgilim* ve sen tavşan gibi kaçtın benden."

"Aklı başında olan herkes senden kaçar Aidan. Aptalca konuşuyorsun. Kaç tane sevgilim olmuş ya da kaç tane sevgilim olduğu seni ilgilendirmez. Bu beni ilgilendirir. Ben sana senin aşk hayatını sormuyorum, değil mi?" Alexandria birdenbire onu kollarının arasında başka bir kadınla düşündü ve bu düşünce onu çok üzdü. "Sen öyle ikiyüzlüsün ki. Yaşadığını iddia ettiğin tüm o yüzyıllar boyunca, muhtemelen benim öğrenmek isteyeceğimden çok daha fazla kadın olmuştur. Yüzlerce." Alexandria bunu düşündü. "Binlerce. Köpeğin tekisin sen Savage. Pis bir av köpeği."

Aidan, onun bu söylediklerine gülmeden edemedi. Alexandria'ya doğru uzandı ve onu tekrar elinden tuttuğu gibi usul usul evine doğru yürümeye başladı. Aidan'ın avcunda Alexandria'nın eli ufak ve narindi, teni yumuşak ve davetkârdı. Başına buyruk esen rüzgâr, neşeyle kadının saçlarına dokunarak onları Aidan'ın kollarına doğru uçurdu; ikisini ipekten yüzlerce saç teliyle birbirine bağladı.

Alexandria, Aidan yanı başında hareket ederken koruma altındaymış gibi hissetmemeye çalışarak adamın yanında yürüdü. Aidan'ın sahiplenmesi karşısında kendisini böylesine savunmasız hale getiren şey, onun bu kendinden emin, kıvrak, güçlü hareket etmesiydi. Üstelik parmaklarını Alexandria'nın parmaklarına öyle şefkatle dokunuyordu ki... Alexandria attığı her adımla, Aidan'ın onun kişisel hayatına ulaşmış olmasından dolayı daha da sinirleniyordu.

"Sanıyorum ki benim hakkımda yanlış fikirlere kapılıyorsun Aidan. Benim gerçek sevgililerim olmamış olabilir ama bu yalnızca şimdiye kadar kimseyi sevmediğim içindir. Hoşlandığım kimseler olmadı değil. Ben de bir sorun yok yani."

Aidan'ın ağzı seğirdi. Erkeksi bir tavır takınarak gülümsemeye bir son verdi ama her zamanki ses tonuyla cevap vermesi için Aidan'ın birkaç adım atması gerekiyordu. "Bir an bile sende bir sorun olduğunu düşünmedim. Bu

nun için yine de endişeliysen, sana aksini düşündüğümü ispat etmekten mutlu olurum."

Alexandria elini onun avucundan kurtarmaya çalıştı. Aidan fazlasıyla yakın, hayat dolu ve heyecanlıydı. Aralarındaki kimya patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Onu öpmek şöyle dursun, Aidan ona dokunamıyordu bile. Bu pek akıllıca değildi. "İspat edeceğine ne şüphe. Ama bu olmayacak. Vampirlerle ilgili bir prensibim var: Ben onlara bulaşmam."

Aidan kaşlarını kaldırdı. "İyi prensip. Biraz olsun mantıklı davranmaya başlamana ve erkek insanlardan etkilenmemene sevindim."

"Thomas Ivan oldukça çekici."

Aidan'ın kehribar rengi gözleri parıldayarak Alexandria'ya bakıyordu. "Onun bir köpekbalığı olduğunu düşünüyorsun. Ve onun kullandığı o ucuz tıraş losyonu başını ağrıtıyor."

Alexandria itiraz etti, "Thomas Ivan insanın içinin zamanla ısındığı tiplerden. Bizim ortak pek çok noktamız var." Alexandria'nın mavi gözlerinde meydan okuma vardı. "Tıraş losyonu adi filan değil. Dahası Thomas Ivan çok yakışıklı bir adam."

Alexandria, Aidan'ın iri yapısıyla birdenbire burun buruna geldi ve kadın dosdoğru ona çarptı. Aidan bir eliyle onun ince boynunu sardı. "Sana göre yakışıklı değil o, değil." Aidan'ın başparmağı kadının alt dudağının üzerinde gezindi.

Aniden Alexandria'nın bedeni arzuyla titremeye başladı. Durup dururken. Aidan mükemmel kasları, sıcaklığı ve gücü dışında her şeyin, serin gece havasının, yıldızların ve her şeyin üzerini örttü. Alexandria'nın göğüsleri rahatsız edici bir şekilde gerginleşti; kanı bedeninde hızla akıyordu.

Alexandria, Aidan'ın kalp atışlarını duyabiliyordu. Kan onun damarlarında şarkı söylüyor, Alexandria'ya seslenıyordu. Açlık Alexandria'yı etkisi altına aldı, şiddetli ve yakıcıydı. Kendisini ele geçiren bu açlıktan kurtulmaya çalıştı, hafifçe iç geçirdi. Alexandria mutluydu, aslına bakılırsa bir süreliğine yaşamak için başka bir varlıkla beslenmesi gerektiği gerçeğini unutmayı başarmıştı. Ne var ki bu açlık her şeyin sesini bastırıyordu, bu yüzden onun etrafını saran güzellik bir anda anlamsız bir hal almış ve çirkinleşmişti. Aidan'a karşı duyduğu korku Alexandria'nın içinde kabarıyordu. İki avcunu da Aidan'ın göğsüne koyarak onu itmeye çalıştı. Bu betondan bir duvarı yerinden kımıldatmaya çalışmak gibiydi.

Aidan ona samimi bir şekilde gülümsedi. "Senin doğanda olan bir şeyden korkmayı kes. Bana zarar verebileceğimi mi düşünüyorsun gerçekten?" Alexandria'yı kollarıyla sımsıkı sardı ve Alexandria ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Aidan'ın ağzı Alexandria'nın kulağına değiyordu. "Ama endişelendiğin için teşekkür ederim."

Alexandria zeminin ayaklarının altından kaydığını gördüğünde, Aidan'ı belinden kavradı. Yukarıya doğru yükseliyorlardı, öyle yavaş ve gelişigüzel bir hareketti ki Alexandria'nın yüreği ağzına geldi. "Şu an, yükseklik korkum olduğunu sana söylemem için iyi bir zaman olabilir," dedi çekinmeden, kalbi sanki kulaklarında atıyordu.

"Yükseklikten korktuğun filan yok, seni küçük yalancı. Sen anlam veremediğin şeylerden korkuyorsun. Her zaman uçmanın hayalini kurmadın mı? Yerden yüksekte? Dünyamıza bak *küçüğüm*. Yapabildiğin harikulade şeylere bak." Aidan'ın sesinde keyif vardı. "Canın istediği zaman özgürce uçabilirsin."

"Uçmanın hayalini kurmak ve uçmak, ikisi de farklı şeyler. Ve uçan ben değilim; kontrol sende."

Lioslaith

Aidan hınzır hınzır güldü. "Seni serbest bırakmamı ister misin? Kendi başına da uçamazmışsın gibi gelmedi bana."

Alexandria çırpınarak parmaklarını Aidan'ın görmeğine geçirdi. "Şakasını bile yapma Aidan." Neyse ki Aidan dediğini yapmadı ve Alexandria kendini güvende hissetti. Alexandria derin bir nefes alarak etrafına baktı.

Sis dalgaları Alexandria'nın yanından geçip gitti. Sadece yapıp yapamayacağını görmek için birine uzanmak ve dokunmak istedi ama Aidan'a sımsıkı tutunurken ellerini gevşetecek kadar rahat değildi. Başının üstünde yıldızlar parlıyor ve altında dalgalar okyanus boyunca birbiriyle yarışıp büyük kayalıklara çarpıyor, her tarafa beyaz köpükler saçıyordu. O damlacıklar denizin engin mavisine dağılan pırlantalar gibi görünüyordu. Rüzgâr ağaçları yapraklarından tutup çekiştiriyordu, o kadar ki ağaçlar eğiliyor, dans ediyor ve dallar Alexandria'ya el sallıyordu.

Alexandria aniden bir sevinç patlaması yaşadı. Kendini özgür hissetti. Üzerindeki bu şiddetli, baskıcı ağırlık bir an için hafifledi. Alexandria gülüyordu, gerçekten gülüyordu. Bu kahkahaları Aidan'ın yüreğini delip geçti, sarıp sarmaladı. Aidan kollarını daha da sıktı. Alexandria'yı her zaman böyle gülerken duymak istedi. Onun kokusu, onun yarattığı his Aidan'ın kontrolünü zorluyor, onun içindeki vahşiliğe sesleniyordu.

Alexandria ondaki değişimi hissetti. Aidan'ın bedeninin kendi bedenine doğru hareketlenişini, ısrarcı bir arzuyla gerilmesini. Artık Aidan'ın evinin üçüncü katının balkonundaydılar. Aidan yere indi ama Alexandria hâlâ onun kollarındaydı ve Aidan onu kolayca sürgülü vitray kapının hemen önünde duran koltuğa taşıdı.

"Aidan!" Bu nefes nefese bir itirazdı. Alexandria paniğe kapılmıştı. Aidan'la bu şekilde yalnız kalamazdı. Alexandria fazlasıyla savunmasızdı ve perişan haldeydi.

Aidan'ın ağzını Alexandria'nın göz kapaklarında ve yanaklarında gezdirdi. "Bana güvenmen gerektiğini söylemedim mi ben sana?" Aidan onu kucağına oturttu, kalçaları kadını sımsıkı sarmıştı. Alexandria onun kucağına öyle samimi bir şekilde oturmuştu ki Aidan'ın sergilemekte sakınca duymadığı şiddetli arzuyu görmezden geldi. Aralarında sır yoktu. Alexandria kolayca onun zihnine ulaşabilmişti ve orada aynı bilgiyi buldu.

Birden korkuyla ürperdi. Aidan onu cinsel olarak son kez uyardığından beri Aidan'da Alexandria'nın fark ettiği bir değişim, farklı olan bir şey vardı. Aidan farklı bakıyordu, sanki Alexandria bir tek onunmuş gibi, sanki tartışmasız onun hakkıymış gibi. Bakışlarında şefkat vardı ama ayrıca ciddi bir niyet, acımasız bir amaç vardı. Alexandria titreyen parmaklarıyla Aidan'ın yüzüne dokundu.

Gece Aidan'ın erkeksi güzelliğinin, geniş omuzlarına dökülen siyah gür saçlarının üzerine ışık saçıyordu. Alexandria onun gür kirpiklerini, zarif burnunu, güçlü çenesini ve kusursuz dudaklarını görebiliyordu.

"Zihnini benimkiyle birleştir." Bu nazikçe gelen bir emirdi.

Alexandria kaskatı kesildi ve başını salladı. Hayatı çoktan ele geçirilmiş, sonsuza kadar değiştirilmişti. Alexandria içgüdüsel olarak biliyordu ki Aidan onu kendisine doğru yaklaştırıyor, kendi dünyasına çekiyordu. Alexandria en azından bir şeyleri kontrolünde tutmak zorundaydı. "İstemiyorum Aidan. Bunu istemiyorum."

"Niyetim yalnızca seni beslemek *sevgilim*, daha fazlası değil. Yine de senin için duyduğum arzu katlanabileceğimin de ötesinde. Zihnini benimkiyle birleştir." Bu defa Aidan'ın sesi bir oktav düşmüş, büyüleyici ve hipnotize edici bir hal almış, baştan çıkarıcı bir melodiye dönüşmüştü.

Lioslaith

Alexandria onun kollarının gücüne karşı koymak için çabaladı. Alexandria'nın zihninde *seni beslemek* kelimeleri yankılanıyordu. Alexandria'nın midesi çalkalanıyor, kalbi kör kör atıyordu. Aidan'dan uzaklaşmak yerine Alexandria tutkulu bir beklenti içine girmişti, aralarındaki cinsel gerginlik gittikçe artıyordu. Alexandria hıçkırığını bastırdı. Bu kendisi değildi. Duygularının hiçbiri ona ait değildi. Alexandria, bir adamı tüm zihni ve bedeni arzuyla yanıp kavrulurken istememişti. Dişlerini birine geçirmeyi aklına getirmemişti, yine de ağzının Aidan'ın göğsünde ve boynunda olduğunu düşünmesiyle bile, bedeni buna tepki olarak tir tir titremeye başlamıştı. Alexandria'nın teni, hiç tatmadığı şehevi bir duygu seli gibi içinde toplanmıştı.

Aidan tekrar fısıldadı, "Zihnini benimkiyle birleştir." Kelimeler Alexandria'nın tenini adeta baştan çıkarıyordu. Aidan'ın dili Alexandria'nın nabzını okşadı ve bedeni beklenti içinde kasıldı.

Alexandria çaresizlik içinde Aidan'ın istediğini yaptı. Aidan'ın zihni açlıkla - fiziksel, ısrarcı ve talepkâr bir açlıkla - bulanıklaşmıştı. Erotik görüntüler Aidan'ın zihninde dans ediyordu. Dili bir kez daha Alexandria'nın boynunu okşadı, parmakları usul usul hırkasındaki düğmelerin arasından geçerken daha yavaşça okşadı. Tüm bedeni sıcaklık, arzu ve açlıkla yıkandı. Teni fazlasıyla hassastı. Alexandria kendisini inlerken buldu, serin havanın göğüslerinin arasından tahrik edici bir şekilde estiğini hissetti.

Aidan, onun göğüslerinin altındaki pürüzsüz tene dokunmak için elini onun dar göğüs kafesinin üzerine doğru kaydırdı. Aidan onun boynunu ve boğazını dişledi. Anlaşılmayan bazı şeyler fısıldadı. *Seni istiyorum Alexandria. Sen bana aitsin. Sen benimsin.* Dişleri göğüslerinden birine kaydı, orada oyalandı; erotik bir şekilde dişlerini kadının göğsüne sürttü. Kadifemsi dili sertleşmiş tepeciği bir daha

ve bir daha okşadı. *Ben senin ruh eşinim. Benden ihtiyaç duyduğun şeyi alacaksın. Beslen sevgilim. Bir tek benim verebileceğim şeyi al benden.* Alexandria, bu erotik gerilimde onun ağzının yumuşaklığını hissetti.

Alexandria'nın gözleri yumuluydu. Rüyalar âlemindeydi. Daha önce hiç tatmadığı arzularla bedeni kendisine hantal ve yabancı geliyordu, dahası tüm varlığı çektiği açlık kadar çaresizce ihtiyaç duyduğu bir rahatlık için çılgına dönmüştü. Aidan kendi gömleğini çıkardı ve çıplak kaldılar. Bir an için Aidan, Alexandria'yı orada tuttu; onun yumuşak teninin kendi sert kaslarına değiyor olmasının tadını çıkardı. Alexandria'nın başını göğsüne dayadı, onu orada asla serbest bırakmayacakmış gibi tuttu.

Aidan'ın zihni Alexandria'nın beslenmek için duyduğu ihtiyacı geri yansıttı, ta ki onun içindeki kızıl pus Alexandria'nın içine geçene kadar bu ihtiyacı güçlendirdi. Alexandria'nın yanağı onun gergin kaslarına yaslandı, teninin altında düğüm olmuş sinirleri hissetti. Alexandria onun bedeninin daha da gerildiğini hissetti, ateşli ve arzuluydu. Alexandria'nın dudakları memnuniyetini belli eden kadınsı, belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Aidan'ın erkeksi ve baharatlı tadı Alexandria'nın dilindeydi. Bağımlılık yaratıyordu. Alexandria'nın dudakları onun nabzındaydı.

Aidan'ın kasları kasıldı, birbirine kenetlendi. Dişlerini sıktı ve gözlerini bedeninin isteklerine kapattı. Alexandria ipek ve ateş gibiydi. Aidan'ın göğsünü sıcak bastı. O sıcak, Aidan'a eziyet etmek için onun dümdüz inen karnından bedeninin daha da aşağılarına yayıldı. Alexandria'nın dili Aidan'a rahat vermedi, ta ki delirebileceğini düşünene kadar onun teninin üzerinde dans edip durdu.

Alexandria, damarlarında güçlü şekilde akan Karpatyalı kanıyla doğal bir duyarlılığa sahipti. Aidan onun ruh

Lioslaith

eşiydi ve olan biteni kabullenmeyi reddetmesine rağmen, bedeni Aidan'ın bedenini arzuluyor, ona ihtiyaç duyuyor ve onun bedenine susuyordu. İçinden gelen engellemeleri bir kenara itmiş, insani yanları ise yükselen tutku dalgasıyla bastırılmıştı. Kanı ateşler içinde kavruluyor, Aidan'ın kanı için haykırıyordu. Alexandria'nın bedeni, giysilerinin kısıtlamaları olmadan çırılçıplak kalacakları daha yakın bir bağın arayışında Aidan'ın bedenine yaslandı. Zihni Aidan'ın zihniyle iç içe geçmiş, birbirine dolanmıştı. Aidan ne istiyorsa Alexandria da onu istiyordu, Aidan neye muhtaçsa Alexandria da ona muhtaçtı.

Alexandria diliyle Aidan'ın nabzını okşadı, onun kaslarının üzerinde usul usul gezindi, onun kahverengi, yassı meme uçlarına dokundu. Aidan başını arkaya attı ve yüksek sesle inledi. Teri tenini kapladı ve bedeni arzuyla kabardı. Kot pantolonu çok sıkı geliyor, bedeni serbest kalmak için kendini zorluyordu. Dişleri hafifçe ve ısrarla gıcırdıyordu. Bacaklarında bir titreme başladı ve Aidan'ın bedenini ele geçirdi. Kanı arzularının sebep olduğu baskıyla çağlıyordu, patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Ömrünün tüm o uzun yüzyılları boyunca hiçbir şeyi Alexandria'yı istediğinden daha fazla istememişti. Alexandria'yı sahiplenici bir şekilde kollarına aldı. Dudaklarını onun ipeksi saçlarına, göz kapaklarına ve şakaklarına hafifçe değdirmek için başını eğdi.

Çok geçmeden Aidan'ın nefesi kesildi, ağzından inleme ve hıçkırık arasında boğuk bir ses çıktı. Akkor halindeki bir acının bedeninden akıp geçmesiyle ve akıl almaz bir hazzın tüm hücrelerine akın etmesiyle Aidan'ın kasları gerildi. Alexandria'nın dişi derine saplanmıştı ve Aidan'ın kanı onun içine aktı.

Alexandria'nın eli Aidan'ın göğsüne kaydı, onun düz karnını okşadı ve parmak uçları Aidan'ın pantolonunun

kemerine değene kadar karnındaki altın rengi tüylerin yolunu takip etti. Aidan duruşunu değiştirdi, zonklayan bedenini kaplayan dar giysilerini bollaştırmaya çalıştı. Rahatlaması gerekiyordu, bunun için her şeyi göze almıştı.

Kesici dişleri dilinin üzerindeydi, ağzı güçlü bir istekle doluydu. Alexandria beslenirken Aidan da burnunu onun ensesine sürtüyordu. Bu eylem her şeyden daha erotikti. Belleğinde olan ve daha önceki yüzyıllarda hislerini, tutkularını ve duygularını kaybetmeden evvel yaşadığı cinsel birlikteliklere dair anılar şimdi yok oluyordu. Aidan'ın dişleri onun omzuna kendiliğinden baskı yapıyor, Karpatyalıların kadim güç gösterisi olarak Alexandria'yı kıpırdayamaz bir hale getiriyordu. Bu, Aidan'ın o ana kadar sahip olduğundan habersiz olduğu bir içgüdüydü. Aidan'ın bedeni kenetlendi, terden sırılsıklam olmuştu, güçlü bir istekle zonkluyor ve alev alev yanıyordu.

Zihni Aidan'ın zihniyle öyle derinden birleşmişti ki şehvetli arzularında kaybolmuştu. Alexandria onun zihninde ikisinin coşkuyla kördüğüm oldukları o görüntüleri görebiliyordu. Alexandria onun böyle şiddetle istediği şeyin tam olarak ne olduğunu, onun bedeninin neyi arzu ettiğini biliyordu. Aidan'ın arzusu Alexandria'nın arzusuydu. Alexandria'nın eli onu dar pantolonunun esaretinden kurtardı. Alexandria parmaklarını onun bedeninde gezdirdiğinde ve onu okşadığında Aidan'ın tüylerinin nasıl ürperdiğini hissetti.

Aidan'ın dişleri kenetlendi, vücudu kamburlaştı. Aidan'ın kulaklarında bir uğultu, gözlerinin önünde kızıl bir arzunun pusu vardı. Birisi sanki çekiçle kafasına vuruyordu. Kaba, ısrarcı, vahşi ve baskın elleri Alexandria'nın ellerini buldu. Alexandria hareket edeceği sırada Aidan onu ısırdı.

Alexandria kendini savunur gibi oldu ve yapmakta ol-

Lioslaith

duğu şeyi fark etti. Bu erotik bir rüya gibiydi, ne var ki serin gecenin, Aidan'ın bedeninin sıcaklığının, niyetinin ve kendisinin girişken tutumunun, dahası onun göğsünden şehvetle beslenişinin farkındaydı.

"Ah, Tanrım!" Alexandria sanki yanmış gibi Aidan'ı serbest bıraktı ve uzaklaşmaya çalıştı. Aidan onun başını kendine yasladı ve Alexandria göğsünden aşağıya yolunu bulan kanın damla damla akışını hissetti.

"Yarayı dilinle kapat. Tükürüğün iyileştirici bir madde taşıyor. Biz istemezsek hiç iz kalmaz."

Aidan'ın sesi yumuşak, alçak ama arzuyla şiddetlenen bir dokunuş gibiydi. Aidan eliyle Alexandria'yı boyun eğmeye zorladı.

Alexandria ona söyleneni yaptı, çünkü karşı gelmekten korkuyordu. Aidan cinsel anlamda öyle bir uyarılma durumundaydı ki, tek bir hareketle Alexandria'nın direnişini görmezden gelebilirdi. Ve bunu yapardı da. Alexandria bunu biliyordu. Aidan bunu biliyordu. Tek bir zihinde birbirlerine kenetlenmişlerdi. Aidan kontrol için mücadele ederken Alexandria nefesini tuttu. Aidan'ın bedeni kaya kadar sert, zincire vurulmuş saldırganlıkla iyice gerilmiş ve öyle sıcaktı ki ikisi de alevler içinde yanıyordu. Boğazından boğuk bir hırıltı yükseldi. Aidan bir erkekten çok bir canavardı ve Alexandria nasıl bir varlıkla başa çıkmakta olduğuna dair hiçbir fikrinin olmadığını fark etti.

"Üzgünüm." Alexandria bunu bir dua gibi söyledi, bu kadar cesur ve ahlaksız olabildiği için gururu kırılmıştı. "Lütfen, beni hipnotize ettiğini ve böyle şeyler yapmaya zorladığını söyle. Beni hipnotize ettin, değil mi?"

Alexandria ona yalvarıyordu. Bu yakarış onun sesinde, gözlerinde ve zihnindeydi. Fakat onlar birbirlerine kenetlenmişlerdi ve ruh eşlerinin arasında yalan olamazdı. Her ne kadar Aidan gerçeği onunla paylaşmak istese de

bunu yapamazdı. Aidan başını hayır anlamında salladı ama gerçek zaten Alexandria'nın zihninde aydınlanmıştı. Alexandria inledi ve elleriyle yüzünü kapadı. "Ben böyle biri değilim. Ben erkeklere bu şekilde tepki vermem. Ben kan içmem ve ben baş belâsı değilim. Bana ne yaptın? Bu düşündüğümden de kötü. Ben seks delisi bir vampir oldum."

Alexandria kendini Aidan'ın kollarından kurtarmaya çalıştı ama Aidan ona daha da sıkı sarıldı.

"Sakin ol *seviyilim*. Kendine bu kadar yüklenme. Bunun mantıklı bir açıklaması var." Aidan her şeyiyle onu balkonun zeminine fırlatmak, hakkı olan şeyi ondan istemek ve kendisini gerçek cehennemden çıkarmak istedi. Ne var ki Aidan bunu ona yapamazdı. Alexandria'nın 'seks delisi vampir' tanımı Aidan'ı gülümsetmişti.

Alexandria, Aidan'ın kendisini dizginlediğinin, içgüdüleriyle mücadele ettiğinin, sevdiği kadına sahip olmaya hakkı olduğuna nasıl da inandığının oldukça farkındaydı. Alexandria zar zor yutkundu ve kımıldamadan durdu. Aidan'ı daha fazla kışkırtmak istemiyordu. Alexandria titriyordu, kendi istekleri, arzuları ve daha önce hiç tatmadığı duygularla savaşıyordu. Neden? Alexandria neden onun için yanıp tutuşuyordu? Aidan'ın kanını kendi rızasıyla içmişti. Kanı içmiş ve daha fazlasını istemişti, kendisini Aidan'a teslim etmeyi onun kendisine dokunmasını ve kendisine sahip olmasını, ona dokunmasını istemişti. Alexandria bir kez daha iç geçirdi, çok utanmıştı. Yaşadığı müddetçe bir daha asla Aidan'la yüz yüze gelemezdi. Üstelik, Tanrı aşkına, onun da zihninde oldukça etkili ve belirgin görüntüler vardı. Aidan'ın ona karşı beslediği duygular babacanlık dışındaki her şeydi. Aidan Savage onu tutkuyla, Alexandria'nın pek kavrayamadığı, insani şeylerin dışındaki bir açlıkla istiyordu.

Aidan tatlı tatlı, "Sen titriyorsun *küçüğüm*," dedi, sesi

Lioslaith

istediğinden daha muzipçe çıkmıştı. Alexandria'yı olduğu yerde tutmak istiyordu. Aidan elini sakinleştirici bir hareketle Alexandria'nın ipeksi saçlarında gezdirdi. "İkiniz de iyiyiz. Hiçbir şey olmadı."

Alexandria, "Hiçbir şey olmadı derken ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Ben senin kanını içtim." Bunun düşüncesi bile şimdi onu iğrendiriyordu ve midesi bulandı. Alexandria bunu yapmayı istemişti, bunu yapmaya ihtiyacı vardı ve açlığı bir süre için bastırılmıştı.

"Sana açlığını gidermenin yolları olduğunu söylemiştim. Joshua'yı incitmekten yana bir korku duymana gerek yok. Ben senin tüm ihtiyaçlarının icabına bakacağım. Bu benim görevim." Sesi kadife gibi yumuşaktı. Aidan'ın eli Alexandria'nın boğazını buldu, sahiplenici bir şekilde oraya yerleşti; Alexandria'nın nabzı avcunda çılgınca atıyordu. Hırkasının önü hâlâ açıktı ve göğüslerinin baştan çıkarıcı kabarıklığını olduğu gibi ortaya seriyordu. Alexandria bunun farkında gibi görünmüyordu, hâlâ tavırlarından ve Aidan'ın kanıyla beslenmiş olmasından ötürü öyle sarsılmıştı ki başka bir şey düşünemiyordu. Onun bu görüntüsü Aidan'a hiç yardımcı olmuyordu. Onu kendine çekmek, dişlerini ona geçirmek, tekmeler ve çığlıklar atarken onu kendi hayatının içine çekmek için içinde ansızın bir istek duydu.

Alexandria özellikle onun kucağına bakmaktan kaçındı. Alexandria'nın aksine, Aidan pek de utanmış gibi görünmüyordu. Aslında Aidan'ın onu hakkı olarak gördüğü belliydi. Alexandria başını kaldırıp gökyüzündeki öbek öbek bulutların arasına sıkışan yıldızlara baktı. Gece güzel ve sakinleştiriciydi. Aidan'ın boğazını sardığı eli Alexandria'yı korkutmalıydı ama aksine kendisini değerli hissediyordu.

Alexandria dudaklarını nemlendirdi. Böylesi yoğun olan hiçbir duygu onun özelliklerinden biri olamazdı. "Hareketlerimi yönlendirmediğinden emin misin?"

"Sen benim ruh eşimsin Alexandria. Senin zihnin ve bedenin de beni bu şekilde tanıyor. Aramızdaki bağ, tıpkı birbirimize olan ihtiyacımız gibi yalnızca artacak. Bizim insanlarımızın ruh eşliği böyledir işte. Bu muhtemelen uzun bir ömre sahip olmamız için alınan bir önlem. Yıllar içinde azalacağına birbirimize duyduğumuz cinsel ihtiyaç zamanla daha da şiddetleniyor." Aidan kelimelerini itina ile seçmeye çalışıyordu, yine de hâlâ dürüsttü.

Alexandria onun zihnindeki görüntüyü seçip aldı, yüzü öfkeyle kızardı. "Şiddet mi? Şiddetle mi bir araya gelecegiz? Ben pek deneyimli değilim, üstelik senden hoşlandığımdan da emin değilim. Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Aidan'ın nefesi uzun bir iç çekiş olarak çıktı. Hiç değilse, kaçmaktansa konuşuyordu. Aidan bu durumu akışına bırakmak zorundaydı. "Sen şimdiye kadar hiçbir erkeğe karşı fiziksel bir çekim duymadın, çünkü sen benim için yaratıldın. Bedeninin bana ihtiyacı var. Sen benim ruh eşimsin."

Alexandria kızgın bir şekilde, "Bu tanımlamadan nefret ediyorum," dedi pat diye. "Sen hayatımı benim elimden aldın. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum." Alexandria'nın mavi gözleri Aidan'ın gözleriyle buluştu. "Mücadele etmeden kendimi sana teslim edecek değilim."

Aidan başparmağıyla Alexandria'nın çenesine dokundu, ona içini titreten ateş dalgaları yolladı. "Ben senin hayatını, senin benim hayatımı çoktan ele geçirmiş olduğun gibi ele geçirdim. Bu iş bitti bile."

Alexandria meydan okurcasına çenesini kaldırarak, "Ben öyle düşünmüyorum," diye karşı çıktı. Sonra aniden hırkasının önünün açık olduğunu fark etti. Korku içinde bir an nefesinin kesilmesiyle önünü kapattı. Aidan'ın sergilediği fazlasıyla erkeksi tavır karşısında, "Kapatmanın bir mahzuru mu var?" dedi öfkeyle.

Lioslaith

Aidan omuz silkti. "Her şeyi kolayca eski haline getiremem."

Alexandria'nın yüzü öfkeyle kızardı. "Pekâlâ. Tanrı aşkına, bu konu hakkında konuşmayalım yeter."

Bedeninin artan isteklerine rağmen, Aidan kendisini gülümserken buldu. Sakin hareketlerle dar giysilerinin içine girdi ve pantolonunun fermuarını çekti. "Bu sana kendini daha güvende hissettirdi mi?" dedi kibarca sataşarak.

Aidan'ın sesi, Alexandria'nın sırtından aşağıya kaskatı bir hazzın ürpertisini yolladı. Hiç kimsenin böyle bir sese sahip olmaya hakkı yoktu. Ve dudakları. Alexandria bakışlarını Aidan'ın dudaklarına dikti, kalemle çizilmiş gibi olan kusursuzluğundan fena etkilenmişti. Kimse böylesine baştan çıkarıcı dudaklara sahip olmamalıydı. Alexandria'nın kalbi acı verici bir şekilde çarpıyordu. Aidan'ın dudakları, sesi gibi büyüleyiciydi. Yakın. Çok yakın. Alexandria onun dudaklarının ateşli davetini, sıcaklığını adeta hissedebiliyordu.

Aidan dudaklarını hafifçe Alexandria'nın dudaklarına değdirdi ve Alexandria'nın kalbi durdu. Aidan'ın dili kadının alt dudağını buldu, onun ipeksi ağzını aralayana kadar Alexandria'ya rahat vermedi. Alexandria'nın kalbi tekrar atmaya başladı. Aidan, sahip olduğu güçle aralarındaki şehveti bir kez daha körükleyerek Alexandria'nın ağzının her bir santimini araştırdı. Yavaş yavaş, isteksizce başını kaldıran ise Aidan oldu. Tuhaf, yakıcı, erimiş altından gözleri Alexandria'nın yüzünde hükmedici bir şekilde gezindi. Avcu Alexandria'nın boğazını sararken başparmağı da çenesini okşuyordu.

Aidan, "Bu kez sen yaptın," diye fısıldadı, karanlık bir büyücü gibi Alexandria'yı büyüsünün etkisi altına alıyordu. "Tüm sorumluluğu inkâr ediyorum."

Aidan'ın sesi bir mırıltı gibiydi. Alexandria çaresizce bakışlarını Aidan'a dikti. Bunu nasıl bu kadar kolay yapmıştı? Alexandria sahip olmadığından emin olduğu cinsel duygularla onu nasıl sarıp sarmalamıştı ki?

Aidan, "Bunu ben yapmadım," diye vurguladı. "Bana ağzına düşmüş bir kelebekmiş gibi bakma." Vücudunu rahatlatmak için Aidan bir kez daha pozisyonunu değiştirdi.

Alexandria onun tüm erkeksi kaslarının kendi yumuşak içinde iz bıraktığını hissetti. Sonsuza kadar orada kalmak, hiçbir zaman Aidan'ın uzağında olmamak istedi. Dehşete kapılarak kendini çekti. Kaçacak bir yer yoktu. Bedeni Aidan'ın bedeninden bir santim bile uzaklaşamıyordu. O altından bakışlar Alexandria'nın yüzünden bir an olsun çekilmiyordu.

"Beni rahat bırak, ciddiyim Aidan. Beni baştan çıkarıyorsun. Sesinle bir şeyler yapıyorsun. Yaptığını biliyorum. Joshua'ya da yaptığın gibi."

"Keşke yapabilsem *küçüğüm*. Seni kontrol etmek güzel olurdu. Bu pek çok ilginç olanak sağlardı."

Alexandria onun zihnindeki hınzır görüntüleri, kördüğüm olmuş bedenleri, çıplak teni, Aidan'ın ağzının bedeninin her bir santiminde gezinişini görebiliyordu. Aidan'ın kafasındaki erotik görüntülerle bedeninin erimeye başladığını hisseden Alexandria çaresizce, "Yeter!" diye bağırdı.

Aidan masum bir ifade takındı, çenesini Alexandria'nın başının üzerine sürtüyordu. "Ben yalnızca gecenin tadını çıkarıyorum Alexandria. Güzel değil mi?"

Alexandria bakışlarını yıldızlara çevirdi. Güneş ışıkları, gökyüzünü gümüşümsü bir griye dönüştürerek karanlığı dağıtmaya başladı. Alexandria nefes alamadı. Gece nereye gitmişti? Aidan ile burada ne kadar zamandır uzanıyordu? Odaya inmek ve uyumak istemiyordu. "Ben güneşi görmek istiyorum."

Lioslaith

Aidan onun saçlarını okşadı. "Güneşi görebilirsin ama onunla içli dışlı olamazsın. Üstelik güneş gözlüğünü ya da zamanı asla unutamazsın."

Alexandria korku içinde yutkundu. "Zaman mı?"

"İlk başta aşırı halsiz olursun, çok geçmeden halsizlik seni çarpar ve tam anlamıyla savunmasız kalırsın. Öğlene kadar korunaklı bir yerde olmalısın."

Aidan'ın sesi sakin ve duygusuzdu, sanki Alexandria'yı kahretmiyor, hayatını elinden almıyordu. Bir anda Alexandria onun sesinden iğrendi.

Alexandria, "Peki ya Joshua'ya ne olacak?" diye sordu. "Basketbol ya da futbol oynayabilir. Onun oyunlarında, antrenmanlarında ben nerede olacağım?"

"Marie ve Stefan- "

"Kardeşimi başka bir kadının yetiştirmesini istemiyorum. Joshua'yı seviyorum. O böyle şeyler yaparken orada olmak istiyorum. Bunu anlayamıyor musun? Joshua ilk kez gol attığında tribünde oturanın Marie olmasını istemiyorum. Peki ya okuldaki veli toplantıları ne olacak? Onlara da Marie mi gidecek?" Alexandria'nın sesi dokunaklıydı ve boğazı yine korkunç bir şekilde tıkanıyor, onu boğacak gibi oluyordu.

"Nefes al Alexandria," Aidan usulca emretti, elleri Alexandria'nın omuzlarına masaj yapıyordu. "Nefes almayı unutup duruyorsun. Yaşadığın şeylerin hepsi çok yeni. İşler kendi kendine yoluna girecektir. Kendine biraz zaman ver."

"Eğer doktora gidersem belki. Kan bozuklukları üzerinde uzmanlaşan bir araştırmacı. Geriye döndürmenin bir yolu olmalı," dedi çaresizce. Gerçekle yüzleşmek en zor olandı. Sorun yalnızca bu tiksindirici kan içme eylemi değildi. Alexandria'yı korkutan şey, Aidan'a karşı hissettiği takıntının artmasıydı. Aidan onu dehşete düşürüyordu. Onun hayatına hükmetmesi Alexandria'yı çok korkutuyordu. Alexandria tüm sıkıntıların gitmesini ve onu yine olduğu gibi bırakmasını istiyordu.

Aidan hafifçe kımıldandı, vahşi bir kedi gibi geriniyordu. Alexandria onun kaslarının kuvvetle dalgalandığını hissedebiliyordu. Eli Alexandria'nın boynuna uzandı, başlarında katıksız bir hâkimiyet vardı. "Böyle aptalca bir şey yapmazsın. Bizim ırkımızı avlayanlar var ve bizi öldürmek için kullandıkları yöntemler de hiç hoş değil. Zor ve çirkin bir ölüm olur bu. Böyle bir şeye izin veremem."

"Bu kullandığın ben-çok-sakinim-ve-sen-öfkeden-kendini-kaybetmişsin sesinden nefret ediyorum. Sen hiç öfkeden deliye dönmez misin?" Alexandria, Aidan'a öfkeyle baktı; safir mavisi gözlerinden ufak kıvılcımlar saçılıyordu. "Sana kulak asmayacağım. Bunların gerçek olduğunu nasıl bilebilirim ki? Daha önce hiç böyle davranmadım. Bunlar bir rüya olabilir."

Aidan tek kaşını kaldırdı ve yüzünde ufak, alaycı, imalı bir tebessüm belirdi. "Bir rüya mı?" diye tekrarladı.

"Bir kâbus," diye düzeltti kaşlarını çatarak. "Çok kötü ve gerçekçi bir kâbus."

"Seni uyanabilirsen benim de bu kâbusu görmemi ister misin?" diye sordu Alexandria'ya.

Alexandria, "Bu kadar küstah ve maço konuşma. Tüylerim diken diken oluyor," dedi pat diye, çünkü kalbi bir kez daha korkudan küt küt atıyordu. Aidan bu kadar seksi, bu kadar baştan çıkarıcı olmak zorunda mıydı? Alexandria erkeklerle ilgili hiçbir şey bilmiyordu ama kesinlikle hepsi böyle olamazdı. Öldürücü. Özgürlüğe karşı bir tehdit.

Aidan'ın kusursuz dudakları, Alexandria'nın dikkatini hemen çekecek bir şekilde hınzır bir gülümsemeyle daha da tatlılaştı. "Küstah mı davranıyorum?" Aidan'ın başpar-

Lioslaith

mağı, Alexandria'nın boynunu bir ileri bir geri hareket ederek okşuyordu.

Alexandria her bir okşayışın, kelebeklerin kanatları gibi hafifçe bedeninde gezindiğini hissedebiliyordu. Alexandria onun altından, keskin bakışlarından, o kusursuz ağzından kaçmak için başını çevirdi ve onun göğsünden aşağıya inen - o narin sarı tüylere bulanmış göğsünden düz karnına - kızıl ince şeridi gördü. Alexandria hiç düşünmeden, içgüdüleriyle başını eğdi ve diliyle kırmızı izi takip etti.

Aidan'ın tüm kasları bu heyecanla kenetlendi, kasıldı ve kabardı. Dişleri birbirine kavuştu ve boğazı daraldı. Alexandria'nın doğal bir cazibesi var ve bedeni Aidan'ın bedenine öyle aşinaydı ki. Tüm içgüdüleri Aidan'ın adını haykırıyordu. Alexandria tehlikenin kıyısında olduğundan gerçekten de öyle habersiz, öyle saftı ki. Yüzyılların sıkı düzeni gitgide bozuluyordu ve geriye yalnızca, eşini isteyen - hayır, eşi üzerinde hak iddia eden - vahşi, açlıkla kıvranan bir canavar kalmıştı. Aidan kendisine mani olamıyordu. Aidan'ın parmakları Alexandria'nın ensesindeki ipeksi saçlara takıldı ve onu kendisine çekti. Bedeni acı ve zevk arasında bir yerde titrerken ve zonklarken eriyip onunla bir olmak istedi.

Alexandria birdenbire hareketlendi ve Aidan'ı elinden geldiğince güçlü bir şekilde itti, böylece Aidan o uyarılma halinde balkonun zeminine güm diye düştü. Aidan, kahkahalara boğulmamak için kendini zor tutarak Alexandria'ya göz kırptı. "Ne?"

"Böylesine şey... şey olmayı... kes artık." Alexandria ne söyleyeceğini bilemedi. *Seksi. Çekici. Baştan çıkarıcı.* Alexandria ellerini kalçalarına koyup Aidan'a dik dik baktı. "Kes işte."

Onuncu Bölüm

Stefan'ın kurduğu taş şömineden gelen alevle mutfak sıcaktı. Kahve ve tarçının hoş kokusu havaya işlemişti. Alexandria, Aidan'ın yanında yürüyerek odaya girdi, arada bir bedenleri birbirine değiyordu. Alexandria artık temkinliydi, Aidan'dan ve kendi bedeninin ona verdiği fiziksel tepkilerden korkuyordu. Yine de haberi olmaksızın bedeni, içgüdüsel olarak Aidan'ın bedeninin ona sunduğu korumayı ve huzuru arıyordu. Alexandria onun omzunun altındaydı; Aidan'ın kolu beline ve sırtına kayıyordu. Alexandria ise bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

Alexandria'nın teninin kendi teninde bıraktığı his Aidan'ın aklını başından alıyordu ama yine de her zamanki zarafetiyle yürüyor ve hiçbir duygusunu yüzüne yansıtmıyordu. Marie bir kâsede yumurtayı çırparken döndü ve Aidan ona gülümsedi. Marie'nin içinde pek çok insana yetebilecek samimiyet ve şefkat vardı, özellikle de Aidan'a.

"Aidan! Alexandria! Bahçede olduğunuzu bilmiyordum." Marie onlara gülümsüyordu ama bakışları Aidan'ın yüzündeki boş ifadeyi ve Alexandria'nın gözlerindeki kederi yakalamıştı. "Joshua biraz rahatsız bir uyku uyudu,

Lioslaith

bence seni gerçekten çok özledi, canım. O çok tatlı bir çocuk. Ve saçındaki o harika bukleleri!"

Alexandria gülümsedi. "Joshua o buklelerden nefret eder."

Marie başını salladı. "Küçük çocuklar neyi sever ki?" Alexandria, Marie'nin onu başka zamanlarda gördüğü kadar solgun değildi ve kesinlikle Aidan'ın onu eve taşıdığında olduğu gibi bir ölüye benzemiyordu. Aidan onu iyi beslemişti, Marie bundan emindi. Derin bir nefes aldı. "Geçen gece Aidan için yaptığın şey adına sana teşekkür etmek istiyorum. Yaptığın cesaret isterdi. Stefan, sen Aidan'ın yardımına koşmasaydın onun ölmüş olacağını söyledi. Aidan benim oğlum ya da kardeşim gibidir. O bizim dostumuz ve ailemizdir. Onu bize geri getirdiğin teşekkür ederim."

Aidan huzursuz bir şekilde kıpırdandı ama Alexandria onu görmezden geliyordu. "Aidan'ın bensiz de bir yolunu bulacağından emin olmama rağmen önemli değil Marie. Aidan işini bilen biri. Joshua'ya yaptığın her şey için sana minnettarım."

Aidan, Marie'nin şakağına bir öpücük kondurmak için başını eğdi. "Sana yıllardır benim için aşırı endişelendiğini söyledim durdum. Fakat doğru söyledin, Alexandria benim hayatımı kurtardı."

Alexandria dudak büktü, yalnızca Aidan'ın duyabileceği şekilde kulağına fısıldadı: "Benim açımdan da harika bir karardı."

Aidan ensesini okşamak için elini kaldırdı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Stefan bir kucak dolusu odunla içeri girdi. "Aidan! Uyanmışsın." Aidan ikisine de gülümsedi. "Ve Alexandria, kesinlikle seni son gördüğümdeki halinden daha iyisin. Ama sana güveniyorum, işleri nasıl yoluna koyacağını biliyorsun."

Alexandria utana sıkıla yüzüne düşen tutamı uzaklaştırdı. "Oldukça otoriter olabilirim, Stefan. Böyle olmak istemezdim. Çok uzun yıllar tek başıma yaşayıp Joshua ile tek başıma ilgilendiğimden, her şeyi tek başıma yapmaya ve sorunları tek başıma çözmeye alışkınım. Kaldı ki Aidan çok inatçı ve etrafındaki herkese gözdağı veriyor gibi görünüyor."

Küçük şeytan nasıl da sataşıyordu! Aidan bunun farkındaydı ve içindeki bir şey bu sataşmaya tepki verdi. Aidan yüzyıllardır ilk defa, gençliğinden beri ilk defa yalnız olmadığını hissetti. Aidan yuvasındaydı - bir ev değil ama etrafını saran ailesiyle gerçek bir yuva. Joshua huzur içinde yatağında uyuyordu, Marie ve Stefan mutfakta gülüp şakalaşıyorlardı ve dahası Aidan'ın yanında onun hayatı, nefesi, damarlarındaki kanı olan kadın vardı. Alexandria ona kalbini vermişti, böylece Aidan artık aşkı, kahkahayı tanıyor ve gözünün önündeki mucizelerin değerini biliyordu.

"O yakışıklı adam tekrar geldi," dedi Marie birdenbire, bakışları parlak ve masumdu. Sonra da mutfak tezgâhındaki işine devam etti.

Stefan kahvesini içerken tıkandı ve Aidan onun sırtına vurmak zorunda kaldı. Aidan bakışlarını şüphe içinde bir Marie'ye bir Stefan'a çevirdi. "Hangi yakışıklı adam?" Ne var ki karnında bir endişe hissetmeye başladı.

Marie, hafifçe Aidan'ın koluna dokundu. "Sizin Bay Ivan. Sizin için üzülmüş ve endişeliydi. Onu içeri almadığımızda da polisi aradı. Dün sabah buradaydılar. Hoş, kibar polislerdi. Onlarla bir ya da iki kez tanıştığını biliyorum Aidan." Marie'nin gözleri parlıyordu.

Alexandria şoke olmuş biçimde, "Thomas Ivan yine mi uğradı?" diye sordu.

Marie, "Ah, evet, canım," dedi samimi bir şekilde. "Senin için oldukça endişeliydi."

Lioslaith

"Polisi mi aradı?" Alexandria bu durumu anlayamamıştı.

"İki dedektif. Döner dönmez ikinizin de onlarla bağlantı kurması konusunda ısrar ettiler. Onlara Aidan'ın seni özel bir hastaneye götürdüğünü ve çok hasta olduğunu söyledik. Aidan pek çok kez onların derneğine para bağışında bulunmuştu ve hatta ihtiyaç duyduklarında birkaç davalarına bireysel olarak yardımda bulunmuştu. Elbette, her şey ortadaydı. Oldukça az faizle ödünç verilen paralar ama kesinlikle yasaldı. Bay Ivan, Aidan'ı suçlayarak onları öfkelendirmiş."

Marie'ye dik dik bakarak, "Bunu hayal edebiliyorum," dedi Aidan soğuk bir edayla.

Marie uyarıyı fark etmiş gibi görünmüyordu. "Senin güvenliğin için bu kadar endişelenmesi bence büyük bir incelik. İlgi ve alakası için onu kimse suçlayamaz." Marie gülümsedi. "Ivan dedektiflerin evi araştırmasını istedi ama elbette polisler reddetti. Thomas telefon numarasını bıraktı, onu aramanı istedi ve bir şey daha bıraktı. Hemen getireyim." Marie'nin sesi telaşlı bir öğrenci gibi geliyordu.

Aidan kalçasını miskin miskin mutfak tezgâhına dayadı fakat altından gözleri tam aksini haykırıyordu. Kâhyanın her hareketini gözünü bile kırpmadan izledi; bakışları büyük bir yırtıcının avını izleyen bakışları gibiydi. Stefan endişe içinde karısına doğru yaklaştı, ne var ki Marie her şeyden habersiz gibi buzdolabına koşturuyordu.

Alexandria, "Polisle konuşmak zorunda mıyım?" diye sordu, Aidan'ın tehditkâr tutumunu sezememiş gibiydi. "Polisle konuşamam Aidan." Alexandria onun koluna uzandı, elleri titriyordu. "Bunu asla yapamam. Ya bana Henry ya da o kadınlarla ilgili sorular sorarlarsa? Thomas Ivan, onlara o gece orada olduğumu söylemiştir. Polisle konuşamam. Thomas Ivan ne halt yedi böyle?"

Büyük bir tatmin ve sahiplik duygusuyla, Aidan kolunu Alexandria'nın omzuna doladı. Ona teselli sunarak kadını kendine çekti. Marie devasa buzdolabını açtı ve ellerinde kocaman bir buket halindeki güller ve kristal bir vazoyla döndü.

Marie, Aidan'ın yüzündeki sert bakışı görmezden gelerek Alexandria'ya, "Senin için," dedi neşe içinde. "Senin Bay Ivan bunları senin için getirdi."

Alexandria odanın öteki tarafına geçmek için Aidan'dan uzaklaştı. "Çok güzeller. Güller," dedi nefes nefese. "Daha önce hiç kimseden çiçek almadım Marie. Hiçbir zaman." Nemli taç yapraklarından birine dokundu. "Harikulade değiller mi?"

Marie onu onaylarcasına başını sallıyor ve gülümsüyordu. "Onları oturma odasına koyarız diye düşünmüştüm ama eğer onları kendi odanda istersen, o da olur."

Aidan'ın elleri kadını boğmak için seğirdi. Marie'yi doğduğu andan beri tanıyordu -altmış iki yıl önce- ve hiçbir zaman birbirlerine kötü laf etmemişlerdi. Ve birdenbire Aidan kadını boğmak istedi. Ivan'ı da boğazlamalıydı. Çiçekler. Aidan neden çiçekleri düşünememişti? Marie bu durumdan neden ilk önce ona bahsetmemişti? Çiçekleri neden kabul etmişti? Marie kimin tarafındaydı? Çiçekler! Aidan o çiçeklerin yapraklarını teker teker koparmak istiyordu.

Marie, "Baksana," dedi cıvıldarcasına, "sen kendini incitmeyesin diye güllerin dikenlerini bile koparttırmış. Ne kadar da düşünceli bir adam."

Eğer yapmazsa şiddete başvurmasından korkarak Aidan kadının sözünü kesti. "Polislere ne zaman onlarla görüşeceğimizi söyledin?" Alexandria'nın beyaz güllerden birinin taç yapraklarını okşayıp durmasına sinir olmuştu.

Stefan boğazını temizledi ve karısına ters ters baktı.

Lioslaith

"Onlarla ilk fırsatta irtibata geçmeni rica ettiler. Ivan bu konuda oldukça ısrarcı gibiydi, özellikle iki kişi yanarak tanınmaz hale gelmiş ve buradan birkaç kilometre ötede bulunmuşlarken. Polislere alevleri marketten dönerken gördüğümü ve onları arabanın telefonundan aradığımı söyledim."

Alexandria'nın yüzü bembeyaz kesildi ve bir açıklama beklercesine Aidan'ın yüzüne baktı. "Beni o konu hakkında da sorguya çekecekler mi?"

Aidan bir elini kadına doğru uzattı, ipeksi saçlarını parmaklarının arasına alıp oynadı. "Tabii ki, hayır *sevgilim*. Bu kadar paniğe kapılma. Seni o olayın öncesinde çoktan hastaneye götürmüş olduğumu sanıyorlar. Eğer gerekirse bunu kanıtlayabileceğiz. Polis yalnızca seni hayatta ve sağlıklı görerek Ivan'ın anlamsız endişelerini gidermek istiyor. Ivan en son burada olduğunda onu senin emin ellerde olduğuna inandırmaya çalışmıştım ama benim sözüme inanamadı. Beni tam anlamıyla aşağıladı."

Tüm korkularına rağmen Alexandria güldü. "Ona yalan söylüyordun, seni geri zekâlı. Ben emin ellerde falan değildim. Beni bir vampir ısırmıştı, hatırladın mı?"

Aidan kaşlarını çattı. "Geri zekâlı mı? Yüzyıllardır sürdürdüğüm şu hayatımda hiç kimse bana geri zekâlı dememişti."

"Pekâlâ, kimse sana böyle bir şey dememiş çünkü herkes senden korkuyor. Thomas'ın senin yalan söylediğini düşünmesi için iyi nedenleri var. Artık hangi yüzyıldaysa onurları uğruna düelloya giren o adamlardan biri gibi davranmaya bir son ver artık."

"Hayatım boyunca birden fazla düelloya girdim."

"Geri zekâlı," dedi Alexandria saygısızca ama gülüyordu. Yüzünü çiçeklere gömdü, tatlı kokusunu içine çekti. Ardından başını çiçeklerden kaldırdı ve Aidan'ı kendisine

sahiplenici, erkeksi, insanın yüreğini altüst eden o gerilimle bakarken yakaladı. "Gerçekten de polisle konuşmak zorunda mıyım? Bunu sen yapamaz mısın?"

Stefan başını salladı. "Doğrusunu istersen Aidan, polis o cesetlerle çok ilgiliydi. Yanış biçimleri oldukça göze çarpıcı görünüyordu, sanki alevler içlerinden dışlarını sarmış gibiydi. Geriye bir tek külleri kalmıştı. Cesetlerin kimliklerini dişlerinden aldıkları örneklerle de belirleyemediler. Bence ikinizin de ifadesini almak konusunda ısrarcı olacaklardır."

Alexandria, Aidan'a doğru yaslandı. "Yalan söylemek konusunda iyi değilimdir Aidan. Yalan söylediğimde herkes anlar."

Sanki yalan söyleyemiyor olması işlediği en büyük günahmış gibi Alexandria'nın sesi öyle karamsar geliyordu ki Aidan gülümsedi. "Endişelenme *sevgilim*. Ben polislerin üstesinden gelirim. Senin tek yapman gereken sandalyeye oturmak, hassas ve narin görünmek," dedi Aidan.

Alexandria, sanki Aidan'ın kendisiyle dalga geçtiğini düşünüyormuş gibi suratını astı. "Ben hassas görünemem. Ya da narin. Ben domuz gibi sağlıklıyım Aidan."

Aidan bunun üzerine gülümsedi, kendisine engel olamamıştı. Aidan'ın sesi temiz çıkan bir nota gibiydi, Alexandria onu sinirli sinirli dirseğiyle dürterken aynı zamanda gülümsüyordu da. "Gülme, seni maymun. Yemin ederim Aidan, o kadar kibirlisin ki bu korkunç. Aidan hep böyle miydi?" Alexandria, Marie'ye gülümsüyordu - Marie'ye ilk kez samimi bir şekilde gülümsemişti, bu bir çeşit kadın dayanışması gibiydi.

Marie, "Hep böyleydi," dedi ciddi bir edayla, yüreği hafiflemişti. Marie, Stefan ve kendisinin artık bu evde istenmeyecek olmasından ötürü duyduğu gizli korkunun farkında değildi. Aidan'ın onları asla kapı dışarı etmeyeceğini

Lioslaith

biliyordu ama Alexandria ile aralarındaki gerginlik çözüme ulaşmasaydı, er ya da geç Marie ve Stefan kendilerine barınacak başka bir yer bulmak zorunda kalacaklardı. Ne var ki Aidan'ın evi Marie'nin tüm hayatı boyunca kendi evi olmuştu. Stefan ile evlendiğinde, o buraya taşınmış ve Marie'nin sürdürdüğü hayatı kabul etmişti. Üstelik yalnızca kabul etmekle kalmamış, zamanla Aidan Savage'ı o da sevmişti.

Alexandria, Marie ile aynı fikirdeydi, "Bence salon çiçekleri koymak için en harika yer," dedi. "Thomas Ivan ziyarete geldiğinde, onları görebilecektir."

Aidan kendisini dişlerini gıcırdatırken buldu. Alexandria çoktan mutfaktan çıkmıştı. Marie mutfaktan gidemeden onu kolundan yakaladı Aidan, ona doğru eğildi ve ağzını kadının kulağına yaklaştırdı. "Şu lanet şeyleri atamaz mısın?" Söyledikleri hırlama ve homurdanma arasında bir şey gibi geliyordu. "Bu arada unutmayasın diye söylüyorum, seni hain, Alexandria'nın erkeği Ivan değil. Benim."

Marie şaşırmış gibi görünüyordu. "Henüz değil, henüz onun erkeği değilsin. Onu kendine âşık etmek için hâlâ uğraşman gerekiyor bence. Ve tabii ki gülleri atmayacağım Aidan. Bir adam bir kadına çiçek verme zahmetine girdiğinde, kadın en azından onlara bakma zevkine sahip olmalıdır."

"O serseriden hoşlanmadığını zannediyordum."

"O kadar da kötü biri olamaz. Alexandria için nasıl endişelendiğini görmeliydin. Bak Aidan sonra söylemedi deme, Ivan hakikaten de Alexandria'yı çekici buluyor." Marie inandırıcı olmaya çalışıyordu.

Arkalarında bulunan Stefan yine öksürdü. Aidan üç dilde etkileyici bir şekilde küfretti ve karşısındaki kadının aklı nasıl çalışıyor böyle diye düşünerek başını sallaya sallaya Alexandria'nın arkasından odadan çıktı.

Stefan, Marie'ye sarıldı. "Seni şeytan kadın seni."

Marie sessizce güldü. "Bu çok eğlenceli Stefan. Üstelik bu Aidan iyiliği için."

"Dikkatli ol karıcığım. Aidan diğer erkeklere benzemez. Alexandria'ya sahip olmak için öldürebilir. Onun doğasında vahşi bir yırtıcı var," diye uyardı Stefan usul usul. "Onu hiç bu halde görmemiştik."

Marie burun kıvırdı. "Aidan kendine gelecektir. Başka türlü rahat duracağı yok. Bu kız kaçmak istiyor. Bu kızın kafası çalışıyor ve gözüpek."

Stefan, Marie ile hemfikirdi, "Cesareti var," dedi. "Bu kız Aidan'ı çok uğraştıracak. Ama her zaman içinde olacağı tehlikenin farkında değil. Ya da Joshua'nın içine düşebileceği tehlikenin."

Marie, "Alexandria'nın zamana ihtiyacı var Stefan," dedi sessizce. "Ona yardımcı olmak için biz varız ve Aidan ona yol gösterecektir."

Aidan, kendi içindeki şeytanı bastırarak Alexandria'nın arkasından koşturdu. Onun gözünde Thomas Ivan'ın nasıl bir cazibesi olduğunu anlıyordu aslında. Alexandria insan olmak istiyordu. Kendisini insan gibi hissetmek istiyordu. İnsanların dünyasında çalışmak ve yaşamak istiyordu. Bunu kendisine Ivan'ın verebileceğine inanıyordu. Dahası, Aidan'ın neden olduğu ve kendisine yabancı gelen, korkutucu şekilde yoğun olan o cinsel duygularla da başa çıkmak zorunda kalmayacaktı.

Aidan uzandı ve eliyle Alexandria'yı saçının ucundan yakaladı ve onun aniden durmasına sebep oldu. "Polis için endişelenme Alexandria. Sana vampirlerle ilgili bir şey sormayacaklar. Onların vampir oldukları hakkında herhangi bir fikirleri yok ve olay olduğu sırada senin hastanede olduğunu zannediyorlar. Eğer sorarlarsa, onlara hiçbir şey hatırlamadığını söyle sadece."

Lioslaith

Çiçekleri düzenlerken Alexandria bir süre sessiz kaldı. Aidan onun huzursuzluğunun farkındaydı. "Aidan? Buradan ayrılabilir miyim? Gitmeme izin verir misin?"

Aidan gayri ihtiyari saçını daha da sıkı tuttu. Yavaş yavaş soluğunu bıraktı. "Bu da nereden çıktı *küçüğüm*?"

"Yalnızca öğrenmek istiyorum. Bana burada bir esir olmadığımı söylemiştin. İstediğim gibi gelip gidebilir miyim?" Alexandria alt dudağını ısırıp duruyordu.

"O soytarıyla randevu ayarlamak mı istiyorsun?"

"Bu evden ayrılabilir miyim onu öğrenmek istiyorum?"

Aidan kolunu Alexandria'nın ince beline sardı ve onu kendi güçlü bedenine doğru çekti. "Ben olmadan hayatta kalabileceğini mi sanıyorsun?" Aidan'ın ağzı, onun boynuna o kadar yakındı ki Alexandria onun nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Alexandria buna tepki vermemek için ne kadar çaba harcasa da bedeni alev alev yanıyordu.

Alexandria'nın safir mavisi gözleri Aidan'ın yüzünü inceledi. Aidan'ın yüzü aklından geçenleri ele vermiyordu; Alexandria'nın onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ve öğrenmek için zihniyle birleşmeyecekti. Aidan onu gitgide kendi dünyasına gecenin dünyasına çekiyordu. Cinselliğin ve şiddetin dünyasına. Alexandria eski hayatını geri istiyordu. Etrafında kendisine aşina gelen, kontrol edebildiği şeyler olsun istiyordu.

Aidan'ın kusursuz ağzı onun boğazındaydı. Alevden bir dokunuş gibi. Aidan'ın altından gözleri Alexandria'nın gözleriyle buluştu. "Cevabını duymak istemediğin soruları sorma. İşleri kolaylaştırmak için bile olsa sana yalan söylemeyeceğim."

Bedenine dolan sıcaklıkla Alexandria gözlerini kapadı. Aidan, onun kendisini değerli ve güzel hissetmesini sağlıyordu, içindeki boşluğu dolduruyordu. Alexandria güller-

den birinin sapını sımsıkı tuttu. Haykırarak çekti elini, bir parmağını acı içinde sallıyordu.

Aidan, "Bırak da bakayım," dedi sessizce. Sesi sevecendi, kontrol etmek için Alexandria'nın eline uzandığından dokunuşu şefkat doluydu. Bir damlacık kan işaret parmağının üzerinde belirmişti. Aidan başını eğip parmağı ağzının iyileştirici sıcaklığına götürürken, "Kral Arthur'un şövalyesi Sör Galahad, leydisine getirdiği güllerde nasıl olmuşsa bir diken bırakmış," diye mırıldandı.

Alexandria hareket edemiyor, konuşamıyordu. Vücudu arzuyla kıvranıyordu. Aidan'a, köşeye kıstırılmış bir farenin bir kediye baktığı gibi bakarken, kımıldamadan durdu. Aidan onun hayatını çoktan ele geçirmişti bile. Bu gerçek Alexandria'nın zihninde, bedeninde ve ona duyduğu korkunç ihtiyaçtaydı. Alexandria ağlamak istedi. Bir şekilde Joshua'yı kurtarsa ve Aidan'dan kaçsa bile, onu gittiği her yere kendisiyle birlikte götürecekti.

İçini saran ateşler daha fazla yükselmeden, Alexandria ani bir hareketle elini ondan çekti. "Adı Thomas Ivan, Sör Galahad değil ve dikenleri güllerden koparanın bizzat kendisi olduğundan şüpheliyim."

Aidan başını ciddi bir şekilde salladı. "Haklısın *küçüğüm*. Kendisi ne böyle bir şeyi düşünürdü ne de bu görevi yerine getirebilirdi. Bunu yapmayı kendine yakıştıramazdı ve zaman kaybı olarak görürdü." Aidan, Alexandria'ya eriştı ve parmağındaki dikeni çıkardı, hemen ardından Alexandria'nın bir daha incinmeyeceğinden emin olmak için güllerin tüm saplarını dikkatli bir şekilde inceledi.

Alexandria çileden çıkmış bir halde, "Öyle bir konuşuyorsun ki Thomas senin anlattığın kadar aşağılık biri mi?" diye sordu. Alexandria, Ivan'ın cazibesine kapılmaya kararlıydı. Eğer başka kadınlar ömürleri boyunca birden fazla erkeğe âşık olabiliyorlarsa, Alexandria da o kadınlardan

Lioslaith

biri olabilirdi. Sevebileceği tek adam Aidan Savage olmak zorunda değildi. Aidan dünya zevklerine düşkün, duygulara hitap eden, o akıldan çıkmayan gözleri ve o kusursuz dudaklarıyla karşı konulmaz bir çekiciliğe sahipti. Her kadın ona âşık olabilirdi ama bu aşk tam anlamıyla fiziksel çekimden ibaretti. Kötü bir soğuk algınlığı gibi bu duyguları da aşabilirdi. Şiddetli bir soğuk algınlığı gibi.

Aidan camdan dışarı bakmak için Alexandria'ya sırtını çevirdi. Alexandria zihninden geçen vahşi duygulara gülse mi öfkelense mi bilmiyordu. Sevmek için Aidan'dan başka birini, herhangi birini bulmaya çok kararlıydı.

"Aidan?" Stefan odaya girdi. "Polislere senin ve Alexandria'nın döndüğünü ve Alexandria'nın bu sabah onlarla konuşmak için erken kalktığını ilettim. Alexandria'nın emniyete gidemeyeceğine ya da uzun süre uyanık kalamayacağına onları inandırdım. Buraya hemen birkaç dedektif yolluyorlar."

"Dedektif mi?" Aidan kaşlarını çattı. "Bu kadar önemsiz bir mesele için mi?"

Stefan boğazını temizledi ve huzursuzca kımıldandı. "Sanıyorum ki Bay Ivan'ın arkasında bazı politik güçler var. Ivan emniyetin başındaki adama gitti ve hatta dün konuştuğum dedektifin dediğine göre, hepimizin bu ülkede yasal olarak yaşadığımızı kontrol edecek kadar ileri gitmiş. Bizi sınır dışı ettirmek istemiş sanırım."

Alexandria zorlukla nefes alıyordu, başını kaldırdı. "Ne yaptı?"

Stefan, "Üzgünüm Alexandria, sen bunu duymamalıydın. Bay Ivan seninle irtibata geçememekten ötürü oldukça endişeliydi," dedi.

Ivan'ı içinde bulunduğu zor durumdan kurtarmaya çalıştığı için Aidan, Stefan'ı boğabilirdi. Alexandria'nın keyfi kaçmıştı. Kendisi bile farkında değildi ama bu evde yaşayanları çoktan kendi ailesinin bir üyesi olarak görmeye başlamıştı.

"Bu Thomas'ın aslan kesilmesi ve seni, Marie'yi sınır dışı ettirmeye çalışması için bir bahane olamaz. Sizin hayatınızı tamamen altüst edeceğini bile umursamamış. Peki ya Joshua'ya ne olacaktı? Koruyucu bir ailenin yanını gitmek zorunda kalacaktı." Alexandria'nın Thomas'a duyduğu öfke artıyordu. Parası olduğu için aklına eseni yapabileceğini sanan insanlardan nefret ederdi. Bunu Aidan'a asla itiraf etmeyecek olsa da Ivan'la çalışmak ya da onunla herhangi anlamlı bir amaç uğruna bir araya gelmek konusundaki hevesi gittikçe azalıyordu. Şüphesiz, içine düştüğü bu hayattan kurtulmak için daha yaratıcı çözümler bulacaktı.

"Aslında," Aidan'ın keskin bakışlarından sakınmaya çalışarak, Stefan bir itirafta daha bulundu; "sanıyorum ki onun sınır dışı etmek konusunda en çok ilgilendiği kişi Aidan'dı. Aidan'ın geçmişini araştırmak için bir dedektif tutmuş, bana kalırsa herhangi bir konuda işlediğin bir suçu ortaya çıkaracağını ummuş olmalı. Bu işin altından kötü kokular geliyor, demiş olmalı."

Alexandria buna beklenmedik bir kahkahayla karşılık verdi. "Belki de Thomas'ın sezgileri bizim sandığımızdan daha güçlüdür. Kötü kokular geliyor demek fazla yerinde bir yargı, sence de öyle değil mi Stefan? Aidan'ın sınır dışı ettirmesinin benim için de bir sakıncası yok."

Stefan, "Mutfağa gidip kahvaltımı etsem iyi olur Alexandria," dedi nezaketen.

Aidan, "Tek seçeneğin bu," diye homurdandı.

Stefan yüzünde tek bir pişmanlık ifadesi olmadan Aidan'a gülümsedi ve kapı eşiğinde durdu. "Bay Ivan'ı aramak istersin belki Alexandria. Ararsan bu onu, her on dakikada bir dedektifleri rahatsız etmesinden alı koyar."

"Onları on dakikada bir mi arıyormuş?" Alexandria'nın

Lioslaith

dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Gerçekten endişelenmiş olmalı. Çok tatlı değil mi Aidan? Thomas Ivan benim için endişeleniyor. Hakikaten de onunla çalışmamı istiyor olmalı. Ne fırsat ama. Bana ödeyeceği parayla Joshua ve ben..." Alexandria'nın sesi azalarak yok oldu. bakışlarını hızla Aidan'a çevirdi.

Aidan elini Alexandria'nın ensesine götürmüştü, parmakları yatıştırıcı bir masaj yaparcasına hareket ediyordu. "Seninle gurur duyuyorum Alexandria. Ivan senin peşine böyle düştüğüne göre, yaptığın işte gerçekten olağanüstü olmalısın. Kendinle ne kadar gurur duysan az." Aidan bir an bile olsun Ivan'ın duyduğu ilginin salt iş ile ilgili olduğunu düşünmemişti ama Alexandria'nın da yetenekli olduğunu biliyordu.

Alexandria ona gülümsedi. "Eskiden Thomas Ivan için çalışmanın hayalini kurardım. Onun şirketi her zaman grafik tasarımının zirve noktasında olmuştur ve oyunları uzun metrajlı filmler gibidir. Yeni bir grafiker arıyor olabileceğinin söylentisi yayılmaya başladığında, gece gündüz çizmeye başladım. Beni işe alabileceğini bir yana bırak, çalışmalarımı onu göstermek için bir şans yakalayabileceğime bile inanmıyordum."

Aidan sessizce, "Çizimlerinden gördüğüm kadarıyla çok yetenekli olduğunu söyleyebilirim," diye itirafta bulundu. "Ama belki de vampirlerin onda uyandırdığı izlenimlerden bazılarını düzeltmek istersin."

Alexandria'nın gözleri çakmak çakmaktı ama yanağında bir gamze belirdi. Muzip bir edayla, "Onları daha acımasız ve merhametsiz mi çizmemi söylüyorsun?" diye sordu. En yakınındaki gülün taç yapraklarına dokundu ve kokusunu içine çekmek için bir kez daha eğildi. "Bana çiçek gönderdiğine inanamıyorum."

Aidan'ın boğazının derinlerinden kaba bir ses geldi.

"Ben senin hayatını kurtardım. Bunun yanında güller nedir ki?" Aidan bakışlarını uzun saplı çiçeklere dikti, altından gözleri gergin ve tehdit ediciydi.

Alexandria, Aidan'a baktı, onun ağzının o kederli, karlı kıvrımını gördü ve kahkahalara boğuldu. Kendi etrafında döndü ve Aidan'ın gözlerini avuçlarıyla kapamak için parmak uçlarına yükseldi. "Sakın buna cüret etme. Eğer güllerim solarsa bundan kimin sorumlu olduğunu bilirim. Ciddiyim Aidan. Çiçeklerimi rahat bırakıyorsun. Büyük olasılıkla vahşi bir bakışınla, bir buket çiçeğin tamamını mahvedebilirsin sen."

Aidan kolunu onun ince beline sardı ve onu kendine çekti. "Birazcık boyunlarını bükmelerine sebep olacaktım yalnızca. Öyle acıklı bir şey değil."

Aidan'ın kadifemsi sesi yüreğini alüstetti. Alexandria'nın yüreği pır pır ediyordu. Aidan'ın güçlü ve erkeksi kaslarının, kendi bedeninde bıraktığı izi hissedebiliyordu. Aidan'a her temas ettiğinde bedeni böyle erimek zorunda mıydı? Aidan kötü, huysuz, kıskanç bir çocuk olduğunda bile onu güldürüyordu. Neden bunların hepsi Aidan ile yaşanmak zorundaydı?

"Ellerimi gözlerinden çekeceğim ama çiçeklerime bakmayacaksın bile. Eğer seni onlara bakarken yakalarsam..." Alexandria'nın sesi azalarak yok oldu, onun gözünü korkutmaya niyetliydi. Avuçlarını gözlerinden yavaş yavaş çekti, parmakları yanlışlıkla Aidan'ın ağzına değdi. Alexandria'nın kalbi birdenbire Aidan'ın kalbine doğru çarptı. Yoksa kendi kalbine doğru atan Aidan'ın kalbi miydi? Alexandria bilmiyordu fakat aralarındaki elektrik etkisini gösteriyordu ve Aidan ona çok yakındı.

"Sakın yapma Aidan." Alexandria bunu emir verircesine söylemişti. Aidan'ın gözleri alev alev, sıvı altın gibiydi, Alexandria'nın gözlerine sahiplenici bir şekilde öfkeyle parlıyor ve onu içten içe eritiyordu.

Lioslaith

Aidan, "Ne yapmayayım?" diye fısıldadı, büyüleyici sesi Alexandria'nın tenini adeta tutuşturuyordu. Bakışları öyle ateşliydi ki Alexandria, o bakışların kendi sinir uçlarında gezindiğini hissediyordu.

Aidan'ın ağzı yalnızca birkaç santim uzağındaydı şimdi. Alexandria'nın dili alt dudağına gitti. Aidan'ı adeta baştan çıkarıyor, onun kanına giriyordu. Aidan'ın dudakları kendi dudaklarına yaklaşırken Alexandria gözlerini kapadı. Ateş içine yayıldı, onu yakıp kül etti. Aidan kollarıyla onu göğsüne bastırdı ama önemli değildi. Önemli olan tek bir şey vardı, o da Aidan'ın kusursuz dudaklarıydı ve Alexandria'nın ayakları yerden kesildi.

Alexandria benimsin. Asla başkası olamaz. Yalnızca ölümüz Alexandria benimsin. Kelimeler Alexandria'nın zihninde yankılanıyordu, onun kalbinde, ruhunda sonsuza kadar baki kalacak bir iz bırakıyorlardı. Alexandria istemeye istemeye dudaklarını Aidan'ın dudaklarından çekti, yüzünü onun göğsüne gömdü. "Bu oyunu adil oynamıyorsun Aidan," dedi, ağzı Aidan'ın gömleğine dayalı olduğundan söyledikleri duyulmadı.

"Bu bir oyun değil *sevgilim*. Hiçbir zaman oyun değildi." Dudakları, Alexandria'nın nabzındaydı, hızlı hızlı atmasına sebep oluyordu. "Hiçbir zaman da bir oyun olmayacak."

"Seninle ne yapacağım bilmiyorum. Söylediklerinde ciddi misin onu bile bilmiyorum." Alexandria'nın zihnindeki karmaşa oldukça vahimdi. Aidan, onun sıkıntısını hafifletemiyor ve zihnindeki karmaşayı kendi kendine çözmesi için ona zaman vermiyordu.

Aidan'ın istediği bu değildi. Alexandria'nın ona güvenmesi ve onu hem bir sevgili hem de bir dost olarak görmesi gerekiyordu. Aidan'ın bedeninin ve doğasının ısrarcı istekleri, onlara çok az zaman bırakıyordu ama Aidan bunun tadını çıkarmaya kararlıydı. Aidan yavaşça, istemeye isteme-

ye Alexandria'yı saran kollarını gevşetti, böylece ikisine de rahat bir nefes aldırdı.

Alexandria'yı güldürmek için, "Thomas Ivan etkisiz hale getirilip kafasına kurşunu yemeli," dedi. "O çok hızlı para kazanan şımarık çocuğun teki."

Alexandria gözle görülür şekilde gevşedi. "Onun da senin için aynı şeyleri düşünüp düşünmediğini merak ediyorum."

Aidan, "O geniş hayal gücüyle, muhtemelen benim kalbime bir kazık sapladığını canlandırıyordur kafasında," diye homurdandı. "Tüm bu saçmalıkları uydurduğuna göre o adamın aklından zoru var bence. Vampirler ve onların dişi kölelerden oluşan ordusunun olduğu son oyunu almaya fırsatın oldu mu?"

Alexandria duydukları üzerine ona saldırarak, "Pekâlâ, senin aldığın belli," diye belirtti. "Onun oyunlarını içten içe seviyor olmalısın. Tüm oyunlarına sahip olduğuna bahse girerim." Alexandria, gözlerini fal taşı gibi açtı ve yüzüne belli belirsiz, muzip bir gülümseme yayıldı. "Hepsini aldın, değil mi Savage? Sende tüm oyunları var. Sen gizli bir hayransın."

Aidan az kalsın boğuluyordu. "Hayran? Vampirlerle ilgili gerçekleri o adamın gözüne soksan bile göremez o. Geçen gece de olduğu gibi."

Alexandria kaşlarını çattı. "Onun oyunları hayal ürünü Savage. Gerçek değil. Yalnızca hayal gücü. İşte bu sebepten onlar bir çeşit eğlenme biçimi, gerçek değil. Kabul et Aidan, onun oyunlarını sevdiğini itiraf et."

"Böyle bir şeyi kabul edecek değilim Alexandria, böyle bir şey bekleme benden. Ve bir şey daha var. O kendini beğenmiş herifle telefonda konuştuğunda sakın aşırı duygusallaşayım deme." Ellerini göğsünde topladı ve Alexandria'ya tepeden tepeden baktı.

Lioslaith

Alexandria öfkeyle tekrarladı: "Aşırı duygusal mı?" Bu suçlama karşısında çok sinirlenmişti. "Ben hiçbir zaman aşırı duygusallaşmadım." İri gözleriyle Aidan'a tehditkâr bir bakış attı.

"Ah, evet, fazlasıyla duygusallaşıyorsun." Aidan ellerini birbirine kenetleyip somurttu, aptal aptal sırıtırken sesi bir oktav yükseldi. "Ah, Marie, çiçekler öyle güzel ki. Bunları bana Thomas Ivan getirdi." Aidan Alexandria'nın taklidini yaparken gözlerini devirdi.

"Ben öyle bir şey demedim! Üstelik hiçbir zaman öyle davranmıyorum. Başka bazı nedenlerden dolayı, Ivan'ın oyunlarını sevdiğin gerçeğini kendine yediremiyorsun. Pek çok erkek o oyunlarla oynuyor ve onları seviyor, senin bu tavrın bir çeşit maçoluk."

Aidan, "O oyunlar beş para etmez," diye ısrar etti. "Üstüne üstlük, onlarda ne ufak bir gerçeklik payı ne de bir gıdım mantık var. O vampirleri romantikleştiriyor. Bir vampirle tanıştığını görmek çok ilginç olurdu." Bu söylediği üstü kapalı bir tehditten başka bir şey değildi. Bunun düşüncesiyle Aidan keyifle güldü.

Alexandria dehşete kapılmıştı. "Buna cüret dahi edemezsin Aidan! Çok ciddiyim, böyle şeytanca bir şey yapmayı aklından bile geçireyim deme."

Aidan, "Vampir diye bir şey yoktur diyen sen değil miydin?" diye sordu masumane bir edayla, beyaz dişleri apaçık ortadaydı.

Ve o dudakları yok muydu! Alexandria kendini onun dudaklarına bakarken buldu, aklı başından gitti. Aidan'ın gülümsemesi şehvet uyandıran bir hal aldı. Başına gelenlere farklı bir açıdan bakmak için gözlerini kırptı. Aidan sürgüne yollanmalıydı.

Aidan'ın gülümsemesi genişledi, yüzündeki gaddarlık

siliniyordu. Aidan, Alexandria'ya doğru eğildi. "Unutma, senin zihnini okuyabiliyorum *küçüğüm*."

Alexandria'nın mavi bakışları onu şöyle bir süzdü ve göğsünün tam ortasına bir yumruk attı. Sert bir yumruk. "Pekâlâ, kes şunu. Ve kendini bir şey zannetme. Bu tam olarak seni beğendiğim anlamına gelmez."

"Öyle mi?" Aidan şefkatle Alexandria'nın yüzüne dokundu. "Kendinle mücadele etmeye son ver Alexandria. Bunun sana hiçbir faydası olmaz ama kendini daha iyi hissetmeni sağlıyorsa, devam et."

Alexandria, gözlerinde kendisine duyduğu arzuyu görmesine izin vermemeye çalışarak arkasını döndü. "Küstah, primitif maymun," diyerek burun kıvırdı. Kasti olarak telefona gitti. "Sende Thomas'ın numarası olmalı."

Aidan onun arkasından geldi, kolu Alexandria'nın omzuna değdi; kokusu Alexandria'yı sarıp sarmalıyordu. Aidan'ın ırkından herhangi biri onun varlığının bu kanıtını fark eder, onun Alexandria üzerinde bıraktığı kokusundan bu dişinin ona ait olduğunu anlardı. Ancak insanlar asla bunun farkına varmazdı. Bunun düşüncesiyle rahatsız olan Aidan, Thomas Ivan'ın kartvizitini telefonun altında buldu ve onu Alexandria'ya uzattı.

"Ara onu," diyecek cesareti kendinde topladı.

Alexandria başını dik tuttu. O bir insandı ve insan olarak kalacaktı. Karşısındaki yaratık, her ne ise, Alexandria'nın hayatına hükmedemeyecekti. Alexandria, telefonun tuşlarına meydan okurcasına bastı.

Telefonu bizzat Thomas cevapladı. Bu hareket Thomas'ın karakterine aykırıydı. "Thomas? Ben Alexandria Houton," dedi Alexandria duraksayarak, madem Thomas karşısındaydı, söyleyecek bir şeyleri olmalıydı. "Umarım aramak için çok erken değildir."

Lioslaith

"Alexandria! Tanrı'ya şükür! O adamın seni bir zindana filan kapattığını düşünmeye başlamıştım. İyi misin? Gelip seni almamı ister misin?"

Thomas yatakta doğruldu, alnına dökülen saçları geriye itti. Çarşaflar Thomas'ın etrafına öyle sıkı sarılmıştı ki kımıldamak için bile mücadele etmesi gerekti.

"Hayır, hayır, ben iyiyim. Pekâlâ, biraz güçsüzüm hâlâ ve fazlasıyla dinlenmem gerek ama daha iyiyim. Güller için teşekkür ederim. Çok güzeller." Alexandria, Aidan'ın hemen yanı başında her kelimesini dinlediğinin oldukça farkındaydı. Aşırı duygusallaşmaya çalışmak için içinde bir dürtü oluştu. Bu adamın şahsi konuşmalarını dinlemeye hakkı yoktu.

"Seni ziyarete geliyorum Alexandria. Seni görmem gerekiyor." Thomas bunu ısrarla söylemişti, engellenmemeye karalıydı.

Alexandria, "Sanıyorum ki bu sabah birkaç dedektifle görüşmem var," dedi nazikçe azarlayarak.

Alexandria'nın yanında dikilen Aidan huzursuzca kıpırdandı. Aidan'a göre sesi fazlasıyla nazikti. Fazlasıyla seksi. İnsanlar ve kendi ırkı üzerindeki tüm baştan çıkarıcı ve büyüleyici etkisiyle hem de.

Aidan, hemen göze çarpmayan ve sahiplenici bir biçimde bedenini Alexandria'nın kokusunu alabileceği kadar yaklaştırdı. O koku Alexandria'nın tüm varlığını ele geçirdi, akıcı bir sıcaklığın göğüs boşluğuna beklenmedik bir şekilde dolmasına sebep oldu. Alexandria omuzlarını kamburlaştırdı ve telefonun üzerinde durduğu kiraz ağacından, antika konsoldan destek alarak bir adım geriledi.

"Ben çok endişelendim Alexandria. Ve o tuhaf adam. Onu ne kadar iyi tanıyorsun?" Thomas sesini bir suikastçının sesi kadar alçalttı.

Thomas ne kadar sessiz konuşursa konuşsun, Alexandria bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinin oldukça farkındaydı. Kulakları artık o kadar keskindi ki isterse çok uzak mesafelerdeki sesleri bile işitebiliyordu. Aidan'ın işitme kapasitesinin daha da güçlü olması ve bu yeteneğini ondan çok daha iyi kontrol edebilmesi kulağa mantıklı geliyordu. Alexandria'nın beti benzi attı.

"Sen Aidan'ı hiç tanımıyorsun Thomas. Beni de hemen hemen hiç tanımıyorsun. Bir akşam yemeğinde tanıştık ve bu yemek de yarıda kesildi. Benim için iyi bir dost olan biri hakkında lütfen böyle konuşma." Thomas'ın bir imâsı bile Alexandria'yı sinirlendirmişti, ne var ki bu Aidan'ın bilmesini istediği son şeydi.

"Sen çok gençsin Alexandria. Daha önce onun gibi bir adamla muhtemelen hiç karşılaşmadın. İnan bana, o senin boy ölçüşebileceğin bir adam değil. Büyük ihtimalle çok tehlikeli biri."

Alexandria, parmaklarının eklem yerleri beyazlaşana kadar ahizeyi sıkıca tutmaya devam etti. *Ivan ne biliyordu? Ve dolayısıyla nasıl bir tehlikenin içinde olabilirdi?* Alexandria alt dudağını sertçe ısırdı. Eğer birisi gerçeklerden şüphelenirse ve… Aidan'ın kalbinin tam ortasına kazığı saplarsa, Alexandria buna katlanamazdı. Alexandria böyle hissetmek istemeyebilirdi ama ne var ki kendisine engel olamıyordu. Aidan'ı kaybetmenin fikri bile dehşet vericiydi.

Aidan onun yanına geldi ve elini nazikçe kendi elinin arasına aldı. Alexandria'nın zihninde bir köpekbalığıyla Thomas'ın bembeyaz, provası yapılmış gülümsemesinin görüntüsü dans etti. Alexandria gülmeye mecbur kalana kadar Aidan onu o görüntüyle kızdırıp durdu.

"Bunun gülünecek bir yanı yok Alexandria," dedi Thomas öfkeyle. "Bu konu hakkında konuşmak için oraya geliyorum. O adamla o evde kalamazsın."

Alexandria sessizce, "Ben senin için çalışmak istiyo-

Lioslaith

rum Thomas, " diye cevapladı, "benim kişisel hayatımı etkilemeni değil." Alexandria gözlerini kapattı. Bu işi çok istiyordu. Dahası insan olmak, yaşamak, nefes almak ve anlam verebildiği bir dünyada çalışmak istiyordu.

Thomas, "Seni ziyarete geliyorum," dedi kararlı bir şekilde.

Alexandria telefondaki çevir sesi ile kalakaldı, gözlerini Aidan'a dikti, "İtip kakılacak biri gibi mi duruyorum?" diye sordu telefonu sertçe kapatırken. "Alnımda *bana emniyet yağdırın* mı yazıyor?"

"Bir bakayım," dedi Aidan, yanına yaklaşarak. Dudakları Alexandria'nın dudaklarının birkaç santim uzağındaydı. "Hımm. Hiç de değil. Alnında şöyle yazıyor: *Fena halde öpülesi.*"

Alexandria onu göğsünden duvara doğru itti ama Aidan hiç kımıldamadan kaldı. "Beni baştan çıkarmaya çalışma Savage. Bana senin çok tehlikeli bir adam olduğun söylendi ve benim boy ölçüşebileceğim biri değilmişsin, bu da ne demekse artık."

"Ben nasıl tehlikeliymişim peki?" Aidan'ın bedeni sıcaklığıyla, saldırısıyla onu tuzağına çekiyordu. Alexandria onun için yanıp tutuşuyordu. "Ben tehlikeli miyim?" Aidan'ın sesi Alexandria'nın tenine değen ipek gibiydi.

"Eğer şu an yolumdan çekilmezsen, ben..." Alexandria, Aidan'ı kasıklarını tutmuş yerde acılar içinde kıvranırkenki görüntüsünü kafasında canlandırdı. Zihnindeki görüntü köpekbalığı görüntüsü kadar gerçekçiydi.

Aidan, kahkahalar içinde Alexandria'dan uzaklaştı. "Çok kolay sinirleniyorsun Alexandria."

Alexandria kendini beğenmişçe, "Başka bir sinir bozucu huyum daha," dedi.

On Birinci Bölüm

Evle ilgili olarak sinir bozucu bir şey vardı. Thomas bunu tanımlayamıyor, betimlemek için doğru kelimeyi bulamıyordu ama bunu tarif edebilmeyi çok isterdi. Yalnızca evin sahibiyle ilgili bir şey değildi. Evin kendisi, Thomas'ı izleyen dilsiz bir gözcü gibi canlı görünüyordu. Eğer Thomas evin canlı oluşunu, bu sevimsiz duyguyu bilgisayar ekranına yansıtabilse dünyadaki en zengin adamlardan biri olurdu. Aidan'ın tavırlarında yanlış olan bir şeyler vardı ve bunun kaynağına inmek istiyordu.

Ortam çarpıcı derecede güzeldi, evin kendisi mimari açıdan kusursuzdu, ne var ki Thomas bu görünümün derinlerinde korkunç bir varlığın gizlendiğini hissetti. Geniş, oymalı ön kapıya doğru merdivenleri çıkarken, Thomas kendisini her zamanki sabah sisinin o an etkisini kaybetmiş olmasına minnettar bir halde buldu. Yolda park edilmiş halde duran polis arabası bile şaşırtıcı biçimde rahatlatıcı geliyordu. Dedektiflerin kendisini sevmediğini biliyordu ama onların varlıkları Thomas'a Aidan Savage ile yüzleşmek için ihtiyaç duyduğu güven duygusunu veriyordu.

İşin doğrusu, Aidan'dan çok korkuyordu. Onu en çok

Lioslaith

ürküten de Aidan'ın gözleriydi. Savage gözünü bile kırpmayan yırtıcı bir hayvanın endişe verici, tuhaf ve ürkütücü bakışlarına sahipti. O erimiş altından bakışlarda güç ve zekâ vardı, üstelik Thomas zaman zaman o gözlerin kendisine kızıl kıvılcımlar saçtığından ve garip bir enerjiyle parladıklarından emindi. Birkaç yıl önce, oyunlarından biri için, Thomas orman kedilerini - kaplanları, leoparları ve benzer türleri - araştırmıştı. Kedilerin geceleri ne kadar iyi görebildiklerini ve bunun yırtıcı hayvanlar için harika bir adaptasyon olduğunu hatırladı. Onların gün ışığında aralık kalacak şekilde kapanan ama karanlıkta çarpıcı biçimde büyüyen kocaman göz bebekleri vardı. Thomas onların saldırıdan önce ortaya çıkan ölümcül bakışlarını net bir şekilde hatırlıyordu.

Thomas'ın tüyleri ürperdi ve kapının önünde dikilirken yüreğindeki korkuyu içinden atmaya çalıştı. Açıkça görülüyordu ki hayal gücü fazla çalışıyordu. Aidan, geceleri avlanan bir yırtıcı olduğu için değil ama Alexandria Houton'ı 'kendi bölgesi' gibi sahiplendiği için tehlikeliydi ve Thomas Ivan da aynısını yapmaya niyetliydi. Hepsi buydu. Onlar aynı kadın için birbirine rakipti. Kötü niyetli bir şey değildi, fazlası değildi. Thomas her zaman hayal gücünü kontrol altında tutmak konusunda sıkıntı yaşamıştı.

Kapıdaki vitray panellere baktı. Tuhaf semboller ve şekillerle bezeliydiler ve çok güzeldiler. Camı inceledikçe daha çok içine giriyormuş gibi oldu. Kehribarın içindeki yusufçuk gibi içinde sıkışıp kalmıştı. O isim veremediği korkuyu yeniden hissetmeye başladı ve bir an için zorlukla nefes aldı. Bu eve girmek sonsuza kadar kapana kısılmak gibiydi. Kapıdaki bu motif, Thomas'ın dehşete kapılmış bakışlarının önünde hareket etmeye ve değişmeye başladı. Bu motif onu kendi sarmalına çekmek ve onu cehenneme

taşımak istiyordu. Thomas'ın kalbi öyle gürültülü bir şekilde atıyordu ki kulakları acıdı.

Kapı büyüyü bozarak ardına kadar açıldığında, Thomas az kalsın çığlık atıyordu. Aidan ona tepeden bir tavırla bakıyordu. Adam gündelik giysileri içindeydi; rengi atmış bir kot pantolon ve V yaka bir gömlek giymişti. İlk bakışta tuhaf bir şekilde şık, bir o kadar da vahşi ve yabaniydi. Zaman ve mekândan azadeydi, antik zamanlardan kalma mutlak güce sahip bir kabile reisi gibiydi. Gözleri gibi omuzlarına varan altın rengindeki saçlarında bu izlenimi güçlendiriyordu.

"Bay Ivan." Kelimeler kusursuz bir şekilde tonlanmıştı. Thomas'ın kalbine ve ruhuna işliyor, yaşayan ve nefes alan bir şey gibi onu sarıyordu. "Uğrayabilmenizden ve Alexandria'ya moral vereceğinizden ötürü çok memnunum. Eminim ki sizin ziyaretiniz onun keyfini yerine getirecektir. İşi onun için tutmayabileceğinizden dolayı çok endişeliydi."

Savage'ın iri cüssesi girişi kapatıyordu. Sesi tatlı ve sakinleştiriciydi fakat kelimeler iğne gibi deliciydi. Bu durum Savage'ın Thomas'ı, hiçbir tehdit oluşturamayan ve yalnızca bir işveren olarak addettiğinin belirtisiydi.

Thomas en sonunda sesine kavuştu. Bu adamla başa çıkması için ona gereken itici gücü yüreği vererek için için yanan bir öfke ile tutuşmaya başladı. O Thomas Ivan'dı. Kendi şirketine sahipti, zengindi, ünlüydü ve dikkate alınması gereken biriydi. Kapı eşiğinde ağlanıp sızlanacak bir korkak değildi. "Daha uygun şartlar altında tekrar görüşebildiğimize çok memnunum." Thomas kendinden emin bir şekilde üstünlük taslayarak elini uzattı.

Savage onun parmaklarını kavradığı an, Thomas adamın muazzam gücü karşısında irkildi. Thomas sessizce küfrederek elini salladı. Bunun üzerine Aidan gülümsedi. Beyaz dişlerinin ışıltısı. Güçlü. Keskin. O gülümsemede

Lioslaith

mutluluk verici olan hiçbir şey yoktu. O tuhaf, kırpmadığı gözleriyle yırtıcı bir hayvanın gülümsemesi.

"Evime buyurun Bay Ivan," Aidan, Thomas'a yer açmak için geriye doğru çekilerek onu davet etti.

Ve birdenbire o eve girmek Thomas'ın yapmak istediği son şey gibi göründü kendisine. Sırtından aşağıya inen korkunun soğuk ürpertisiyle geriye doğru hamle yaptı. Savage'in dudakları acımasız ve bir o kadar da baştan çıkarıcı bir tebessümle kıvrıldı.

"Konu neydi?" Ses öyle sakin ve huzur vericiydi ki adeta kadife gibiydi, bununla birlikte Thomas'la alay ediyordu.

Dedektifler bir saatten fazla bir süredir oradaydılar ve bu süre zarfında Aidan'ın içindeki şeytan gitgide daha da güçleniyordu. Ağzında filizlenen uzun ve sivri dişler Alexandria ile bir araya gelmek için yalvarıyordu. Alexandria'nın hakikaten bir talibe daha ihtiyacı var mıydı? Aidan, Alexandria Houton'a kur yapanların başına geleceklerden kendilerinin sorumlu olacağına dair bir ilan hazırlamayı düşündü.

Alexandria iki dedektifle birlikte kapıya doğru yürüdü ve Thomas o an korkusunu unuttu. Gözlerini Alexandria'dan alamıyordu; ürkütücü bir güzelliği vardı ve anımsadığından da güzeldi. Polisler bile gözlerini Alexandria'ya dikmiş, büyülenmişlerdi. Thomas nereden çıktığını anlamadığı kıskançlığının sebep olduğu öfkesini bastırdı, duygularının yoğunluğuna şaşırmıştı. Aidan'ın sabit bakışları karşısında Thomas kendi duygularını kontrol altına almaya çalıştı.

Alexandria'nın yüzü Thomas'ı görünce ışıldadı ve Thomas, Savage'a yüzünde zaferini belli eden bir tebessümle sırıttı. Hızla eve girdi, dedektiflerin yanından geçti ve Alexandria'nın iki elini de kendi ellerinin arasına aldı.

Alexandria'nın ellerini Thomas'ın ellerinde görmesiyle Aidan'ın içine derin bir duygu, tehlikeli bir şekilde çöreklendi. Aidan'ın soluğu kesildi. Kalbinin atışları yavaşladı. İçindeki şeytan hareketlendi ve serbest kalmak için kükredi, sivri dişleri ağzının içinde belirdi ve o canavarın kızıl pusu gözlerinde parladı. Thomas'ın Alexandria'yı yanağından öpmek için kadına doğru yaklaşmasıyla, Aidan kontrolünü kaybetmemek için mücadele etti ve gelişigüzel bir şekilde elini sallayarak dönen bir poleni Ivan'a doğru yönlendirebildi. Ivan nefes almasıyla hemen şiddetli bir şekilde hapşırmaya başladı, hapşırdıkça bedeninde meydana gelen kasılmalar tüm bedenine işkence ediyordu.

Alexandria, Ivan'dan uzaklaştı ve sorgulayıcı bir yüz ifadesiyle kaşlarını kaldırdı. Aidan fazlasıyla masumane bakınca, Alexandria da ona ters ters baktı. İki büyülenmiş polis memuruyla başa çıkmak zaten Alexandria için yeterince zor değilmiş gibi. İkisi de sıradışı bir şekilde Alexandria'nın sesinden, gözlerinden, her bir hareketinden büyülenmişe benziyorlardı. Onun için öyle endişeli, ona söyledikleri şeyler konusunda öyle dikkatli ve kaygılıydılar ki Alexandria, Aidan'ın kanını vermesinin yanı sıra bir şekilde çekiciliğini de kendisiyle paylaştığından şüphelendi.

Aidan dedektifleri kapıdan geçirdi, onları kapı dışarı etmemek için kendisini zor zapt ediyordu. Onların Alexandria'nın akıldan çıkmayan güzelliğine verecekleri insani tepkileri önceden tahmin edememişti. Tabii kendi tepkisini de önceden kesinlikle tahmin edememişti. Onların gözlerinin nasıl açıldığını görebiliyor, düşüncelerini okuyabiliyordu ve Aidan bağışlanamaz bir şey yapmadan önce gitmelerini istiyordu.

Aidan'ın zihninde bir kelebeğin kanatlarının dokunuşu gibi bir şey kıpırdandı. *Aidan?* Aidan afallamış bir halde gözünün ucuyla ruh eşine baktı. Alexandria ona surat asıyordu. *Thomas'a karşı bu kadar acımasız olma.*

Lioslaith

Aidan'ın içi neşeyle doldu. Kendi isteğiyle zihnini Aidan'ın zihniyle birleştirmiş ve bir ruh eşi gibi onunla iletişim kurmuştu. Aidan hiçbir pişmanlık duymayarak gülümsedi. *Onun ellerini bırak o zaman.*

Çocuklaşıyorsun. Ben onun ellerini tutmuyorum.

Ve onun seni öpmesine izin verme.

Beni öpmedi zaten Aidan, kes şunu. Ciddiyim.

Aidan elini kaldırdı ve polen bulutu dağıldı. Thomas utana sıkıla, ne olduğunu merak ederek gözlerini kaçırdı. Thomas şimdiye kadar hiç hapşırık krizine girmemişti. Asla. Neden şimdi birdenbire böyle bir şey olmuştu? Bu ev ve o kırpılmayan lanet kehribar gözler yüzünden miydi?

Alexandria seksi dudakları ve davetkâr gamzeleriyle Thomas'a gülümsüyordu. "Lütfen gel otur Thomas. Hastalığım sebebiyle zahmete girdiğiniz için üzgünüm." Alexandria'nın sesi Thomas'ın tenine fısıldıyordu; arzu oklarının kendisini delip geçtiğini hissetti. Alexandria'nın üzerindekiler adeta yırtık pırtıktı; rengi solmuş bir kot pantolon ve inci düğmeli bir hırka. Ayakları da çıplaktı. Yine de inanılmaz derecede seksi görünüyordu. Thomas her zaman zevk sahibi, özel tasarım giysiler giyen kadınları tercih ederdi, ne var ki bakışlarını Alexandria'nın el değmemiş güzelliğinden alamıyordu.

Kâhya üzerinde sıcak kruvasanların, kremalı pastaların ve gümüş çay takımının olduğu bir tepsiyle içeri girdi. Beklenmedik bir şekilde, Thomas'a gülümsedi ve sıcak bir karşılama olarak, "Bay Ivan, getirdiğiniz çiçekler kesinlikle evimize neşe kattı," dedi.

Thomas halinden memnun koltuğa yerleşti. Kâhyanın dostluğunu kazanıyordu. Kendisini çekici hissederek başını hafifçe salladı ve kadına hafifçe tebessüm etti.

Aidan, Alexandria'yı ince kolundan yakaladı ve onu Thomas'ın karşısındaki yüksek arkalıklı bir sandalyeye

kararlı bir şekilde yönlendirdi. Alexandria'yı oturttuktan sonra sandalyenin arkasında kaldı, elleri onun omzundaydı. "Alexandria dinlenmeli Bay Ivan. Hâlâ biraz halsiz. Dedektiflerle yapılan görüşme tahmin ettiğimizden daha uzun sürdü ve Alexandria'nın pek takatı kalmadı." Bu, Alexandria bu denli hassasken polislerle konuşmaya zorlayanın Thomas Ivan olduğuna dair bir hatırlatmaydı.

"Evet, elbette. Uzun kalmayacağım. Yalnızca Alexandria'nın iyi olduğunu görmek ve iş şartlarımız hakkında konuşmak istedim." Thomas, Marie'nin kendisine uzattığı bir fincan kahveyi kabul etti, ardından da gözlerini Alexandria'nın sandalyesinin arkasında koruyucu bir edayla dikilen adama yöneltti. "Bu projeden olan beklentilerim hesaba katıldığında, Alexandria üstün yeteneği ile kesinlikle projede yer almalı. Olay örgüsü özgün ve korkutucu, rolleri bizim için seslendirmeye hevesli oyuncularımız var. Bugünün piyasasında rakipsiz bir ürün yaratmayı hedefliyoruz. Her şey yerinde ama benim kusursuz bir sanat çalışmasına ihtiyacım var."

Alexandria, omuzlarındaki ellerin varlığına şiddetli bir şekilde vardı. "Bu çok heyecan verici Thomas!" Aidan'ın başparmağı usul usul, baştan çıkarıcı bir şekilde Alexandria'nın köprücük kemiğini okşuyordu.

Aidan muzipçe, *O aşırı duygusal sesini kullanıyorsun*, diyerek Alexandria'nın dikkatini çekti, sesi başparmağının dokunuşu gibi zihnini hafif hafif okşuyordu. Bu hareket Alexandria'nın içini eritiyordu. "Yani Alexandria'nın sanatsal çalışmalarına ihtiyacın var."

Sen kendi işine bak. Ben kasti olarak biraz kur yapıyorum. Meseleyi duydun, öyle değil mi? Aslına bakarsan, sen bu kur meselesinin kitabını yazarsın.

Bu saçmalıklarla uğraşmayacağız. Aidan zihninde fısıldadı, kahkahası sessiz ve davetkârdı.

Lioslaith

Alexandria, Aidan'ın yüzüne kısa bir bakış attı. Yüzü maske gibiydi, altından gözleri hâlâ Thomas'ın üzerindeydi. Ne var ki Alexandria aralarında öyle yoğun bir yakınlık hissediyordu ki sanki sevişmişlerdi. Alexandria'nın onun için hissettikleri güçlüydü ve her konuştuklarında, her kan değişimlerinde ve zihinleriyle her bağlantı kurduklarında hissettikleri daha da güçleniyordu. Bunun farkına varmasıyla, Alexandria'nın içini şiddetli ve kötü bir korku kapladı.

Nefes al küçüğüm. Nefes almayı hep unutuyorsun. Aidan'ın sesi alaycı bir şekilde erkeksi çıkmıştı.

Alexandria bu alaya kulak asmamayı tercih etti, bunu aldırmak yerine Thomas'a adamın başını yukarı kaldırmasına sebep olan, bedenini arzu ve isteklerle geren güçlü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Thomas, Aidan'ın Alexandria'nın sandalyesinin arkasında bir çeşit Yunan tanrısı ve Alexandria ona aitmiş gibi elleri kadının omuzlarındayken dikiliyor olduğunun farkındaydı. Ivan'ın yüzünden bir kere bile çekmediği ölümcül bakışları tam anlamıyla sinir bozucuydu. Thomas, Aidan'ın onun şehvetli duygularını ve her bir niyetini okuyabildiği hissine kapıldı. Kendisini sakinleştirmek için kahvesinden bir yudum aldı.

Thomas, tatlı bir sesle, "Belki de kahvaltı için dışarı çıkabiliriz Alexandria," diye teklif etti, tüm sahiplik duygularına meydan okuyordu. "Ayrıntıları konuşuruz."

Altından bakışlar tereddüt etmedi. "Alexandria şu sıralar evden ayrılamaz. Doktorlar onun dinlenme saatlerini kesin bir şekilde belirlediler, değil mi Alexandria? Alexandria, senin ihtiyacın olan işi yapıp yapamayacağı konusunda bir karara varırken belki bu durum da dikkate alınmalı." Aidan'ın sesi aynı geliyordu - sakin, kibar, yüzünde neredeyse boş bir ifadeyle, sanki bunların hiçbiri ona bir

anlam ifade etmiyormuş ve Thomas hiçbir şekilde tehdit oluşturmuyormuş gibi.

Ne var ki Alexandria, bu sözler karşısında kaskatı kesildi. Eğer Savage'ın elleri omuzlarını sıkmasa ve kımıldamasına engel olmasaydı, Alexandria onun sözünü keserdi.

Thomas ikisinin arasında yükselen gerilime memnuniyetle dikkat kesildi. Alexandria ve Aidan arasındaki uyum ve enerji çok belirgindi. Thomas, bunun kendisiyle Alexandria arasındaki ilişkiyi tehdit ettiğini bildiği için bundan nefret etti. Neyse ki Alexandria, bu kimyadan memnun değildi ve işte bu iyiye işaretti. Thomas o doğal, çekici gülümsemesiyle güldü ve arkasına yaslandı.

"Saatler konusundaki kısıtlamalar nasıl olursa olsun o iş Alexandria'nın. Sözleşme yanımda ve her türlü ücreti karşılamaya hazırım." Thomas, beni dikkate al Savage, diye düşündü. Beni kolayca bir kenara itebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun.

Köpekbalığı saldırısı! Dikkat et sevgilim, sana doğru yüzüyor. Aidan, Alexandria ile aralarındaki gerilimi kasıtlı olarak hafifletti.

Alexandria, Aidan'a tekrar bir göz attı ve onun sakin maskesini gördü. O altından gözler Thomas'ın yüzünden hiç uzaklaşmadı, ne var ki zihninde Aidan'ın sessiz kahkahasının yankılarını duyabiliyordu. Kızgınlığına rağmen Alexandria onunla birlikte gülmek istedi.

En tatlı sesiyle, "Bunu duyduğuma sevindim Thomas," diye cevap verdi Alexandria, Aidan'dan öç almak için onu bile bile sinir etmeye çalışıyordu. "Doktorlar çok dikkatli davranıyor ve küçük kardeşimin sorumluluğu da bende olduğu için, sağlığıma çok dikkat etmek gerekiyor."

Thomas, Alexandria'ya doğru yönelerek, "Onların talimatlarını harfi harfine yerine getir," diye yanıtladı. "Bu olayın bir daha tekrarlanmasını istemiyorum. Beni çok

Lioslaith

korkuttu." Thomas bu durumu kişiselleştiriyordu, elini onun dizine götürdü.

Her nedense Thomas'ın dokunuşu Alexandria'yı tiksindirdi. Thomas'ın öteki elinde duran kahve fincanı birden kaydı, sıcak sıvı eline ve bileğine döküldü. Kolunu kremalı pastadan çekmeye çalıştığı esnada çığlık atarak fincanı tepsiye fırlattı. Tertemiz gömleğinin kolu yapış yapış olmuştu.

"Ah, Thomas!" Alexandria adama yardım etmek için ayağa kalkmaya çalıştı ama Aidan'ın eli kadını olduğu yerde tuttu. *Sen yaptın bunu, biliyorum. Seni Neanderthal! Sakın bir an olsun masum rolü yapma bana, çünkü işe yaramaz. Adamı inadına inadına utandırıyorsun.*

O lanet ellerini kendine saklayabilir. Alexandria'nın öfkesi karşısında Aidan sakindi ve yaptığı şeyden dolayı kesinlikle pişman değildi.

Canın ne zaman isterse dokunuyorsun bana. Senin için durumun daha mı farklı! Thomas'ı kızdırmaktan vazgeç. Ben bu işi istiyorum.

Bu sersem sana öyle bir âşık olmuş ki istesen amuda kalkar. O işin bir yere gittiği yok.

Kimse bana aşktan bahsetmesin. Alexandria yeterince sert bir karşılık düşünemedi. Aidan yaptığı hiçbir şeyden dolayı pişmanlık duymuyordu. Hiddetlenen öfkesinin yanı sıra, Aidan'ın siyah kadifeden sesinde belirgin olan keyif tınısını da duyabiliyordu.

"Affedersin Alexandria." Thomas yerin dibine girmişti. Tek sebebi Thomas'ın her hareketini izleyen ve sadece bekleyen o lanet kehribar gözlerdi. O yırtıcının bakışlarının üzerinde olması tüyler ürpertici ve rahatsız ediciydi. Thomas kendisini bir kurdun avı gibi hissediyordu. Fakat ardından kendi hayal gücüne lanet etti. Kadının sandalyesinin arkasında dikilen adamı görmezden gelmeye çalışarak en hoş gülümsemesiyle Alexandria'ya baktı. Aidan'ın yüzünde miskin bir ifade vardı ama Thomas oyuna gelmedi. Bu adam her kimse, dikkate alınacak bir güçtü. Alexandria üzerinde hak iddia etmişti ve açık açık Thomas'a uzak durmasını söylüyordu.

"Endişelenmene gerek yok Thomas. Tepsi çok yakındı. Her halükarda, olan senin takım elbisene olacaktı, bana değil."

Alexandria'nın sesi öyle sakinleştirici ve dingindi ki Thomas'ı sarıp sarmalıyor, rahatlatıyordu.

"Alexandria yorgun Bay Ivan. Onun şimdi dinlenmesi konusunda ısrar etmek zorundayım." Aidan'ın altından bakışları sinir bozucuydu. "Onu zindanımda esir olarak tutmadığımı kendi gözlerinizle gördüğünüze göre tatmin olduğunuza inanıyorum." Aidan duraksadı. "Ve ileride Bay Ivan, benim hakkımda bir şeyler öğrenmek istediğiniz zaman, sizi temin ederim ki özel dedektif sizin için para kaybı olur. Ben sorularınızı zevkle cevaplarım." Aidan'ın gülümsemesi dostaneydi fakat güçlü beyaz dişleri Thomas'a bir kurt tarafından sinsi sinsi izleniyormuş izlenimi veriyordu. O altından, sinir bozucu gözlerde kesinlikle hiçbir sıcaklık yoktu.

Thomas ayağa kalktı, içinde anafor olmuş korkudan ve küçük düşürülmekten nefret etti. Ne var ki sabırlı davranabilirdi. Alexandria onunla çalışıyor olacaktı. Yalnız olacaklardı ve Aidan Savage'ın bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

"Alexandria için duyduğum endişenin size rahatsızlık vermesinden dolayı üzgünüm. Onun sağlığı konusunda çok kaygılıydım."

Alexandria omuzlarındaki Aidan'ın ellerine aldırmadan, Thomas ile birlikte ayağa kalktı. "Anlıyoruz. Bununla birlikte, seni temin ederim ki Aidan iyi bir adam ve bana

Lioslaith

ya da Joshua'ya asla bir zararı dokunmaz. Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok."

Thomas, Alexandria'nın başının üzerinden dosdoğru Aidan'a baktı. "Ah, bu konuda yanılmadığına eminim." Thomas bu alçağı tanımıştı, ne var ki Alexandria Savage'ın nasıl bir adam olduğunu anlayamayacak kadar saftı. Aidan'ın geçmişinde bir-iki cinayet olmalıydı. Thomas hepsini bulmaya niyetliydi. Thomas adama küstahça ve kasıtlı bir şekilde gözdağı vermek için inadına gülümsedi. "Bay Savage ve ben birbirimizi çok iyi anlıyoruz Alex. Seni daha sonra ararım."

Alexandria adamı kapıya kadar takip etti. Ön verandada durmasıyla Thomas, Alexandria'nın yanağına dokunmak için elini kaldırdı. Bir an için Thomas'ın kalbi duracak gibi oldu ve nefesi boğazında kaldı. Hiçbir kadın onu Alexandria'nın etkilediği kadar etkilememişti. Kadının yüzünü kavramak için uzanmasıyla, Thomas öfkeli bir vızıldama duydu ve kocaman bir arı kümesi bir anda onu bombardımana tuttu. Thomas küfür ede ede ısrarcı böcekleri beceriksizce savurarak geri sıçradı. Sol ayağının kıvrılmasıyla bileği burkuldu ve az kalsın düşüyordu.

Alexandria dehşet içinde eliyle ağzını kapadı. *Aidan buna bir son ver hemen!*

Beni neyle suçladığını anlayamıyorum. Yüzünde masum bir ifadeyle Aidan salondan geldi. Sesi umursamaz ve sakindi ama dürüst geliyordu.

Thomas yola, arabasının sağladığı emniyete kaçtı. O adama, o eve ve başına gelen tüm garip şeylere lanet olsun! Savage onu sonsuza kadar hep böyle kovmayacaktı! Sığındığı arabasından, Alexandria'nın Aidan'ın varlığıyla bir şekilde sıkıntı içinde olduğunu görmekten memnun olarak kadına el salladı. Arıların kendisini sokmasına izin

vermiş olmayı diledi; Alexandria, Thomas yeniden sağlığına kavuşana kadar onunla ilgilenmek konusunda ısrarcı olabilirdi.

* * *

Alexandria gerektiğinden fazla güç kullanarak kapıyı kapattı. "Sen dünyadaki en sinir bozucu adamsın," diye suçladı Aidan'ı.

Aidan tek kaşını kaldırdı. "Benim daha rahatsız edici olan ama daha çekici özelliklerimden biri." Yüzünde yavaş yavaş beliren seksi gülümsemesi alaycıydı.

Alexandria, o gülümsemenin içinde yarattığı akıcı sıcaklıktan dolayı kendinden geçerek söyleyeceklerini az kalsın unutuyordu. Omuzlarını doğrultarak ve bu şartlar altında elinden gelebildiği kadar öfkelenerek hemen kendisini topladı. "Senin hiçbir şeyin çekici değil. Bu çok..." Alexandria doğru kelimeyi ararken kelime dağarcığı onu sınıfta bıraktı, cümlesini tamamlayamadı. Hiç kimse Aidan'ın gülümsemesine sahip olmamalıydı.

Aidan ona yardımcı olmak için, "Zekice?" diye hatırlattı.

"Akla duyarsız geliyor. Çocuksu. Thomas buraya her geldiğinde bu şekilde mi davranacaksın?"

Alexandria'nın elleri dar kalçalarındaydı, mavi gözleri kıvılcımlar saçıyordu. Aidan onu öpmek istedi. Altından gözleri ısındı ve Aidan'ın bakışları onun dudaklarına kaydı. Alexandria'nın bedeni hemen bu karanlık, baştan çıkarıcı bakışa tepki verdi. Alexandria hızla kendisini geri çekti, kendini korumak için elleri havadaydı. "Buna cüret edeyim deme akıl hastanesi kaçkını."

"Neye cüret etmeyeyim?" Aidan'ın sesi nazik, büyüleyici, karşı konulmazdı.

Ljoslajth

Alexandria, bu sesin dokunuşunu tenini okşayan parmaklar gibi hissedebiliyordu. Bununla acı çekti, sırıtıkları oldu. "Odanın öteki tarafında benim uzağımda dur. Ciddiyim Aidan. Sen cinayet sebebisin. Seni hapse atmalı."

"Ama ben hiçbir şey yapmadım." Aidan gülümsedi ve yavaş yavaş Alexandria'ya doğru ilerledi. "Fakat..."

"Marie!" Alexandria, panik halinde elinden geldiğince yüksek sesle bağırdı.

Kâhyanın aceleyle içeri girmesiyle Aidan kahkahalara boğuldu. *Küçük korkak, hâlâ kaçabiliyorken kaç.* Aralarında odanın yarısı kadar boşluk olsa da Marie ikisinin tam ortasındaydı. Alexandria, Aidan'ın parmaklarının temasını tenin-de, yüzünde, boynunda hissetti. Aidan'ın kuş tüyü kadar hafif parmakları, Alexandria'nın göğüslerinin arasından daha aşağılara iniyordu.

Marie, "Ne oldu Alexandria?" diye sordu, elleri kalçalarında ateş püsküren gözlerle Aidan'a bakıyordu.

Aidan ortamı yatıştırmak için elini kaldırdı, gülüyordu. "Ben masumum. Onun konuğuna gerçek bir beyefendi gibi davrandım."

Alexandria, "Aidan, Thomas'ın kahvesini döktü, onu hapşırttı ve onun üzerine çırpılmış krema bulaştırdı. Ah, bir de onu bir arıyla kovaladı," diye anlatarak Aidan'ı suçladı. Marie ciddi bir ifade takınmak için çabalarken, Alexandria son noktayı koydu: "Ve Aidan çiçeklerimi solduracaktı."

"Aidan!" Marie onu ciddi ciddi payladı, ne var ki bakışlarında keyif vardı.

Aidan başını arkaya atmış gülüyor, gözleri ışıldıyordu; yüzü yaramaz bir çocuğa ait gibiydi. İki kadın da Aidan'ın yüzyıllardır ilk defa hissettiği katıksız neşeye ve keyfe karşı koyamadı. Aidan'ı bu halde görünce Marie mutluluktan ağlamak istedi. Aidan'ın bu hali Alexandria için de afrodizyaktı, ona çok yüklendiğini hissetti.

"Alexandria yalan söylüyor. Kahvesini Ivan döktü ve kolunu kremalı pastaya daldırdı. Ben onun yakınında bile değildim. Ve muhtemelen arının da geleceği varmış. Bir böceğin o adama olan ilgisinden ben nasıl sorumlu tutulabilirim ki?" Aidan gözlerini kocaman açmış masum masum bakıyordu. "Çiçeklere gelince, onlara ters bakıyordum çünkü Alexandria onlara çok aptalca davranıyordu."

"Aptalca?" Alexandria tekrarladı. "Ben sana aptalı gösteririm, seni vahşi canavar." Alexandria ona doğru bir adım attı ama Marie elini kaldırdı.

"Derhal, derhal buna bir son verin. Joshua uyandı ve onun ikinizi kavga ederken görmesini istemeyiz."

Alexandria, Aidan'a dik dik bakarken, "Joshua'nın kahramanının hamurunda bir bozukluk olduğunu öğrenmesini istemeyiz," dedi.

Bunun üzerine Aidan, ağır adımlarla Marie'nin yanından sessizce süzülerek geçti ve Alexandria'nın kalbinin beklenti içerisinde çılgınca atmasına sebep olarak ilerledi. Aidan'ın kusursuz dudakları muzip bir tebessümle kıvrılmıştı. Alexandria telaş içinde geri çekildi, tökezledi ve Aidan ona uzanıp yakalamasaydı düşecekti.

"Kaçıyor muydun küçük korkak?" Aidan nazikçe, şaka yollu fısıldadı. Alexandria'yı kollarının sıcaklığına çekti.

Marie, genç kadını kaderine terk ederek odadan ayrıldı, çıkarken eliyle ağzını kapatmış gülümsüyordu.

"Aidan." Alexandria'nın sesinde bir sızı vardı. Sesi böyle çıksın istememişti. Bu, Aidan'ın bedeni ona çok yakın olduğu için, onun bedeninin sıcaklığı Alexandria'yı sarıp sarmaladığı içindi. Aidan'ın dudakları birkaç santim uzağındaydı, kalpleri aynı çaresiz ritimle uyum halinde atıyordu.

Aidan'ın başparmağı Alexandria'nın alt dudağına hafif bir dokunuşla, onun ruhuna isabet eden alevler yollayarak

Lioslaith

temas etti. Aidan'ın altından gözleri onun gözlerini alıkoydu. Aidan'ın dudakları soğukkanlı bir açlıkla dudaklarını buldu, usul usul o dudakların tadını çıkararak, keşfederek, kandırarak... Aidan'ın elleri Alexandria'nın kalçalarına kaydı, parmakları kasıldı ve kadının yumuşacık tenini kendi arzulu bedenine yasladı.

Alexandria direniyor gibiydi, sanki hâlâ hayatta kalmak için mücadele ediyordu. Aralarındaki bağ yakınlıklarıyla, her bir kan değişimiyle, aralarındaki güçlü kimya ile daha da güçleniyordu. Alexandria'nın zihni çoktan onun zihninin içindeydi; ruhu Aidan'a uzanıyordu. Alexandria'nın kalbi dahi yumuşuyor, daha istekli bir hale geliyordu. Bedeni Aidan'ın bedeni için haykırıyordu. Bir tek kafası, o kadar inatçıydı ki ruh eşi olmasıyla sahip olduğu hakları sahip çıkmasına engel oluyordu.

Aidan'ın dudakları onun dudakları üzerinde gezindi, öpücüğü derinleşti ve itirazlarını bir ateş dalgasıyla ezip geçti. Alexandria'yı daha da derinlere, şehvet dolu, ikisinin kana duydukları ihtiyaçla birbirini tamamlayan bir dünyanın, gecenin dünyasının derinliklerine çekti.

"Kutsal makarna aşkına!" Joshua'nın sesi aynı anda hem şaşkınlık hem de tiksinti doluydu. "Bu iğrenç şeyi seviyor musun Aidan?"

Alexandria kendisini Aidan'ın kollarından kurtardı ve çaresizce nefes almaya çalışarak ağzını sildi.

Aidan çocuğun sarı buklelerini karıştırdı. "Evet Joshua, bu şeyi seviyorum ama yalnızca ablanla yapınca. Alexandria çok özel biri, anladın mı? Alexandria gibi biri yalnızca birkaç yüzyılda bir dünyaya gelir."

Joshua, ablasına yüzünde şüpheli bir sırıtışla bakıyordu. Gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. "Alexandria da o işi sevmiş gibi görünüyor."

"Hiç de sevmedim." Alexandria son derece kararlı bir

şekilde inkâr etmişti. "Aidan Savage ahmağın teki Joshua. Koca bir ahmak."

Joshua'nın yüzündeki sırıtış genişledi. "Alexandria o işi sevdi," diye belirtti. "Oldukça iyi öpüyor olmalısın Aidan. Benim dışımda kimsenin onu öpmesine izin vermez." Alexandria onu öpsün diye Joshua başını kaldırdı, Alexandria öpmek için eğildiğinde ise küçük kollarını ablasının boynuna doladı. "Ben ve Aidan dışında kimse seni bizden daha iyi öpemez."

Aidan, "Olması gereken de bu zaten," dedi kendini beğenmiş bir edayla. "Bay Ivan, Alexandria'yı çizimlerini yapması için işe almışken artık daha tedbirli olmamız gerekecek. Thomas'da öyle bir bakış var ki onun Alexandria'yı öpmek istediği konusunda iddiaya girerim."

"Merak etme Aidan. Ben ona izin vermem," dedi Joshua kendinden emin biçimde. "Eğer Alexandria o adamın yanında çalışmak için giderse, onları her yerde takip ederim ve onun Alexandria'dan uzak durmasını sağlarım."

"İşte böyle Josh!" Aidan'ın sesindeki onayla küçük çocuğun yüzü gururla parladı.

Alexandria, "İnanamıyorum," diye lafa girdi, "bu konuşmayı altı yaşındaki bir çocukla yapıyor olduğuna inanamıyorum." Alexandria küçük kardeşine sıkı sıkı sarıldı ve özlediği sıcaklığa döndü. Joshua çok uzun zamandır Alexandria'nın yanında değildi. Ne var ki yine de ablasıyla tartışamayacak kadar uzun süre geçmemişti.

"Ben yedi yaşıma girmek üzereyim."

"Böyle şeylerden bahsetmek için yine de uygun bir yaş değil."

Joshua, Aidan'a sırıttı. "Merak etme. Ne diyeceğini bilemediği ve çenemi kapamamı istediği zamanlarda hep böyle der."

Aidan eğildi ve tek eliyle çocuğu omzuna kaldırdı.

Lioslaith

"Böyle diyor çünkü o da benim öpücüklerimi sevdi ve biraz bocaladı. Bu seferlik onu affetmek zorundayız."

"Ah, nasıl olacağını görüyorum." Alexandria ikisine de düşmanca bir bakış attı ama ne kadar gaddar görünmeye çalışırsa çalışsın gamzesi yüzünde beliriverdi. "Siz beyler bana karşı birlik olmaya karar vermişsiniz."

Aidan ve Joshua birbirine baktı ve gülüşmeye başladı. Aynı anda, "Evet," dediler.

Alexandria yüreğinin altüst olduğunu hissetti. Şimdiye kadar Joshua ile ilgilenen bir tek kendisi olmuştu. Joshua başka kimseye güvenmemişti. Aidan'ın ona duyduğu bu ilgi karşısında mutlu olmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Aidan bu nezaketiyle onun kalbini fethediyordu. Joshua, Alexandria'nın tüm dünyasıydı. Aidan'ın çocuğa karşı samimi bir şekilde beslediği bu sevgiyi, ikisinin gerçek bir uyum halinde olduklarını görebiliyordu. Ve ikisini bir arada görmesiyle Alexandria'nın gözleri doldu.

"Hadi gel koca adam, sana kahvaltı hazırlamamız gerekiyor. Bay Ivan yiyeceklerini giysileriyle yiyerek gitti, adam öyle sakardı ki. Onu görmeliydin," diye anlatmaya başladı Aidan.

Joshua kıkır kıkır güldü. "Yediklerini mi döktü?"

Aidan mutfağa doğru kolayca süzüldü, sanki Joshua'nın fazladan eklenen ağırlığının hiçbir önemi yoktu. "O tam bir budala. Kabul etmeyecek olsa da Alexandria bile gülmemek için kendisini zor tuttu." Alexandria'nın, söylediği her kelimeyi duyabileceğinden pekâlâ emin olarak, "Bay Ivan'dan hoşlanıyormuş gibi davranıyor," diye fısıldadı.

Alexandria onları takip etti, Aidan'ın bacağına bir tekme isteyip istemediğinden ya da ağırbaşlı davranıp Aidan'a kulak asmıyormuş gibi yapmada pek emin değildi. Bu zor bir seçimdi.

Zihnini okuyabiliyorum. Aidan'ın sesi Alexandria'nın zihninde adeta fiziksel bir temas gibiydi.

Alexandria'nın gözleri Aidan'a ateş püskürüyordu. Alexandria yakaladığı ilk fırsatta ona bir tekme atacaktı. Aidan onu nasıl etkilediğini çok iyi biliyordu, aşağılık herif. *Asırlık şapkın. Av köpeği. Domuz.* Bir tekme yemeyi hak ediyordu. Hem de sert bir tekme.

Joshua, "Ben yemeğimi hiç dökmem Aidan," dedi, sanki bir sırrını söylermiş gibi ciddi. "En azından artık dökmüyorum. Bebekken döküyordum."

"Ablaların erkek kardeşleri üzerindeki etki ile yetişkin erkekler üzerindeki etkisi aynı değil. İnan bana, Alexandria yemeğimi dökmeme sebep olabilir."

Joshua sarı buklelerini salladı. "Öyle bir şey asla olmaz Aidan."

"Bu doğru Joshua. Kabul etmek istemiyorum ama bunu kesinlikle yapabilir. Kadınların erkekler üzerindeki etkisi korkutucu, öyle değil mi?"

"Neden? Alexandria sadece bir kız işte." Joshua burnunu ovuşturdu ve kız kardeşine sırıttı. "Her zaman bize ne yapacağımızı söylüyor."

"Hemen şimdi, kahvaltını et ve okul için hazırlan... diyecektim." Alexandria gülmemek için kendini zor tuttu. Joshua kendi iyiliği için büyümüş de küçülmüş gibiydi. "Seninle okula kadar yürürüm."

Aidan yavaşça döndü ve altından sabit bakışlarını Alexandria'ya dikti. Alexandria onu görmezden geldi, kendisinin dışarı çıkmasına karşı olduğunun pekâlâ farkındaydı. Alexandria hakkını savunmaya kararlıydı. Aidan yüzünden bütün hayatını değiştirecek değildi. Yapabileceği ve yapamayacağı şeyler konusunda Aidan'ın kendisini ikna etmesine her göz yumduğunda, Alexandria onun dünyasına doğru daha çok çekiliyordu.

Alexandria kararlı bir şekilde vurguladı: "Ben gidiyorum."

Lioslaith

Aidan, Joshua'yı omzundan indirirken, "Sen öyle san," dedi kibarca. Çocuğun ipeksi buklelerini elleriyle dağıttı. "Birinin seninle ilgilenmesi lazım. Sen istesen de istemesen de Joshua ve ben sana göz kulak olmak konusunda kararlıyız."

Joshua masum ve çocuksu bir edayla Alexandria'ya gülümsedi, olan bitenden habersizdi. "Çünkü sen hastasın Alex. Ben hasta olduğumda sen nasıl benimle ilgileniyorsan öyle işte." Joshua yüksek arkalıklı, meşeden bir sandalyeye kuruldu. "Bir keresinde, ben çok ama çok hastaydım ve Alexandria benim yanımdan hiç ayrılmadı, uyumadı bile. Bunu hatırlıyorum Alex."

Joshua'nın omzuna şefkatle dokunmak için uzandığında, "Zatürre olmuştun," diye doğruladı sessizce.

Alexandria'nın yüzü öyle sevecendi ki Aidan kendisini onun kollarına atmamak için arkasını döndü. Alexandria insan olarak kalmak için çaba harcıyordu ve Aidan bunun için onu suçlayamazdı. Onun tüm dünyası altüst olmuştu. Aidan'ı kurmaca bir yaratık, efsanevi, ürkütücü bir vampir olarak gören birisi için, Alexandria oldukça iyi gidiyordu.

"Marie bu sabah krep yaptı," dedi Joshua. "Senin en sevdiğin şey olduğu için Marie'ye krep yapmasını ben söyledim. Hatta kreplerle komik suratlar yaptı."

Bu adeta fiziksel bir darbeydi, karnına inen bir yumruk gibi. Alexandria'nın rengi attı ve birdenbire kendisini lekesiz mutfak zeminini incelerken buldu. Her şey ona hayatta kalmak için ödediği korkunç bedeli hatırlatıyordu. Her şeyi eski haline döndürmenin bir yolu olmak zorundaydı. Eğer bir vampir ya da bir... bir Kapatyalı onu bu hale dönüştürebildiyse, o zaman modern tıbbın da bir panzehiri olmalıydı. Alexandria bunu gizli gizli araştıracaktı, Marie ve Stefan'ın ve kesinlikle Aidan'ın da yardımı olmadan Joshua ile tek başına ilgilenebilmek için bir yol bulacaktı.

Alexandria, Aidan'ın altından gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti; onun kendisini dikkatli bir şekilde izlediğini biliyor. Aidan'ın zihninin kendisinin zihnine uzandığında tam o anı anlayabiliyordu. Alexandria kasti olarak buna direndi, özgürlüğünü kazanmak istiyordu.

Aidan'ın kahkahası tatlı ve alaycıydı. "Joshua'yı okula götürürken ayakkabılarını giyecek misin yoksa ona yalın ayak mı eşlik etmeyi planlıyorsun?" diye sordu tatlı tatlı, Alexandria'nın meydan okuması karşısında kayıtsızdı.

"Bence senin gelmene gerek yok Aidan. Joshua'yı tek başıma okula götürebilirim."

Aidan uzandı ve Alexandria'nın saçına dokundu. "Doğru *küçüğüm* ama mesele bu değil. Okulu aceleyle incelemek zorundaydım ve Stefan orayı benim için kontrol ederken, kendi değerlendirmem için pek bir zamanım olmadı. Şimdi gelirsem bu iyi bir fırsat olacaktır."

"Sen bana bekçilik yapıyorsun." Alexandria bu durumu suçlamaya çevirdi.

Aidan miskin miskin omuz silkti. İnkâr etmek için hiçbir sebep görmüyordu. "O da var, tabii."

Alexandria ona öfkeli bir bakış attı. Ansızın gözleri yaşlarla doldu ve bu yalnızca onun daha da öfkelenmesine sebep oldu. "Benim bir bekçiye ihtiyacım yok."

"Onu ben daha iyi bilirim."

Alexandria kardeşini kolundan yakaladı. "Joshua acele et ve kahvaltını bitir, sonra da dişlerini fırçala. Aidan ve ben konuşacağız. Çıkmak için hazır olduğunda salona gel."

Joshua, "Tamam Alex," diye cevap verdi.

Küçük parmakları, Aidan'ın güçlü bileğinin neredeyse yarısını bile kavrayamamışken, Alexandria adamı mutfaktan dışarı çıkardı. "Beni esir olarak tutamazsın Aidan. Beni güvende tutmak için bana bekçilik etmediğini biliyorum. Dışarıda bana zarar verecek olan ne? Bana vampirlerin şa-

Lioslaith

fak söktükten sonra dışarıda olamayacağını söyleyen sensin. Joshua ile tek başıma gidebilirim."

"Ne ile karşı karşıya olduğun konusunda hiçbir fikrin yok. Sabahın erken ışıkları bile gözlerini incitir ve güneş tenini yakacaktır. Özel olarak karartılmış gözlükler takmalısın ve güneşe yavaş yavaş adapte olmalısın. Senin ruh eşin olarak, senin sağlığından ve güvenliğinden ben sorumluyum. Seni daima korumalıyım, hatta kendinden bile. Eğer Joshua'ya okul yolunda eşlik etmek istiyorsan, o zaman ben de geleceğim."

"Döneceğimden emin olmak istiyorsun. Bizimle gelmek istemenin Joshua'nın okuluyla ya da benim güvenliğimle hiçbir alakası yok. Joshua'yı alıp en yakın havaalanına kaçacağımı düşünüyorsun. Biraz aklım olsa yapardım. Sen burada kal Aidan ve kardeşimle ilgilenmeme izin ver. Ben bunu yıllardır yapıyorum." Alexandria'nın mavi gözleri, azim ve meydan okuma ile Aidan'a ateş püskürüyordu.

Aidan, erkeksi ve keyifli olduğunu belli eden bir tebessümün ifadesini yumuşatmasına izin verdi. "Ve çok iyi bir iş çıkarmışsın Alexandria. Joshua çok akıllı bir çocuk. Burada yaşayan herkesin kalbini çaldı. Ama yeni okula giderken ona eşlik etmezsem ihmalkâr davranmış olurum. Belli ki okuldaki birkaç belâlıyla geçmişte bazı problemleri olmuş, bu yüzden daha iyi ilişkiler kurmak açısından okulda güç gösterisi yapmanın büyük yardımı dokunacağını bana açık ve net bir şekilde söyledi. Stefan'a limuzini kapıya getirmesini söyleyeyim."

"Beni dinlemiyorsun Aidan." Ne var ki Aidan başarılı bir şekilde öfkesini bastırmıştı. Alexandria, Joshua'nın mutlu olmasını istiyordu. Joshua'nın eski okulundaki problemlerinin pekâlâ o da farkındaydı. Eğer Joshua büyük bir arabaya, ona arka çıkacak bir yetişkine ihtiyaç duyuyorsa ve güçlü bir ilk izlenim bırakmak istiyorsa Alexandria

kim oluyordu da Joshua'nın bu arzularını görmezden geliyordu?

"Senden pek hoşlandığımı sanmıyorum Aidan. Sen her zaman kendi bildiğini okuyorsun." Alexandria istemeye istemeye teslim oldu.

Aidan sanki karşısındaki Joshua'ymış gibi Alexandria'nın saçlarını dağıttı. "Buna alışsan iyi edersin *küçüğüm*. Bana herkes itaat eder."

"Ben başkaları gibi senden korkmuyorum."

"Belki aynı şekilde korkmuyorsun ama kesinlikle benden en çok korkan sensin. Aksi takdirde yaptığın gibi, benden ve bizden kaçmaya çalışmazdın." Aidan'ın sesindeki alaycı tavır yüzünden itiraf etmek istemiyordu. Alexandria kaçmak zorundaydı. Tek çare buydu. Tek çare.

Marie kapı aralığından başını uzattı. "Telefon Alexandria. Yine senin genç adam." Göz kırptı. "Şu aklı başından giden."

"O Alexandria'nın genç adamı filan değil Marie," dedi Aidan sinirli sinirli. "Alexandria'nın babası olacak yaşta o."

Marie mutfağa dönerken Aidan'ın huysuzluğuna aldırmadan güldü.

"Merhaba?" Alexandria sırf fesatlık olsun diye Ivan'ın telefonunu cevaplarken bile bile sesinin elinden geldiğince tatlı çıkması için çabaladı. "Ah, Thomas!" Alexandria'nın bakışları Aidan'ın üzerindeydi. "Tiyatro mu? Bu gece mi? Bu oldukça emrivaki bir teklif oldu ve bu gece dışarı çıkmak için hazır olduğumdan pek emin değilim."

Aidan telefonun öbür ucundaki kendinden emin sesi kolayca işitebiliyordu. "Sessiz sakin otururuz Alexandria ve seni hemen eve bırakırım. Erkenden."

Alexandria gözlerini yumdu. Gerginlikten uzak bir gece. Gerçek dünyada bir gece. Cazip geliyordu. Ve bu teklifi kabul ederek Alexandria esir mi değil mi bunu da öğre-

Lioslaith

nebilirdi. "Kulağa şahane geliyor Thomas. Fakat oyundan sonra beni hemen eve bırakacaksın, doktorun beni azarlamasını istemiyorum." Bunu söylerken Aidan'a baktı.

Aidan kaşlarını çattı ama yüzü bunun dışında ifadesizdi. Her nedense Aidan'ın yüzündeki bu ifade kalbinin daha hızlı atmasına sebep oldu. Aidan Savage kafasında bir şeyler kuruyordu. Alexandria ne olduğunu bilmiyordu fakat adamın bir şeyler planladığından emindi.

Alexandria telefonu kapattı. "Ben tiyatroya gidiyorum," dedi meydan okurcasına.

Aidan başını salladı. "Duydum. Sence gitmen akılhca bir karar mı?"

Alexandria omuzlarını silkti. "Yeterince sağlıklıyım. Sağlığım normal haline dönmüşe benziyor."

"Şu anda kaygılandığım şey senin sağlığın değil Alexandria," dedi Aidan sakin bir edayla, "yalnızca Thomas'ın sağlığı."

On İkinci Bölüm

"Aidan bir yavru köpeğim olabilir mi?" Joshua arabada Aidan ve Alexandria arasında sıkışmıştı, ablasıyla göz göze gelmemeye özen gösteriyordu.

Alexandria öfkeyle kaskatı kesildi, çenesini yukarı kaldırdı. Aidan elini koltuğun arkasından uzatmış ve kaygısızca onun ensesine dayamıştı. Parmakları kadının zarif boynuna dolanmış yavaş yavaş masaj yapıyordu. "Joshua, Alexandria'ya sataşmak, ona patronluk taslamak ve hükmedebilmek çok eğlenceli, ne var ki ikimiz de gerçeği biliyoruz. Alexandria senin ablan ve hukuksal anlamda senden sorumlu olan yegâne kişi. Böyle bir soruyu neden bana soruyorsun?"

"Of!" Joshua bakışlarını aşağıya, ellerine indirdi. "Hep hayır diyor. Öyle demiyor musun, Alex? Yavru bir köpek sahibi olmamızın sorun yaratmayacağı bir daire bulmanın çok zor olduğunu söylüyordu. Fakat şimdi seninle yaşıyoruz. Yavru bir köpek burada yaşayabilir, sen ne dersin?" Joshua bakışlarını umutla Aidan'a çevirdi. "Evin gerçekten kocaman ve okulda olduğun zamanlar dışında onunla ben ilgilenirim."

Lioslaith

"Joshua bilemiyorum," Aidan ciddi ciddi cevap vermişti, bu mesele üzerinde düşünüyordu. "Yavru köpekler sorunlar çıkarabilirler. Marie ve Stefan'ın evin çekçevrilmesine dair pek çok sorumluluğu var. Yani onlara da sormalıyız. Bu düşünmeden alınabilecek bir karar değil. Her halükarda, bu meseleyi bir adım ileri götürmeden önce, bunu ablanla konuşman senin öncelikli başlangıç noktan olmalı."

Joshua omuz silkti ve ilgisini çekmek için Alexandria'ya gülümsedi.

"Eğer bize sorun yaratmayacak bir daire bulabilirsek yavru bir köpek sahibi olabileceğimizi zaten söylemiştim."

Alexandria dikkati toplamaya çalıştı, ne var ki gözleri Aidan'ın kendisine takması için ısrar ettiği camları fazlasıyla karartılmış gözlüklerin ardında dahi yanıyordu. Arabanın camları bile güneş ışığını engellemeye yaran olsun diye koyu bir şekilde boyanmıştı fakat yine de ışık Alexandria'nın yüzüne değdiğinde sanki binlerce iğne onu saplanıyormuş gibi hissediyordu. Bu dehşet vericiydi. Ve bu bir kez daha Aidan'ın ona doğruyu söylemiş olduğu anlamına geliyordu.

"Aidan'ın evinde, kalmaya ya da gitmeye karar verecek kadar yaşamadık henüz Joshua." Alexandria boynunda gerilen parmakları umursamadı. "Ve daha şimdiden Marie'nin sırtına böyle bir sorumluluğu yüklemek için çok erken. Bekleyelim ve neler olacağını görelim. Ben çok yakında işe başlayacağım ve buraya iyice yerleşeceğiz. Hayır demiyorum. Yalnızca biraz daha bekleyelim diyorum, tamam mı?"

"Ama Alex..." Joshua'nın sesi ağlamaklı çıkıyordu.

"Bence Alexandria gayet adil davranıyor Joshua." Aidan'ın ses tonu hiçbir itiraza izin vermiyordu ve Joshua hemen sakinleşti.

Alexandria, Aidan'a garip bir biçimde minnettardı. Genelde Joshua insanı bezdirmeye çalışırdı. Ve şu anda Alexandria o kadar yorgundu ki doğru dürüst düşünebilmesi ve ablalık görevlerini yerine getirebilmesi zor gibi görünüyordu. Alexandria'nın gözleri sulanmıştı ve cılız güneş ışığı kollarını ve yüzünü dağlıyordu. Alexandria ağlamak, kendisine bunu yapan kadere haykırmak istiyordu. Başından beri Aidan'ın ona doğruları söylemiyor olmasını ümit etmişti.

Birazdan evde olacağız sevgilim. Bu kelimeler zihninde yankılandı, Aidan'ın kollarının verdiği huzur gibi onu kadifeden bir sıcaklıkla sarıp sarmaladı.

"Bunu kabul edemem." Alexandria bunu yüksek sesle söyledi, Joshua'nın ikisinin arasına oturmuş can kulağıyla onları dinlemekte olduğu gerçeğini unutmuştu. "Yapamam Aidan." Alexandria'nın Joshua'yı üzebilecek şeyler söylemesi onun ruh halinin yansımasıydı. Joshua'nın yanında her zaman çok dikkatli davranırdı aslında.

Aidan'ın eli sırtından aşağıya kaydı, kadının ipeksi saçlarının arasına dolandı ve ikisini birbirine bağladı. "Endişelenme. Her şey yoluna girecek," dedi, durumu kolayca tatlıya bağlayarak.

Stefan arabayı durdurup park etti ve Aidan'ın tarafından kapıyı açtı. Anında, arabanın koyu renk camlarından içeri girmeyen güneş ışığı, sıcaklık ve ışık huzmesi halinde arabanın içine akın etti. Stefan kapıyı Aidan'ın tarafından açmıştı. Aidan her zamanki gibi, Alexandria'yı kendi aptallıklarından koruyordu. Aidan iri yarı cüssesiyle ışığın çoğunu kesiyor olsa da Alexandria içini yakan bu hisle dişlerini birbirine geçirdi. Gözleri siyah gözlüklerin arkasında yumuluyken Joshua'yı başının üstünden öptü. "İyi günler Josh. Akşam görüşmek üzere." Alexandria sesinin böylesine normal çıkmasına şaşırdı.

Lioslaith

Josh. "Ben eve geldiğimde evde olacak mısın?" diye sordu endişeyle. Hâlâ Alexandria'nın gözünün önünden ayrılmasından nefret ediyordu, onu kaybetmekten korkuyordu. Son zamanlarda, bu duygu rüyalarına - aslında kâbuslarına - Alexandria'nın bir daha dönmemek üzere uzaklara gitmesi şeklinde giriyordu. Joshua kollarını ablasının boynuna sımsıkı doladı ve yüzünü kadının omuzuna gömdü.

"Sorun nedir Joshua?" Alexandria'nın kendi korkularını ve fiziksel acısını görmezden gelerek Joshua'yı teselli etmeye çabaladı.

"Sana kötü bir şey olmayacak değil mi?" Joshua'nın endişesi sesine, küçücük bedeninin gerginliğine yansımıştı.

Alexandria onu rahatlatmak istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi ve dudaklarından dökülmeyi reddetti. Ağzından yalnızca belli belirsiz, korku ve acı arasında bir ses çıktı.

"Sen okuldayken ben ablanın yanında olacağım Joshua," dedi Aidan, sesi nazikti ve öylesine masum çıkıyordu ki ona inanmamak imkânsızdı. "Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin Alexandria'yı incitmesine izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum. Ve sen eve geldiğinde dinleniyor bile olsa, seninle olmak için akşam uyanacaktır."

Ablasının kollarında Joshua fark edilir bir şekilde gevşedi ve Aidan çocuğun başını okşadı, içinde beklenmedik bir şefkat patlaması yaşadı. Joshua, Aidan'ın yüreğinde kendisine bir yer edinmişti.

Ne var ki siyah gözlüklerin ardındaki Aidan'ın gözleri huzursuz, içinde büyüyen sıkıntının kaynağını arıyordu. Aidan sabah ışığına katlanabiliyordu ama bir Karpatyalı gecenin yaratığı olarak ödediği bedel eninde sonunda onu gizlice sokulacak ve onun büyük gücü üzerinde hak iddia edecekti.

"İki buçukta evde olurum." Joshua büyümüş de küçülmüş bir edayla kaçta evde olacağını haber verdi ve Alexandria'yı son bir kez daha öptü.

Stefan, Marie'nin birkaç gün önce Joshua için aldığı sırt çantasını çocuğa uzatarak, "Öğle yemeğin," diye hatırlattı.

Joshua çoktan arkadaş olduğu bir çocuğun arkasından, "Jeff! Hey! Bekle," diye koşturarak, "Sağ ol Stefan," diye bağırdı.

Alexandria onu koşarken izlemeye çalıştı ama ışık onu adeta kör etti, sanki iğneler gözbebeklerini deliyor, durmadan sulanmasına sebep oluyordu. Gözlerini sımsıkı kapamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Alexandria dizlerini kendine doğru çekti ve arka koltuğa sefil bir halde kıvrıldı. Aidan onun yanına kaydı, parlak derinin üzerinde bir gıcırtı oldu ama Alexandria yanı başındaki Aidan'ın somut varlığının yarattığı sıcaklığı ve huzuru hissedebiliyordu. Yine de Aidan'ın sağladığı huzuru istemiyordu. Alexandria onunla birlikte hiçbir şey yapmak istemiyordu. Aidan, Joshua'ya ona göz kulak olacağına ve onun için her zaman burada olacağına dair söz vermişti ama Alexandria başkasının kanı sayesinde hayatta kalan bir yaratık olarak yaşayacak olmasının gerçeğiyle yüzleşememişti. Güneş yoktu. Joshua'nın hayatına gerçekte dahil olmak yoktu. Alexandria sessizce inledi ve yüzünü elleriyle kapadı.

Stefan arabanın kapısını kapattı, korkunç ışığın önünü kesti ve Aidan kolunu Alexandria'nın narin omuzlarına doladı. "Bu her zaman böyle olmayacak *sevgilim*."

"Saat sabahın dokuzu bile değil. Güneş daha yeni doğdu." Hıçkırıklar boğazındaki düğümden geçmeye çalışıyordu.

"Tenin gün ışığına yavaş yavaş alışmalı." Alexandria, Aidan'ın dudaklarının dokunuşunu başının üzerinde hissetti.

Lioslaith

Stefan arabayı çalıştırdı.

Aidan, "Bekle," diye emretti ve Stefan hemen denileni yaptı, yüzünde sorgulayan bir ifadeyle koltuğunda döndü. Aidan sessiz kaldı ve çevreyi izledi, hissettiği hoşnutsuzluk dudaklarından okunuyordu. "Belki de Vinnie del Marco ve Rusty'nin hizmetinden faydalanabiliriz. Lütfen onları derhal buraya getir ve Joshua evimizin duvarları arasında güvende olana kadar burada Joshua ile birlikte kalmalarını konusunda onları bilgilendir. Ortaklarından birini de Marie ile kalması için ayarla ve lütfen Marie'nin elinden geldiği kadar çok işi ertelemesini sağla." Aidan'ın sesi sakin ve durgundu, paniğe kapılmış gibi gelmiyordu yine de Alexandria'yı korkuttu.

Alexandria, "Mesele nedir?" diye sordu. Stefan hiç soru sormuyordu. Belli ki Aidan'ın emirlerinin öneminin farkındaydı. "Anlat bana. Joshua benim kardeşim. Bir çeşit tehlike içinde mi?"

Araba okuldan uzaklaşıyordu ve Alexandria'nın hareket halindeki araçtan atlamasına engel olmak için Aidan ona daha da sıkı sarıldı. Alexandria debelendi ama Aidan fazlasıyla güçlüydü. "Bu meseleyle ilgilenilecek."

"Vampirlerin şafağa katlanamadıklarını söylemiştin! Ona başka kim zarar verebilir? Josh daha küçük bir çocuk Aidan. Onu eve geri getir!" Alexandria'nın sesi kontrolden çıkıyordu, histerikleşmesine ramak kalmıştı.

"Joshua'nın sıradan bir hayat yaşamaya ihtiyacı var. Ona hiçbir zarar vermeyecekler. Vinnie ve Rusty güvenilir korumalardır, Joshua'yı onlar koruyacak. Joshua bizim gibi değil Alexandria. O insanların dünyasında kalıyor. Biz güneş batana kadar eve, uyku odasına dönmeliyiz."

Alexandria onun sesinden nefret ediyordu. Öyle şefkatli, öyle ilgi uyandıran bir sesti ki Alexandria'yı kendi istediği her şeyi yapmaya zorluyordu. Alexandria kontrolü

kaybettiğinde Aidan öyle mantıklı davranıyordu ki... sanki onun çırpınmalarını, sinirinin nasıl bozulduğunu görmüyor gibiydi. Alexandria'nın kendi itirazlarını çocukça ve saçma bulmasına sebep oluyordu. Alexandria derin bir nefes aldı ve kontrolü yeniden el geçirmek için mücadele etti. "Beni rahat bırak Aidan. Şimdi iyiyim."

"Sana biraz daha sarılacağım *küçüğüm*. Ben senin zihnindeyim ve göstermelik soğukkanlılığınla ikimizi birden kandırmaya çalıştığını biliyorum. Sakinleş şimdi, benimle birlikte nefes al, benim her şeyle ilgilendiğimi göreceksin. Benim yaptığım ayarlamalarla Joshua güvende olacak."

Alexandria, "Pek anladığını sanmıyorum," diyerek kararlı bir şekilde dile getirdi. "Ben Joshua'nın ablasıyım. Onun için neyin güvenli neyin tehlikeli olduğuna karar verecek olan benim. Onun yanımda olmasını istiyorum."

"O senin yanında olamaz Alexandria. Bu imkânsız," dedi Aidan sabırla. Başparmağı Alexandria'nın boynunda çılgınca atan nabzı buldu ve orayı usul usul okşadı. "Joshua okulda kalacak."

"Bu senin meselen değil. Ben onun eve gelmesini istiyorum."

"Benimle tartışmanın olan biteni değiştireceğini mi düşünüyorsun? Sen olduğun kişisin *sevgilim*. Yapabileceğin bir şey yok." Alexandria ondan uzaklaşmaya çalıştığında, Aidan'ın kolu kadının kaçmasına mani oldu.

"Bu ayarlamalar bir işe yaramayacak Aidan. Joshua ile ne yapabileceğim ya da ne yapamayacağım konusunda bana emirler vermene göz yummayı reddediyorum. O kısmı seni ilgilendirmiyor." Alexandria küplere binmişti ve Aidan'dan uzaklaşmak için kendisini daha da zorladı fakat çok yorulmaya başlamıştı.

Aidan, Alexandria'nın başını göğsüne yasladı, eli kadının boynundaydı; nabzı avcunda atıyordu. "Senin benden

Lioslaith

ayrı yaşaman imkânsız Alexandria ve bunun doğru olduğunu sen de çok iyi biliyorsun. Belki de bu yüzden böyle çaresizce mücadele ediyorsun. Özgürlüğünü benim koruman altına vermeye henüz hazır değilsin."

"Senden nefret ediyorum." Aidan bunu anlayamazdı. Çok küçük yaşlardan beri, Alexandria durumları kontrol etmeye zorlanmıştı. Artık buna alışkındı. Bunu seviyordu. Bu konuda iyiydi. Bir başkasının kalkıp ona ne yapabileceği ne yapamayacağı konusunda emirler vermesi berbat bir durumdu. Üstelik Alexandria, Joshua'nın yavaş yavaş ama emin adımlarla kendisinden uzaklaştırılmasından korkuyordu.

Alexandria kendisini gevşetti ve Aidan'ın kendisine sürekli yapmasını söylediği şeyi yaptı. Nefes aldı. Nefes verdi. Zihninde tanıdık bir güç hissetti ve ona karşı koymaya çalıştı. Ne var ki bu bile hâkim olabileceği bir şey değildi. Aidan onun koyduğu engellere, savunmalara fazlasıyla aşinaydı. Alexandria zihnini boşalttı, bir yazı tahtası hayal etti ve orada iz bırakan her şeyi sildi.

Sevgilim bana biraz olsun güven. Joshua için neyin iyi olduğunu biliyorum. Bazı şeylerle, tıpkı Marie, Stefan ve onların çocuklarının öğrenmiş olduğu gibi tek başına yüzleşmeyi öğrenmek zorunda. Korumalar onun güvende olmasını sağlayacaktır.

Alexandria cevap vermedi. Hayatı nereye gidiyordu? Her şey nasıl böyle çıldırmıştı? Nasıl bu şekilde yoldan çıkmıştı? Belki de Aidan onu tek kelimeyle büyülemişti ve olan bitenin hepsi Alexandria'nın zihninin ona oynadığı oyunlardan ibaretti. Ya da işin gerçeği daha da kötü olabilirdi. Eğer Aidan bir vampirse - tabii öyle bir şey varsa - onu kölesi yapabilirdi. Alexandria'ya her şey yaptırabilirdi. Bu adamın doğru söyleyip söylemediğini ya da bir çeşit büyünün etkisinde olup olmadığını öğrenmek zorundaydı.

Aidan'ın altından gözleri kendisinin gözlerine sahiplik ve arzuyu hissediyordu. Seks. Alexandria onun seks için Joshua'yı kendisinden ayırmaya çalışmasına izin mi vermişti? Tanrı aşkına, Alexandria kendisinden nefret ediyordu. Olduğu şeyden nefret ediyordu. Bir doktor bulması gerekiyordu. Bir psikiyatrist. Bunların hiçbiri gerçek olamazdı. Ses yalıtımı yapılmış bir hücreye aitti. Alexandria'nın yardıma ihtiyacı vardı. Çaresizce.

Araba garaja çekildi ama hâlâ hassas gözleri için yeterince karanlık değildi. Stefan kapıyı açtı, Alexandria'ya yardım etmek için elini uzattı. Stefan'ın elini hiç sesini çıkarmadan tuttu, meydan okumasını saklamaya kararlıydı. Aidan'ın altından bakışlarının, her şeyi gören gözlerinin yüzünü incelediğini hissedebiliyordu.

Alexandria hızla eve girdi ve bir anda güneş ışığından kurtuldu. Tenini dağlayan ısı gitmişti ve gözlerine batan iğneler kaybolmuştu. Ağır perdelerin çekilmesiyle içerisinin karanlık olduğunu fark etti. Alexandria alt dudağını ısırarak evin içinde nereye gideceğine karar veremeyerek oradan oraya yürüdü. En sonunda evin geniş ön girişine vardı, yine de dışarı çıkamadı. Yorgun ve çaresiz, kapının önüne yığıldı ve kendini savunurcasına kollarını dizlerine sardı. Kendi akıl sağlığından endişe duyuyordu.

Aidan ise mutfakta tereddüt içindeydi, onun peşinden gitmek istiyordu. Ne var ki garip bir biçimde kararsızdı, birden Alexandria'dan korkmuştu.

Marie ve Stefan birbirlerine endişeyle baktılar. Aidan asla tereddüt ya da kararsızlık belirtisi göstermemişti. Alexandria onun dengesini bozmuştu. Üstüne üstlük Marie ve Stefan, Aidan'ın kendine hâkimiyeti olmadan ne kadar tehlikeli biri olduğunu herkesten daha iyi bilirdi. Marie, "Aidan, belki onunla ben konuşursam," demeye cüret etti.

Lioslaith

"Senden o kadar korkuyor ki kendi zihnine ve hislerine bile güvenmiyor. Bizim bir bütün olduğumuzu, sana asla zarar vermeyeceğimi tüm kalbiyle biliyor ama zihniyle bunu kabul etmeye direniyor. Belki de çıldırdığını düşünüyor."

"Pek çok kişi, senin Alexandria'dan istediğin şeyleri kabul edemez," diye akıl verdi Marie tatlı tatlı. "Alexandria genç ve saf, güngörmüş bir kadın değil. Çok kısıtlı bir hayatı olmuş. Joshua onun yaşam sebebi. Onun ellerinden kayıp gitmesinden korkuyor. Bir şeyleri kontrolü altında hissetmeye ihtiyacı var."

Aidan'ın altından gözleriyle kadını payladı. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Sen çok baskınsın. İnsanlara emirler yağdırıyorsun. Tüm kararları sen veriyorsun. Alexandria hâlâ başına gelen şeyi kabullenmekle uğraşıyor. Sen bunu hepimizden iyi biliyorsun, yine de onun her zaman senin istediklerini harfi harfine yerine getirmesini istiyorsun."

Aidan elini siyah saçlarında gezdirdi. "Ona şimdiye kadar herhangi birine gösterdiğimden daha fazla hoşgörü gösteriyorum. Sen bir ruh eşinin isteklerini anlayamazsın. Sağlıklı düşünemiyorum. Rahatlamaya ihtiyacım var Marie, kulağa ne kadar kaba geldiği umrumda değil. İçimdeki hayvan günden güne güçleniyor. Onunla daha ne kadar mücadele edebilirim bilmiyorum."

"Sen o hayvansın Aidan," dedi Marie sert biçimde. "Alex bir çocuk. Ürkmüş bir çocuk. Ve öyle olması için de iyi bir nedeni var. Duruma uyum sağlaması için ona zaman ver."

"Alexandria'nın peşinde olan diğer şeyler ne? Ve başkaları da var. En az iki kişi daha. Sen gazeteleri okuyorsun. Hapishane kaçağı bir seri katil, diyorlar. Ama onun peşinde olanlar vampirler. Onların varlığını hissediyorum.

Alexandria'yı arıyorlar. Onun bizden biri olduğunu ama henüz kimseye bağlı olmadığını hissedebiliyorlar."

"Gerçek bu değil. Onun ruh eşi sensin. Onun kanının senin damarlarında akması gibi senin kanın da onun damarlarında. İçlerinden birinin Alexandria'yı elinden almasının imkânı yok. Birlikte geçirdiğimiz tüm yıllar boyunca, bunu gayet iyi öğrendim. Senin gözünü kör eden Aidan, senin Karpatyalı ruhun ve ona sahip çıkma gücüdür. Dışarıdan bakıldığında öyle görünmemene rağmen, bu yanın hâlâ vahşi. Ne var ki Alexandria da özünde bir o kadar insan. O bir Karpatyalı olarak doğmadı. Ondan beklenenler hakkında, hatta başına gelenler hakkında hiçbir fikri yok. Henüz hiçbir şeye bir anlam veremiyor."

Aidan şakaklarını ovarak iç çekti. "Alexandria gereksiz yere acı çekiyor. Eğer zihnini benimkiyle tamamen birleştirecek olsa..."

Marie, "Yine de öğrendiği şeylere inanmayacaktır," diye ısrar etti.

Aidan iç geçirdi ve Stefan'a döndü. "Biraz sonra odaya çekilmek zorundayız. Fakat bir şeyin Joshua'yı okulda izlediğini hissettim. Ötekilerin çok yakında bize karşı saldırıya geçeceklerine inanıyorum. Herhangi bir tehlikeye karşı lütfen her biriniz uyanık olun."

Stefan başını salladı. "Tüm gerekli aramaları yaptım ve güvenlik sistemi yerli yerinde. Bizim için endişelenme. Bunu daha önce de atlattık."

Aidan, "Pek çok defa," diye cevap verdi kederli bir şekilde. "Neden burada kaldınız, siz ve oğullarınız için bu kadar tehlikeliyken neden burada yaşamayı seçtiniz, bilmiyorum."

"Biliyorsun," dedi Marie sessizce.

Aidan eğildi ve Marie'nin yanağına bir öpücük kondurup şefkatle hafifçe dokundu. "Galiba biliyorum," diye

Lioslaith

kabul etti. "Lütfen Alexandria odaya gitmek için hazır mı bakar mısın? Ona hükmettiğimi düşünmesini istemiyorum."

Marie başını salladı ve Stefan karısını evin içinde takip etti, her şeyin yolunda gitmesiyle huzurlu gibi görünüyordu. Aidan tehlikeliydi, güçlüydü, bıçak kemiğe dayandığında ise gerçek bir canavardı. Üstelik hiç kimsenin de da hiçbir şeyin Alexandria Houton'ı elinden almasına izin vermezdi. Stefan bunu Aidan, Alexandria'nın yanındayken onun koruyucu, sahiplenici tavrından kolayca çıkarabiliyordu. Dahası Aidan'ın kibarlık maskesi günden güne yüzünden düşüyordu.

Marie ve Stefan'ın, Alexandria'yı arayışları kadını ön kapının önüne yığılmış halde bulmalarıyla sona erdi. Alexandria ufacık ve harap olmuş görünüyordu, kimsesiz küçük bir kız gibiydi. Dizleri çenesine dayalıydı, saçları yüzüne dağılmış yüz ifadesini gizliyordu. Alexandria titriyordu, solgundu ve gündüz rehaveti yavaş yavaş üzerine çöküyor, kontrolünü ele geçiyordu. Bedeninin kendisini yönlendiriyor olması sanki tüm kontrolü sonsuza dek kaybetmiş gibi Alexandria'ya korkutucu geliyordu.

Yumak olmuş kadına yaklaşırken, "Alexandria," dedi Marie endişe içinde, "iyi misin?"

Marie'nin endişesi içtendi ama Alexandria buna inanacak değildi. Marie yalnızca ve yalnızca Aidan Savage'e sadıktı. Söylediği herhangi bir şey hemen Aidan'a rapor edilirdi. Alexandria başını kaldırmadı. İçinde ona tek kelimeyle çaresiz olduğunu, kapana kısıldığını ve asla dışarı çıkamayacağını söyleyen büyük bir korku vardı. Aidan başa çıkılamayacak kadar güçlüydü ve her nedense Alexandria'yı yanında istiyordu.

"Alexandria?" Marie şefkatle onun başına dokundu. "Söyle bana, Aidan'ı çağırmalı mıyım?"

Alexandria gözlerini sımsıkı yumdu. Konu her zaman ona geliyordu. "Hayır, ben... ben yalnızca her şeyi çok... benim alışmak için zamana ihtiyacım var." Alexandria'nın sesi öyle gergin geliyordu ki sinir krizi geçirmek üzereydi. konuşmaya korkuyordu. Onu içten içe parçalamakla tehdit eden titremesine bir son vermek için çabaladı. Çıldırmış mıydı? Olması gerektiği yer bir akıl hastanesi miydi?

Joshua'yı bu insanlardan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmalıydı. Thomas Ivan'dan yardım istemeliydi. Fakat gerçek şu ki onu alt edebileceğinin hayalini bile kuramazdı. Aidan gitmesine asla izin vermezdi. Alexandria neden bilmiyordu, nasıl olduğunu anlamıyordu ama Aidan'ın kendisini dünyanın bir ucuna kadar takip edeceğinden hiç kuşkusu yoktu. Çığlık atmamak için eklem yerinden parmağını ısırdı. Aidan ile mücadele edebileceğini nasıl düşünebilirdi ki? Aidan olmadan hayatta kalabilir miydi? Bir hastaneye yatsa ve sanrılar gördüğünü itiraf etse Joshua'ya ne olurdu?

Birdenbire içinden Aidan'a dokunmak geldi. Bu fikri zihninden atmak için ne kadar uğraştıysa da o arzu kaybolmuyordu. Aidan'ın orada, yakınında olduğunu bilmek istiyordu. Çılgınlık! Kendi zihni ona oyun oynuyordu! O mücadele ettikçe daha da kötüye gidiyordu. Aidan'a ihtiyacı vardı. Onun güven verici dokunuşuna ihtiyacı vardı.

Alexandria'nın alnında nokta nokta beliren kan damlalarını görünce Marie kısık sesle haykırdı. Kız için endişelenerek Stefan'a döndü. Derhal Aidan'a ihtiyaçları vardı. Açıkça görülüyordu ki zihnindeki savaş ona acı çektiriyordu. Alexandria'nın gözlerinden yaşlar indi, Marie onun yanına diz çöktü ve teselli etmeye çabaladı. Alexandria kendini öyle ufak, öyle kırılgan hissediyor ve bedeni öyle bir titriyordu ki Marie parçalanmasından, milyonlarca parçaya ayrılmasından korktu.

Lioslaith

"Sana yardım etmeme izin ver lütfen," diyerek sessizce yalvardı Marie.

Alexandria, "Ne yapabilirsin ki?" diye sordu ümitsizce. "Kim ne yapabilir ki? Aidan gitmeme asla izin vermeyecek." Alexandria kederle bakışlarını yaşlı kadına çevirdi. "İzin verir mi?"

Marie'nin sessizliği cevabıydı. Alexandria'nın korkuyla ürperdiğini hissetti. "Aidan iyi bir adam ve tek derdi seni korumak. Ona güven."

"Sen güveniyor musun?"

"Kendi hayatımın üzerine, çocuklarımın hayatı üzerine yemin ederim ki güveniyorum," dedi Marie ciddiyet ve açık yüreklilikle.

Alexandria, "O zaman benden istediği şeyi sizden istemiyor, değil mi?" diye sordu için için. "Beni burada tutmak için her şeyi yapar, neyin gerçek neyin düş olduğu hakkında bile kandırır beni."

Birdenbire ayağa kalktı, az kalsın Marie'yi yere deviriyordu. Hemen ardından ön kapıyı açmak için çabaladı. Stefan onu uyardı ve Marie, Aidan'a seslendi. Alexandria ağır kapıyı ardına kadar açtı ve acımasız, ölüm saçan güneşe doğru koştu.

O anda binlerce iğne gözlerini delip geçti ve cildi su topladı, Alexandria yanarken etrafından dumanlar yükseliyordu. Acı çektiği için mi yoksa Aidan doğruyu söylediği için mi çığlık attığını bilmiyordu. Bu acı veren tepki hipnotize edici bir telkinin sonucu değildi.

Stefan gömleğini üzerinden sıyırıp Alexandria'nın kafasına fırlattı ve bedenini kollarına alıp eve koştu. Marie hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, endişeyle yaklaştı ama onun yanına ilk gelen Aidan oldu. Alexandria'yı Stefan'ın kollarından çekip aldı, kadını kendi göğsüne bastırdı. Bir an için Aidan başını onun başına dayayınca tam bir sessizlik oldu.

Aidan'ın gözleri kapalıydı ve kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu, ruhu yara almıştı.

"Bir daha asla." Aidan kelimeleri yüksek sesle tısladı. *Bir daha asla sevgilim, böyle bir meydan okumaya imkân vermeyeceğim.* Aidan bu uyarıyı Alexandria'nın zihninde tekrar etti, lanet ediyordu. Alexandria için çok korkuyordu. Ona kızgındı. Kendisine kızgındı. Bu duygular içindeyken Alexandria'nın cildindeki yanıklar adeta kontrolden çıkana kadar yanıp söndü.

Alexandria, Aidan'ın hiddetinin canını yaktığını hissedebiliyordu. Kendisini tutarken kolları demir mengeneler gibiydi.

Aidan, "Sana minnettarım Stefan," dedi, sesi her zamanki gibi sakin ve dingindi, hiddetiyle fena halde çelişiyordu.

Aidan arkasını döndü ve gitti, onun doğaüstü hızı diğerlerinin gözlerini bulanıklaştırıyordu. Alexandria, uyudukları odaya açılan taştan dar geçitten geçerken bodrum kapısının gürültüyle kapandığını duydu ama Aidan'ın kendisi hiç ses çıkarmıyordu. Hiç. Nefesi bile duyulmuyordu.

Alexandria hiç kımıldamadan durdu. Acısı muazzamdı, cildinde su toplayan yerler çok büyüktü ve kötü görünüyordu. Aidan onun yanıklarına dokunmamaya, onu incitmemeye çok dikkat etti. Kötü bir şey olmak üzereydi, Alexandria bunu biliyordu. Aidan her zaman çok soğukkanlı ve sakindi ama şimdi kaynayan bir kazan gibiydi.

Tünelin duvarları Alexandria'nın üzerine üzerine geliyordu, ardından Aidan onu yatağa bıraktı ve arkasını döndü. Alexandria temkinli bir şekilde doğruldu. "Bana çok kızgınsın," dedi sessizce.

Aidan cevap vermedi, akik taşından yapılma bir kâsenin içinde çeşitli otları ezmekle meşgul oldu. Alexandria o otlardan yayılan hoş kokuyu alabiliyordu. Ardından Aidan mumları yaktı, kokusu otların yaydığı hoş kokuyla karıştı.

Lioslaith

Alexandria zar zor yutkundu ve Aidan'a meydan okuyarak çenesini kaldırdı. "Senden korkmuyorum Aidan. Ne yapabilirsin ki? Beni öldürecek misin? Ben zaten ölmüşüm. Ya da en azından istemediğim bir hayat yaşıyorum. Joshua'yı benden uzaklaştıracak mısın? Onu tehdit mi edeceksin? Ona zarar mı vereceksin? Senin zihnindeyim ve sen bunları yapacak biri değilsin," dedi Alexandria cesaretini toplayarak.

Aidan başını yavaş yavaş çevirdi, altından gözleri Alexandria'nın yüzündeydi. Alexandria'nın sırtından aşağı bir ürperti indi. O gözler ruhsuzdu, buz gibiydi.

"Benim hakkımda bilmen gereken ilk şeyi bilmiyorsun Alexandria. Öğrenmek için zahmet ettiğin de yok. Benimle mücadele etmeye kalkma. Sen henüz kanatlanmamış bir kuşsun, ben ise bizim insanlarımızın en kadimlerinden biriyim. Benim kullanabildiğim güce dair hiçbir fikrin yok. Ben ayağının altındaki toprağı yerinden oynatabilirim. Sisi çağırabilir ve görünmez olabilirim." Aidan'ın sesinde böbürlenme yoktu. "Senin aklına hayaline sığmayan şeyler yapabilirim."

Alexandria, aralarındaki o daimi bağı ve Aidan'ın öfkesini hissetti; karanlık ve korkunç, içten içe kabarıyordu. Alexandria, "Bugün ne yaptıysam kendime yaptım," diye fısıldadı.

Aidan ona doğru ilerledi, daha da iriydi sanki, yenilmez bir figür olarak hayal gücünün ötesinde güçlü görünüyordu. "Sen benim ve Joshua'nın güvenini kötüye kullandın. Güneşe çıkarsan ne olacağını söyledim sana. Benim doğru söyleyip söylemediğimi görmek için yaptın. Fakat sen zaten bunun doğru olduğunu biliyordun. Joshua'yı yabancıların eline, onu koruyacak kimse olmadan belirsiz bir geleceğe bırakarak, kendini yok etmeyi denedin."

"Joshua'yı sen korurdun."

"Sen olmadan, ben var olamam. Biz yaşamda ve ölümde birbirimize bağlıyız. Eğer ölümü seçersen, ölümü ikimiz için seçiyor olursun."

Saçlarını başının arkasına doğru iterken Alexandria'nın elleri titriyordu. "Bu olamaz."

"Sen böyle olmasını istemezsen," diye düzeltti Aidan ve Alexandria'nın sağ kolunu tuttu. "Ama gerçek bu. Ben sana yalan söylemiyorum. Bana bir miktar direnmene göz yumdum ama sırf tüm bunlar senin için çok yeni diye."

Aidan'ın koluna sürdüğü merhem serinletici ve yatıştırıcıydı. Alexandria, "Sen hiçbir seçeneğimin olmadığını söylüyorsun. Asla hiçbir seçeneğimin olmayacağını," dedi her şeyi göze alarak.

"Senin bedenin ve benimkisi bizim için seçim yaptı. Senin ruhun benim öteki yarım. Benim kalbim senin kalbin. Zihinlerimiz bir diğerimizin verdiği güven ve yakınlığa erişiyor. Yalnızken bütün değiliz. Biz bir bütünün iki yarısıyız. Gerçek bu Alexandria, hoşuna gider ya da gitmez."

Alexandria zor zor yutkundu, parmak uçlarını zonklayan alnına bastırmak istiyordu. "Bu doğru değil. Olamaz." Alexandria bunu yüksek sesle yalanladı, çünkü bunun doğru olmasını istemiyordu ve onun kâbus dünyasına inanmayacaktı.

"Sana acı vermeden şu an dokunduğum gibi yanıklarına nasıl dokunduğumu sanıyorsun? Senin için acıyı engelliyorum. Ben olmadan bu tedavi senin için bir işkence olurdu."

Alexandria fısıldayarak, "Bu doğru değil," diye tekrar etti.

"Sana söylediklerimin doğruluğunu kanıtlamak için yaptığın aptallıklara yeterince kızgınım *sevgilim*. Benimle tartışma. Bedenim çılgınlar gibi seninkini istiyor. İnsani bir ihtiyaçla değil ama Karpatyalı bir erkeğin eşine duydu-

Lioslaith

ğu ihtirasla. Senin için gece gündüz yandım. Tek rahatladığım zaman kendi insanlarımın uykusunu uyuduğum zamandı, hiçbir şeyin farkında değilken. Sözlerimi kanıtlamam için sakın beni kışkırtma, çünkü bunun geri dönüşü olmayacak."

Alexandria omuzlarını düşürdü, yüzünü ondan başka yöne çevirdi. Aidan öfkesinin içinde döndüğünü, bedeninin ısrarcı arzularını ve Karpatyalı bir erkeğin hâkimiyet isteğinin birbirine karıştığını hissedebiliyordu. Aidan ona doğru biraz daha eğildi, artık gözükaraydı, çoğu zaman yaptığının aksine şimdi kelimelerini ve hareketlerini dikkatli bir şekilde seçmiyordu. "İnsan bir erkeğin sana dokunmasına izin veremezsin. Tiksindiğini hissedersin, zevk almazsın ve sen bunu biliyorsun. Ben senin zihninde deydim; senin düşüncelerini gördüm. Yalnızca benim için açlık hissediyordun."

Aidan'ın ona geri yansıttığı görüntüler Alexandria'nın kendisine aitti. Alexandria'nın pek bilmediği ateşli ve erotik şeyler. Onun düşünmeyi bile küçük düşürücü bulduğu şeyler. Alexandria'nın Aidan'ın ayaklarına kapanması, ona dokunması, dudaklarının Aidan'ın üzerinde gezinmesi, Aidan'ın ona emirler vermesi. Aidan hepsini biliyordu ve ikisinin bir arada olduğu kendi mahrem fantezileriyle onunla alay ediyordu.

Alexandria ellerini yanan yüzüne bastırarak, "Sen gerçekten de kendinden başka kimseyi düşünmeyen acımasız bir hayvansın," diye fısıldadı. "Ve seni hiç umursamıyorum. Senin için hiçbir şey hissetmiyorum."

Aidan onu boğazından yakaladı, başparmağıyla kadının çenesini yuları kaldırmaya çalıştı böylece Alexandria onun alev alev yanan altından bakışlarıyla göz göze gelecekti. "Seni kölem yapabilirim Alexandria, kafanda canlandırdığından çok daha fazla şekilde beni memnun etmeyi sana

öğretebilirim." Aidan'ın başparmağı kasti olarak onun titreyen ağzında gezindi.

Alexandria bedeni ateşler içinde, arzuyla yanarken bile gözlerinde biriken yaşları hissedebiliyordu. Aidan haklıydı. O kendisine dokunduğunda Alexandria'nın hiçbir düşüncesi, dayanma gücü kalmıyordu; arzu içinde boğulan bir beden oluyordu yalnızca, alevler içinde yükseliyordu. Alexandria'dan geriye, onun kim olduğuna ya da ne için ayakta durduğuna dair hiçbir şey kalmamıştı. Şimdiye kadar kimse onu böyle kontrol edememişti. Aidan Savage onu her neye çevirdiyse, o artık Alexandria Houton değildi.

Aidan'ın zihni onunkini aradı ve o anda tüm öfkesi eridi gitti. Alexandria içine düştüğü şoktan sıyrılıyordu. Son birkaç gün içinde, çok fazla şey gelmişti başına. Aidan arzuyla deliye dönen, onun normalde asla düşünmeyeceği şeyleri söylemesine ve yapmasına sebep olan kendi bedenine lanet etti. Aidan, onu bedenindeki her bir hücreyle istiyordu ve ancak şimdi kendi arzuları için onu hiç dinlemediğini anlıyordu. Kendine saygısı olan hiçbir Karpatyalı erkek böyle bir şey yapmazdı. O an Aidan gerçekten bir vampire dönüşmeye ne kadar yakın olduğunu fark etti. Alexandria böyle bir dönüşüm geçirirken bencilliği ve zayıflığı yüzünden kendisinden iğrendi. "*Sevgilim*, özür dilerim. Lütfen benden, bizden korkma." Kelimeler Aidan'ın en büyüleyici sesiyle dile getirildi fakat söyledikleri buhar olup yok oluyor gibiydi.

Alexandria'nın zihni kapalıydı, kendini koruyor ve daha fazla sıkıntıdan uzak duruyordu. Alexandria yüzünü çevirdi ve yatağın üzerine yığılıp kıvrıldı. Aidan onun başında dikiliyordu, kendisine kızıyor ve aptallığıyla sebep olduğu zararı onarmak için ne yapması gerektiğinden emin olamıyordu. Aidan o anda, Alexandria kapıyı ardına kadar açıp

Lioslaith

kendi isteğiyle öldürücü güneşe çıktığında, onu kaybetmiş olmaktan çok korkmuş ve o süre boyunca yüreği dağlanmıştı.

Aidan güneş ışığına, yakıcılığına dayanabilirdi şükü zamanla kendisini buna alıştırmıştı. Artık, yüzyıllar süren araştırmalarından sonra, adeta sınır tanımayan bir güce sahipti. Bu güçlerinden biri de iyileştirmekti. Bu yüzden gözlerini kapadı ve kendisini bedeninden çıkarıp Alexandria'nın bedenine girdi, kadının bedenini deriden dağlayan korkunç yanıkları buldu, onları içten dışa iyileştirdi. Aidan dikkatli ve titizdi, bitirdiğinde bir kez daha Alexandria'nın zihnine girmek için kadının bedeninde dolaştı.

Aidan orada kargaşa ve korku buldu. Tam olarak insan olamamaktan ve insan olduğunu kanıtlamak için duyduğu arzudan kaynaklanan derin bir korku. Aidan, onun kendisini öldürmek için herhangi bir niyet bulamadı. Alexandria, onun bir yalancı olduğunu ve onu kendi dünyasına tekrar dönemeyeceğine inanması için kandırmak istediğini kanıtlamak istemişti sadece. Alexandria gerçeğin bu olmasını istemişti.

Aidan onun yanına uzandı, yorgun bedenini kendi kollarının koruması altına aldı. Alexandria'nın ondan korkmak için sebepleri vardı. Alexandria'dan onun hiç anlamadığı şeyler istiyor, hissetmeye hazır olmadığı şeyleri hissetmeye zorluyordu. Cinsel duyguların yoğunluğu bile Alexandria için tek başına rahatsız ediciydi, hatta o kadar ki kaçmak istiyordu.

Aidan çenesini Alexandria'nın başına dayadı ve kadının ipeksi saçlarını okşadı. Alexandria'nın iyileşmek için insan doktora gitmek gibi çılgınca bir fikrinin olması onu rahatsız etti. Bir açıdan bakıldığında Aidan kırılmıştı ama daha çok, Alexandria'nın kendisiyle başa çıkabileceğini,

zekâsıyla kendisini alt edebileceğini sanmasıyla eğlendi. Alexandria çok azimliydi ve bu özelliğinden ötürü ona hayrandı.

"Yalnızca zamana ihtiyacın var *küçüğüm*. Bu durumla beceriksizce ilgilendiğim için özür dilerim. Tek mazeretim senin güvenliğin için duyduğum korku." Aidan, onun kendisini duyabildiğini biliyordu ama cevap gelmedi. Aidan böyle davranmasını beklememişti, yine de daha sıkı sarıldı. *Uyu şimdi, Alexandria, halkımızın şifa veren uykusunu uyu. Derin uyu.* Aidan riske girmedi, zaten başka bir seçeneği de yoktu. Alexandria'yı kontrolü altına aldı. Zihninden uzak, düşüncelerinin ve korkularının korkunç akışından azade olmasını istiyordu.

Lioslaith

On Üçüncü Bölüm

Aidan bedeninin kasılmasıyla uyandı. Beslenmek için duyduğu baskıyla değil, kana olan daimi ihtiyacıyla ama daha önce hiç hissetmediği kadar şiddetli ve ısrarcı bir arzu patlamasıydı bu. Aidan yüksek sesle inledi. Yanı başında, Alexandria hafif bir uyku içerisinde uzanıyordu. Solgundu, saçları ikisinin üzerine dökülüyor, ikisini birbirine bağlıyordu. Aidan onu arzuluyordu. Alexandria'ya sahip olmalıydı. Eğer yanında daha fazla kalırsa, kendisini ona sahip olmaktan alıkoyamayacaktı.

Aidan sanki yanmış gibi Alexandria'nın yanından sıçradı. Aidan'ın teni sıcaktı, bu acı veriyor, dağlıyordu. Sessizce küfretti. Vahşi bir şeye dönüşmeden Alexandria'yı nasıl besleyebilirdi ki? İçindeki canavar, her zamankinden yabani biçimde Alexandria'ya haykırıyordu. Açlık çekiyordu. İhtiyaç duyuyordu. Hiçbir mantığı yoktu, yalnızca her gün biraz daha merhametsizleşen o şiddetli ağrı vardı.

Aidan elini Alexandria'nın saçlarında kararsızca gezdirdi. Durum artık son raddeye ulaşmıştı. Bedenine sahip olmadan Alexandria'yı kanıyla beslemenin imkânı yoktu. Ne var ki daha önce olanlardan sonra, Alexandria'nın daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu. İçindeki canavar

galeyana kapıldı ve Aidan bunu daha fazla kontrol edemedi. Marie, Aidan'ın içindeki canavarla başa çıkabileceğine inanmıştı. Marie ona güveniyordu. Ancak bir Karpatyalı erkeğinin isteklerini, eşler arasında büyüyen o ateşi bilemezdi. Marie, onun dönüşüme ne kadar yaklaştığını bilmiyordu.

Aidan bir kez daha yüksek sesle inledi ve yatağında kımıldamadan yatan suretten başını çevirdi. Sığınağında yatan suret. Kelimenin zihnine girmesiyle Aidan ürktü. İçindeki canavar daha da baskın olmaya başlıyordu. Ve onu kontrol etmenin tek yolu ruh eşiyle birleşmesi, Alexandria'nın nezaketinin ve ışığının ruhunu lekeleyen canavara rağmen Aidan'a yol göstermesiydi.

Alexandria'yı uyandırmadan önce toparlandı, üzerine ipek gömleğini ve siyah pantolonunu geçirip özenle giyindi. Uzun saçlarını ensesinde topladı. Gömleğin yakası boğazından açıktı, fazlasıyla açıktı ama seksi olmak için değil, çünkü Aidan nefes almakta zorlanıyordu.

Zihnini Alexandria'yı uyandırmak için yönlendirdi. Alexandria'nın aldığı ilk nefesi izleyince, bedeni kaskatı kesildi ve kendini yine küfrederken buldu. Aidan göğsüne ve daha aşağılara, bacaklarının arasına süzülen teri hissedebiliyordu. Alexandria esnedi, bedeni battaniyenin altında baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyordu. Aidan patlayacağını düşündü. Alexandria'nın dili kuru dudaklarını nemlendirdi, onları parıl parıl ve davetkâr bir halde bıraktı. Bu görüntünün karşısında gözlerini yumdu ama Alexandria'nın kokusunu duyabiliyor, çarşafların hışırtısını işitebiliyordu.

Alexandria yavaş yavaş doğruldu, şaşırmış görünüyordu. Alexandria etkili görüntüleri olan erotik bir rüya görmüştü; eller göğüslerindeydi, dudaklarında dudaklar, içinde hareket eden parmaklar, ardından onu sarıp sarma-

Lioslaith

layan gergin saldırgan bir beden, Alexandria'yı hareketsiz kılmıştı. Alexandria'nın bedeni arzuyla sızlıyor, Aidan'ın dokunuşunu şiddetle arzuluyordu. Alexandria kıvrandı, ona seslenen ve çağıran, baştan çıkaran çağrıyı hissediyordu. Gözlerini açtı ve odanın öteki tarafında olan Aidan'ın altından bakışlarıyla karşılaştı.

Tehlike. Tehlike Aidan'ın oyulmuş gibi kusursuz yüz hatlarında, gözlerinin parlaklığındaydı. Alexandria tam anlamıyla kıpırtısız kaldı, bakışlarını kendisini izleyen yırtıcıdan çekmedi. Nefes almaya bile korkuyordu. Eğer kımıldasa ya da iç çekse Aidan üzerine atılacaktı. Alexandria bunu hissediyordu, zihnindeki erotik rüyanın Aidan'a ait olduğunu ve onun her bir içgüdüsüne savaş açtığını biliyordu.

"Git buradan *sevgilim*," diye mırıldandı boğuk bir sesle. Aidan'ın sesinin kadifemsi tonu tenini adeta bir dil gibi yalamıştı. "Hâlâ gidebiliyorken git buradan." Kızıl alevler Aidan'ın gözlerini tutuşturuyor gibi görünüyordu. Aidan'ın kasları hareketsiz kalmak için harcadıkları çabayla şişti.

Alexandria yanına gitmek, onu sakinleştirmek ya da sonucu ne olursa olsun onu daha da ateşlendirmek istedi. Alexandria'nın bedeni ateşler içindeydi; yaşayan, nefes alan, neredeyse kontrolden çıkmak üzere olan bir alevdi. Aidan'ı daha fazla baştan çıkarmasına engel olan tek şey utangaçlığıydı. Utangaçlığı ve korkusu. Alexandria yatakta yuvarlandı ve kaçtı, arkasında şeytan varmış gibi koştu. Aidan'dan değil kendinden kaçıyordu.

Alexandria'nın arkasında Aidan bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Hareket ederse acı içinde, arzuyla paramparça olmaktan korkuyordu. Daha fazla dayanamazdı. Eğer Alexandria ona en yakın zamanda gelmezse Tanrının ikisine de merhamet etmesi gerekecekti.

Tünelin güvenli bölgesine girmesiyle Alexandria yavaşladı. Aidan'ı hâlâ zihninde hissedebiliyordu, hâlâ ona uzanıyor ve sesleniyordu. Alexandria onun öpücüğünün tadını alabiliyor, kendisine dokunduğunu hissedebiliyordu. Alexandria gözlerini kapadı ve destek almak için taş duvara yaslandı. Bacakları titriyordu, bir adım daha atmayı reddediyorlardı. Alexandria onu istiyordu. Tatlı, nazik bir özlemle değil, ateşli ve vahşi bir birleşmeye duyduğu arzuyla.

Alexandria başını salladı, zihnindeki düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Merdivenlere doğru ilerledi, Joshua kendisini görmediği için memnundu. Aldığı duşun açığını dindirmeye, Aidan'ın bıraktığı hissi ya da onun yoğun, baharatlı kokusunu üstünden atmaya bir faydası olmadı. Sıcak su duyarlılığını artırmaktan başka bir işe yaramayarak Alexandria'nın teninden, göğüslerinin arasından akıp gidiyordu. Aidan'ı yanına çağırmak için duyduğu dürtüyü bastırmak zorunda kaldı. Alexandria onun için acı çekiyor, ihtiyaç duyuyordu, tüm bedeni ter içindeydi ve arzu ile zonkluyordu. Bu acıya son vermesi için Aidan'ı yanına çağırmak zorundaydı. Aidan'ın dudaklarını teninde, ellerini vücudunda hissetmeye ihtiyacı vardı. Aidan'ın içinde olmasına, sonsuza kadar sürecek olan ısrarcı ve vahşi bir birleşmeye ihtiyacı vardı.

Çok geçmeden Alexandria, Aidan'ın söylediklerini hatırladı. Aidan onu kölesi yapabilirdi. Alexandria'ya hiçbir zaman kafasında bile canlandırmadığı şeyler yaptırabilirdi. Aslında, Alexandria artık onları zihninde canlandırabiliyordu. Bu görüntüler nereden geliyordu? "Lanet olsun Aidan. Bunu bana yaptığın için sana lanet olsun." Alexandria yüzünü duşa döndü ve kendini Aidan'dan çekti.

Alexandria'nın zihninde o olmayınca korkunç, kaçınılmazlık etkisi de kayboldu. Tam olarak gitmedi ama onun

Lioslaith

yerini açlık aldı. Alexandria solgundu ve beslenmeye ihtiyacı vardı. Aidan'a ihtiyacı vardı. Bir kadının ağzına yakışmayan bir küfür ederek kot pantolonunu ve bluzunu giydi, yatak odasının yanındaki oturma odasına gitti. Bu oda Alexandria'nın atölyesi olmak üzereydi. Marie ya da Stefan, belli ki Aidan'ın emirleri doğrultusunda, Alexandria için çoktan malzemeler almıştı. Hepsi en iyi kaliteydi, daha önce satın almaya gücünün yetmediği şeyler. Normalde Alexandria bu kadar pahalı bir hediyeyi asla kabul etmezdi, ne var ki içindeki sanatçı araç gereçlerin güzelliği karşısında çok heyecanlanmıştı.

Joshua kendisine bakmaya gelmeden önce Alexandria çocuğun sesini duymuştu. Okuldan eve dönmüş, bahçede Stefan ile gülüşüp sonra da Marie ile mutfakta kurabiyeler hakkında laflamıştı. Alexandria kendini aynı anda hem mutlu hem de üzgün hissetti. Joshua'nın arkadaşlığa ihtiyacı vardı ve yaşlı çift ona samimi bir yakınlık gösteriyordu ama Alexandria üzgündü çünkü kardeşiyle olan ilişkisi değişiyordu, Joshua bundan sonra yalnızca ona bel bağlamayacaktı.

Joshua merdivenlerden koşturup ona şen şakrak bir halde seslenmeden önce, Alexandria soğukkanlılığını geri kazanmaya çalıştı. Joshua ablasının kollarına atıldı ve Alexandria onu kucağına aldı, neşe içinde çığlıklar atana kadar onu etrafında döndürdü.

Alexandria hazinelerini gösterdi, "Şu malzemelere bak!" diyerek mutluluk gözyaşları döktü.

Joshua göğsünü kabarttı. "Onları seçmeye yardım ettim. Alışverişe Aidan ve ben gittik. Ona, senin her zaman eline alıp yerine koyduğun şeyleri gösterdim. Onları istediğini tahmin edebiliyordum. Senin için alışveriş yaparken çok eğlendik. Aidan bunun çok büyük bir sürpriz olacağını söyledi."

Alexandria bir kutu karakalemi eline aldı, birdenbire nefes alamaz oldu. "Bunu yaptı, öyle mi? Bunları ne zaman aldınız?"

Joshua sırıtıyordu. "Birkaç gün önce. Sen çok hastayken. Aidan birkaç yeni elbise de aldı. Yatak odandaki dolaba bak. Tezgâhtar kadını görmeliydin. Aidan'a öyle bir bakıyordu ki sanki- "

Alexandria soğuk bir edayla Joshua'nın sözünü kesti: "Kafamda canlandırabiliyorum." Alexandria sıçrayan Joshua'yı odasına geri dönerken takip etti.

"Aidan her şeyi düşündü. Dedi ki, senin kadar güzel ve senin kadar iyi bir kadın hastalandığında, bir erkek her şeyi daha iyi bir hale getirmek için elinden ne gelebiliyorsa yapmalıymış." Joshua, Alexandria'nın hiç dokunmamış olduğu çift kapılı dolabı açıverdi.

Tüm hayatı boyunca bu boyuttaki bir dolabı doldurmaya yetecek kadar giysiye sahip olmamıştı, oysa bu dolap etekler, ceketler, bol pantolonlar ve bluzlarla dolup taşıyordu. Alexandria alt dudağını ısırdı ve uzun, siyah gece elbisesine dokundu. Elbise çok ünlü bir tasarımcıdandı. Alexandria'nın elleri yanına düştü. Alexandria, yüksek sesle, "Aidan bunu neden yaptı?" diye sordu, zihninde aynı soruyu tekrar etti. *Bunu neden yaptın?*

Bu yalnızca para sevgilim. Günahlarının bedelini ödemek için kullanabileceğim başka bir şey yok. Aidan'ın sesi kimsesiz, ümitsiz ve perişan geliyordu.

Alexandria beklenmedik bir şekilde gözlerinin yaşardığını hissetti. İçindeki her şey Aidan'a koşmak, onu teselli etmek istiyordu fakat sabahki sözler zihninde yankılanmaya devam ediyordu. Bu asla olmayacaktı.

Joshua, "Ah, ablacığım, bebek gibi ağlama," diye azarladı. "Aidan bunu istediği için yaptı. Bana aldığı harika

Lioslaith

oyuncakların hepsini görmelisin. Yavru köpek meselesini Marie ve Stefan'a da sordum."

"Seni inatçı küçük şeytan!" Alexandria dolabın kapaklarını sıkı sıkı kapattı, onları asla giymemeye kararlıydı.

Joshua, "Aidan ısrar iyidir, diyor," diye neşeyle belirtti.

Alexandria derin bir nefes aldı. "Aidan bunu biliyor olmalı." Daha iyi düşününce, o elbiseleri giymeye karar verdi. Her birini giyecekti. Onları Thomas Ivan ile çalışırken giyecekti. Thomas Ivan ile gece çıkarken giyecekti. Thomas Ivan'a tam anlamıyla çılgınlar gibi âşık olduğunda giyecekti.

Bir an için Aidan'ın zihninde hareket ettiğini hissetti, büyük bir orman kedisinin avına sinsice yaklaşırken yapacağı bir hareketti - sadece bir kıpırtı ve ardından o vahşi kedi gitmişti, sanki hiç orada olmamış gibi. Alexandria bunu kafasında mı kurmuştu?

"Onu düşünüp durmayı bırak!" diye parladı kendine, zihni Aidan'dan uzak kalamadığı için kendine kızıyordu.

Joshua kocaman açtığı gözlerini Alexandria'ya dikti. "Kimi? Yavru köpeği mi? Neden? Yoksa bir tane buldun mu bile? Erkek bir köpek mi?"

Yüzünde sert bir ifadeyle, "Buralarda bir yerde kuşkusuz erkek bir av köpeği var," diye cevapladı Alexandria. Hemen ardından, yumuşadı ve Joshua'nın lülelerini dağıta dağıta başını okşadı. "Şaka yapıyorum Joshua. Ve hayır, henüz yavru bir köpek bulmuş değilim. Bunun gibi süreklilik isteyen bir karar vermeden önce, burada mutlu olduğumuzdan emin olmamızı istiyorum."

"Ben burada mutluyum," dedi Joshua aniden, kararlı bir biçimde.

Alexandria ona sarıldı. "Mutlu olmana çok sevindim ufaklık fakat ben mutlu olduğumdan emin değilim. Yetişkinlerin birlikte yaşamaya alışması, çocuklara kıyaslandığında çok daha zordur."

"Ama Marie ve Stefan harika insanlar ve Aidan da tanıdığım en harika insan. Ödevlerimde bana yardım ediyor. Her zaman sohbet ediyoruz. O çok havalı. Hem dedi ki-"

"Şu an onun ne dediğini duymak istemiyorum, tamam mı? Yapmam gereken işler var tatlım, hazırladın mı? Karnımızı doyurmak için paraya ihtiyacımız var."

"Ama Aidan'ın çok parası var ve eğer istemezsen çalışmak zorunda olmadığını söyledi."

Sinirlerine hâkim olmak için Alexandria soluğunu yavaş yavaş bıraktı. Aidan'ın söylediklerini duymaktan bıkıp usanmıştı. Aidan'ın zihninde olmasından, uyanık olduğu her anını kontrol etmeye çalışmasında bıkmıştı. "Ben çalışmayı seviyorum Josh. Şimdi sessiz ol ve yapacak bir şey bul."

Joshua surat astı, ne var ki hemen Alexandria'nın eski renkli kalem seti ve karalama defterinin başına oturdu. Kolaylıkla her günkü hallerine döndüler. Bazen Alexandria bir konu hakkında Joshua'nın fikrini sorar ve ara sıra da çizimlerini gösterirdi. Joshua altı yaşında olmasına rağmen çok iyi anlaştıklarını düşündü. Kısa bir süre için, kendisini ve dünyasını normale dönmüş gibi hissetti.

Ne var ki Aidan hep oradaydı. Alexandria kendi zihninin Aidan'ın zihnine uyum sağladığını, onun zihniyle iletişim kurmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Kulakları Aidan'ın güzel sesine kulak kesildi. Alexandria kendini önündeki kâğıda boş boş bakarken buldu; Aidan'ın portresini çizmişti. Joshua saplantısını fark etmeden ve bu konuda onunla alay etmeden hemen çizdiği şeyi yırtıp attı.

Joshua'nın kalp atışını, damarlarında akan kanın hareketini duymamaya çabaladı. Kâhya, Joshua'yı yemeğe çağırdığında Marie'nin nabzının kendisini nasıl büyülediğini fark etmemiş gibi yaptı. Ağzında kalan tadı, Aidan'ın dudaklarında bıraktığı hissi, bedeninin Aidan'ın bedeni için nasıl kıvrandığını ve yanıp tutuştuğunu görmezden

Lioslaith

geldi. Alexandria sızlandı ve onu çizdiği bir başka resimden bakışlarını kaçırdı. Çizimdeki Aidan'ın dudakları onun cezbeden, baştan çıkarıcı ve davetkâr ifadeye sahipti.

Kusursuz bir şekilde çizdiği o dudaklara parmak ucuyla dokundu. "Bunu bana yapmana izin vermeyeceğim," diye mırıldandı sessizce. Alexandria onu şiddetle arzuluyordu. Kendisini teselli etmesi, bu çılgın dünyanın anlaşılır olması için Aidan'a ihtiyacı vardı. Her şeyden önemlisi de kendi bedeniyle Aidan'ın bedenini bir bütün haline getirmesi, onun dudaklarını hissetmesi ve Aidan'ın ellerinin o korkunç yangını ve boşluğu çekip alması için ona ihtiyacı olmasıydı. Kalp atışlarının aynı ritimde atmasına, Aidan'ın zihninin kendisininkini ele geçirmesine, ikisinin birbirine kenetlenmesine ve bedenini ona sunarken tüm vahşi fantezilerini paylaşmaya ihtiyacı vardı.

O akşam Alexandria her zamanki halindeydi. Joshua'ya ödevinde yardım etti, televizyondaki bir programı izlerken çok eğleniyormuş gibi davrandı. Geniş ekran bir televizyonun değeri konusunda tartıştılar. Stefan, büyük ekranın yaşlı gözler için gerekli olduğunu dile getirerek Joshua'nın tarafını tuttu. Marie, Alexandria'nın tarafını tutarak bunun gösteriş amaçlı tüketimin son noktası olduğunu söyledi. Ancak, hepsinin damarlarından akan kan bir senfoni gibiydi; televizyon programının sesini bastırıyor ve Alexandria'nın her biri için endişelenmesine sebep oluyordu. Alexandria, Joshua'nın uyku saatinde yanında olup yatmadan ona kitap okurken, kısa bir yastık kavgası yaptıklarında ve onun üzerini örterken mutlu olmaya çalıştı. Alexandria, her zaman geceleri ikisinin birlikte geçirdikleri zamanı çok sevmişti. Joshua hep çok masum ve tatlıydı. Ne var ki Joshua'nın kalbinin gürültüyle atıyor olması o anki keyfine gölge düşürüyordu ve Alexandria kendini bir kâbusun tam ortasında tuzağa düşmüş gibi hissetti.

Alexandria o gece Thomas Ivan ile olan buluşması için dikkatle giyindi. Fakat elbisenin üzerinden kaymasıyla Alexandria sıcak kadifenin dokunuşunu teninde hissetti. Saçını toplarken elleri titredi. Aidan'dan kaçtığından beri onu bir kez bile görmemişti. Alexandria, Aidan'ı hissediyordu, her an orada yakınındaydı ama Aidan onun görüş alanında olmamaya dikkat etmişti. Buna minnettar olmak yerine, Alexandria'nın keyfi kaçtı. Belki de başka bir adamla çıkıyor olması Aidan için pek bir şey ifade etmiyordu. Belki de bu durumu hiç umursamıyordu. Hem neden umursamalıydı ki? Alexandria onun kendisini önemsemesini istemiyordu. Alexandria insan bir erkek istiyordu, cazibesine kapılacağı birini. Sevişmek istediği biri. Saplantılı ve vahşi bir erkek değil ama şefkatli ve sevecen biri. Bir insan, normal bir erkek.

Alexandria tırnaklarını inceledi. Önceden sinir bozucu bir biçimde kısa olan tırnakları şimdi uzun ve güzeldi, tırnakları adeta bir profesyonel tarafından manikür yapılmış gibiydi. Saçları bile daha gür, gösterişli, kirpikleri ise uzun ve dolgun görünüyordu. Oysa teni solgundu, adeta yarı saydamdı.

Aynadaki yansımasını görünce iç çekti. Aynı görünüyordu ama farklıydı. Daha... Alexandria tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Daha fazlaydı işte. Elbise üzerine ikinci bir deri gibi oturmuş, göğüslerinin tamamını ve ince belini belirgin hale getiriyordu. Özellikle Alexandria için tasarlanmış olabilirdi. Alexandria elini kalçalarını saran yumuşak kumaşın üzerinde gezdirdi. Başını kaldırıp Aidan'ın altından gözlerini aynada kendisini izlerken bulduğunda yüreği ağzına geldi. Aidan, uzun ve güçlü yapısıyla tam arkasında dikiliyordu, birbirlerini tamamlıyorlardı: Aidan, parlak ve aç gözleriyle, uzun ve oldukça kaslı, Alexandria ise zarif, minyon ve solgundu.

Lioslaith

Aidan, "Çok güzel görünüyorsun Alexandria," dedi sessizce.

Aidan'ın sesi etkileyiciydi, teninde kadife elbisenin benzer sıcaklığıyla geziniyordu. Alexandria, onun yüzündeki ifadeye bir anlam veremedi, yalnızca onun bakışlarındaki erimiş altını hissetti.

"Ben... ben geç kalmam," kararsız bir yeniyetme gibi kekeledi Alexandria. Ama çok geçmeden sözlerini geri almak için her şeyi verebileceğini düşündü. Aidan gülümsemiyor, yüz ifadesi değişmiyordu.

Alexandria sırtından aşağıya inen bir ürperti hissetti. Aidan'a meydan okuması birdenbire bir aslanın kapandaki yeme kanması kadar aptalca göründü gözüne. Aidan'ın gözünü bir an olsun kırpmadan bakışı yok muydu! Gitmesine izin verecek miydi? Yalnızca birkaç dakika önce gitmesine izin verecek diye karamsarlığa kapılmıştı. Şimdi ise hayatı için Aidan'dan uzaklaşmak, çok uzaklara gitmek kadar istediği başka bir şey yoktu.

Aidan başını yavaşça salladı. "*Tanrı aşkına* Alexandria. Beni bir canavar olarak görmek konusunda ne kadar ısrarcısın. Dikkat et *küçüğüm*, bir canavar da sen yaratma." Aidan odaya girdiği gibi sessizce odayı terk etti.

Bu tehdit karşısında Alexandria ürperdi. Kendi dudaklarına dokundu. Aidan gözlerini dudaklarına dikmişti. Bu yüzden dudakları sızlıyordu işte, onun dudaklarını kendi dudaklarında hissettiğine yemin edebilirdi. Gözlerini yumdu, Aidan'ı hissediyor olmanın tadını çıkardı ama hemen ardından kendisini böyle kolay kontrol edebilmesine lanet etti. Alexandria insandı. *İnsan!* Ve insan kalmaya kararlıydı.

Alexandria çenesini kaldırdı. Aidan'ın çekiciliğinin etkisi altına girmeyecekti ve onun tehditlerinin gözünü korkutmasına izin vermeyecekti. Ayakkabılarını giydi ve merdivenlerden süzülerek indi.

Thomas tam vaktinde gelmişti ve salonda Alexandria'yı bekliyordu, neyse ki Aidan Savage bu kez varlığıyla onu huzursuz etmemeyi tercih etmişti. Salona girmesiyle Thomas'ın soluğu kesildi. Her gördüğünde Alexandria biraz daha güzelleşmiş görünüyordu. Alexandria onu kendisine hayran bıraktı, onu büyüledi, Thomas ondan başka hiçbir şey düşünemeyene kadar onu sarıp sarmaladı. Sonuç olarak onun payına düşen acı çekmekti. Son video oyununun olay örgüsünü tamamlaması gerekirken Alexandria'yı düşlüyordu.

"Thomas, bu gece bir araya gelmek çok iyi bir fikirdi," dedi. Alexandria, Thomas'ın yüreğini delip geçen ve onun bedeninin biraz daha aşağılarında da tepki vermesine sebep olan bir ses tonuyla adamı selamladı.

Çok geçmeden Thomas, o lanet altından bakışların ağırlığını üzerinde hissetti. Acımasız. Merhametsiz. O bakışlar Thomas'ın Alexandria'ya verdiği tepkiyi görmüştü. Aidan Savage aldatıcı bir uyuşuklukla salonun girişinde dikiliyordu, kalçası duvara dayalı, kolları göğsündeydi. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesi gerekmiyordu. Yalnızca varlığı bile Thomas'ın ruhuna korku salıyordu.

Thomas, Alexandria'nın pelerinini aldı ve parfümünü içine çekerek kadını onunla sardı. "Olağanüstü görünüyorsun Alexandria. Yeni iyileştiğini kimse tahmin edemez."

Aidan bunun üzerine hareketlendi, ölüm saçan bir aslanın devinimlerine sahipti. "Buna rağmen, Alexandria oldukça hastaydı Ivan. Bunu, Alexandria'ya çok iyi bakıldığının ve eve erken dönmesinin önemli olduğunun bir işareti olarak göreceğine inanıyorum."

Thomas nazikçe gülümsedi, cazibe saçıyordu. Lanet olsun, ilk kız arkadaşına baloda eşlik eden bir yeniyetme değildi ki o. İnadına inadına Alexandria'nın elini tuttu

Lioslaith

Thomas, bu yaptığının sarı köpeği kızdıracağını biliyordu. "Endişelenmene gerek yok Savage. Ona çok iyi bakmak niyetindeyim." Thomas, Alexandria'yı kapıya doğru çekiştirdi. Savage'ın ve onun yaşayan, nefes alan, acayip evinin uzağında olmak için acele ediyordu.

Alexandria seve seve gitti, dışarıdan bakınca Thomas kadar istekli görünüyordu. Dışarıdaki gece havasının kar-şısında Alexandria durdu ve derin bir nefes aldı. "Aidan karşı konulamaz biri, değil mi?" dedi gülümseyerek. Yıldızlarla yarışırcasına gülümsedi. Özgürlük. Kutsal özgürlük. O an Thomas'ın gülümsemesinin Alexandria'ya hâlâ bir köpekbalığının dişlek sırıtmasını anımsatıyor olmasının ya da Thomas'ın her bir kalp atışını Joshua'nınkini duyduğu gibi yüksek sesle duyuyor olmasının ya da daha da kötüsü, Thomas'ın kendisini arzuladığını bilmesinin bir önemi yoktu. Aidan Savage'ın ve onun etkisinin uzağındaydı ve önemsediği tek şey buydu.

Thomas, "Karşı konulamaz mı? Sen buna karşı konulamaz mı diyorsun? Aidan tam anlamıyla bir zorba. Bu adam sanki sana sahipmiş gibi davranıyor," diye haykırdı.

Alexandria sessizce güldü. "Sen ona alıştın bile. Aidan bu tavırlarına engel olamıyor. Emirler vermeye o kadar alışkın ki. Bunun nasıl bir duygu olduğunu sen muhtemelen bilirsin," diye ekledi muzipçe.

Thomas kendisini Alexandria ile birlikte gülerken buldu, onlar için bekleyen arabaya doğru ilerlerken Thomas rahatladı. Düşünüp taşınmış, bir limuzin ve daha sonra arka koltukta olabilecek şeyler için kendisini arabayı kullanmaktan muaf bırakmak amacıyla şoför kiralamıştı.

Alexandria, "Taşlaklar üzerinde güzel bir başlangıç yaptım Thomas," dedi kendiliğinden, "ama sen hangi karakter özelliklerinin senin için bilhassa önemli olduğunu söylemedin. Kişilerin nasıl betimleneceğini tamamen bana bırakmak yerine bence önceden bunları belirlemelisin."

"Ben senin tavsiyelerini tercih ederim," dedi Thomas, kapıyı Alexandria için kendisi açarak. Bunu yapmayı Thomas istemişti ve bu şaşırtıcıydı. Çoğu zaman gösterdiği nezaket yalnızca karşısındakini etkilemek için olurdu. Oysa Alexandria Houton akıldan çıkmayan biriydi. "O ev seni de sinir etmiyor mu?"

Alexandria kaşlarını çattı. "Sinir etmek mi? O ev mi? O güzel bir ev. O evle ilgili her şey güzel. Neden sordun?"

"Bazen sanki o ev beni izliyormuş, bir şeyin zamanını bekliyormuş ve benden nefret ediyormuş gibi hissediyorum."

"Thomas, şu senin video oyunlarını çok fazla oynamış olmalısın. Ne kadar kuvvetli bir hayal gücün var." Alexandria'nın kahkahası Thomas'ın içinde yankılandı, adamın mahrem noktalarına dokundu.

Thomas'ın eli yavaş yavaş Alexandria'nın arkasındaki koltukta ilerledi. Alexandria'yı hiçbir kadını arzulamadığı kadar arzuluyordu. Fakat sonra, pencereden dışarı baktı ve bir çift gözün yansımasını gördü. Kor haline gelmiş, kırmızı, nefret dolu ve intikam, ölüm vaadi taşıyan yabani gözlerdi bunlar. Gözünü kırpmayan bir kedinin gözleri. Bir şeytanın gözleri. Ölümün gözleri. Thomas ürperdi ve ağzından bir inleme çıktı.

"Ne oldu?" Alexandria'nın sesi, akan suyun tatlı sesi gibi huzur veriyordu. "Söylesene, Thomas."

"Garip bir şey mi gördün?" Alexandra'nın korkudan nefesi kesildi. "Dışarıda bir şey mi gördün?"

Alexandria pencereye bakmak için Thomas'a doğru eğildi. "Ne görmem gerekiyor?"

O gözler orada hiç belirmemiş gibi kayboldu. O gözler Savage'ın mıydı? Thomas'ın hayal gücü müydü? Thomas boğazını temizledi ve gülümsemeyi başardı. "Hiçbir şey."

Arabadayken Alexandria için şiddetlenen açlığını görmezden gelmesi zordu. Bu açlık iç organlarını kemiriyor,

Lioslaith

kanser gibi yayılıyordu sanki. Zihni Ivan'ın damarlarında hızla akan kanın sesini kuvvetlendiriyor gibiydi. Çağırıyordu, sesleniyordu. Ne var ki midesi Thomas'a dokunmanın düşüncesiyle bulandı ve yüzündeki sahte gülümsemeyi korumak için çabaladı. Thomas ona dokunmak için tüm bahaneleri buluyor gibi görünüyordu, Alexandria'nın bacağına, koluna, eline, saçlarına hafifçe dokundu. Alexandria bundan nefret etti. Bundan iğrendi. Teni karıncalandı. Onun şehvetli bakışlarına ve dokunuşlarına karşılık veremediği için Alexandria kendinden nefret etti.

Thomas'a gülümsedi, tüm uygun şeyleri söyledi ve yaptı ama midesi buna isyan ediyordu. Ruhunun derinliklerinde bir yerde, bir çeşit korku şekillenmeye ve yayılmaya başladı. Thomas Ivan seçkin bir bekârdı, zengindi ve meşhur biriydi. İnsandı. Tıpkı kendisi gibi hayal gücünü seviyordu; Alexandria'nın çizimlerine hayrandı. İkisinin pek çok ortak noktası vardı, yine de Thomas'ın en hafif dokunuşu bile onu iğrendiriyordu. Alexandria içten içe ağlamaya başladı.

Sevgilim bana ihtiyacın mı var? Aidan'ın sesi Alexandria'yı bulmak, onu sıcak, güven veren kollarıyla sarmak için zamanı ve mekânı aştı.

Alexandria dudağını ısırdı. Onu çağırmak için duyduğu baştan çıkarıcı istek adeta karşı konulamazdı fakat buna direndi. Alexandria insan olacaktı. Ve seveceği, insan bir eş bulacaktı. Belki Thomas Ivan değil ama birisi olacaktı. Ben güzel vakit geçiriyorum.

Ivan güzel vakti geçirmediği sürece, elbette.

Alexandria, Aidan'ın zihninden çekildiğini hissetti. B-Bu, sanki ruhunu almış ve onu içinde ölü halde bırakmış gibi bir hisli. Alexandria çenesini kaldırdı ve Ivan'a göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Thomas onun arabadan çıkmasına yardımcı olurken elini onun eline koydu. O akşamın tadını çıkarmaya kararlıydı ve tiyatroya girerken Thomas'ın koluna girdi.

Sanki adamlar ona doğru geliyor, gürültüyle nefes alıyordu. Kalp atışları Alexandria'nın kulaklarında uğuldu-yordu. Orkestranın müzikleri Alexandria'nın kulağında, damarlarda akan sıcak kanın kabarmasına karışmıştı. Alexandria dikkatini oyuna verdi, oyunun son derece güzel olduğunun farkındaydı, yine de Ivan'ın koltuğunun arkasındaki kolunun ve adamın kokusunun daha çok farkındaydı. Ivan kulağına fısıldadığında, dudakları tenine değdi ve Alexandria bundan tiksindi. Ivan'dan uzakta biraz soluk almak için iki defa kendisini tuvalete attı.

Ne var ki Alexandria oyunu sonuna kadar izlemeye kararlıydı. Bu kendisini öldürse bile insan olacaktı. Alexandria zihninde kelimeleri duyduğu an bir alkış tufanı koptu: Senin insan gibi davranmaya çalışman birinin ölümüne sebep olabilir.

Sus! diye cevapladı onu Alexandria, sinirden deliye dönmüştü. Ne var ki Aidan bir kez daha kayboldu. Yalnızca dokunuşu ve uyarısının aptallığı Alexandria'nın içini ısıttı. Aidan onunla kasten alay ediyordu çünkü hemen yanında oturan adamdan iğrendiğini biliyordu.

Thomas oyunu alkışladı. Işıklar yandı ve insanlar sanki onların etrafına üşüştü. Thomas havasını buldu, kolunda güzel bir kadın ve ikisinin etrafını saran pek çok tanıdık. Thomas tanıştığını zar zor hatırladığı nüfuzlu bir adamla gösteri hakkında yorum yapmak için birdenbire yanlarında duraksadı. Sınıf atlama basamaklarını biraz daha tırmanmasına fayda sağlasın diye kurduğu bağlantılar kendilerini tanıtıyor, Thomas'ı ve kız arkadaşını pek çok davete çağırıyorlardı.

Alexandria Houton, Thomas için şüphesiz bir kazançtı ve kariyeri için de öyle olacaktı. Alexandria'yı gururla

Lioslaith

gözler önünde sergiliyor, kasıla kasıla yürüyordu. Üstelik Thomas, Alexandria'nın sesinden büyülenen, onun gülümsemesinin esiri olan tek kişinin kendisi olmadığını görmüştü. Thomas memnuniyetle fark etti ki Alexandria kadınları bile kendine hayran bırakmış gibi görüntüyordu, kraliçeler gibi gülücük dağıtıyor, herkesi büyülüyordu.

Onlar hâlâ pek çok hayranı tarafından takip edildikleri sırada, gecenin içine doğru ilerlerken bir sahiplik göstergesi olarak Thomas kolunu Alexandria'nın boynuna attı ve kadını kendine doğru çekti. Alexandria'nın midesi bu yakınlıkla çalkalanmaya başladı. Çok geçmeden Thomas sağına doğru bir bakış attı ve donakaldı. Altı adım bile olmayan bir mesafede gölgede bir kurt duruyordu. Koca man. Sarı. Işıldayan sivri dişleri ve kırmızı, kor gibi yanan gözleri vardı. O bakışlar dimdik Thomas'a çevriliydi, canavarın kaslı gövdesi aniden saldırıya geçecekmiş gibi bir duruş almıştı.

Thomas'ın kalbi hakikaten durdu, çok geçmeden tekrar atmaya başladı. Thomas, Alexandria'nın kolunu sıkıca tuttu ve onu tiyatroya doğru iteklemeye başladı.

Alexandria, "Thomas, ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sen onu görmüyor musun?" Thomas heyecan içinde parmağıyla ileriyi gösterdi. O Savage'dı, bir şekilde bundan emindi. "Oydu, o olduğunu biliyorum. O burada." Thomas'ın sesinin yükselmesiyle başlar onlara çevrildi.

"Thomas." Alexandria'nın sesi tatlı ve sakinleştiriciydi. "Sorun ne, anlat bana. Betin benzin attı. Ne gördün?"

Thomas daha yakından bakmak için kendisini zorladı. Gölgeler derin ve karanlıktı ancak ortalıkta herhangi bir vahşi hayvan da yoktu. Thomas kurdun az önce durduğu yerde büyük bir saksı olduğunu gördü. Alnındaki teri silerek soluklanmaya çalıştı.

"Sen titriyorsun Thomas. Hadi, arabaya gidelim."

Alexandria endişe içinde etrafı kolaçan etti, bölgeyi inceledi ama tek görebildiği insanlardı. Alexandria, Thomas'a bir daha eziyet etme, diye uyardı Aidan'ı, ne var ki kendisini duyduğundan emin değildi.

"Yemin ederim bir şeyler görüp duruyorum Alex. Şuradaki saksı sanki..." Thomas hayal gücünün kontrolden çıktığını itiraf etmek istemediğinden sesi canlılığını yitirdi. Alexandria Houton ve Aidan Savage'e olan saplantısı dehşet verici hayal gücüyle birleşmiş ve fazlasıyla gerçekçi halüsinasyonlar mı görmeye başlamıştı?

"Hareket mi etti?" Alexandria şüphe içinde kırmızı keresteden kutuya bakıyordu.

"Hayır," diye karşı çıktı. "Sadece biraz... garip görünüyordu."

"Her neyse, bu gece çok iyi vakit geçirdim. Oyun harikaydı," dedi Alexandria sessizce.

Seni küçük yalancı. Alexandria ile alay ediyor, erkeksi eğlence anlayışıyla onu maskara ediyordu.

Alexandria çenesini kaldırdı ve limuzine doğru ilerlerken inadına elini Thomas'ın dirseğine koydu. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu tatlı tatlı. Bunun karşısında Aidan'ın yüzünü buruşturduğunu ve hemen geri çekildiğini hissetti.

Arabaya bindikleri anda Thomas onun yanına kaydı. Kalçası Alexandria'nın kalçasına dayalıydı ve göğüslerinin yumuşak şişkinliğinin koluna değdiğini hissetti Thomas. Hemen eli Alexandria'nın çenesini buldu. "Beni pek iyi tanımadığını biliyorum Alex ama senden çok etkilendim ve duygularımın karşılıklı olduğunu ümit ediyorum."

Thomas'ın dudakları Alexandria'nın dudaklarının yalnızca birkaç santim uzağındaydı. Thomas'ın gargarasının kokusunun ötesinde, Alexandria onun akşam yemeğinde yediği her şeyin kokusunu alabiliyordu; sarımsak soslu

Lioslaith

makarna, tarhun ve sirke soslu salata, kırmızı şarap, kahve ve nane. Alexandria az kalsın kusuyordu ve ikisinin arası na biraz mesafe koymaya çalıştı. "Biz beraber çalışacağız Thomas. Bu iyi bir fikir değil. En azından bu kadar erken olmamalı."

"Ama seni öpmek zorundayım. Buna mecburum Alex." Thomas ona doğru eğildi, derin derin nefes alıyordu.

Alexandria geri çekilirken iniltili bir ses çıkardı, ne var ki Thomas heyecan içindeyken çıkardığı o sesten kadının bu öpücüğe izin verdiği anlamını çıkardı. Thomas'ın bu şını eğmesiyle, gözleri kıpkırmızı bir kıvılcım görür gibi oldu. Thomas çığlık attı ve Alexandria'nın uzağına kendi tarafındaki kapıya doğru yapıştı, iki parlayan bakışın kendisini belirgin bir garezle izlediği arka cama bakıyordu. Cam dışa doğru esnedi ve hemen ardından paramparça oldu, tuzla buz olan cam parçaları Thomas'ın üzerine saçıldı. İri kurt burnunu arabaya dayadı, sivri dişler ortaya çıkmıştı ve salyalar akıyordu, kurt tam da Thomas'ın kafasına doğru bir hamle yaptı. O kırmızı gözler bir an bile kırpılmadan tuhaf ve ürkütücü bir şekilde parlıyor, Thomas'ı delip geçiyordu. O beyaz sivri dişler daha da yakına doğru hamle yaparken, Thomas üzerindeki sıcak nefesi hissedebiliyordu. Thomas çığlık attı ve başını öne eğip yüzünü iki eliyle örttü.

"Thomas?" Alexandria hafifçe adamın omzuna dokundu. "Bu akşam uyuşturucu mu aldın?" Alexandria cevabı zaten biliyordu, uyuşturucunun kokusunu Thomas'ın kan dolaşımından alabiliyordu. "Belki de seni eve götürmeliyiz. Ya da özel bir doktora."

Thomas ellerini korkuyla ve yavaş yavaş indirdi. Arabanın camı sapasağlamdı. Cam parçaları filan yoktu. Alexandria koltuğunda sakin sakin oturuyordu ama mavi gözleri endişe içindeydi.

"Böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmedi. Ben halüsinasyon görüyorum. Erkekler tuvaletinde biraz kokain almıştım sadece. Belki de kötü bir maldı, bilmiyorum." Thomas'ın sesi korkmuş gibi geliyordu.

"Ne gördün?" Alexandria, Aidan'a ya da başka bir tehlikeye dair bir iz bulmaya çalışarak çevreyi bir kez daha taradı ama yalnız gibi görünüyorlardı. Belki de Thomas'ın gördüğünü sandığı şeyler gerçekten de uyuşturucunun etkisindendi. "Şoföre seni hastaneye götürmesini söylemeli miyim?"

"Hayır, hayır. Birazdan geçer." Thomas sırılsıklam terliyordu.

Alexandria onun korkusunun kokusunu alabiliyordu.

Alexandria, adamı rahatlatmaya çalışarak, "Dışarıda bir şey yok Thomas, gerçekten. Bazen bir şey olmadan önce olacakları sezerim ve şu an sıradışı herhangi bir şey hissetmiyorum," diye belirtti.

"Çok üzgünüm," Thomas kısık sesle özür diledi. "Bu akşamı mahvettim, değil mi?" Adam etrafa bakmaya devam ediyordu ve ağzının sol tarafında sinir bozukluğundan bir tik oluşmuş gibi görünüyordu. Thomas, akşamın başlangıcında olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu.

Alexandria, "Hayır, tabii ki. Ben harika vakit geçirdim. Tiyatroyu düşündüğün için teşekkür ederim. Gerçekten de dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı," diyerek Thomas'a moral verdi. "Yalnız Thomas, ben uyuşturucu kullanımına iyi gözle bakmıyorum. Düşünmem gereken küçük kardeşim Joshua var. Kendi kendineyken yapmayı seçtiğin şeylerin beni ilgilendirmediğinin farkındayım ama kokain ya da başka herhangi bir uyuşturucu konusunda içim pek rahat değil."

"Ben bağımlı filan değilim. Arada sırada yalnızca eğlence amaçlı kullanırım."

Lioslaith

"Benim yanımda olmasın." Yalnızca bu bile Thomas ile birlikte olmaması için yeterli bir sebepti.

"İyi," dedi Thomas suratını asarak, "kullanmam."

Araba Aidan'ın daire biçimindeki araba yoluna park ediliyordu. Dövme demirden kapılar açık bırakılmıştı. Bir an için Alexandria hiç kımıldamadan oturdu, gözlerini ağır kapılara dikti. O kapılar yitirdiği özgürlüğü yansıtıyordu. Alexandria eve dönmek ve yenilgiyi kabul etmek için hazır değildi. Demek Thomas Ivan ile arasında zerre kadar kimya yoktu. Ama bu Alexandria'nın başka bir adam bulmayacağı anlamına gelmiyordu.

Thomas'ın yapışkan elinden kurtularak hızla arabadan çıktı. "Tekrar teşekkür ederim Thomas. Yakında görüşürüz. Tasarımlar için kendi fikirlerin konusunda mutlaka bana geri dön." Ve Alexandria, ona kapıya kadar eşlik etmek için arabadan çıkmasına fırsat vermeden mermer basamaklardan geniş ön verandaya uçarcasına koşturdu. Bir kez el salladı ve içeri girdi.

Thomas küfretti ve koltuğunda geriye doğru yaslandı. Arabanın kapısını kapatmadan evvel, iri yarı kurdun çimenliğin ardından kendisini sinsi sinsi izlediğini gördü. Kapıyı sertçe kapatarak, "Sür! Sür!" diye şoföre bağırdı.

Şoför arabanın arkasını savurarak evle cadde arasındaki yoldan geçip evden uzaklaştı ve Thomas rahat bir nefes aldı. Yapmak istediği tek şey eve gitmek ve dut gibi sarhoş olmaktı.

Alexandria evin içinde ışıkları açmadan ilerledi, telefonu buldu ve bir arama yaptı. Karanlıkta kusursuz bir şekilde görebiliyor ve kolayca merdivenleri çıkabiliyordu. Aidan kazandığını düşünebilirdi - akşam süresince Alexandria'yı gözlemlemişti - ama henüz her şey sona ermemişti. Alexandria yenilgiyi kabullenmek için hazır değildi.

Yatak odasında, siyah kadife elbiseyi çıkardı ve rengi

solmuş, rahat, yıpranmış kot pantolonuna ve sıradan, soluk gün mavi bir gömleğe uzandı. Bu değişim yalnızca dakikalar sürdü ve Alexandria tenis ayakkabılarını ayağına geçirip aşağı kata yollandı. Çağırdığı taksi henüz gelmemişti, bu yüzden dışarıda mermer basamaklara oturdu ve bekledi.

"Peki şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu Aidan somurtkan bir biçimde, Alexandria'nın kendisini ufacık ve kırılgan hissetmesine sebep olarak bir anda ortaya çıkmıştı.

"Dansa gidiyorum." Alexandria'nın gözleri kendisini yok sayması için Aidan'a meydan okuyordu.

Aidan'ın bedeni gerildi. "Hayalindeki buluşma iyi gitmedi mi?"

Alexandria'nın gözlerinde eğlendiğine dair ufacık bir bakış belirdi, yüzü sıkkındı. "Sanki bilmiyormuşsun gibi. Bu kadar masum görünmeye çalışma. Sana yakışmıyor."

Aidan hiç de pişmanmış gibi görünmüyor, ona sırıtıyor ve yüreğini altüst ediyordu. Aidan'ı görmek bile bedeninin gerilmesine sebep oluyordu. "Git başımdan Aidan. Sana bakmak istemiyorum."

"Seni baştan mı çıkarıyorum?"

"Kimse sana nasıl beyefendi olunacağını öğretmedi mi? Git başımdan. Canımı sıkıyorsun." Alexandria kendini beğenmiş bir tavır takındı.

Alexandria'nın ay ışığı altındaki profili Aidan'ın nefesini kesmişti. Onların üzerini örten karanlığın battaniyesiyle, dünyada yaşayan son iki insan gibi görünüyorlardı. Aidan, Alexandria'nın kokusunu içine çekti, yalnızca ona ait olan özel kokuyu. Alexandria'nın baştan çıkarıcı dudakları küçük, kendinden emin bir tebessümle kıvrıldı ve Aidan'ın erkeksi yüz hatları üzerine seksi bir gölge olarak düştü. "En azından dikkatini çekiyorum."

Alexandria, "Dans etmeye gidiyorum," diye belirtti.

Lioslaith

Aidan, "Sen özgürlüğünü ilan ediyorsun," diye karşılık verdi. "Bunun sana pek faydası olmayacak. Sen bana, buraya aitsin. Sen benimsin. Dışarıdaki hiçbir erkek benim sana hissettirdiğim gibi hissettirmeyecek."

Alexandria riske girdi. "Onların senin hissettirdiğin gibi hissettirmesini istemiyorum. Sen çok güçlüsün Aidan. Vahşi ve güçlüsün. Beni deli ediyorsun. Ben..." Alexandria birden sustu, ne hissetmek istediği konusunda emin değildi.

"Normal, insan gibi hissetmek istiyorsun." Aidan kelimeleri onun yerine tamamladı.

"Bunda yanlış olan bir şey yok. Benim ödümü patlatıyorsun." İşte. Bunu Aidan'a itiraf etmişti. Bunu yüksek sesle dile getirmişti. Bakışlarını gecenin karanlığına doğru çevirdi, Aidan bakamıyordu.

"Benim için hissettiğin duygular senin ödünü patlattı," diye düzeltti onu Aidan nazik bir şekilde.

"Sana güvenmiyorum." Taksi neden bu kadar geç kalmıştı? Alexandria yumruğunu sıktı, Aidan ile bu şekilde yalnız olmak istemiyordu. Onun dudaklarının kendisinde bıraktığı hissi ve tadını hatırlıyordu.

"Eğer kendini tam anlamıyla bana teslim etsen bana güvenirsin de. Kendi zihninin benimkiyle tamamen birleşmesine müsaade et. Eğer istesen senden hiçbir şey saklayamam. Benim anılarım, benim arzularım." Aidan'ın sesi Alexandria'nın teninde gezindi, baştan çıkardı, kendisine çağırdı.

Alexandria ters bir bakış attı. "Sanki senin arzuların gece boyunca kafamın içinde dans etmemiş gibi. Çok teşekkür ederim Bay Savage. Kimsenin kölesi olmaya niyetim yok."

Aidan sızlandı, elleriyle yüzünü örttü. Çok geçmemişti ki kusursuz dudakları tebessümle kıvrıldı. "Bunu sonsuza

kadar benim yüzüme vuracak mısın? Zaten, burada köle olan biri varsa o benim. Senin için her şeyi yaparım ve sanırım sen bunu biliyorsun."

Kendisini onun kollarına atmaktan alıkoymak için Alexandria alt dudağını sertçe ısırdı. "Taksi geldi. Sonra dönerim." Aidan çok seksiydi ve onu çaresizce arzuluyordu.

Alexandria onun yanından geçerken Aidan, Alexandria'ya dokundu, bu Alexandria'nın kolundan aşağıya kayan parmağının en hafif okşayışıydı ama Alexandria bunu içinin en derinlerinde hissetti, bu dokunuşu ruhunda hissetti. Aidan'ın dokunuşunun kendisinde bıraktığı hissi kendisiyle birlikte taksiye taşıdı.

Lioslaith

On Dördüncü Bölüm

Bu yalnızlar barı çarpıcılığın ve bayağılığın çılgın bir birleşimiydi. Kimin içeri girebileceğine ve kimin içeri alınmayacağına karar vermesi için girişe korumalar dikilmişti fakat bu adamlar rüşvet alıyor ve hoş olan her kıza içeriye kadar eşlik ediyordu. Sıra uzundu ama Alexandria tam bir güvenle kapıya doğru yürüyerek sırayı görmezden geldi. İnsanların üzerindeki yeni etkisinin farkındaydı.

Alexandria karşısında baston yutmuş gibi dikilen adama gülümsedi. Adam kafasını salladı ve sesli bir biçimde nefes aldı. Adam tereddüt bile etmedi, bizzat kendisi Alexandria'ya içeri kadar eşlik etti. Müzik kulaklarına saldırdı ve bedenini titreştirdi. Alexandria baskıyı, kendisine baskı yapan bedenleri hemen hissetti. En çok duyduğu şey onların kalp atışları ve onların damarlarından akan kanın koşturmasıydı, bu onu adeta şaşkına çevirdi.

Siyah deriler içindeki uzun boylu bir adam Alexandria'yı sahip çıktı ve onu belinden yakaladı. Kolonya, viski ve ter kokuyordu. Sol kolunda, karnında kırmızı bir kum saatinin olduğu bir karadul'un sivri dişleriyle ağının tam ortasında durduğu bir dövme vardı. Adam pis pis gülümsedi ve onu kendine doğru çekti. "Bütün gece seni aradım."

Alexandria isyan eden midesi dışında bir şeyler hissetmek istiyordu ama bu adamın onun tip olmadığı gün gibi ortadaydı. Alexandria adamın gözlerinin içine bakıp gülümsedi. "Olmayacak," dedi sessiz ama ikna edici bir şekilde.

Adamın yüzündeki gülümseme kayboldu ve Alexandria adamın içindeki potansiyel şiddeti görebildi. Bu adam kendisine karşı çıkılmasını sevmeyen bir adamdı. Parmakları Alexandria'yı mengene gibi sıktı.

"Bırak beni." Alexandria bunu sakince söyledi ama kendisini sakin hissetmiyordu. Bu gece şu veya bu şekilde iki dünyanın da tadını sonuna kadar çıkarmayı umut etmiş, nasıl bir yaratığa dönüştüyse bu yaratığın kendisini bu gibi şeylerden koruyacağını düşünmüştü.

Adamın kahkahası açıkça iğrençti. "Hadi dışarı çıkalım bebeğim." Alexandria'nın bileğini kavrayarak bu teklifi bir emre dönüştürdüğünde, adam kolunda bir şey hissetti. Bakışlarını koluna indirdi ve dehşet içinde kalarak karadul dövmesinin ön kolundan pazısına doğru ilerlediğini gördü. Adam sivri dişlerin öfkeyle tıkırdadıklarını duyabiliyor ve örümceğin tüylü bacaklarını teninde hissedebiliyordu. Adam donakaldı, Alexandria'nın bileğini bırakarak koluna çılgınca vurmaya başladı.

Alexandria hiçbir şey görmedi ama süzülerek kaçmak ve kalabalığın içinde kaybolmak için bu fırsattan yararlandı.

Adam bakışlarını koluna dikmiş güçlükle nefes alıyor, göğsü inip kalkıyordu. Ne var ki tek gördüğü şey dövmesiydi ve artık hareket etmiyordu. Elini saçlarının arasından geçirdi, saçlarını dağınık bir halde bıraktı. "Fazla içtim," dedi kendi kendine.

Alexandria kalabalığın arasından geçti, başı müziğin ritmiyle sallanıyordu. Kanı sıcaktı ama teni buz gibiydi.

Lioslaith

Midesi temas ettiği bedenlere isyan ediyor gibiydi. Kestane rengi saçları ve istekli bir gülümsemesi olan tıknaz bir adam Alexandria'nın omzuna dokundu. "Benimle dans eder misin?"

Adam yalnızdı, bunu hissedebiliyordu, onun derin hüznünü ve başka bir insana sarılmak için hissettiği çaresizliği de. Alexandria düşünmeden, kabul ettiğini belirterek gülümsedi ve adamın kendisini dans pistine götürmesine müsaade etti. Adamın kolları onu sarmalayıp kendine çektiği an, Alexandria bunun bir hata olduğunu biliyordu. O bir insan değildi. Ve bu adamın ihtiyacı olan şey kendisi değildi. Üstelik adamın yanılgısı Alexandria'nınkinden daha çaresizdi. İkisi de konuşmadı. Alexandria adamın aklından geçenleri, yaklaşık altı ay önce eşini kaybettiği için hissettiği korkunç üzüntüyü biliyordu. Ama Alexandria adamın karısı Julia değildi. Hatta gece boyunca bu kederin üstesinden gelmesi için ona yardım edecek sıcak beden değildi. Hepsinden önemlisi bu adam Aidan değildi ve asla olamazdı.

Bu son düşünce Alexandria'nın ruhuna korku saldı. Bunu neden düşünmüştü? Alexandria bir erkek bulabilirdi. İnsan bir erkek. Aradığı erkek bu adam değildi ama birisi olmalıydı.

Adam harekete geçti. "Benimle eve gelir misin?"

Aralarına birkaç metre koymak için kımıldanarak, "Senin istediğin ben değilim," dedi nazik bir şekilde.

Adam onu daha sıkı tuttu, bedenini kendisine doğru çekti. Birkaç değerli saat boyunca hayaletleri defedecek birini arzu ederek, "Senin istediğin de ben değilim fakat birbirimize yardım edebiliriz," diye ısrar etti.

Adamın kanının kokusu Alexandria'ya sesleniyordu. Midesi altüst oldu ve midesindeki safranın boğazına yükseldiğini hissetti. Kafasını kararlı bir şekilde salladı. "Üzgünüm, bunu yapamam." Alexandria uzaklaşmak için harekete geçtiğinde, müzik çılgınca ve tahrik edici bir ritme dönüştü. Adamın kolunun Alexandria'yı sırtından kavramasıyla, statik elektrik barın zemininden adamın koluna geçti ve çarptı. Adam küfretti ve onu hemen serbest bıraktı. Şaşkına dönen Alexandria geri çekildi. "Ne oldu?"

"Beni çarptın!" diye suçladı adam.

"Çarptım mı?" Alexandria adamdan yavaş yavaş uzaklaştı. Bilmeyerek böyle bir şey mi yapmıştı? Yoksa bu bir kaza mıydı? Hiçbir fikri yoktu ama zamanında olan bu müdahale için minnettardı. Alexandria dönen, sallanan ve onu barın öteki tarafına atan karmaşanın içine daldı, müzik başının içinde ve bedeninde çalıyordu.

Alexandria içkinin satıldığı yeri buldu. Takım elbiseler içindeki bir sürü adam tezgâha ulaşması için kenara çekildi. Alexandria'yı selamlamaları hem kuşku hem de umut vericiydi. Yeterince hoş görünüyorlardı. Bazısı yakışıklıydı. Hatta kimisi doğuştan kibar gibiydi. Ne var ki Alexandria hiçbir şey hissetmedi. Sanki içi tamamen boş gibiydi. Ölü gibiydi.

Birdenbire ne yaptığını, kendisine kanıtlamaya çalıştığı şeyin ne olduğunu merak ederek kendi etrafında döndü, sırtını bar tezgâhına dayadı ve boş boş ayakkabılarına baktı. Hiçbir yolu yoktu. Hiçbir zaman önüne gelenle birlikte olan biri olmamıştı. Bu doğasında yoktu. Alexandria bir erkekten dış görünüşü için etkilenmezdi ve ortak noktalarının olduğu erkekler bile artık onu fiziksel olarak heyecanlandırmıyordu.

"Bir şeye üzülmüş gibi görünüyorsun," diye gözlemledi kur yapanlardan biri. "Bir kabin kiralayalım ve konuşalım ister misin? Sadece konuşuruz." Adam ellerini kaldırdı, avuçlarını gösterdi. "Ciddiyim. Tuzak yok, sadece konuşalım. Adım Brian."

Lioslaith

"Alexandria," dedi ama Alexandria başını iki yana salladı. Kanmak için fazlasıyla hoştu. Adam konuşmak istediğini söyledi fakat Alexandria onun daha derindeki ilgisini kolayca görebiliyordu. "Teşekkürler ama sanırım eve gideceğim."

Ev. Ev neresiydi? Alexandria'nın evi yoktu. Bu acı neredeyse Alexandria'nın dayanamayacağı kadar fazlaydı. Bakışlarını kaldırdı ve gözleri odanın en karanlık köşesinde takılı kaldı. Altından gözler ona doğru ışıldıyordu. Alexandria'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Bakışların olduğu yere doğru bakamıyordu, bir an bile kırpılmayan bakışların çarpıcılığına kapıldı.

Aidan gölgelerin içinden yavaş yavaş çıktı. Süzüldü. Su gibi aktı. Muhteşem bir vahşi kedi gibi ağır adımlarla yaklaştı. Alexandria'nın nefesini kesti. Heybetli. Seksi. Güçlü. Yalnızca onu gören gözler. Onun üzerinde kilitlenen gözler. İpek gömleğinin altında kasları dalgalanıyordu. Aidan zarafet saçıyor ve gücünü gözleri önüne seriyordu, benzersizdi.

Alexandria kendisini onun dokunuşunun beklentisi içinde tir tir titrerken buldu. İşte böyleydi, Aidan'ı görmek bile onu hayata geri döndürmüştü. Kızıldeniz'in yarılması gibi kalabalık Aidan'ın geçmesi için ikiye bölündü. Kimse ona dokunmadı, ona değmedi ya da sürtünmedi. Alexandria'ya yakın durup kur yapanlar bile Aidan'ın kendi özel alanlarına girmesine müsaade etmek için kenara çekildiler. Çok geçmeden Aidan, onun önünde dikilmiş elini uzatıyordu, gözleri Alexandria'nın bakışlarını yakalamıştı.

Bu dürtü mü yoksa saplantı mı Alexandria bilmiyordu. Umrunda bile değildi. Herhangi bir sebeple Alexandria kendisine hâkim olamamıştı. Boşu boşuna savaşıyordu. Aidan'a ihtiyacı vardı ve işte o buradaydı. Alexandria elini

onun elinin üzerine koydu ve Aidan parmaklarını onun parmaklarına dolayıp kendine doğru çektiğinde, Alexandria kendisini teslim ediyormuş gibi hissetti.

"Dans et benimle *sevgilim*. Seni karşımda hissetmeye ihtiyacım var." Aidan'ın kelimeleri, sesi karşı konulamayacak kadar baştan çıkarıcıydı.

Kolayca Aidan'ın kollarına kaydı. Mükemmel bir şekilde uyum sağladı. Aidan güçlü ve sevgi doluydu, aralarındaki elektrik hemen canlandı. Alexandria başını Aidan'ın omzunda bulduğu boşluğa dayadı. Bedeni Aidan'ın ritmini kolayca buldu; Alexandria bunun için doğmuştu, onun diğer yarısı olmak için. İşte bu çekicilikti, katıksız sihirdi.

Ev buydu işte. Aidan'ın kollarında. Alexandria gözlerini yumdu, Aidan'ın bedeninin kendi bedeninde bıraktığı hissin tadını çıkarıyordu. Müzik olağanüstüydü, böyle bir bar için inanılmazdı. Kalabalık dans pistinde bir kez bile onlara dokunan olmadı. Aidan ikisini müthiş bir ritimle hareket ettiriyor, aralarındaki ısı her bir adımla daha da yükseliyordu. Alevler Alexandria'nın tenini yalayıp geçmiş, oradan Aidan'a yönelmiş ve tekrar kendi tenine geçmiş gibi görünüyordu.

Aidan, Alexandria'nın tadını almak için başını eğdi. Aidan'ın yumuşak, sıcak dudakları Alexandria'nın boynuna değdi, nabzındaki bir kalp atışı kadar oradan ayrılmadı. Aidan ağzının nemli sıcaklığının altında, Alexandria'nın nabzının attığını ve çılgınca koşturmaya başladığını hissetti. "Benimle eve gel *küçüğüm*," diye fısıldadı ısrarcı bir şekilde, dişi Alexandria'nın teninde nazikçe ve ikna edici bir şekilde geziniyor, nabzında ileri geri hareket ediyordu. Alexandria'nın kanı Aidan'a şarkı söylüyor, onun için haykırıyordu. "Bana daha fazla işkence etme."

Alexandria'nın bedeni onun bedeni ile birlikte salınıyordu, akıcı ve esnek. Hayatı boyunca Alexandria pek fazla

Lioslaith

bir şeye ihtiyaç duymamıştı. Hiç ses çıkarmadı. Çıkaramıyordu. Ama Aidan onun cevabını sessizliğinde bile buluyordu. Aidan bunu Alexandria'nın iri gözlerinde okuyabiliyordu.

Kapıya doğru ilerlediler, Alexandria etrafını saranların neredeyse hiç farkında değildi, yine de Aidan onu bir kez daha kalabalıktan korudu, bedeni her zaman onunla kalabalığın arasındaydı. Dışarıda gece onları selamlıyor, davet ediyor gibiydi, yıldızlar her zamankinden daha parlaktı ve hava okyanustan gelen güzel kokuları taşıyordu.

Aidan kolunu Alexandria'nın beline doladı, onu omuzlarının koruması altına aldı. Alexandria bakmak için başını eğdi. "Korumak için beni takip edeceğini bilmeliydim. O zavallı, deri giysili adama ne yaptın?"

Aidan sessizce güldü. "O karadulları seviyor. Ayrıca kadınların canını yakmayı da seviyor. Ve ben sana dokunan erkekleri sevmem."

"Fark ettim."

Aidan köşe başında durdu, onu göğsüne bastırdı ve çenesinden tuttu. Altından bakışı Alexandria'nın alt dudağına sabitlenmişti, nefesinin kesildiğini hissetti. Aidan inleme ile homurdanma arasından bir ses çıkardı ve başını eğdi. Dudaklar kavuştu ve Alexandria'nın ayakları yerden kesildi. Orada, gecenin bir parçası olarak yalnızca ikisi kalana değin birbirleri içinde eridiler.

Açlığın, ihtiyacın dalgası o kadar güçlü, o kadar yoğundu ki Alexandria düşmemek için ona tutundu. Aidan kollarını doladı, zamanın ve mekânın ötesinde ilerlediler. Rüzgâr Alexandria'nın saçlarının arasından esiyordu, öyle ki arkalarından bir siren şarkısı gibi dalgalanıyor, bernak gece göğünde ipek iplikler gibi uçuşuyordu.

Aidan'ın dudakları onun dudakları üzerinde hareket etti; yakıp kül ediyor, hükmediyordu, dudakları in-

san sınırlarının ötesinde bir açlığın pençesine düşmüştü. Aidan'ın dili ağzının kadife dokusunun her bir santimini keşfetti, onun da karşılık vermesini bekliyordu. Alexandria inlediğini fark etti, sesi alçak çıkıyordu ama yalvarıyor gibiydi.

Çok geçmemişti ki üçüncü katın balkonu Aidan'ın ayaklarının altındaydı. Aidan sadece elini salladı ve cam kapı ardına kadar açıldı. Kapı o şekilde kaldı, denizden gelen meltem ikisinin bedenlerinin sıcaklığına melodik bir karşılama oldu. Aidan, Alexandria'yı aşağıya, nevresimli, dört direkli yatağa kadar takip etti, onun panikleyip kaçma şansını yakalamasına engel olmak için Alexandria'nın bedenini kendi bedeniyle örttü. Aidan daha fazla bekleyemezdi. Bu kez onun gitmesine izin veremezdi. Aidan'ın elleri onun yumuşak tenini okşadı, göğüslerinin davetkâr şişkinliğinin izini sürdü ve gömleğini sertçe çekiştirdi. Serin hava Alexandria'nın sıcak teninde baştan çıkarıcı bir etki bıraktı; göğüsleri sızlıyordu ve Aidan'ın ateşli bakışlarının karşısında apaçık ortadaydılar. Aidan eliyle bir göğsünü kavradı, o yumuşak ağırlığı avcunda sahiplenircesine tuttu.

Aidan, "İçimdeki karanlığı hissediyor musun Alexandria?" diye fısıldadı, sesi boğuk ve acı doluydu. "İçimdeki karanlık büyüyor, yayılıyor. İçimde hisset onu." Aidan'ın dudakları Alexandria'nın gözlerini, şakaklarını, ağzının bittiği yeri ve boynunu buldu. Her öpücük tüy kadar belirsizdi ama ardında yakıcı bir iz bırakıyordu, bu, Aidan'ın onun ruhuna ebediyete kadar vurduğu mührüydü. "Kendini bana ver. Şimdi için. Sonsuzluk için. İçimdeki karanlığı hisset ve çek al onu içimden."

Bu cazibenin sesiydi, tüketen, büyük bir ihtiyacın sesiydi, Alexandria'nın buna karşı koyması mümkün değildi. Aidan'ın içindeki karanlık arzuyu, kendisine nazik olmak

Lioslaith

için verdiği savaşı ve kendisine bir çeşit şans verdiğini hissetti. Aidan'ın elbiselerini üzerinden yırtıp atmak ve bedeninin gizemleriyle tıka basa doymak için duyduğu şiddetli arzuyu hissetti. Alexandria alev alev yanarken Aidan'ın tutkulu arzusuna karşılık verdi.

Aidan'ın altında kıpırdandı, doğruldu ve göğüslerini sundu. Alexandria gözlerini sımsıkı kapadı ve yüksek sesle inlerken kollarını boynuna doladı, Aidan'ın ağzının her bir hareketiyle bedeni sırılsıklam kalarak karşılık verirken onu kendine doğru çekti.

Aidan'ın bedeni güçlü ve ağırdı, giysilerinin sınırları içinde kapana kısılmıştı. Aidan giysilerini çekip çıkardı. Alexandria'nın kot pantolonunu yırtıp attı, kadının yumuşak, çıplak teninin her bir santimini kendi teninde hissetmek istiyordu. Aidan kendisini biraz doğrultttu böylece onun bedenini tamamen görebildi. Alexandria çırılçıplak uzanıyordu, teni Aidan'a duyduğu arzuyla kızarmıştı. Aidan'ın eli Alexandria'nın karnında gezindi, avcuyla sık sarı tüylerin çıktığı üçgen bölgeyi örttü ve parmakları nemli sıcaklığı buldu. Alexandria'nın içinde şimşekler çaktı ve kanında gezindi.

Aidan boş eliyle Alexandria'nın başını kavradı ve onu göğsüne çekti. *Beslen sevgilim. Uzun uzun beslen. Sen benim öteki yarımsın, ışıktaki yarım. Sonsuza kadar benim bir parçam ol.* Aidan'ın parmağı Alexandria'nın kadifemsi derinliğine açılan yeri aradı ve orada yalnızca kendisi için duyulan ılıcaklığı, isteği ve arzuyu buldu. Aidan gözlerinin ardında yanan gözyaşlarını hissedebiliyordu.

Aidan, onun nefesini kalbinde hissetti. "Asla geri dönemem, değil mi?" diye sordu yitik bir sesle Alexandria.

Parmakları Alexandria'yı baştan çıkarmak için daha derinlere doğru hareket etti. Aidan sıcak, kadifemsi kasların kendi etrafında kenetlendiğini hissetti. Aidan'ın bedeni

azat olmak için deliye dönmüştü. "Gerçekten de geriye dönmek ve beni karanlığın sonsuzluğunda tek başıma bırakmak mı istiyorsun *sevgilim*? Eğer seçme şansın olsa, beni gerçekten terk eder misin?" Aidan'ın eli Alexandria'nın üzerindeydi, parmakları araştırıyor, keşfediyor ve yarattığı ateşi daha da harlıyordu.

Niyeti, kendi zihnini Alexandria'nın zihniyle tam ve eksiksiz bir şekilde bütünleştirmekti. Alexandria bunu şimdi hissedebiliyordu; Aidan'ın içinde toplanan karanlık, içine çöken ve harekete geçmek için hazır olan yaratık, merhametsiz, soğukkanlı katil, Aidan'ı ele geçirmek için bekliyordu. Aidan'ın içinde nabız gibi atan kızıl bir pus ve arzu vardı. Ve Alexandria'nın kendisini istemesini, onun da kendisine bu denli ihtiyaç duymasını istiyordu.

Alexandria'nın dili yumuşak bir dokunuşla onun kaslarını okşadı. Dişlerini Aidan'ın tenine nazikçe ve muzipçe geçirdi. "Seni nasıl terk edebilirim ki Aidan? Bunu gerçekten yapabileceğimi mi sanıyorsun? Senin her şeyi bildiğini sanıyordum. En başından beri bunu senden daha iyi biliyordum." Ve gerçekten de öyleydi. Alexandria bu sırrı ikisinden de saklamıştı.

Aidan'ın elleri Alexandria'nın kalçalarını, gizli gölgeleri ve tümsekleri keşfe çıkıyor, onu nefes nefese bırakıyordu. Alexandria'nın elleri Aidan'ın geniş sırtındaki kasları buldu, çekingen dokunuşu Aidan'ın içindeki ateşi daha da körükledi.

Aidan ona elleriyle, yalnızca dokunarak bir şeyler yapıyor, Alexandria'nın aşk dolu bedeninin her bir santimini büyülüyor ve onu tamamen tatmin etmenin imkânsız olduğu bir açlık fırtınasının tam ortasına sürüklüyordu. Alexandria onun göğsünü öptü, oradaki sarı tüylere burnuyla sürtündü ve meme ucunu yaladı. Aidan'ın bedeni delireceğini düşünene kadar sertleşti.

"Lioslaith"

Aidan onun kadınsı sıcaklığına daha iyi ulaşmak için dizlerini ayırmaya çalıştı. Saldırgan bir tutumla yaslandı, Alexandria'ya çaresizce arzuluyordu. Alexandria onu hissetti, sert erkekliğiyle içine girmek için ısrar ediyordu. Alexandria'nın hissettikleri çok amansızdı, bu büyük bir istilaydı. Alexandria tereddüt edecek gibi olup, geri çekildiğinde, Aidan onu kendine doğru çekti. *Güven bana Alexandria*. Aidan bu kelimeleri zihnine fısıldadı. *Seni asla incitmem. Bedeninin bana ihtiyacı var. Onun senden istediğine kulak ver. Biz tek bir beden, tek yürek, tek ruh ve tek zihiniz.*

Alexandria bu sesin güzel perdesini karşı konulmaz buldu. Dudakları kendiliğinden Aidan'ın göğsünde gezinmeye başladı, derinden gelen kalp atışlarını arıyordu ve buldu. Dili çarpıyor ve okşuyordu. Aidan'ın elleri kalçalarını adeta acının sınırında sıkıyordu. Alexandria dişlerini derine sapladı ve Aidan kendisini onun bedenine gömmek için ileriye doğru hamle yaptı. Bir yıldırım gökyüzünü aydınlattı. Cızırdadı ve dans etti, açık kapıdan içeriye süzüldü, beyaz ve mavi bir kırbaç gibi Aidan ve Alexandria'nın tenini dağladı ve ikisini birbirine sıkıca birleştirdi. Alexandria acı ve hazla haykırdı. Aidan'ın boğuk ve tutkulu çığlığı Alexandria'nınkiyle birleşti.

Aidan kıpırdandı, Alexandria'nın kadifemsi, sıcak ve bağımlılık yapan bedeninin içinde sonsuza kadar kaybolmak istiyordu. Bu ateşli birleşme, Aidan hazzın zirvesine ulaşıncaya ve tüm zaman, mekân algısını kaybedinceye kadar onu tüketti, Aidan'ı kendine getirdi. Gözlerinin ardında parlak renkler dans ediyordu. İkisinin kokusu, sevişmelerinden doğan kokuyla birleşen misk kadar güzel bir kokuydu. Alexandria'nın dudakları şehvetle ve çılgınca Aidan'ın dudaklarındaydı, vücudunun vahşi coşkusuyla uyum halindeydi. Aidan kendisini masum bir duygunun içinde kaybetti. Alexandria'nın içinde daha derinlere doğru ilerlemek için daha güçlü bir şekilde sokuldu, böylece ikisinin kalpleri birbirine dolanacak ve ayrılmaları imkânsızlaşacaktı.

Alexandria sırtına sıkıca sarıldı, sonsuza kadar ayaklarının yerden kesiliyor olmasından dolayı korku içindeydi. Diliyle Aidan'ın göğsündeki yarayı kapattı, onun vahşi ve erkeksi tadının zevkine vardı. Aidan'ın elleri Alexandria'nın kalçalarındaydı, onun bedenine hükmetmek için onu kımıldamadan tutmaya çalışıyordu. Alexandria ellerini Aidan'ın sırtından kalçalarına indirdi; bedeninin her bir santimini hafızasında tutmak istiyordu.

Aidan'ın boğazından derin ve boğuk bir inleme sesi geldi, bu ses onu kendi ruhundan çekip aldı. Aidan başını kaldırdı, sıradışı erimiş altından gözleri, açlıkla, öfkeyle ve acıyla bakıyordu. Alexandria'yı gözlerinden, dudaklarının kenarından ve çenesinden öptü. Alexandria onun nefesini, dilinin okşar gibi bıraktığı hissi boynunda hissetti. Bedeni bunu bir tepki olarak görüp Aidan'a daha da kenetlendi. Aidan bu yüzden ölebileceğini düşünene kadar onun aldığı hazzı daha da arttırdı.

Aidan dişlerini Alexandria'nın göğüslerinin arasındaki vadide gezdirdi ve dudaklarını Aidan'ın dudaklarına bastırana kadar. "Sonsuza kadar benimsin Alexandria. Bunu artık anladın." Aidan bunu karşı koyması imkânsız bir emir, bir buyruk olarak dile getirmişti.

Alexandria onun bu talepkâr tavrına güldü. Karpatyalı kadınların nasıl olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama onun erkeği tamamen yeni bir ırk keşfetmek üzereydi. Ve sonra Alexandria hazla haykırdı. Zevk dalgaları içinde yayılıyor, onu kendinden geçiriyor ve Aidan'a taşıyordu. Aidan, Alexandria'nın her baktığı, her dokunduğu yerde, bedende, zihnindeydi.

Sarmaş dolaş uzandılar, kalpleri ikisinin de mümkün

Lioslaith

olacağını hiç düşünmemiş olmasına inat güçlü bir ritimle atıyordu. Aidan'ın dili Alexandria'nın göğsündeydi, kendi kanından onun kanına uzanan bir ürperti yaratıyordu. Aidan elleriyle Alexandria'nın yüzünü sardı, dudaklarını nazikçe ve şefkatle onun alnına götürdü ve yüzünden çenesine kadar öpücükler kondurdu. Uzun, görünüşe bakılırsa ebedi olan hayatında Aidan ilk defa gerçekten yaşadığını ve huzur içinde olduğunu hissetti.

Aidan, "Bana paha biçilmez bir hediye verdin Alexandria ve bunu asla unutmayacağım. Bana güvenmek için tek bir nedenin yoktu ama güvendin," diye sessizce, alçakgönüllü bir edayla fısıldadı. "Teşekkür ederim."

Alexandria şaşkın gözlerle Aidan'a bakıyordu, tam olarak kendine gelememişti. Aidan onun bedenindeydi, Alexandria'nın bedeni Aidan'ın bedenini sarıp sarmalıyordu. O altından gözlerin böyle bir keskinlikle parlayabiliyor olması, böyle bir ihtiyaçla yalnızca Alexandria için yanabilmesi imkânsız gibi görünüyordu. Aidan'ın dudakları küçük bir tebessümle kıvrıldı ve Alexandria'nın safir mavisi gözlerini aydınlattı. Adeta birbirlerine, birbirlerinin ruhuna uzun uzun baktılar.

Alexandria, onu içinde hissedebiliyordu, inanılmaz bir sıcaklık ve şefkatle doluydu. Aidan yavaşça hareket etti, anın tadını çıkarıyor ve gözleriyle Alexandria'nın yüzünü yiyip bitiriyordu. Alexandria çılgınca bir başlangıç yapmıştı. Şimdi Aidan bu anı istediği gibi yaşamak istiyor, ikisinin aldığı zevki yavaş yavaş geliştirmek istiyordu.

Aidan parmaklarını onun saçına doladı. Dudaklarıyla onun pürüzsüz teninin tadına baktı, onun savunmasız boynunda atan nabzı buldu. "Sen çok güzelsin Alexandria, öyle güzelsin ki."

Alexandria, "Beni güzel hissettiren sensin," diye itiraf etti.

"Seni bulduğuma hâlâ inanamıyorum." Aidan birden başını kaldırdı ve bakışlarını Alexandria'ya çevirdi. Kalçaları yavaş, baştan çıkarıcı hareketine devam ediyordu. "Korku dolu kitapların ve video oyunlarının imparatorundan kurtulacaksın."

Alexandria onu omzundan öptü, sonra da yüzünü onun göğsündeki sarı tüylere dayadı. "Hayır, ondan kurtulmayacağım. O benim patronum."

"Senin patronun benim."

Alexandria kibarca, "Ben onun için çalışıyorum," dedi.

Aidan, "İkimizin de rahat yaşamasına yetecek kadar param var," diye karşı çıktı. Ardından sesi gülüyormuş gibi çıktı. "O adamın o oyunları yaratabilmek için ne kadar manyak olması gerektiğini biliyor musun?"

"Ya sen? Onun oyunlarıyla oynuyorsun. Daha da kötüsü, sen onun yarattığından daha garip şeyler yaşıyorsun." Alexandria kibirle çenesini kaldırdı. "Üstelik, ben o işi istiyorum. Çizim yapmayı seviyorum. Bu hayatımın fırsatı Aidan, her zaman yapmak istediğim şey."

İşte o zaman Aidan güldü, Alexandria'yı kızgın çenesinden öpmek, göğüslerinin arasındaki vadiyi öpücüklere boğmak için başını eğdi. "Senin ömrün oldukça uzadı *sevgilim*. Çizmek için başkalarının fantezilerini kullanabilirsin, tercihen oğlu ve erkek sekreteri olmayan şu hoş yaşlı hanımlarınkini."

Alexandria onunla birlikte güldü, içten içe sonunda olayların Aidan'ın istediği gibi ve Thomas Ivan'ı ikisinin de hayatından çıkarmasıyla sonuçlanacağından şüphelendi. Ne var ki şimdilik Aidan'ın bedeni ona akıl almaz şeyler yapıyordu ve başka bir adam hakkında düşünmekle ilgilenmiyordu. Aidan'ın yavaş, ritmik hareketi nefesini kesiyor ve mide boşluğunda bir yerlerde için için yanan ateşi körüklüyordu. Vücudu Aidan'ın vücuduyla birlikte

Lioslaith

hareket ediyor, çekingenlik göstermeden ayak uyduruyordu. Alexandria onun göğüslerini avuçlamasını, çenesinin ve dudaklarının meme uçlarında yarattığı hissi sevdi. Aidan aklından geçenleri duyduğunu hatırlatarak, "Ben senin kalbini çoktan çaldım," diye sataştı tatlı tatlı.

"Düşündüğüm her şeyi bilmen konusunda kendimi hazır hissettiğime emin değilim."

"Ya da hissettiğin her şeyi." Aidan'ın sesi bir oktav düştü, kadifemsi bir baştan çıkarıcılığa dönüştü. "Ya da fantezilerini."

Alexandria'nın elleri onun kalçalarını buldu. "Fantezileri olan sensin. Sadece denemek için seninkileri ödünç alıyorum."

Aidan'ın bedeni öne doğru atıldı, kendisini Alexandria'nın daha da derinlerine gömdü. "Nasıl gidiyorum?" Aidan daha derine, daha güçlü hareket etmeye başladı, içinde körüklenen ateş alevler saçana kadar durmadı. "Daha başlamadık *küçüğüm*. Hak ettiğin gibi sana tapmak için önümüzde tüm gece var."

Beklenmedik bir ateşin bedenine hızla yayılmasıyla, Alexandria dudağını ısırdı ve iki iğne deliği kadar kırmızılık aktı. Aidan'ın parıldayan altından gözleri o iki noktaya odaklandı, derinlerindeki yırtıcı duygular vardı. Sadece bu bakış bile Alexandria'nın kontrolden çıkmış gibi kıvranmasına yetti, bedeni zihnini mahveden bir patlamayla sarsıldı. Alexandria'nın soluk soluğa haykırışı, Aidan'ın dudaklarının kendi dudaklarını bulması ve o sesi sonsuza kadar içinde taşımak için yakalamasıyla kayboldu. Aidan'ın dili onun dudağında gezindi ve bu, onu kıvrandıran bir dokunuştu.

Aidan'ın tüm kasları gerildi, bir kalp atışı kadar süren bir zamanda kımıldamadan durdu ve sonra başını arkaya

attı. Hemen öne doğru atılarak kendini Alexandria'nın bedenine, kendisinin üstün gelen kontrolüne verdiği yıkıcı tepkiye gömdü. Bu gevşeme, dünyanın sanki dönüyormuş gibi olması sonsuza kadar sürdü, yine de yeterince uzun sürmedi. Aidan sonsuza kadar o anda, Alexandria'nın güvenle kollarında olmasını istiyordu.

Hiç kımıldamadan ve konuşmadan birlikte uzandılar, anın ve birbirlerinin tadını çıkardılar. İlk hareket eden Aidan oldu, vücudunu isteksizce kaldırdı. Sanki Alexandria birden ona neyi teslim ettiğini fark edebilir ve kendisinden, olduğu şeyden kaçabilir diye onu yakınına çekti.

Alexandria, kendisini sahiplenircesine saran kolu okşadı. "Aidan, tıpkı senin benim düşüncelerimi bilmen gibi ben de senin düşüncelerini öğrenebiliyorum. Ve ben hâlâ benim. Bir yerlerdeki bir dolabın içine kilitlenmek gibi bir niyetim yok."

Aidan dirseğinden destek alarak doğruldu. Rüzgâr, kendisiyle birlikte denizden getirdiği sisle odaya doğru esti. Aidan elini kaldırdı ve sürgülü cam kapı hemen kapandı. Aidan kendi bedeninin sıcaklığıyla Alexandria'yı ısıtmak için ona sokulsa da üzerlerine bir yorgan çekti. "Aklımda dolap yoktu *sevgilim*. Yatağımın çok daha uygun olduğunu düşünmüştüm." Aidan'ın kadife sesinde baskın bir mizacın izleri vardı.

Alexandria yüzüne düşen saçlarını itti ve Aidan'ın gözlerinin içine baktı. "Ben çalışacağım Aidan. Burada kendin Stefan ve Marie için bir hayat yaratmışsın. Ama Joshua da sıradan bir hayatı hak ediyor. Onun hayatının fazla değişmesini, ona tanıdık gelen her şeyi kaybetmesini istemiyorum. Bunu da kaybetmek istemiyorum. Hepsi çok korkutucu. Sen korkutucusun. Geride kalan parçam hangisi olursa olsun kaybetmeyeceğim."

"Ben senin güvende olmanı istiyorum Alexandria. Bi-

Lioslaith

zim ırkımızın kadınları en değerli hazinemiz. Sizler olmadan varlığımızı sürdüremeyiz. Günün her anı senin güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

Alexandria doğruldu ve aniden çıplaklığının farkına vararak yorganı göğüslerine çekti. Aidan aldırış etmeden bacağını onun kalçasına attı, kadını olduğu yere mıhladı. "Vücudunda bilmediğim yer yok *sevgilim*. Utanmanın sırası değil."

Alexandria gece karanlığında tüm bedeninin utançla kapkırmızı kesildiğini hissetti. Bacağını yerleştirdiği pozisyonda, Alexandria onun erkekliğinin, sıcaklığının ve gücünün, büyüyen arzusunun kendisine baskı yaptığını hissediyordu. Aidan'ın kendisiyle dalga geçtiğini biliyordu ama daha önce böyle bir durumla hiç karşılaşmamıştı ve nasıl davranması gerektiğinden ya da ne hissedeceğinden emin değildi.

"Bunu... beni kontrol etmek için kullanıyorsun."

Aidan, onu baştan çıkarıcı bir şekilde okşarken zerre kadar pişman değilmiş gibi sırıttı. "Bu mu? Bu nedir? Cinsel çekimimizi kullanıp istediğimi elde edeceğimi mi kastediyorsun?"

Alexandria yine gülmeye başladı; buna engel olamıyordu. "Sen istediğini elde etmek için her şeyden faydalanırsın."

Aidan, onun göğsünü avuçladı, başparmağı duyarlı hale gelmiş meme ucunu okşadı. "İşe yarıyor mu?" Sesi Alexandria'nın tenine kadife gibi dokundu.

Alexandria kendisini Aidan'dan ve onun bedeninin cazibesinden uzaklaştırarak, "Beni muhtemelen bir kez daha arzuluyor olamazsın Aidan," diye itiraz etti.

Aidan, Alexandria'yı belinden yakaladı ve kadını çoktan sertleşmiş olan erkekliğine çekti. Elleri onun kalçalarının hatlarında gezindi ve poposunu okşadı. Alexandria'yı karnından altına çekerken, "Çok güzelsin Alexandria," diye fısıldadı.

"Aidan." Adı soluk soluğa bir itiraz olarak çıktı. Aidan'ın elleri güçlüydü - hatta acımasızdı - Alexandria'yı olduğu yere mıhladı, nefesi Alexandria'nın sırtındaydı. Alexandria serbest kalmak için kıpırdanmaya çalışırken Aidan dişlerini omzuna geçirdi. Bu pozisyon Alexandria'yı oldukça savunmasız bir halde bıraktı.

Aidan üzerine yüklendi, kontrolü eline almak için duyduğu ihtiyaç zevk vermek için duyduğu ihtiyaç kadar güçlüydü. "Beni istiyorsun *sevgilim*. Bunu hissediyorum."

"Bu çok erken."

"Senin bedenin için değil." Bunu söylerken bile Aidan'ın eli Alexandria'nın tere bulanmış bedenini test etmek için harekete geçti. "Ah, Tanrım, Alexandria, ben sana nasıl karşı koyabilirim?" Aidan onu yeniden istiyordu. Hissetmeye, kendini canlı hissetmeye, Alexandria'nın her zaman kendisinin ve hayatının bir parçası olduğunu bilmeye, gözünü açtığında ve her akşam ilk nefesini aldığında onun yanı başında olmasına ihtiyacı vardı.

Alexandria hâkimiyetine karşı gelmiş olabilirdi ama Aidan'ın ateşli arzusuna karşı gelemezdi. Duyguların yoğunluğu Alexandria'nın zihnini altüst etti, vücudu Aidan'ın vücuduyla birlikte ateş aldı. Alexandria razı oldu ve ateşini daha da körükleyerek onu geri itti. Alexandria sessizce, dalga geçerek gülüyordu ama Aidan'ın yaptığı hamleyle soluk alamaz oldu. Bedeni Aidan'ın bedenine kenetlendi, ona sarılıyor, sıkı sıkı kavrıyor, enerji ve ateşle dalgalanıyordu.

Güçlü kolu Alexandria'yı belinden sahiplenerek sarmaladı. Aidan, "Biz deli miyiz?" diye fısıldadı.

Alexandria, onunla birlikte hareket ederek, yine çabucak kontrolden çıkmaya başlayarak, "Deli olan sensin," dedi nefes nefese. "Beni kendine kenetlemiş halde, tutkunun esiri olarak burada tutuyorsun," dedi hızlı hızlı soluyarak. Aidan aralarındaki tutkuyu hızla ve kendinden emin bir

Lioslaith

şekilde artıyor. Alexandria'nın içinde dalga dalga büyü-
tüyor, elleri onu kendi bedeninin altına çekiyordu. "Bu
şekilde kaçmana izin verdiğime inanamıyorum." Ve Ale-
xandria da inanamadı, kendi masumiyetiyle lekelenmiş bir
yatakta diz çöküyor olması ve bu adamın kendisine sahip
olmasını seviyor olması, daha fazlasını istemesi, onu bir
daha ve bir daha istemesi imkânsız gibi görünüyordu.

Nihayet bitkin, yorgun, doyuma ulaşmış bir halde, sar-
maş dolaş yatağa yığıldıklarında, tenleri terle parlıyordu.
"Zihnimde bir ezgi mırıldandığını duydum, şey biz ilk
kez..." Alexandria'nın sesi canlılığını yitirdi. "O kelimeler
senin anadilindeydi değil mi?"

Aidan, "Aramızdaki bağı bir kez daha güçlendirdim,"
diye itiraf etti. "Seni kendi aptallığım yüzünden kaybede-
cek olmanın düşüncesi bile çok fazlaydı. Bekâretini alırken
ikimizi sonsuza dek birbirimize bağlamak için törensel ke-
limeleri söyledim."

"Anlamıyorum."

"O kelimeler erkeklerimiz için bozulamaz bir bağ yara-
tır. Bir kez söylendi mi bağ ebedileşir."

Alexandria yatakta öteki tarafa yuvarlandı ve şaşkınlık
içinde bakışlarını Aidan'a çevirdi. "Ne diyorsun sen?"

"Karpatya erkeği eşini bulduğunda onun aradığı eşi ol-
duğundan emindir, eşinin bedenine henüz sahip olmasa
bile eşini törensel kelimelerle kendisine bağlayabilir. Bu
insanların evlilik törenleri gibi ama çok daha derin. Bizim
ruhlarımız ve kalplerimiz bir bütünün iki yarısı gibi, ayrı
olduğunda eksik. Bu törensel kelimeler onları olmaları ge-
rektiği gibi bir bütün haline getirir."

Alexandria'nın gözleri zihninde yaptığı tahminlerle ka-
sıldı. "Ben kimya ve kanla birbirine bağlanıldığını sanıyor-
dum."

"Bu onların kaderinde, bu doğru ama aralarındaki bağ

böyle başlıyor işte." Aidan yüzüne düşen uzun saçlarını itti
ve sanki bu konuşmadan huzursuz olmuş gibi yatağın bir
köşesine kaçtı.

"Öyleyse, eğer erkek gerçekten de törensel kelimeleri
söylemezse kadın hâlâ kaçabilir."

Aidan geniş omuzlarını silkti, aniden altından bakış-
larından ne düşündüğüne dair hiçbir anlam çıkarılamaz
oldu. "Karpatyalı erkek, dişisinin kaderinin kendisininkiy-
le çizildiğini biliyorken neden törensel kelimeleri söyle-
meyecek kadar aptal olsun ki? Bu saçma olurdu."

"Belki de kadına ne hissettiğini sorması hoş olurdu. İn-
san erkekler en azından kadına tüm hayatını kendileriyle
geçirmeyi istiyor mu diye soruyorlar. Belki Karpatyalı ka-
dınlar da seçme şansları olsun isteyeceklerdir."

Aidan yine omuz silkti. "Bu kaderin, alınyazısının se-
çimi, sen nasıl istersen öyle adlandır. Kâinatın kanunu.
Tanrı'nın kanunu. Biz böyle yaratıldık. Kelimeler geri
alınamaz. Hiçbir Karpatyalı erkek kadınının korumasız ve
sahipsiz dolaşmasına izin vermez."

Alexandria dehşete kapılarak, "Siz karanlık çağlarda ya-
şıyorsunuz! Kendi rızası olmadan kimsenin hayatını ele
geçiremezsiniz. Buna hakkınız yok," diye karşı çıktı.

"Bir Karpatya erkeği ruh eşi olmadan yaşayamaz."

Alexandria, "Pekâlâ, bu arada kaç yıl yaşamak istiyor-
sun?" diye sordu öfkeyle.

Aidan'ın altından gözleri Alexandria'nın bu söylediğini
komik bularak bir an parladı ve avcu baldırına, oradan da
kalçasına kaydı. "Tüm gecelerimiz böyle olduğu müddet-
çe bir-iki yüzyıl daha yaşarım."

Aidan'ın sesi Alexandria'nın kalbine tuhaf bir şey yaptı,
onun etrafında sıklıkla hissettiği o içini eriten garip hissi
harekete geçirdi. Aidan'a kızmak istedi ama gerçek şuy-

Lioslaith

du ki eğer bunun gibi başka geceler daha yaşayabilecekse onunla bir-iki yüzyıl geçirmeye razıydı.

"Düşüncelerini okuyorum," diye sataştı ona Aidan, sesi inadına sanki bir okşayış gibiydi.

"Buna bir son vermenin zamanı geldi. Seni bir süre meşgul etmesi için yapacak başka bir şeyin yok mu senin? Ve bu işten sıyrılmış olduğunu da düşünme. Bana danışmadan benim hayatımı etkileyen kararlar verip etrafta dolaşamazsın." Alexandria ona kuşkuyla baktı. "Benden habersiz başka ne yapabilirsin ki?"

Aidan yatağın bir ucundan öteki ucuna uzandı ve Alexandria dudaklarından öptü, onun tatlı tadının zevkini sürdü. "Ne yapacağımı söyle *sevgilim*, ben de yapayım."

Alexandria ondan uzaklaştı ve sarı tüylerinin merkezine doğru kayan ele vurdu. "Saçmalama Aidan. Bu iyi bir fikir değil."

"Bence bu şahane bir fikir. Seni yola getirmek için elde-ki tüm imkânlara ihtiyacım olacak. Bunun her anını dört gözle bekliyorum Alexandria."

"Benim sinir bozucu ufak tefek alışkanlıklarımı unutuyorsun ve sanırım az önce artmaya başladılar."

Aidan sızlandı. "Beni gerçekten adam etmeye mi çalışacaksın?"

"Birinin bunu yapması gerekiyor." Alexandria'nın eli onun elini buldu. "Ben belli bir miktar özgürlüğe alışkınım Aidan. Buna ihtiyacım var. Eğer özgürlüğümü benden alırsan mutlu olamam."

Aidan bir eliyle onun çenesini tuttu, altın gözleri Alexandria'nın yüzünü kararlı bir şekilde inceledi. "Ben ikimizin de yapmak zorunda olduğu fedakârlıkların farkındayım Alexandria. Tüm fedakârlığı senden beklemiyorum. Benim birkaç hata yapmama göz yummanı rica ediyorum."

Alexandria başını salladı. Aidan kolayca kalbini çalabilirdi. Bir bakışla. Birkaç kelimeyle. O ses, katıksız bir kara büyüydü. "Aynı anda nasıl hem senin için deli olabiliyor hem de senden bu kadar korkabiliyorum?"

"Bana âşıksın," dedi Aidan sessizce.

Alexandria sanki bunu hiç düşünmemiş gibi şok içinde gözünü kırptı.

"Bu biraz güçlü Aidan. Beni tüm bu olan bitenin içine, isteğim dışında öyle hızlı attın ki."

Aidan sakince, "Beni seviyorsun," dedi.

Alexandria yataktan birkaç metre geri çekildi. "Sevecek kadar tanımıyorum seni."

"Tanımıyor musun? Sen benim zihnimdesin. Benimle düşüncelerimi, anılarımı paylaştın. Benim hakkımda hem iyi hem kötü, her şeyi biliyorsun. Üstelik kendini bana verdin. Eğer bana âşık olmasaydın bunu yapmazdın."

Alexandria zar zor yutkundu. O an bu gerçekle yüzleşmek istemiyordu; bu çok kahrediciydi. Alexandria küstahlaşmaya çalıştı. "Bu sadece seksin gücü."

Aidan'ın kaşları düştü. "Ben de senin zihnindeyim *sevgilim*. Benden saklı kalan hiçbir gerçek yok." Sesi kendini beğenmişçesine memnun gibiydi.

Alexandria en kibirli ifadesini takındı, yorganı omuzlarından çekti ve sessizliğe büründü.

"Beni sevdiğini kabul etmek gerçekten de bu kadar zor mu?" Aidan'ın sesi kucaklama gibiydi; güvenli, sevgi dolu kollarında sarmalıyordu.

"Bu tartışmayı tam da şu an yapmak neden bu kadar önemli? Seninleyim ve görüldüğü üzere de hiçbir yere gittiğim yok."

"Çünkü bu senin için önemli. Kardeşinden başka kimseyi sevemeyeceğine dair bir düşünce var kafanda."

"Daha önce kimseyi sevemedim."

Lioslaith

"Üstüne üstlük sana bir çeşit büyü yaptığım için bana karşı bir şeyler hissettiğini sanıyorsun. Birlikte sahip olduğumuz şey herhangi bir büyüden ötürü falan değil. Doğru, seni kendime gerçekten de bizim halkımızın yollarıyla bağladım ama sen zaten benim olmasan bunu yapamazdım. Sen benim gerçek ruh eşimsin. Bana güvenmiyor olsan da beni kurtarmak için kendi canını feda edecektin."

Alexandria çenesini kaldırdı. "Her koşulda öleceğimi düşündüm, dahası bir vampir olarak yaşamak da istemedim. Hatırlarsan, senin bir vampir olduğunu ve beni de bir vampire dönüştürdüğünü sanıyordum."

Aidan sakince karşılık verdi: "Neden bir vampiri hem de kötü olan bir vampiri kurtarasın ki?"

Alexandria iki elini kulaklarına götürdü. "Benim kafamı karıştırıyorsun Aidan."

Aidan, onu boynundan öpmek için nazik bir şekilde bileklerini tuttu ve ellerini indirdi. "Yüreğinin derinliklerinde biliyorsun ki aradığın kişi benim. Bu yüzden bedenim benimkine karşılık veriyor. Kadim bir büyü değil, seni ve Joshua'yı kurtardığım için gönül borcu bile değil. Bedenin ve ruhun, zihnin ve kalbin bunun için herhangi bir şansın dahi olmadan beni tanıdı. Zihnin tüm olup bitenlerden ötürü travma yaşadı."

"Senin için hissettiğim şey o kadar..." Alexandria kendi içinde koşturan duyguları tarif etmek için aradığı kelimeleri bulamadı.

"Güçlü. Derin. Senin beklediğinden daha farklı. Ve çok farklı olduğu için onu olduğu şey olarak kabul etmiyorsun. Sen artık insani kısıtlamaları olan bir insan değilsin. Tüm hislerin yoğunlaştı, duyguların da öyle ve sen onlara alışana kadar hepsi baskın olacak. Önce yeni işitme duyun adeta katlanılmaz hale geldi, değil mi?"

Alexandria başını salladı. Kısa bir süre için öyle olmuştu fakat Alexandria bunu çoktan unutmuştu.

"Kısa sürede sıradışı işitme duyunun etkisini azaltın ya da onu yalnızca ihtiyaç duyduğunda kullandın. Zaman içerisinde, tıpkı benim gibi tüm yeteneklerini kolayca kullanabileceksin. İkimizin arasındaki enerji, aramızdaki bağ gibi büyüyecek. Fakat bu sihir değil Alexandria. Bu aşk." Aidan'ın sesi öyle sevecen, tatlı ve kendinden emindi ki Alexandria kalbi taklalar atıyormuş gibi hissetti.

Lioslaith

On Beşinci Bölüm

Okyanusun dalgaları yükseldi ve uçurumun kayalıklarına çarpmadan, öfkelenen denize çağlayarak dökülmeden önce köpükler, tuzlu damlalar saçarak sahile vurdu. Alexandria doğanın sahneye koyduğu görkemli gösteriyi izlerken kumu parmaklarının arasından süzdü. Saatin bu geç vaktinde, şiddetli rüzgâr kumsalın yalnızca Alexandria'ya ait olduğunu garanti ediyordu. Çenesini dizlerine dayayarak kum tepesine oturdu ve dalgaları izledi. Okyanusu her zaman sevmişti, ne var ki vampirle başından geçenlerden sonra, bir daha asla okyanusa yaklaşabileceğini düşünmemişti.

Aidan hepsini değiştirmişti. Alexandria'nın dünyasına yeniden güzellik ve neşe getirmişti. Alexandria, karanlıkta tek başına, inleyen rüzgârla, kıyıya çarpan dalgalarla sarıp sarmalanmış bir halde, kara bulutlar başının üzerinde toplanırken dâhi burada oturabiliyor ve hepsinin görkeminin farkına varabiliyordu. Aidan kendi işlerinden biri üzerinde çalışıyordu ve Alexandria kendi başına olmak için evden sıvışmıştı. Bir yanı Aidan'ın istediği ve sürekli zihnine girip çıktığı o yakınlığı seviyordu, yine de kendi özgürlüğü-

ne, bir şeyleri kendi kendine yapmaya alışkındı. Ve sadece sessizce oturmaya ve başına gelen her şeyi kabullenmeye ihtiyacı vardı.

Aidan onunla mutsuzdu, hoşnutsuzluğunun ağırlığını hissedebiliyordu.

Alexandria'nın zihninin sessiz bir köşesinde onunlaydı ama en azından onu boyun eğmeye zorlamaya çalışmamıştı.

Zorlamalıydım.

Aidan'ın sızlanmasına gülümsedi. *Beni zorlamamış olman güzel bir şey. Öğrenmen gerekiyor ki seni Joshua'nın önemsediği gibi önemsemiyorum.*

Sinir bozucu huylarından bir başkası daha mı?

Alexandria yüksek sesle güldü, bu neşe dolu ses kumsal boyunca rüzgârla taşındı. *Eğer bu sahip olduğum sinir bozucu huylardan değilse, bu huyu muhakkak kazanacağım.*

Ben ne dersem onu yapacaksın. Aidan'ın sesi, siyah kadifemsi bir dokunuşa, bariz bir baştan çıkarıcılığa dönüşmeden önce alçalmıştı.

Alexandria aniden bedeninde karşılık veren sıcaklığı hissetti. *İşinin başına dön, seni şeytan ve beni biraz yalnız bırak.*

Yalnızca kısa bir süre için. Senin bedenin benimkinin altında olmadan dayanabileceğim süre sadece bu kadar.

Çok kötüsün Aidan. Çok ama çok kötüsün. Alexandria başı arkada gülüyordu, yüreği o uzun ve karanlık yolculuktan sonra hafiflemiş ve neşe doluydu.

Kilometrelerce ötede, gökyüzü kısa bir süre için aydınlandı, beyaz bir ışıltı kara bulutları aydınlattı ve ardından gök gürültüsünün uzaktaki gürlemesi duyuldu. Fırtına dalgaları kıyıya sürüklüyor, denizin oyunbaz ruhunu besliyordu. Alexandria arkasına yaslandı ve yağmur ya da denizden gelen püskürtü, ne olduğunu bilemediği bir su

Lioslaith

damlasının yanağına düştüğünü hissetti. Umursamadı. Alexandria'nın hayatı toparlanıyordu; yeniden güçüne kavuşuyordu. Ve mademki dönüştüğü şeyi kabul ediyordu, hayatla başa çıkmak için bir yolunu bulacaktı.

Karanlıkta bir gölge havada yer değiştirdi. Alexandria gözlerini kırptı, doğruldu ve gökyüzünü taramak için başını eğdi. Hiçbir hareket algılamadı. Belki de bu sadece diğerlerinin önünde süzülen siyah bir buluttu. Yine de Alexandria kendisini huzursuz hissetti. Kum tepelerinin üstünde yalnızdı ve suya, yüzeyinin altındaki yüzgeçli yaratıkları fark edebilecek kadar yakındı. Ve bu farkındalık sonsuza kadar av peşinde olan tarih öncesine ait yaratıkların, güzel dalgaların altında süzülüyor olması birdenbire sinirini bozdu.

Alexandria'nın dudağı hafif bir tebessümle kıvrıldı. Her şeyin kendisini korkutmasına izin vermeye başlıyordu. Böyle bir gecede kim dışarıda olurdu ki? Okyanus gürledi, kayalıklara vurdu ve gökyüzüne köpük öbekleri saçtı. Alexandria'nın huzursuzluğu fırtınanın şiddetiyle birlikte arttı.

Belki de hruh eşini dinlemek ve dışarıda fırtınanın içinde değil de evde ya da balkonda yalnız olmak senin için daha iyi olur.

Aidan'ın sataşması sinir bozucuydu ve bunu hiçe sayarak Alexandria bir avuç kum daha aldı. Yine de kararlılığına rağmen Alexandria göğsünde bir ağırlık hissetti ve çevresini hissetmek, başkasının varlığını algılamak için yeterince sakin kalmaya çalışarak endişe içinde gökyüzünü inceledi. Aniden, gerçek bir neden yokken, Alexandria yalnız olmadığından emin hissetti ve kendisine doğru sinsice yaklaşan her ne ise kötücül bir şeydi.

Aidan birdenbire emretti: *Ayrıl oradan.* Sesi soğukkanlı ve kararlıydı, Alexandria onun havaya yükseldiğini hissetti.

Alexandria ayağa kalktı, gözleri yakın çevreyi inceliyordu. Rüzgâr Alexandria'nın saçlarını çekiştirdi, saçlarını yüzüne doğru savurdu. Alexandria uzun saç tellerini çekti ve bir adamın uçurumun tepesinde sendelediğini gördü. Rüzgâr şiddetliydi ve Alexandria o adamın başının belâda olduğunu görebiliyordu; toprak setin kenarları adamın ağırlığının altında parçalanıyordu. Alexandria çığlık attı ve koşmaya başladı, sanki bir şekilde onun düşmesine engel olabilecekmiş gibi içgüdüsel olarak oraya gitti.

Nasıl olmuştu da Alexandria onu daha önce görememişti? Onun varlığını hissetmemişti? Neden tehlikede olan kişinin kendisi olduğundan bencilce bu kadar emindi? O adam ne zamandan beri yukarıda ve tehlikedeydi?

Ne oldu sevgilim? Aidan'ın sesi sakindi, yatıştırıcıydı ve şimdi daha yakındı ki bu güven vericiydi.

Alexandria onu cankurtaran halatı gibi kavradı. *Falezlerden bir adam düşüyor.* Keşke kendisine ve dönüştüğü şey için hayıflanarak zaman harcamamış olsaydı. O adamı kurtarabilirdi. Kendisine öğretebileceği her şeyi Aidan'dan öğrenmiş olmalıydı. Aidan'ın göz kamaştıran hızıyla hareket edebilir ve adamı aşağıdaki sarp kayalıklara çarpmadan önce onu yakalayabilirdi.

Geliyorum. Ondan uzak dur! Bu bir emirdi ama Alexandria'nın itaat edebileceği bir emir değildi. Alexandria'nın yabancıyı kurtarmak için çok az umudu olmasına rağmen, denemek zorundaydı. Alexandria ıslak kumların üzerinde yalın ayak koştu, bakışlarını uçuruma dikti. Bir an için dünyanın kardığını düşündü. Ardından bir yıldırım patlaması sıçradı ve cızırdadı, bir ateş topu gecenin içinden tam adama doğru patladı.

Adamın öne doğru yuvarlanmasıyla Alexandria çığlık attı, adamın yirmi metre ya da daha fazla yükseklikten olan acı veren düşüşü sanki yavaş çekimde oluyor gibi görünü-

Lioslaith

yordu. Rüzgâr Alexandria'nın çığlığını yüzüne tokat gibi geri vurdu. Hâlâ belli bir uzaklıktaydı ve çok geçti fakat yine de koştu. Farkında olmadan, tam gaz koşarken, gö-rünmeyen bir şeye çarptı. Bu darbe onu yere serdi.

Alexandria'nın kalbi hızlı atıyordu, doğruldu ve rüzgârın doladığı dağınık saçlarının dolaşıklığını yüzünden savurdu. Herhangi bir engel görmedi, darbe acıtmamıştı, ne var ki elini uzattığında eli sert bir şeye değdi.

Sen bunu nasıl yapabildin Aidan? Alexandria, Aidan'ın kendisine bu şekilde engel olmasına, yabancının yardımına koşmasını önlemesine şaşırmıştı. Alexandria yavaş yavaş ayağa kalktı, sarsılmıştı.

Sis hızla denizden geldi, şiddetli rüzgârları sürdürdü. Sisin içinde, görünmez duvarın öteki tarafında bir adam görünmeye başladı. Başlangıçta parıldıyordu, yarı-saydamdı ama sonra daha da görünür hale geldi, karanlık, gölgemsi bir varlığa dönüşmeye başladı. Aynı güçlü kaslara sahipti ve Aidan gibi uzundu. Saçı gece kadar siyahtı, uzundu ve ensesinde deri bir kayışla toplanmıştı. Yüzü güzeldi, ağzı hem çekici hem de acımasızdı ve çenesi güçlüydü. Fakat Alexandria'nın ilgisini çeken adamın gözleriydi. Gözleri solgun, adeta ışığın kendisiydi ve görmezden gelmenin imkânsız olduğu şekilde cıva kadar parlaktı.

Alexandria birden çok korktu. Aidan etrafına güç yayıyordu ama bu adam gücün ta kendisiydi. Hiç kimse, hiçbir şey böyle bir yaratığı yenemezdi. Alexandria bu adamın insan olmadığından emindi. Bir eli kendini koruma içgüdüsüyle boğazına gitti.

Yabancı gelişi güzel bir şekilde elini salladı ve duvar anında kayboldu. Alexandria engeli hiç görmemişti ama şimdi kaybolduğunu ve ikisinin arasında havadan başka hiçbir şey olmadığını biliyordu. Alexandria hem kendisi hem de Aidan için çok korktu.

"Sen Aidan'ın kadınısın. Aidan'ın ruh eşi. Aidan nerede? Senin böyle başıboş korunmasız bir halde gezmene nasıl izin veriyor?"

Adamın sesi Alexandria'nın şimdiye kadar duyduğu en hipnotize edici, ilgi uyandırıcı sesti. Saf ve baştan çıkarıcı. Hiç kimse bu kadar yumuşak, ahenkli bir sese karşı koyamazdı. Alexandria'ya kendisini kudurmuş okyanusa atmasını söylese, aynen yapardı. Alexandria parmaklarını sıkıca yumruk yaptı.

Alexandria, "Kimsin sen?" diye sordu. Sessizce uyardı: *Aidan dikkatli ol. Burada bir tane daha var. Seninle olduğunu, senin ruh eşin olduğunu biliyor.* Alexandria bedenini ele geçiren titremenin sesine yansımasına göz yummamaya çalıştı.

Ona bak küçüğüm. Korkma. Ben yakınındayım. Sen ne görürsen onu görürüm. Zihnini açık tut. Her zamanki gibi Aidan'ın sesi sakin ve kontrollü geliyordu.

Yabancının baştan çıkarıcı dudakları kıvrıldı, ne var ki gözlerindeki muhteşem gümüşlükte hiç sıcaklık yoktu. "Onunla konuşuyorsun. İyi. Onun beni şu an gördüğünden eminim. Ama senin için görevlerini umursamayacak ve duygularını koyverecek kadar aptal."

Alexandria çenesini kaldırdı. "Kimsin sen?" diye tekrarladı.

"Ben Gregori. Karanlık olan. Belki de sana benden bahsetmiştir."

O ırkımızın en bilgili, en güçlü olanı, diye doğruladı Aidan. Aidan oldukça yakındı. *O ırkımızın şimdiye kadar bildiği en yüce şifacı ve benim öğretmenim. O aynı zamanda yıkımın efendisi ve prensimizin muhafızı.*

O beni korkutuyor.

O herkesi korkutuyor. Yalnızca Mikhail, yani halkımızın prensi onu iyi tanır.

Lioslaith

"Aidan'a, hakkımda söyleyecek güzel şeyleri olduğu konusunda güveniyorum." Adam onunla yüz yüzeydi, o parlak gözler ruhunun tam içini görüyordu ama Alexandria onun ilgisinin başka bir yerde olduğunu gördü. Gregori'nin sesi o kadar kusursuz, o kadar mükemmeldi ki Alexandria onun konuşmayı sürdürmesini istedi.

Rüzgârın hücumu, kumu Alexandria'yı sarıp sarmalayarak onu geri itene kadar fırıl fırıl dönen bir girdaba çevirdi. En sonunda Alexandria dengesini tekrar sağladığında ve gözlerinin üzerini örttüğünde Aidan tam önündeydi.

"Çok etkileyici Aidan," dedi yabancı tatmin olduğunu belli edercesine.

"Kendi insanlarımdan birini bile yıllardır görmedim," dedi Aidan sakice. "Sen olduğun için sevindim Gregori."

"Kadınını artık yem olarak mı kullanıyorsun?" Ses tonu kibardı ama azarladığı belliydi.

Alexandria hareketlendi, bu adamın Aidan'ı kendisinin özgürlüğü hakkında suçlu hissettirmeye çalışacağından ötürü kızgındı. Aidan'ın parmakları isabetli bir şekilde arkasından Alexandria'nın bileğini buldu, kadının bileğini mengene gibi sardı. Aidan, *Yapma*, diye uyardı. Havada tehlike çanları çaldığını sezerek Alexandria hemen sakinleşti.

"Bu bizim ırkımıza ihanet eden." Gregori başını, hâlâ düştüğü yerdeki kayalıklarda öylece kıpırtısız yatan adama doğru salladı. "O adam Alexandria'yı senden almaya çalıştı."

"Mümkün değildi," dedi Aidan sakince.

Gregori başını salladı. "Buna katılıyorum. Yine de Alexandria izin verilmemesi gereken bir risk alıyor." Damar damar beyaz, yanardöner bir ağ gökyüzünü aydınlattı; keskin ve parlak bir görüntüydü. Kıvılcımlanan ışık karanlık üzerinde sıradışı bir gölge yaptı, yakışıklı bir yüz ve parlayan gümüşi gözler Gregori'nin hem acımasız hem de aç görünmesine sebep oluyordu.

Alexandria'nın bileğini saran parmaklar daha da gerginleşti. *Ne olursa olsun, hareket etme, konuşma*, diye uyardı Aidan sakin sakin. "Yardımın için teşekkürler Gregori," dedi yüksek sesle, sesi kibar ve içtendi. "Bu benim ruh eşim Alexandria. O bizim ırkımıza yabancı ve bizim adetlerimizi bilmiyor. Eğer bizimle evimize kadar eşlik edersen ve vatanımızdan yeni haberleri bize anlatırsan ikimiz de bundan büyük bir şeref duyarız."

Sen aklını mı kaçırdın? Alexandria dehşete kapılarak sessizce itiraz etti. Bu eve vahşi bir kaplan getirmek gibi olur. Oldukça ölümcül olan bir şey.

Gregori bu takdim karşısında başını eğdi ama onlara katılmayı reddedişi gümüşi gözlerinden belli oluyordu. "Kapalı bir mekânda size katılmak benim için pek akıllıca olmaz. Ben kafeslenmiş bir kaplan olurum, güvenilmez, sağı solu belli olmayan biri." Cansız gözleri Alexandria'nın üzerinde parladı ama Alexandria, onun kendisine güldüğü izlenimine kapıldı. Ardından Gregori dikkatini bir kez daha Aidan'a çevirdi. "Senin yardımına ihtiyacım var."

Aidan ne söyleyeceğini biliyordu ve başını salladı. "Benden yardım isteme Gregori. Sen benim arkadaşımsın. Benden yapamayacağım bir şey isteme." Alexandria, Aidan'ın üzüntüsünü, sıkıntısını hissetti. Zihni duyguların karmaşası içindeydi ve içinde korku da vardı.

Gümüş gözler parladı ve yandı. "Benim bin yıldan fazla süredir yaptığım gibi yapman gerekeni yapacaksın Aidan. Ben buraya ruh eşimi beklemek için geldim. O birkaç ay içinde gelecek. Dağın üzerinde, senin yerinden uzakta bir ev yapmaya niyetliyim. Kıra, yükseklere ihtiyacım var ve yalnız olmalıyım. Sona yaklaştım Aidan. Av ve öldürmek, bende kalanlar sadece bunlar."

Lioslaith

Gregori elini salladı ve karşılığında okyanus dalgaları yükseldi. "O gelene kadar bekleyebileceğimden emin değilim. Çok yaklaştım. Şeytan beni neredeyse tüketti." Sesinin tatlı masumiyetinde hiçbir değişiklik yoktu.

"Ona git. Onu kendine çağır." Aidan endişe içinde alnını ovdu ve belirgin üzüntüsü Alexandria'yı her şeyden daha çok tedirgin etti. Şimdiye kadar hiçbir şey Aidan'ı bu hale getirmemişti. "O nerede? Kim o?"

"Mikhail ve Raven'ın kızı. Ne var ki Raven onu isteyeceğim gün olanlara hazırlamadı. Yalnızca on sekiz yaşındaydı. Ona gittiğimde korku doluydu ama onunla olursam bir canavar olamayacağımı anladım. Yine de baskı yapmadım. Ona, özgürlüğü için beş yıl vermek konusunda kendime söz verdim. Neticede, bana katılması daha çok bir kaplana eşlik etmek gibi olacaktı."

"Daha fazla bekleyemezsin." Alexandria, Aidan'ın şimdiye kadar hiç böyle tedirgin olduğunu görmemişti. Aidan'a gelecekle tek başına yüzleşmek zorunda olmadığını hatırlatmak için Alexandria başparmağını minik okşayışlarla onun bileğinde gezdirdi.

"Ben bir yemin ettim ve onu tutacağım. O ezele kadar bir kez bana katıldı mı hayatı kolay olmayacak, bu yüzden bundan ve benden kaçıyor." Gregori'nin sesi o kadar güzeldi ve berraktı ki. Ümitsizliğe, pişmanlığa dair hiçbir iz yoktu.

"O dişi onun için nasıl acı çektiğini biliyor mu?"

Gümüşten gözleri parladı. "O hiçbir şey bilmiyor. Bu benim kararım. Senden istediğim iyilik eğer gerekirse beni yalnız avlamaman. Julian'a ihtiyacın olacak. O karanlığın kendisi."

Aidan hemen, "Julian de benim gibi," diye karşı çıktı.

Gregori büyüleyici sesiyle, "Hayır Aidan," diye düzeltti. "Julian benim gibi. Bu yüzden yüksek alanları arıyor.

bu yüzden hep yalnız. O benim gibi. Eğer gerekirse beni yenmene yardım eder."

Aidan, "Ona git Gregori," diye yalvardı.

Gregori başını salladı. "Gidemem. Bana istediğimi yapacağına söz ver. Julian olmadan beni avlamaya yeltenmeyeceksin."

"Yardım olmadan en kurnaz kurdu avlayacak kadar aptal değilim. Metanetli ol Gregori." Aidan'ın sesinde gerçekten keder vardı.

Gregori, "Elimden geldiğince direneceğim," diye cevapladı, "ama beklemek son derece tehlikeli. Şayet çok geç olursa kendimi yok edemem. Geri dönüşü olmaz. Anlıyor musun Aidan? Bu kararın yükü senin omuzlarına binebilir ve bunun için de senin affına sığınıyorum. Her zaman ruh eşimin o olacağını düşünmüştüm."

Aidan başını salladı ama Alexandria onun zihninde yanan gözyaşlarını hissedebiliyordu. Onu rahatlatmak ve içtenlik yollamak için gayret etti, ne var ki Gregori'nin tam olarak ne söylediğini anlamadan ama söylediği şeyin ciddi bir konu olduğunun farkında olarak, Aidan'ın kendisinden istediği gibi hareketsiz kaldı.

Gregori uçurumun altındaki bedeni işaret etti. "Ne olursa olsun o yalnız değildi Aidan. Bir tane daha var. Onu avlamaktansa burada kalmanın ve ruh eşimi korumanın en iyisi olduğunu düşündüm. Dönüşmeye bu kadar yakınken bir gecede iki avı göze almak istemedim." Bu sakin, ahenkli ses hava durumundan söz ediyor olabilirdi.

"Gregori, uyarın ve yardımın için teşekkür ederim. Hain için endişelenmene gerek yok. Son zamanlarda avlanmaktansa başka şeylerle ilgilendiğimi itiraf etmeme rağmen, bu benim işim."

"Olması gerektiği gibi," Gregori nazik bir gülümsemeyle onayladı. "Ruh eşi her şeyin ötesindedir."

Lioslaith

"Korktuğun şey nedir, senin işinin kolay olmayacak olması mı?"

"Buna bir son veremeyecek kadar çok avlandım. Her konuda kendi bildiğimi okumaya çok alıştım. Çok fazla bekledim, çok zor savaştım ve onun arzuladığı özgürlüğü vermek için çok fazla acı çektim. Kendi hayatı asla ona ait olmaz, yalnızca benim şekillendirdiğim gibi olabilir."

İşte o zaman Aidan gülümsedi ve Alexandria onun rahatladığını hissedebildi. "Eğer inandığın gibi yapar ve onun rahatlığını kendi rahatlığına yeğlersen, ona özgürlüğünü vermekten başka bir seçeneğin olmaz."

"Ben Mikhail, Jacques ya da senin gibi değilim. Onun korunmasının her şeyin üstünde olduğunu düşünüyorum." Gregori'nin ses tonu acımasızdı.

Aidan gülümsedi, Aidan'ın altından gözlerinin içi güldüyordu. "Seni kadınının büyüsünün etkisi altında görme şansını yakaladığıma mutluyum Gregori. Bir gün onu bizimle tanıştırmaya getireceğine söz vermelisin."

"Eğer sonum senin ya da Mikhail'inki gibi olursa karanlık şöhretimi lekelemiş olurum." Şaka iması sezilir gibi oldu fakat sonra, sanki rüzgâr onu alıp götürmüş gibi hızla kayboldu.

Aidan, "Ben vampirin icabına bakarım," dedi. "Sen ölümle yüzleşmekten sakınmalısın."

Gregori, "Bu arada ben bunu uzaktan öldürmeyi denedim. Sen onu… fena halde bulacaksın," diye uyardı.

"Hatırladığımdan bile daha güçlüsün."

Gregori, "Yıllar geçtikçe epey bilgi edindim," diye kabul etti. Donuk gözlerini düşünceli biçimde Aidan'ın yüzüne dikti. "Kardeşini de oldukça değişmiş bulacaksın. Çok hızlı öğreniyor ve gölgelerin derinlerine doğru uzanma konusunda korkusu yok. Ona bunun bedelini söylemeye çalıştım ama dinlemedi."

Aidan kafasını salladı. "Julian her zaman kuralların yıkılmak için olduğunu söyler. Hep kendi bildiğini okudu. Ama sana saygı da duydu. Onun hayatında gerçekten de sözü geçen tek kişisin, belki de şimdiye kadar sözünü dinlediği tek kişisin."

Gregori başını salladı. "Daha fazla dinleyemez. Rüzgâr, dağlar, uzak diyarlar çağırdı onu. Onu durdurmayı düşünemem. İçi karanlık ve hiçbir şey onu memnun edemez artık."

Aidan, "Sen karanlık olarak adlandırıyorsun. Ne var ki senin dünyayı bizim için açmana sebep olan şey sendeki bu özellik. Senin bana, başkalarına aktardığın iyileştirici teknikleri öğretmene iten şey bu. Bizim insanlarımız için uyguladığın mucizeleri yapmanı sağlayan bu. Bu Julian için de aynı şekilde işliyor," diye cevapladı sakin sakin.

Gümüş gözler çelik gibi soldu. Soğuk. Kasvetli. Bomboş. "Bu karanlık ikimizi de asla öğrenmememiz gereken şeylere yönlendirdi. Bilgi yanında gücü de getiriyor Aidan. Fakat kurallar ve duygular olmadan, doğru ve yanlış kavramı olmadan, gücü kötüye kullanmak fazlasıyla kolay."

Aidan, "Tüm Karpatyalılar bunun farkında Gregori," diye iddia etti. "Sen, doğru ve yanlış kavramlarını çoğu kişiden iyi bilirsin. Ve Julian de öyle. Başkaları dönüştüğünde sen neden katlandın, neden yanlışa direndin? Sen adalet ve insanlarımız için savaştın. Senin bir prensibin var ve şimdi de yaptığın gibi her zaman ona göre yaşadın. Hiçbir duygunun olmadığını söylüyorsun ama ya ruh eşin duyduğun hisler ne o zaman? Sen dönüşemezsin. Senin için her an sonsuzluk, biliyorum fakat buna son vereceksin."

Gregori'nin soğuk gözleri Aidan'ı delip geçiyor gibi görünüyordu ama genç Karpatyalı kaçmadı. Alexandria birinden ötekine sıçrayan bir ateş kıvılcımı gördüğüne yemin edene kadar, Aidan ile Gregori bakışlarını ayırmadı.

Lioslaith

Gregori'nin inatçı dudakları belli belirsiz yumuşadı. "Çok iyi öğrenmişsin Aidan. Sen hem zihnin hem de bedenin şifacısısın."

Aidan bu iltifat karşısında başını eğdi. Rüzgâr gürledi, dalgalar kıyıya çarptı ve Gregori kendisini karanlığa, toplanan bulutlara fırlattı. Siyah bir şekil gökyüzüne yayıldı, kara bir gölge göğü boyadı ve sonra kuzeye doğru hareket etti, fırtınayı da kendisiyle birlikte götürerek sanki hiç var olmamış gibi yavaş yavaş gözden kayboldu.

Aidan kumlara battı, başı eğik, omuzları titriyordu sanki onu alt eden bir duyguya hâkim olmaya çalışıyor gibiydi. Alexandria başını kollarının arasına aldı. Aidan'ın boğazında ve göğsünde düğümlenen hıçkırıkları hissedebiliyordu ama hiç ses gelmiyordu. Yalnızca tek bir kan kırmızısı gözyaşı onun büyük kederini gösterdi.

"Üzgünüm *sevgilim* ama o çok yüce bir adam, bizim insanlarımızın kaybetmeyi göze alamayacağı biri. Onun umutsuzluğunu, onu mahvetmek için içinde bekleyen şeytanı hissedebiliyorum. Sözümü yerine getirmek, onu avlamak..." Aidan kafasını salladı. "Hayatını halkımıza, Prens'imize adamış bir insan için bu öyle büyük bir kötülük ki."

Alexandria'nın soluğu boğazında kaldı. Aidan'ın yenilmez olduğunu düşünmüştü. Vampirleri avlamak konusunda ve onların şeytani güçleri karşısında bile zafer kazanacak kadar yetenekli sanıyordu. Ne var ki Gregori farklı bir meseleydi. Aidan gibi iki avcıyla bile, onun yenilebilmesi pek mümkün görünmüyordu. "Onu kurtarabilecek olan şu kadınla bağlantı kuramaz mısın?"

Aidan başını üzüntülü bir şekilde salladı. "Sözünü tutmaya devam edecektir ve o dişinin varlığı yalnızca işleri daha da kötü hale getirecektir."

Alexandria şefkatli, sevecen parmaklarıyla Aidan'ın saçına dokundu. "Benim senin için her şeyi kötüleştirmem gibi." Alexandria düşünceli biçimde çenesini saçlarına sürttü. "O kızın korkmasını anlayabiliyorum. Sen beni ürküttün. Hâlâ ürkütüyorsun. Ancak Gregori ise korkuyor. Böyle bir varlığa asla bağlanmak istemezdim. Üstelik o kız yalnızca bir çocuk."

"Neden benden hâlâ korkasın ki?" Aidan başını kaldırdı ve Alexandria'nın yüreğini altüst edecek bir şefkatle ve saygılı bir şekilde, parmak uçlarıyla onun yüzüne dokundu. "Senin gücün. Senin şiddetin. Belki bana birkaç şey öğrettiğinde, bundan bu kadar endişelenmem fakat şu an herhangi bir insanın sahip olamayacağı kadar fazla güce sahipmişsin gibi görünüyor."

"Senin zihnin de benimkiyle aynı güçlere sahip. Sadece ne istediğin hakkında düşünmek zorundasın, Alexandria. Eğer uçmayı diliyorsan, yalnızca o görüntüyü aklında tutacaksın."

Aidan'ın kolu Alexandria'yı bileğinden sardı ve yavaş yavaş göğe yükseldiler. "Benimle bir bütün ol. Bunu kendin için gör. Benden korkmanın anlamı yok." Aidan ikisini usul usul yere indirdi.

"Gregori'nin bahsettiği şu "isteme" meselesini anlat bana. Ne demek istedi? Ve Mikhail de kim?"

"Mikhail bizim ırkımızın en yaşlısı, bizim Prens'imiz. Bize yüzyıllardır öncülük ediyor. Gregori ondan yalnızca çeyrek yüzyıl genç, yani bizim açımızdan neredeyse aynı yaştalar. Bizim ırkımız yıllar boyunca zulme uğradı, saklanmaya zorlandı ve pek çoğu katledildi. Kadınlarımız o kadar azaldı ki erkekler içlerindeki karanlığa ışık getirmek için ruh eşi bulamaz oldular ve vampire dönüşmeye başladılar. Doğan çocuklarımızın çok azı kızdır ve pek çoğu hayatlarının ilk yılında hayatta kalamazlar. Doğum yapan ve çocuğunu kaybeden o kadınlar umutsuzluğa kapılırlar,

Lioslaith

öyle ki bir süre sonra doğum yapmayı denemeyi reddederler. Böylece ruh eşi olmayan erkekler umutsuzluğa düşer ve kendilerini kaybeder. Ya şafağı karşılarlar ve can verirler ya da içlerindeki şeytana yenik düşerler. Vampir, yani gerçek birer yırtıcı olurlar."

"Ne kadar korkunç." Alexandria ciddiydi, zihnini ve yüreğini keder bürüdü.

"Mikhail ve Gregori kaçınılmaz olanı, ırkımızın neslinin tükenmesini engellemek için bir çare bulmaya çalışıyor. Psişik yeteneklere sahip birkaç dişi insanın bizim erkeklerimizle kimyasal açıdan bağ kurmaya uygun olduğunu keşfettiler."

"Benim gibi."

Aidan başını salladı. "Sen insan erkekleri fiziksel olarak çekici bulmadın. Bazı bilinmeyen nedenlerden ötürü, sen bizim ırkımıza doğmadın ama bilhassa benim için dünyaya gelmişsin. Senin bedeninin ve benimkinin bir bütün olmaya ihtiyacı var. Senin kalbin ve ruhun benim öteki yarım. Mikhail ve Gregori insan ırkından olan o psişik kadınların dişi çocuklar doğurabildiklerine inanıyorlar ve o çocuklar da kız çocuk doğurabilir ya da en azından kız çocuk doğurma ihtimalleri daha yüksek. Yani şimdi neden bu kadar kıymetli olduğunu anladın mı?"

"İstemek ne demek?"

Aidan soluğunu usul usul bıraktı. "Alexandria..." Sesinde ikilem vardı.

Alexandria ondan bir adım uzaklaştı, çenesini kaldırdı. "Bana söylemediğin bir sürü şey olduğunu düşünüyorum. Benden de bir çocuk sahibi olmam bekleniyor mu? Bir kız? Çocuğumun yaşayacağı gariplikler nedir?"

Aidan, ona doğru uzanarak yüzünü kendi kocaman ellerinin arasına aldı. "Ben seni üremen için istemiyorum *küçüğüm*. Ben seni kendim için istiyorum. Çocuğumuzun

göğüs germesi gereken gariplikleri bilmiyorum. Senin gibi, ben de yalnızca dua edebilirim. O noktaya geldiğimizde o köprüyü geçmek zorunda kalacağız."

"Peki bir kızımız oldu diyelim, ilk yıl hayatta kaldı ve büyüdü. Sonra ne olacak?" Alexandria'nın safir mavisi gözleri Aidan'ın altından gözlerine odaklandı.

"Tüm kız çocukları on sekizinci doğum gününde istenir. O kızla tanışmak için her yerden erkekler gelir. Eğer kimya doğruysa, kız erkek tarafından istenir."

"Bu barbarca. Et pazarı gibi. Kendisi için herhangi bir hayat yaşama şansı yok." Alexandria şoke olmuştu.

"Karpatyalı kadınlar kendi ruh eşlerinin kaderlerini ellerinde tuttuklarını bilerek yetiştirilirler. Bu onların çocukları dünyaya getirmek gibi doğum hakkı."

"Zavallı kızın kaçmasına şaşmamak gerek. O kadar küçük yaşta, bir erkekle hayat boyu olacağın gerçeğiyle yüzleştiğini hayal edebiliyor musun? Gregori kaç yaşında? O kız için Gregori antika gibi görünmüş olmalı. O bir adam, Tanrı aşkına, bir oğlan çocuğu değil. Haşin, belki de acımasız ve belli ki yeryüzündeki her konuda yaşayan herkesten daha çok şey biliyor."

Aidan tatlı tatlı sordu, "Sence ben kaç yaşındayım Alexandria? Şimdiye kadar sekiz yüz yıldan fazla yaşadım. Sen geri dönülemez şekilde bana bağlısın. Bu o kadar da korkunç bir kader mi?"

Bir an için aralarında sessizlik hâkim oldu. Ardından Alexandria gülümsemeye başladı. "Bir yüzyıl içinde bana bir kez daha sor. O zaman söylerim."

Aidan'ın gözleri erimiş altın gibi yandı, çekiciydi. "Eve git *sevgilim*. Buradaki işimi bitirir ve sana katılırım."

Alexandria, "Arabayı getirdim," dedi. "Kimsenin kullanmadığı o spor görünümlü küçük kaplumbağayı aldım. Stefan sorun olmayacağını söyledi."

Lioslaith

"Biliyorum. Benim haberim olmadan yapacağın herhangi bir şey ya da gideceğin herhangi bir yer yok. Biz biriz *küçüğüm.*" Aidan çocukmuş gibi onun saçlarını karıştırdı çünkü bedeni arzuyla dolmaya başlıyordu ve bir vampirden kalanlar birkaç metre ötelerinde duruyordu. "Eve sür, ben seninle orada buluşacağım."

Alexandria arabaya doğru yürürken Aidan'ın omzunun altına girdi, böylece korunmuş olacaktı. Alexandria bu yürüyüşün hissettirdiklerinden hoşlandığı için utandı. Özgürlüğüne iki eliyle birden tutunmaya kararlıydı, özellikle de Aidan ona kızlarının kaderi hakkında olabilecekleri anlattığından. Eğer kendi kaderini seçebilen bir kıza sahip olmak istiyorsa, karşısında durmak için yeterince güçlü olmak zorundaydı. Alexandria'ya öyle geliyordu ki Karpatyalı erkekler yirminci yüzyılın kadınlarının özgürlük hareketinin hiçbir zaman farkında olmamışlardı.

Aidan küçük arabayı, arka lambalarının ışığını ana yola çıkan virajın etrafında kaybolana kadar izledi. Aidan gür saçlarının içinden elini geçirdi ve kayalıklardaki pisliğe bakmak için döndü. Birkaç hafta önce, bu alana beş vampir gelmişti. Hiçbir avcının kendi vatanlarından bu kadar uzakta onları takip etmeyeceğine inanarak Amerika'yı seri cinayetler işleyerek geçmişlerdi. Buna rağmen, Aidan Savage'ın San Francisco'da yaşadığı onların ırkı arasında biliniyordu. Neden böyle bir risk alarak buraya gelmeyi seçmişlerdi? Fakat bu aylar öncesindeydi. O zaman sebep neydi? Vampirleri Amerika'da gerçek bir avcının yaşadığı bu birkaç yerden birine çeken neydi?

Aidan kumsalı geçti, adımları uzun ve hızlıydı. Onlar Aidan'ın kendisi hissetmemişken Alexandria'nın varlığını mı hissetmişlerdi? Onları San Francisco'ya çeken başka bir şey mi vardı? Aidan pek çok hainin, ahlaksızlığı ile yaptığı ün ve cinayet başkenti olduğu için New Orleans'a gitmeyi tercih ettiğini biliyordu. Yaygın olan şiddet olaylarıyla yaptıklarını saklayabilecekleri için Los Angeles da onları çekiyordu. Hatta Aidan bunu fark ettiğinde Los Angeles'ta da avlanmıştı.

Aidan vampirin bedenine ulaştığında, onu kararmış ve yanmış bir halde buldu; saçları hâlâ yanıyordu. Vampirin bedeni kötülüğün şüphe götürmez kokusunu yayıyordu. Eğer bu vampir Alexandria'ya gizlice sokulduysa, şüphesiz evleri izleniyor demekti. Aidan bakışlarını gece göğüne çevirdi ve gökyüzüne meydan okudu. Kara ve uğursuz bulutlar misilleme yaptıklarını ilan edercesine ileriye doğru hareket etti. *Bana gel. Benim şehrimi, evimi, ailemi buldun. Seni bekliyorum.* Rüzgâr Aidan'ın kelimelerini şehrin üzerinde taşıdı ve çok uzak bir yerde, sanki uzak bir gök gürültüsü gürlemesi gibi bir öfke bağrışı Aidan'a cevap verdi, köpeklerin çıldırmış havlamaları gürültüye eklendi.

Aidan ona meydan okumuştu, bu vampirden geriye ne kaldıysa onun üzerine doğru eğildi. Gregori ile epey zaman geçirmiş olmasına rağmen, bunun gibi bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Vampirin göğsü havaya uçurulmuştu ama onun lekeli kanı akmamıştı çünkü yara patlamayla dağlanmıştı. Kalp kararmış, işe yaramaz küllere dönmüştü. Aidan başını salladı. Gregori bir ölüm meleğinden başka bir şey değildi.

Aidan üzüntü ve çaresizlikle iğrenç cesetten uzaklaştı. Bu günahkâr yaratığı tanıyordu, onunla birlikte büyümüştü. Bu adam Aidan'dan neredeyse iki yüzyıl daha gençti ama dönüşüme uğramıştı. Neden? Neden bazıları direniyor ve bazıları bu kadar çabuk teslim oluyordu? Dayanmalardaki karakter gücü müydü? Dönüşenlerdeki ise geleceğe dair duyulan inançsızlık mıydı? Mikhail ve Gregori ırklarına ümit vermek için sonuna kadar mücadele etmişti, ne var ki bu adam onların başarılı olamadıklarının kanıtıy-

Lioslaith

dı. Pek çoğu dönüşüme uğruyordu. Dönüşenlerin sayısı her geçen yüzyılla artıyordu. Gregori'nin avlarının daima içinde yaşayan şeytanla savaşmaktan bıktığına şüphe yoktu.

Aidan eve gitmek zorundaydı. Alexandria'nın kollarını boynuna dolamasına ihtiyacı vardı. Onun sıcaklığına ve şefkatine ihtiyacı vardı. Onun bedeninin kendi bedeninde yanmasına, Aidan'a hayatta olduğunu, ölümün ta kendisi olmadığını söylemesine ihtiyacı vardı. Fakat kendi ırkından vampire dönüşen pek çok kişiye ölüm getirmişti ve bunu biliyordu.

Aidan eve, bana gel. Sen nazik ve sevecensin. Joshua ile nasıl anlaştığına bak. Marie ve Stefan ile arandaki bağa bak. Gregori seni melankolikleştirdi.

Aidan, *Irkımdan pek çok kişiyi yitirdik*, diye kederlendi.

Mücadele etmek, bu yolda devam etmek için çok daha fazla neden var. Umudumuz var. Birbirimizi bulduk, öyle değil mi? Ötekiler de ruh eşlerini bulacaktırlar. Alexandria ona hırkalı kendi görüntüsünü, üçüncü kattaki süit odanın köpüklü jakuzisinden çıkan buharlı halini yolladı.

Aidan tatlı tatlı gülmeye başladı, keyfi kaçtığı gibi hızla geri geldi. Alexandria onu bekliyordu, seksi ve tatlıydı. Aidan'ın karanlığına ışık, ona eve giden yolu gösteren işaret ateşiydi.

Yalnızca bu kadar değilim. Alexandria'nın sesi kışkırtıcıydı. Yerde süzülen dantel bir bağın görüntüsü Aidan'ın zihnine yayıldı. Alexandria'nın göğüsleri çıplak, iri ve baştan çıkarıcıydı. Gülümsemesi bir büyü gibiydi. *Beni bekletiyorsun.*

Göster bana. Zihninde Alexandria'nın görüntüsünü tutarak, Aidan yaralı cesetten uzaklaştı ve fırtınanın şiddetini arttırdı.

Alexandria'nın eli kot pantolonunun fermuarına

gitti. Muazzam bir yavaşlıkla her bir düğmeyi çözdü. Alexandria'nın başparmaklarıyla pantolonuna belinden asıldı ve kotu yavaş yavaş kalçalarından indirirken Aidan'ın soluğunu boğazında düğümlendi.

Eve gel ve gör. Alexandria'nın sesinden talep okunuyordu. Aidan'ın kanının ateşli bir şekilde kabarmasına yeten ufak bir kıvılcım. Aidan başını göğe kaldırdı, emriyle bulutların fırıl fırıl dönmesini ve kararmasını sağladı. Dalgalar kayalıkları köpükle ıslatarak kıyıya doğru yükseldi ve sahile vurdu. Gök gürültüsü uğursuzca gürledi ve bulutların içinde damar damar şimşekler çaktı.

Gel bana Aidan. Alexandria baştan çıkarıcıydı, Aidan karanlıkken o ışıktı.

Toprağa şimşek çaktı, kıvılcım sağanağıyla kumu aydınlattı, kızıl kızıl uzanan alevler Aidan'ın tam da ayağına doğru geliyordu. Aidan, onun hareket ettiğini zihninde hissedebiliyordu, dudakları tenindeydi. Bu his ölüm acısını, eski bir dostun ölümünün acısını uzaklaştırıyordu. Irkından pek çok kişiyi kaybetmek Aidan'ı neredeyse çıldırtıyordu.

Aidan bir elini daha yükseğe kaldırdı ve kıvılcımları bir ateş topu halinde bir araya getirmeye başladı. Yüzünü şiddetli rüzgârlara çevirdi. Böyle bir şeyi Gregori'ye yapacak olmayı hiç idrak edemiyordu. Gregori'yi yenebilecek de olsa Aidan bunu yapamazdı. Üstelik Gregori kaç kez bir dostu avlamaya zorlanmıştı ki? Ya da bir akrabayı? Ya da çocukluğundaki oyun arkadaşını? Bunun bir kefareti olmadan bunun gibi kaç lekeyi birinin ruhu taşıyabilirdi?

Ben seninleyim Aidan. Alexandria'nın sesi taze ve temizdi, Aidan'ın önündeki şeytanın elinin değmediği göğün esintisiydi. *Senin ruhun karanlık değil. Bunu görebiliyorum ve hissedebiliyorum, kendi ruhumla ona dokunabiliyorum. Ne yaptıysan, gerekli olduğu için yaptın, kendi arzuların yüzünden değil.*

Lioslaith

Dostun kendini kurtarmak için savaşıyor. Eğer onun ruhu korkak olsaydı, beni korumak için kalmazdı. Avın, öldürmenin keyfi için ikinci vampirin ardından giderdi. O kaldı Aidan. Dahası, şiddetin ona yaklaşamayacağı, yeminini bozmadan bekleyebilmek için bir şansının olduğu bir yere yalnız olmak için gitti. Yalnızca bu yemin bile ikinize bir şey anlatıyor olmalı. O bencil bir vampir değil, bencil bir vampir olma ihtimali bile yok. Gregori o kızı düşünüyor. Berbat da olsa görevini tamamla ve bana gel. Beni düşün.

Sık sık ellerimde kanla sana gelmek zorunda kalacağım.

Kısa bir sessizlik oldu. Çok geçmemişti ki Alexandria'nın elinin dokunuşunu hissetti ve daha önce hiç denemediği halde Alexandria'nın ona uzanmasına şaşırdı. Alexandria'nın parmak uçları Aidan'ın çenesinde kaldı ve oradan şefkatle boynuna indi. *Ben bir vampirin ellerindeydim Aidan. Unutuyorsun ama ben kötülüğün çirkinliğini biliyorum. Aklından geçenleri duyduğum kadarıyla bu senin içinde yok. Sen mecbur olduğun için avlanıyorsun, öldürmeye duyduğun gereksinimden değil. Belki de bir zamanlar vampir olanlar iyi adamlardı, ne var ki senin bir zamanlar tanıdığın adamlar bu dünyayı çoktan terk ettiler. Belki de Gregori ve sen onlara huzur veriyorsunuz.*

Alexandria'nın kederini, müthiş korkusunu ve dehşetini zihninden çekip almasına izin verdi. Bu durumun ironikliği karşısında Aidan başını salladı. Yüzyıllardır hiçbir duygu hissetmemişti ve şimdi, Alexandria hayatına geldiği için artık avcı olmanın korkunç yükünü, kederini biliyordu.

Aidan ateş topunu ölü vampire doğru yolladı, şimdi dikkatini görevine vermişti. Ateş topu yanık göğse girdi ve hain gözlerinin önünde karardı, kurudu ve yeniden toprağın tozuna dönüştü. Gözleri küllerde, Aidan bir eliyle rüzgâr yarattı. Bu fırtına denizden değil karadan geldi. külleri layık oldukları dinlenme yerine taşıyacak olan dalgalara saçtı. Aidan kendisini ve günahkâr dostunu arındırmak için kadim bir ilahi fısıldadı. Omuzlarını dikleştirerek uzun ve dik bir şekilde durdu, ardından evinin yönüne doğru bakmak için döndü.

Suyun sesini, Alexandria'nın küvete girerken çıkardığı keyif mırıltısını duyabiliyordu. Alexandria'nın kendisini çağıran kokusunu duyabiliyordu. Aidan gülümseyerek, havanın bedeninde gezindiğini ve onu arındırdığını hissederek göğe yükseldi.

Lioslaith

On Altıncı Bölüm

Alexandria mermer küvetin içinde uzanıyordu; saçları topuz yapılmış, köpükler bin tane minik parmak gibi tenine dokunuyordu. Aidan kapı aralığında tereddüt etti; yüzü asıktı, gözlerinde gölgeler ve yüzünde ise Alexandria'nın her zaman silmek istediği hüzünlü, kötü bir ifade vardı.

Alexandria derin, huzursuz eden kederini hissettiğinde, Aidan'a yardım ve teselli etmek isteyerek çaresizlik içinde erotik görüntüler yolladı. Aidan'ın dönmesinin düşüncesi ve inandırıcı, hafif meşrep görüntülerinin yarattığı etki onu utangaçlaştırmıştı.

Oysa Aidan'ın güzel gözlerinin gölgelendiğini ve derinlerinde keder taşıdığını görünce, Alexandria'nın utangaçlığı yok oldu. O üzüntüyü silmek için Alexandria her şeyi yapardı.

Aidan'da öyle bir yorgunluk vardı ki, bir daha asla hareket edemeyeceğini düşündü. Yalnızca kapı aralığında dikilebilir ve iyi talihine, Alexandria'nın kendisiyle birlikte olduğuna, hakikaten de sonsuza dek onun hayatında olduğuna inanamayarak onu izleyebilirdi. Neden o? Neden kendisini gördüğü için neşe ile dolup taşan o safir rengi iri

gözlerin içine o bakabiliyordu? Neden ırkları için çok fazla şey veren, çok acı çeken ve bu süreçte bir sürü şey kaybeden Gregori değil de o? Neden ikizi, yalnızlıktan mahva sürüklenen Julian değil de o? Tanrıların lütufta bulunmak için Aidan'ı seçmelerinin sebebi neydi?

Alexandria, Aidan'ın düşüncelerini okuyarak, "Çünkü biz birbirimiz için yaratılmışız," dedi tatlı tatlı. "Gregori'nin ruh eşi var Aidan ve büyümesi için ona zaman vermeyi seçti. Gregori sabırla bekleyecektir; onu güçlü tutması için bir umudu var. Kardeşine gelirsek, onu senin düşüncelerinden ve anılarından tanıyorum. Julian senin gücüne sahip ve gerekirse sonsuza dek sabredecektir."

Aidan titreyen elini rüzgârdan dağılmış saçlarında gezdirdi. Kapının çerçevesine yaslandı ve hiç kırpmadığı altından gözleriyle sadece Alexandria'yı izledi. Alexandria çok güzeldi, çok cesurdu. Kendisine verdiği mutluluğu, neşeyi hak etmek için gerçekten herhangi bir şey yapmış mıydı?

Alexandria başını salladı, dudakları Aidan'ı baştan çıkaran gamzesini derinleştirerek hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Tabii ki beni hak etmiyorsun. Ben çok iyi ve cesurum." Alexandria'nın gülümsemesi muzipti, işin doğrusu seksiydi; köpüklerin altında hafifçe kaymış ve iri göğüsleri suyun yüzeyini aralamıştı.

Aidan, "Ve çok güzel. Kusursuz olduğunu da unutma," dedi tatlı tatlı.

Alexandria yüreğinin beklenti içinde hopladığını hissetti. "Belki. Sen bana gerçekten benim güzel olduğumu hissettiriyorsun." Alexandria çenesini kaldırdı, safir rengi gözleri seksi ve kuruntuluydu. O bakış Aidan'ın kanının hızlı akmasına sebep oldu.

Aidan'ın elleri gömleğinin düğmelerine gitti ve yavaş yavaş her bir düğmeyi çözdü, gözleri onun gözlerindeydi.

Lioslaith

Alexandria bakışlarını kaçırmadı, ürkmüş gibi de görünmüyordu. Aksine, dudakları yavaşça kıvrıldı ve seksi bir tebessümle gülümsedi.

Aidan sakince, "Aklında bir şey var *küçüğüm*," diye mırıldandı, beklenti içinde kasılıyordu.

Suyun köpüklü yüzeyinde şapırtılar çıkartan miskin bir hareketle Alexandria omuzlarını silkti. "Senin fantezilerinden birini denemek için iyi bir zaman olduğuna karar verdim."

Gömlek göze çarpmadan yere düştü. Alexandria'nın gözleri Aidan'dan başka bir şey görmüyor, içine bir ateş yayılıyordu.

Aidan sakince sordu: "Benim fantezilerim mi varmış?" Bedeni kasıldı, sertleşti; o da istiyor ve arzuluyordu. Aidan zar zor konuşabiliyor, güçlükle hareket edebiliyordu.

Alexandria'nın kahkahası sevecen bir şekilde Aidan'ın teninde gezindi. "Oldukça ilginç olanlardan bazılarını söyleyeceğim. Ama sakın çok heyecanlanma. Kolay olan bir şeyle başlayacağız."

Aidan'ın ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmak için uzanmasıyla kaşları kalktı. Her bir hareketi acelesiz ve uyuşuktu fakat bakışları Alexandria'yı mahvettiğinde gözleri sıcaklıkla erimişti. Alexandria'nın soluğu boğazında düğümlendi. Aidan ona doğru eğiliyordu, hepsi buydu. Sıradan, basit bir hareketti bu ama Aidan'ın yüzü o kadar ateşli ve her zaman kontrol altındaki bedeni o kadar akışkandı ki. Alexandria dudağını ısırdı, ani arzu dalgalanmasını saklamak için kirpikleri gözbebeklerinin üzerine düşüyordu.

Aidan, "Beni arzulamanı istiyorum Alexandria," diye söylendi tatlı tatlı. "Beni arzuladığını bilmeye ihtiyacım var. Bunu benden saklama."

Aklı hayır demesine rağmen, Alexandria'nın dudakları

şimdiden karşılık vererek kıvrılıyor, gamzeleri büyüyordu. "Sen öyle güzelsin ki Aidan."

"Kadınlar güzeldir, erkekler değil."

Alexandria, "Sen güzelsin," diyerek düzeltti Aidan'ı. "Kendine benim gözlerimden bak." Bu akıl çelici bir meydan okumaydı.

Aidan'ın karşı koyması çok zordu. Üstelik kendisini Alexandria'nın gördüğü gibi görmenin baştan çıkarıcı bir yanı vardı. İstemek, arzu etmek. Açlık. Aidan'ın elleri pantolonuna doğru gitti, Alexandria'nın içini kıvrandıran bir beklentiyle kasti bir yavaşlıkla pantolonunu kalçasından indirdi.

"Gördün mü?" Alexandria küvette dizlerinin üzerinde doğruldu, köpükler dar göğüs kafesinin etrafındaydı ve çıplak göğüsleri üzerlerindeki su damlaları parıldıyordu. Alexandria'nın gözleri, Aidan küvete girdiğinde onun sert kalçalarında ve şahlanmış erkekliğindeydi, köpükler tenini yalayan ufak diller gibi bacaklarının etrafında dönüyordu.

Alexandria soluğunu usul usul bıraktı. Aidan'ın kalçaları güçlüydü, ince altın sarısı tüylerle kaplı kaslı birer mermer parçasıydı. Elleri Aidan'ın baldırlarına kaydı, onu kendine doğru çekti. Alexandria onun içinde koşturan ürpertiyi hissetti ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi.

Alexandria'nın parmak uçları, heykel gibi yontulmuş kasların üzerinde yavaş yavaş hareket etti ve ateşten soluğu, Aidan'ın güçlü erkekliğiyle birleşti.

Alexandria'nın dili, yavaş ve uyuşuk öpücüklerle kadife gibi erkekliğinde hareket ederken Aidan kendinden geçercesine gözlerini kapadı. Aidan'ın karın kasları, sıcak ve nemli ağzın onun erkekliğinin etrafını sarmasıyla kasıldı. Alexandria'nın saçlarını eliyle yakaladı ve onu daha da yakınına çekti. Alexandria onun kalçalarını tutup çektiğinde, erkekliğini daha da içine çekti ve Aidan zevkten az kalsın

Lioslaith

patlıyordu. Alexandria'nın dudakları Aidan'ın sertleşmiş organında ve yumuşak göğüsleri ona dayalıydı. Aidan'ın zihni yalnızca Alexandria ve saf heyecanla dolana kadar tüm düşünceler zihninden uzaklaştı.

Aidan'ın kalçalarını ovdu, sert kaslara daha da güçlü bastırdı ve onu cesaretlendirdi. Aidan hareket etti; yavaş ve uzun darbelerle, onu nerdeyse tüketen bu zevk kargasında dişlerini gıcırdattı. Alexandria'nın ağzı üzerinde bir daha ve bir daha hareket etti. Elleri Alexandria'nın saçlarını o kadar sıkı kavramıştı ki Aidan onu incitmekten korktu ama bu iradedışı karşılığı kontrol edemiyordu. Zihni Alexandria'nınkini aradı ve heyecan, arzu ve zevkin eksiksiz bir karışımını buldu. Alexandria ona yaptığı şeyin farkındaydı ve bundan, Aidan'ın üzerindeki gücünden zevk alıyordu. Bütün mantıklı düşünceler, kaygı ve endişe kayboldu. Yalnızca Aidan'ın bedeni, Alexandria'nın ağzı ve pürüzsüz teni ile ikisinin etrafında fışkıran köpükler. Havai fişekler. Depremler. Beyaz yıldırımlar. Aidan kendisini çaresizce onun içinde buldu, başını geriye atmıştı. Kendinden geçmiş bu hali yalnızca fiziksel değil, ruhunun da bir yansımasıydı.

Aidan'ın arzusu, ırkının istekleri Alexandria'nın aldığı hazzı kendi hazzından üstün tutması konusunda ona ısrar ederek, mücadele etmeye başlayıncaya kadar arttı. Sakin, sahiplenici bir gürlemeyle Alexandria'yı suya geri itti. Aidan'ın bakışları onun çıplak teninde lav gibi geziniyordu. Aidan'ın dudaklarını kendi boynunda, göğüslerinde ve ellerini de tüm bedeninde bulmadan önce, Alexandria'nın yalnızca anlaşılmaz bir çığlık atacak kadar zamanı olmuştu. Alexandria onun avuçlarındayken çok narin ve küçük hissetti. Aidan onun her yerini keşfediyordu. Çok geçmeden Aidan'ın parmakları kendisine duyduğu arzuyla zevk merkezine ulaştı. Aidan onun gözlerini izleyerek daha da

derine sokuldu ve Alexandria'nın bedeni yeni bir arzu dalgasıyla karşılık verdi. Aidan daha da sokuldu, dudakları artık Alexandria'nın tenindeydi, dişlerini onun göğüslerine ve karnına sürtüyordu. Aidan onun kaslarının kendi etrafında kasıldığını hissedebiliyordu; kadifemsi ve ateşliydi. Aidan onun kalçalarını ve kendisini her zaman deli eden o ufak çukuru öptü, ardından onları sudan çıkardı.

Yavaşla, yavaşla, diye tekrar etti zihni ama Aidan'ın bedeninin başka fikirleri vardı. Aidan yanıp tutuşuyordu, teni ateşler içindeydi. Parmaklarının yerini dudakları aldı, Alexandria'ya da kendisinin yaşadığı heyecan kasırgasını yaşatmak istiyordu. Alexandria'nın inlemesiyle çılgına döndü. Alexandria'nın tadı sıcak bal gibiydi; baharatlı ve bağımlılık yapıyordu. Aidan arzu ve aşkla ateşler içinde ve şiddetli, doyumsuz bir şehvetle saldırdı.

Aidan'ın dudaklarının saldırısının altında, Alexandria kıvrandı ve haykırdı. Küvetin kenarlarından sular damlıyordu. Alexandria'nın bedeni gerildi ve gevşedi, birbiri ardına gelen heyecan dalgaları ona çarptı. Alexandria sonsuza kadar sürecek gibi olan bu muhteşem sürüklenişte kontrolden çıktığında, destek almak için Aidan'a tutundu.

Aidan en sonunda başını kaldırdı, gözleri açtı. Alexandria'nın bedenini kendi bedenine çekti ve narin bacaklarını kendi beline sardı. "Beni çılgına çeviriyorsun Alexandria. Sana duyduğum arzuyla beni tam anlamıyla delirtiyorsun." Aidan'ın sesi alçak çıkıyordu, kendi bedenini Alexandria'ya yasladı; güçlü ve sertti. Saldırganca yaklaşıyordu ama Alexandria'nın bedeni yavaş yavaş açılıyor, onu içine alıyordu. Bu heyecan verici bir histi; Aidan'ı kavrayan ateşten kadife, adeta dayanılmaz bir dokunuştu. Elleri Alexandria'nın ince belini kavradı, ateşli ve nemli bedenini derinlerine doğru yavaş yavaş gömerken kadını sıkıca tuttu. "Bana bak Alexandria. Senin ruh eşim olduğunu

Lioslaith

ve her zaman benim korumam altında olduğunu öğren," diye tatlı tatlı buyurdu, altından gözleri Alexandria'nın mavi gözlerindeydi ve onun her bir zerresini, her şeyiyle istiyor - beden bedene, zihin zihine, ruh ruha - tamamen bütün olmak istiyordu.

İşte o zaman Aidan vücudunu kıpırdatmaya başladı, kalçalarının ağır vuruşlarıyla her bir dalgalanmayla kendisini daha da derine gömüyordu. Alexandria dudağını ısırdı, iğne deliği kadar kan damlaları Aidan'ın ağzındaki uzun sivri dişleri harekete geçirdi. Yine de Aidan'ın elleri Alexandria'yı daha da yakınına çekti, böylece bedenini yay gibi gerdi; başı arkada, boynu savunmasız ve ortada, göğüsleri ise eşit derecede davetkârdı. Aidan'ın dili pembe, sert göğüs uçlarına ulaştı ve yukarıya doğru ilerledi, dudakları Alexandria'nın boynundaki nabız atışında duraksayana kadar kıvrımlarının izini sürdü.

Aidan, Alexandria'nın bedeninin beklenti içinde kenetlendiğini hissetti. Alexandria inleyene ve iki eliyle birden onun başını yakalayana kadar, dişlerini kadının boynuna nazikçe bir ileri bir geri sürttü. Aidan'ın altından gözlerinde memnuniyeti vardı. Bedeni Alexandria'nın bedeninin içinde hareket ederken dili de nabzında geziniyordu.

"Aidan!" Alexandria'nın bu sevgi dolu haykırışı bir yalvarıştı.

"Henüz değil *sevgilim*, henüz değil." Aidan muazzam gücüyle ayağa kalktı ve Alexandria'yı da kendisiyle birlikte kaldırdı, sular üzerlerinden küvetin içine akıyordu. Alexandria bacaklarını onun bedenine dolamıştı ve elleri boynundaydı. Aidan şiddetle hareket ediyordu, tepeden tırnağa her şeyiyle Alexandria'nın içinde olmak istiyordu.

Alexandria tırnaklarını omuzlarına batırdı, bu keskin bir acıydı. Aidan, daha iyi kaldırmak için Alexandria'yı duvara dayadı, kalçaları vahşi, acımasız ve çılgındı. Aidan

dişlerini gıcırdattı. Çok geçmemişti ki Alexandria insanın içini acıtan bir acıyla haykırdı, öyle tatlı ve baştan çıkarıcıydı ki Aidan sivri dişlerini daha da derine sapladı.

Aidan çılgına dönmüştü ve yırtıcı doğası kontrolü ele geçirdi, kendi cinsinin yabani erkeği ruh eşini istiyordu. Aidan'ın dudakları boynundaydı, bedeni tüm varlığını alırken o da Alexandria'nın tüm varlığını tüketiyordu, Aidan'a doğru uzanıyor, kendisini ona sarıyor, kenetleniyor ve hazzın şiddetiyle haykırmak zorunda kalana dek daha fazlasını arzuluyordu. Yakut rengi damlalar Alexandria'nın göğüslerinin şişkinliğinden aşağıya süzüldü ve Aidan'ın dili o izi takip etti.

Alexandria gecenin kendisine dönüşüyordu. Aidan'ın sevişmesinin vahşiliği onu korkutmuş olabilirdi ama şiddetine uyum sağladı. Avuçları Aidan'ın sarı saçlarındaydı, bedeni gergin bir şekilde onun bedenindeydi ve çığlıkları omuzlarında kayboldu.

Aidan'ın haykırışı tutkuyla boğuk çıktı, göğe yükseldi ve rüzgârla taşındı. Ve Alexandria'yı tuttuğunda zar zor nefes alıyordu. Ancak ikisini de duvara yaslayan gecenin çok uzağından bir yanıt geldi. Öfkenin karşılığı. Hiddet. Birdenbire şiddetlenen rüzgârın uluması. Nefret dolu bu ses onlara pençesini uzattı.

Alexandria korkmuş bir halde pencereye doğru baktı. "Bunu duydun mu?"

Aidan yavaşça ve isteksizce Alexandria'yı ayaklarının üzerine indirdi, kolu belini hâlâ sarıyordu. "Evet, duydum," dedi ifadesizce.

Dışarıda, bulutlar kaygı verici ve uğursuz bir şekilde kararmaya başladı. Yumruk büyüklüğündeki dolular çatıya ve pencerelere çarpıyordu. Aidan içgüdüsel olarak Alexandria'yı döndürdü, dolu parçaları camı delip onu incitmesin diye önünde dikildi.

by Victoria Francés

Lioslaith

Alexandria adamın her bir gözeneğinden süzülen muazzam gücü anımsayarak, "Bu Gregori mi?" diye fısıldadı.

Aidan başını hayır anlamında salladı. "Eğer Gregori bizim ölmemizi isteseydi Alexandria, bu dünyadan çoktan gitmiş olurduk. Hayır o değil, bu ne amaçla olduğunun bilmediğim ve birlikte şehre giren son vampir grubundan birisi. Irkımızın şaşırtıcı duyma gücüyle, bizim tattığımız keyiften pek hoşlanmadı sanıyorum."

"Sesi tehlikeli geliyor," dedi Alexandria. "Sesi yaralı bir aynınki gibi."

Aidan çenesini yukarı kaldırdı, altından gözleri sahiplenici bir şekilde ve şefkatle Alexandria'nın yüzünde gezindi. "O tehlikeli *küçüğüm*. Bu yüzden onun türünü avlamalıyım ve dünyada ızdıraba sebep olmamaları için bunun çaresine bakmalıyım."

Alexandria'nın altüst olmuş yüzüne baktığında, dudaklarının şişmiş ve yanaklarının sevişmeleriyle kızarmış olduğunu gördü. Başını Alexandria'ya doğru eğdi ve nazik bir öpücüğü dudaklarına kondurdu. "Beni içimdeki şeytanlardan kurtardığın için *sevgilim*, teşekkür ederim."

Alexandria küvetin içine bıraktı kendini, jakuzi artık sessizdi ve kocaman gözleriyle Aidan'a bakıyordu. "O... seni öldürebilir mi?"

"Eğer dikkatsiz olursam, sanırım." Aidan onun çaprazına oturdu, su ağırlığıyla yükseliyordu. "Ama dikkatsiz olmam *küçüğüm*, bir an bile olmam. Yarın gece onu avlamam lazım. Beni bekliyor."

"Nerden biliyorsun?"

Aidan omuz silkti, sanki hava hakkında konuşuyorlardı. "Bir tuzak kurmasa meydan okumazdı. Vampirler arasında belli bir... şöhret edindim."

Alexandria dizlerini karnına çekti ve çenesini dizlerinin üzerine koydu. "Keşke gitse ve korku saçmak için başka bir şehir bulsa."

Aidan başını salladı, altından gözleri sevgi doluydu. "Hayır, böyle bir şey dileme. Onun yakınlarında olan hiçbir şeyi öldürmesine göz yumamam. Benim işim sıkıkla seyahat gerektiriyor, bunu biliyorsun."

Alexandria zekice, "O son zamanlarda gazetelerde olan seri katil, değil mi?" diye tahmin etti.

"Onlardan biri. Ötekiler artık ölü."

Alexandria endişe içinde nefes aldı.

Aidan elini güven verici bir şekilde tuttu. "Endişelenme Alexandria. Seni ondan korurum."

"Sorun bu değil. Beni koruyacağını biliyorum. Sadece artık seni tanıdığım, Gregori ile tanıştığım ve birinin vampire dönüşmesine sebep olan şeyleri bildiğim için... onları iyileştirmenin bir yolu yok mu?"

Aidan başını hayır anlamında üzüntüyle salladı. "Onlar için ve onları yok etmesi gereken bizler için acı çektiğini biliyorum ama pek çok durumda bu onların açısından bilinçli seçimler. Ve kan alımı esnasında bir cinayet gerçekleşti mi bunun geriye dönüşü yok."

Alexandria doğrudan onun gözlerine baktı. "Gregori'nin yaptığı gibi."

Aidan'ın altından gözleri aniden soğuk bir hal aldı. "Bu imkânsız."

"Birini öldürdüğünü biliyorum. Buna için için kederleniyor ve yaptığı şey onun içini kemiriyor ama o yöntemi kullanarak birini şeytanca öldürdü. Biliyorum Aidan, gerçektenden. Bazen insanlarda başkalarının göremediği şeyleri görüyorum."

"Gregori dönüşmüş mü?" Aidan'ın sesi sakindi, yükselip alçalmıyordu ve Alexandria'nın cevabını beklerken oldukça durgundu.

Alexandria başını hayır anlamında salladı. "Kötü olduğunu düşünüyor ama onda muazzam bir merhamet var. Fakat o tehlikeli Aidan. Çok tehlikeli."

Lioslaith

"Vampirler gerçeği saklamak konusunda ustalardır. Mükemmel yalancılardır. Gregori'nin vampire dönüşmediğinden emin misin?"

Alexandria başıyla onayladı. "Ben ondan korkmuyorum. O kendinden korkuyor. Üstelik bir kaplan gibi sağının solunun belli olmadığını, tehlikeli olduğunu söyledi. Ama o şeytani biri değil."

Dışarıda bulutlar gri şafak göğünü karartıyordu. Aidan kendini beğenmişçe gülümsedi ve elini salladı; bulutlar anında dağılmaya başladı. "Geriye kalan vampir güç gösterisiyle benim gözümü korkutacağını zannediyor. Bunu yapmasına şimdilik izin veriyorum. Ne var ki önümüzde şafak var ve o toprakta sığınacak bir yer aramalı."

Alexandria biraz rahatladı. Vampirin tam pencerelerinin dışında, onların konuşmasını dinliyor olabileceğini düşünmeyi sevmiyordu.

Aidan kafasını salladı. "Eğer o kadar yakın olsa *küçüğüm*, bunu bilirdim."

Alexandria güldü. "Benim düşüncelerimi okuyabildiğini hâlâ unutuyorum. Bazen bu oldukça endişe verici oluyor."

"Bazen de oldukça ilginç olabiliyor." Aidan'ın sıradışı, ışıl ışıl gözleri Alexandria'ya parladı ve genç kızın tüm bedenine utanç yayıldı.

"Senin zihnin de çok ilginç," diye katıldı Alexandria, dudakları bir tebessümle kıvrılmıştı. "Her çeşit ilginç fikre sahip."

Aidan, "Daha yeni başlıyoruz," dedi tatlı tatlı. Alexandria'ya doğru yaslandı ve bir göğsünü eline aldı, başparmağı sertleşmiş uçta geziniyordu. "Sana dokunmayı, canım ne zaman isterse sana dokunabilmeyi seviyorum." Aidan'ın parmak ucu Alexandria'nın boynuna ve onun üzerinde kasten bırakmış olduğu ize temas etti.

Alexandria onun dokunuşunu tüm bedeninde hissetti. "Sen sürgün edilmelisin Aidan. Biliyorsun, son zamanlarda Thomas Ivan için yaptığım tüm çizimler senin görüntüsüne benziyor. Kendime engel olamıyorum. Sence Thomas fark eder mi?"

Aidan'ın gözleri parladı. "Thomas Ivan aptalın teki."

"Fikirleri hem yenilikçi hem de popüler ve kendisi benim patronum olur," dedi Alexandria kararlı bir şekilde. "Sen kıskançsın işte."

"Hiç şüphesiz, sinir bozucu huylarımdan biri. Seni paylaşmaya niyetim yok Alexandria." Aidan birdenbire onu serbest bıraktı. "Başka bir adamın sana dokunmasını istemiyorum."

Alexandria, "Birlikte çalışmak birlikte yatmak anlamına gelmiyor," diye belirtti sabırlı bir şekilde, eğer Aidan'ı gerçekten huzursuz ederse Ivan'la aralarındaki iş ilişkisini anında koparacağını içten içe biliyordu.

"Ve bunu kabul edeceğini mi sanıyorsun?"

"Başka bir seçenek yok. Ona senin ve benim nişanlandığımızı söylerim. Bunu kabul etmek zorunda kalacaktır."

"Seninle evlenmek için yarın sabah ayarlamaları yapmaya başlayacağım. İşlemleri hızlandırabilecek birkaç arkadaşım var, evlenme cüzdanını da hallederiz ve bu meseleyi bitiririz."

Alexandria arkasına yaslandı, safir mavisi gözleri aniden ateş püskürmeye başladı. "Bu meseleyi bitiririz mi? Bu meseleyi bitiririz mi?" Aidan'ın gerçekten bunları söylemiş olduğuna inanamıyordu. O an Aidan dünyadaki tek erkek de olsa onunla evlenmezdi. "Senden herhangi bir yardım ya da bağlılık istemiyordum Aidan. Onurumu korumak zorunda da değilsin."

Aidan onu dikkatli bir şekilde izliyordu, aniden sakin-

Lioslaith

leşti. "Aramızda nihai bağlılık var Alexandria. Biz sonsuza kadar ruh eşiyiz. Birlikte güneşi karşılamayı seçene kadar birlikte olacağız. Ne var ki senin o geri zekâlı patronun bu bağa saygı duymayacak, hatta anlamayacak. Ancak patronun evliliğin insani resmiyetini kabul edecektir."

"Ben bu ruh eşi meselesini de anlamıyorum. Fakat Thomas gibi, evliliğin kutsallığını anlıyorum. Senin tavrını son derece onur kırıcı buluyorum Aidan." Alexandria incindiğini Aidan'dan saklamaya çalışıyordu ama duygularını belli eden yüzü, gözlerindeki çarpıcı parlaklık, Aidan onun düşüncelerini okuyamasa bile bunlar onu ele verirdi.

Aidan başını üzüntüyle salladı. "Biz düşüncelerimiz de dahil olmak üzere, her şeyi paylaşıyoruz. Seni istemeden incittim ve kesinlikle böyle olsun istemedim."

Alexandria ayağa kalktı, teninden sular akıyordu. "Düşüncelerimizi paylaşıyor olabiliriz fakat birbirimizi anlıyormuşuz gibi görünmüyor." Alexandria havluyu kaparak sarındı, gözlerini Aidan'dan zorlukla da olsa kaçırdı.

"Bence belki de anlıyoruz. Benim sana insanlar gibi evlenme teklifi etmemi isterdin." Aidan kaslarının uyuşuk bir hareketiyle Alexandria'ya doğru uzandı ve parmaklarıyla çelikten bir kıskaç yaparak kaçmasını engellemek için onu bileğinden zincirledi.

Bu sıradışı samimi hareket Alexandria'nın kan dolaşımına alevler yolladı. Alexandria, Aidan'ın yalnızca bir dokunuş ve bakışla, bedenini sıvı alev haline dönüştürebilen becerisine sinirlendi. Alexandria ikisinin arasında yayılan elektriği hissedebiliyor, Aidan'ın bakışlarındaki açlığı görebiliyordu.

Alexandria kafasını salladı. "Sakın Aidan. Bu önemli. Beni canın istediği zaman incitemez ve hemen ardından

da ben doğru düzgün düşünemez hale gelene kadar benimle sevişemezsin."

Birdenbire Aidan'ın yüzündeki ifade değişti. Öyle beklenmedik bir şekilde ayağa kalkmıştı ki Alexandria onun heybetinden korkarak geri çekildi. "Bunu yapma *sevgilim*." Sesi bir okşayış, yalvarış gibiydi. "Benden sakın korkma. Seni isteyerek asla incitmem. Biz zaten bir bütünüz. Bunu anladığını sanıyordum. Sen sonsuza kadar, geri dönülemez bir şekilde bana bağlısın. Bu evlilik merasiminden çok daha derin ve güçlü bir bağ. Senin evlilik merasimine önem vereceğini düşünmeliydim ama artık sen de bir Karpatyalı olduğun için bizim zaten 'evli' olduğumuzu, sonsuza kadar birbirimize bağlandığımızı fark edersin sanıyordum. Bu kadim kelimeler söylendiği an gerçekleşti. Bu ritüel biz kanlarımızı, kalplerimizi, bedenlerimizi ve ruhlarımızı paylaştığımız an tamamlandı. Öyle ki yalnızca kelimeler vazgeçilemez bir biçimde bağlayıcı. Bu bizim ırkımızın evlilik töreni."

Aidan kollarını onun gergin, karşı koyan bedenine doladı. "Küstahlığımı affet *sevgilim* ve senin için önemli olduğundan seninle insanların evlilik ritüelleriyle evlenmek istediğimi bil."

Aidan'ın büyüleyici sesi üzerinden aktı, sanki Alexandria hiç alınmamış gibi onu kırgınlığından arındırdı. Aidan'a yaslandı, teselli için daha da yaklaştı. "Bu hayat çok korkutucu Aidan, her şeyin olabildiği kadar normal olmasını istiyorum ya da az çok daha önce oldukları gibi. Bu şekilde daha iyi başa çıkabilirim."

Alexandria'nın yanağına şefkat dolu parmaklarıyla dokunarak, "Biliyorsun *küçüğüm*," diye şaka yollu takıldı Aidan. "Karpatyalı erkekler eşlerine asla bir şey sormazlar. Basitçe isterler. Ama sana geleneklere göre sorabilir miyim?"

Lioslaith

Alexandria yüzünü Aidan'ın göğsüne sürttü ve, "Bayı yaparsan bu benim için çok anlamlı olur," diye itiraf etti.

Aidan, onun elini tutarak bir dizinin üzerine çöktü. "Öyleyse sanıyorum bunu doğru yapsam iyi olur," dedi tatlı tatlı. "Alexandria, benim biricik aşkım, benimle yarın sabah evlenir misin?"

"Evet," diye cevapladı Alexandria ama gülmeye başladı. "Ama kan testleri yaptırmak zorundayız. Öyle bir anda evlenemeyiz."

Aidan ayağa kalktı.

"Zihinle ikna etme gücünü unutuyorsun. Yarın sabah evlenmiş oluruz. Şimdi giyin *sevgilim*. Beni yeni başarı ayartıyorsun." Aidan'ın elleri Alexandria'nın popozunu okşamak için narin bedeninden aşağıya indi.

Alexandria'nın gülümsemesi alaycıydı. "Şu diktatör havanla başıma her türlü belâyı saracaksın, değil mi?"

Aidan bunun karşılığında güldü. "Ben de tam senin özgür düşüncelerinle *benim* başıma her türlü belâyı saracağını düşünüyordum."

Alexandria çenesini kaldırdı. "Daha önce uzlaşma diye bir kelime duydun, değil mi? Anlamını idrak ediyor musun?"

Aidan düşünceli görünüyordu, cevap vermeden önce zaman harcıyordu. "Anladığım kadarıyla uzlaşma, verdiğim emri en kısa zamanda yerine getirmen anlamına geliyor. Haklı mıyım?"

Alexandria, Aidan'ın göğsünün sert kısmına vurdu. "Siz öyle sanın Bay Savage. Bu hiçbir zaman olmayacak."

Aidan, onun kollarını aşağı indirdi ve başının tepesine burnunu sürttü. "Göreceğiz *sevgilim*. Göreceğiz."

Alexandria gülerek kendisini Aidan'dan kurtardı ve giyinmeye başladı. Şafak sökü yordu ve bununla birlikte

Alexandria'ya tanıdık gelmeye başlayan korkunç uyuşukluk da geri geliyordu. Joshua'yı görmek, kardeşiyle normal sabahlar geçirmek istiyordu. Onu giydirmek, karnını doyurmak ve Joshua okula gitmeden önce onunla birlikte zaman geçirmek istiyordu.

Aidan, onun mümkün olduğu kadar uzun bir süre normalliğin yanılsamaları sürdürmesine göz yumarak Alexandria'nın kendisinden kaçmasına izin verdi. Aidan ondaki mutluluğu görmeyi seviyordu ve vampirin kötülük meydan okuması ile ilgili içinde kötü bir his vardı. O yanlış bir dolap çeviriyordu. O şehre gelen gruptan geriye kalan, halkı dehşete düşüren ve polisin boşa kürek çekmesine yol açan tek vampirdi. Vampir aptal değildi; bu şekilde bir meydan okumaya kalkışmadan önce Aidan'ın güçlerini ve güçsüzlüklerini araştırmış olmalıydı.

Aidan her girişi, pencereyi ve eve ulaşan patikayı kontrol ederek evin içinde sessizce süzüldü. Tüm korumalar yerlerindeydi. Aidan yerin altında gizli odasında uyuyorken eve girilmesi imkânsızdı. Hayır, vampir eve saldıramazdı. O zaman nereye saldıracaktı?

Aidan çapalama sesini takip etti ve geniş bahçede Stefan'ı buldu. Stefan ne zaman üzgün ya da yorgun olsa, bitkileriyle ilgilenmeye çekilirdi.

Aidan ona katılınca, çapaya yaslandı ve sakin bir şekilde efendisini selamladı. "Demek ki sen de hissediyorsun. Dün gece uyumakta zorlandım." Stefan kendi yerel dillerinde konuşuyordu, bu onun ruh halinin sağlam bir göstergesiydi.

"Vampir dün gece uludu. İntikam için bir çağrıydı. Planları her neyse ben onları bozdum ve şimdi geriye kalan vampir beni öldürmeye niyetli. Buna nasıl yeltenecek bilmiyorum."

Lioslaith

"Birimiz üzerinden olabilir," dedi Stefan üzüntü içinde. "Bizler senin en zayıf noktanız. Her zaman öyle olduk. Vampir, Marie'yi, çocuğu ya da beni kullanarak seni yaralayabilir. Bunu yapacağını biliyorsun."

Aidan kaşlarını çattı. "Ya da Alexandria. Alexandria'nın karşılaşmak zorunda kalacaklarına vereceği tepkiden korkuyorum."

"O çok güçlü Aidan, çok cesur. Alexandria iyi olacaktır. Seçtiğin ruh eşine inancın tam olmalı."

Aidan başını salladı. "Alexandria'nın yüreğinden ve zihninden geçenleri biliyorum ama her şeyden çok onun mutluluğunu istiyorum." Aidan keyifsizce gülümsedi. "Yıllar öncesini hatırlıyorum, Mikhail'e yardıma gitmiştim. Mikhail ruh eşini bulmuştu, dişi bir insandı. Oldukça iradeli bir dişiydi ve Mikhail onu kontrol etse ve her zaman onun emirlerini yerine getirmesini sağlasa böylece güvende olur, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Kadınlarımızdan birini kaybetmeyi bile kaldıramıyoruz, bunu biliyorsun. Alexandria bana ilginç geliyor, bizim ırkımızın kadınlarından o kadar farklı ki. Benden, hiç tanımadığı bir Karpatyalı erkekten bile korktuğunu belli etmiyor. Eğer ruh eşimi bulursam Mikhail gibi yapmayacağıma, ruh eşimin isteklerine boyun eğmeyeceğime yemin etmiştim. Ancak, şimdi, Alexandria'nın gözlerinde sıkıntı görmeye dayanamıyorum. İncindiğinde ya da benim yanımda üzgün olduğunda kendimi berbat hissediyorum."

Stefan'ın yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Sen âşıksın eski dostum ve bu tüm iyi erkeklerin çöküşüdür."

"Hatta Gregori bile, ruh eşinin kendisine duyduğu korku yüzünden ona özgürlüğünü verdi. Birisi bir kadını mutlu kılmak ve onu korumak arasında nasıl denge kurabilir?" diye Aidan yüksek sesle düşündü.

Stefan omuz silkti. "Şimdi modern dünyadasın Aidan. Kadınlar kendi hayatlarını kendileri yönetiyor. Kendi kararlarını kendileri veriyor ve genelde hepimizi çileden çıkarıyorlar. Yirmi birinci yüzyıla hoş geldin."

Aidan kafasını salladı. "O deli adamla, yani Thomas Ivan'la çalışacağını düşünüyor. Fakat ben o adamın Alexandria ile ne yapmak istediğini biliyorum."

"Eğer Alexandria çalışmak isterse Aidan, buna izin vermek dışında başka çaren var mı?"

Altından gözler parladı. "Bir şansım var Stefan. Yine de belki en kolay yol Bay Ivan ile zihinden zihine kısa bir sohbet yapmaktır. Onun bazı şeylerin benim açımdan görmesini sağlayacağıma eminim."

Stefan güldü. "Keşke bu yetenek bende de olsa Aidan. Bazı iş ilişkilerim de işe yarardı."

"Bugün Joshua'nın okula gitmesine sakın izin verme. Vampir büyük bir ihtimalle bize onun üzerinde saldırmayı deneyecektir."

"Sana katılıyorum," dedi Stefan. "Çocuk en korunmasız olan."

Aidan, "Yine Vinnie ve Rusty'yi kullan. Önümüzdeki birkaç gün onların etrafta olmasını sağla," diye fikir verdi. Kara gözlüklerinin ardından bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Belâ bugün gelecektir."

Stefan onunla hemfikir olarak başını salladı. "Yakın takipte olacağım. Bizim neden olduğumuz ve her şeyi yok edecek bir yangın olmayacak bu kez." Stefan bakışlarını yere indirdi, kendi hatası olmamasına rağmen geçmiş bir felaketten ötürü hâlâ mahcuptu.

Aidan onun omzuna dokundu. "Sen olmasaydın Stefan o gün kimse kurtulamazdı, belki ben bile kurtulamazdım." Aidan toprağın altına güvenli bir şekilde gö-

Lioslaith

mülmüştü ama 'aile'nin kaybı yıkıcı olurdu. Aidan bir daha asla önemsediklerine yardım edemez halde yakalanmayacaktı.

Aidan'a Joshua'nın kahkahası ulaştı ve o saf, kaygısız ses yüreğine bir şey yaptı. Çocuk ona kimsenin dokunmadığı gibi dokundu. Alexandria'ya çok benziyordu, öyle yaşam sevinciyle doluydu ki ve onda da aynı güzel mavi gözler vardı.

"Ben yaşarken kimse çocuğa zarar veremez," dedi Stefan kararlı bir şekilde.

Aidan arkasını döndü. Kendisini çok iyi tanıyan Stefan'ın bu kelimelerin içini nasıl korkuyla doldurduğunu fark etmesini istemiyordu. Tüm gücüne rağmen, Aidan gün ışığında savunmasızdı ve vampir günün getirdiği güçsüzlükten faydalanmak için insan kuklalar, köleler kullanabilirdi. Irkından birkaç marifetli kişinin becerebildiği, gündüz saatlerindeki öngörme yeteneğiyle bile Aidan, Stefan'ı hâlâ fiziksel yardımı olmadan bırakıyor olacaktı ve Stefan artık genç bir adam değildi. Joshua'yı kaybetmek istemediği gibi arkadaşını da kaybetmek istemiyordu.

Joshua mutfakta kahkahalara boğuldu, sarı bukleleri hopluyordu. Joshua onlara doğru hücum ederken seslendi, "Bana yardım et Aidan, Alexandria peşimde!"

Aidan güllerin ilerisinde duvara süzülürken Stefan doğrudan lalelerinin önüne geçti. Aidan kaçan Joshua'yı bir eliyle yakaladı ve onu omzuna aldı. Bilmiyormuş gibi yaparak, "Senin peşindeki kim küçük Joshua?" diye sordu.

"O küçük haylazı sakın koruyayım deme!" Alexandria koşarak kardeşinin arkasından geldi, saçı atkuyruğu olarak toplanmıştı, safir mavisi gözleri parlıyordu. "Bu küçük canavarın yatağının altında ne sakladığına inanmayacaksın!"

Joshua, Aidan'ın boynunun arkasına sindi. "Koş Aidan!

Gıdıklayarak işkence yapacak bana, biliyorum işte." Aidan koşmaya mecbur kaldı, Alexandria'nın takip edeceğini bilerek garaja doğru koşturdu.

Kendisini sabahın erken saatlerinin güneşinin tehlikesi altına soktuğunun farkında olmadan, "İşte!" dedi Alexandria. "Gıdıklayarak sana işkence etmem için yalvaracaksın. Sana bundan çok daha kötüsünü yapacağım," diye tehdit etti Joshua'yı. "Onu omuzlarından indir Aidan ve yuma tozkadı yapıştırmama izin ver."

Joshua, Aidan'ı gür saçlarından yakaladı. "Hayır! Aidan bu konuda tek bir cephe oluşturmalıyız."

"Bilmiyorum." Aidan, Joshua'yı Alexandria'nın çocuğa ulaşmak için zıplama girişimlerinden korumak için hoplayıp zıplayan Stefan'a göz kırparak bu konu hakkında düşünüyormuş gibi yaptı. "Bana çok kızmış gibi görünüyor. Beni de bu şekilde kovalamasını istemem." Aidan, sanki gerçekten çocuğu ablasına teslim edecekmiş gibi hafifçe hareket etti.

Alexandria şeytanca gülerek Aidan'a doğru fırlarmış gibi yaptı. Son anda, Aidan vücudunu Alexandria ve Joshua arasında tutmak için döndü. Joshua yapmacık bir panikle cıyaklayarak Aidan'ı daha da sıkı tuttu.

Joshua, "Ona söyleyeceğim!" diye haykırdı. "Eğer beni kurtarmazsan Aidan, sen de perişan olacaksın!" Gözleri şeytanlıkla ışıl ışıldı.

Alexandria olduğu yerde durdu ve Aidan ters ters baktı. "Sen bu isyandaki taraflardan mısın?"

Aidan masum görünmeye çalıştı. "Bu çocuğun kendi hayatını kurtarmak için beni ne ile suçladığı hakkında hiçbir fikrim yok." Altından gözleri gülüyor, ağzından çıkan kelimeleri yalanlıyordu. "Hatırla Alexandria, bir adam kendi postunu kurtarmak için her şeyi söyler."

Lioslaith

Joshua. "İşte!" diye homurdandı. "Alexandria'ya sen söyle Stefan. Bu tamamen Aidan'ın fikriydi ve sen de ona yardım ettin, değil mi?"

Alexandria yaşlı adama suçlar gibi baktı. "Sen de mi? Senin de mi bu saygısızlıkta parmağın vardı?" Alexandria ellerini beline koydu.

Üç adam da herkese yaramaz çocuklar gibi bakarak hep beraber başlarını eğdiler. "Özür dilerim *sevgilim*." Aidan suçu üzerine aldı. "Bu ufak yaratığa karşı koyamadım."

"Ufak mı? Ona ufak mı diyorsun? O bir geyik!"

Stefan göğsünü gerdi. "Hayır Alexandria, buna izin veren Aidan değildi. Ben ufaklığı gördüm ve küçük Joshua'nın yüzü öyle ışıltılıydı ki. Bunu anlamalıydım."

"Ufaklık mı? Burada aynı hayvandan mı bahsediyoruz? Bu köpek hiç de küçük değil. Kocaman. Siz iki avanaktan biri bu şeyin patilerine baktı mı? Benim kafamdan büyükler!"

Joshua bir kahkaha patlattı. "Hayır Alex. O gerçekten çok tatlı. Onu evde tutmama izin vereceksin, değil mi? Buna mecbursun. Stefan onun ileride iyi bir koruma köpeği olacağını söylüyor. Onun bana göz kulak olacağını ve ona iyi davranırsam arkadaşım olacağını söylüyor."

"Ve bu arada, her gün at gibi yemek yiyecek." Alexandria bir elini saçlarının arasından geçirdi, gülümsemesi siliniyordu. "Bilmiyorum Josh. İkimizi beslemek için bile yeterli olan parayı zar zor kazanıyorum."

Aidan çocuğu yere bıraktı ve kolunu Alexandria'nın beline doladı. "Unuttun mu *sevgilim*? Benimle evlenmeye söz verdin. Sanıyorum ki köpek mamasının masraflarını ben karşılayabilirim."

"Ciddi misin Aidan?" Joshua çığlık attı ve zıplamaya başladı. "Sen ciddi misin Aidan? Gerçekten Alex ile evlenecek misin? Ve köpeğim evde kalabilir mi?"

Alexandria sahte bir saldırganlıkla Joshua'yı boynundan yakalayarak, "Beni bir köpek için satacak mısın?" diye sordu.

"Yalnızca bir köpek için değil Alex, bu temiz ev, Stefan ve Marie için de. Ve ayrıca o ahmak için çalışmak zorunda da kalmayacaksın."

"Ahmak?" Alexandria yavaş yavaş döndü ve parıldayan mavi gözleriyle Aidan'a anlamlı bir bakış attı. "Pekâlâ, küçük saf bir çocuk nasıl oluyor da ahmak gibi betimleyici bir kelime kullanabiliyor?"

Aidan ona gülümsedi. Alexandria çenesini kaldırdı. "Sen tehlikelisin," diye Aidan'ı suçladı.

Aidan büyük elleriyle Alexandria'nın yüzünü sardı ve maksatlı bir şekilde başını usul usul eğdi. Alexandria'yı ikisinin özel dünyasının içine çekerek, tam da dudakları onun dudaklarını arzulamadan önce fısıldadı: "Öyle olduğunu umuyorum."

Ne var ki Alexandria çok geçmeden yalnız olmadıklarını aklına getirdi.

Joshua yüksek sesle fısıldayarak, "Aman Tanrım," dedi. "Buna inanabiliyor musun Stefan?"

Stefan, "Gösterişin de böylesini hiç görmedim," diye itiraf etti.

Lioslaith

On Yedinci Bölüm

Güneş gökyüzünde olağandışı bir şekilde büyüktü, sıradışı bir kırmızılıkta parlıyordu. Hafif rüzgâr, birkaç bulut vardı ve okyanus sakin, yüzeyi cam gibiydi. Toprağın altında bir kalp atmaya başladı. Toprak kaydı, yükseldi ve ardından Aidan'ın evinin altındaki gizli odadan bir gayzer gibi püskürdü.

Aidan hareketsizdi, iri bedeni güçten düşmüştü. Onun yanında, ölüm gibi sesiz ve kıpırtısız bir halde Alexandria yatıyordu. Aidan'ın gözleri açıktı, uykusunun bölünmesiyle gözlerinin derinlikleri öfke saçıyordu. Evinin dışında, yakın bir yerde, huzur dolu ikindide şeytani bir şey pusuya yatmıştı.

Aidan derin bir nefes aldı ve gözlerini yumdu, kollarını göğsünde kavuşturdu. Bedeninin dışında, havada o şeyi aramaya yolladı. Bu, tinsel varlığa yoğun bir konsantrasyon ve dikkat gerektiriyordu, tamamen vücutsuz haldeydi. Aidan odadan yukarıya doğru hareket etti ve ağır kapaktan geçti. Katıların içinden geçmek kafa karıştırıcıydı, atomların ve moleküllerin sıradışı bir şekilde bükülmesiydi ve Aidan zihinsel olarak kendisini sarstı. Bu yöntemi daha

önce de tecrübe etmişti, bedenin ve zihnin tam olarak birbirinden ayrılmasını genelde zor buluyordu. Aidan'ın aldığı diğer biçimlerde bedeni başka bir şey oluyordu ama hâlâ bedeniyle birdi. Yalnızca zihni ve ruhuyla, duyularını değiştirirdi. Sesler sanki kulakları yokmuş gibi tuhaf bir şekilde bozulurdu ve aslında hiçbir şeye dokunamazdı, eğer denerse cisimlerin tam içinden geçerdi ve bu hafif mide bulandırıcı bir hisse sebep olurdu. Mide bulantısı sanki midesi bile yokmuş gibi daha tuhaftı.

Ne var ki tamamen odaklanmış bir halde kalmak mecburiydi; kendisinin istenmeyen hislerden rahatsız olmasına imkân vermemek önemliydi. Toprağın derinindeki kayalık tünel boyunca yol aldı. Bu tünel her zaman öyle dar görünürdü ki, omuzları neredeyse kenarlara değerdi ama bedeni olmadan boşluk kocamandı, bu da başka bir duyusal bozukluktu.

Aidan bodruma açılan kapıdan geçti. Toprağın derininde uyanmasına neden olan karanlık, zalim şeytan çoktan havayı kötü kokusuyla doldurmuştu.

Aidan bodrum kapısından evinin mutfağına doğru ilerledi, yay gibi olan titreşimleri ve sesleri tanıdı; Joshua'nın kahkahası, Marie'nın ahenkli, Stefan'ın daha derin olan bariton sesi. Üçünün hâlâ güvende olduğunu bilmek Aidan'a biraz olsun teselli verdi. Havada olan her neyse, sevdiklerini sinsice izleyen her neyse, evinin korumalarını aşamamıştı.

Güneş geniş pencerelerin ardından ışıldadı ve Aidan içgüdüsel olarak güneşin ışınlarından kaçındı. Gözleri yoktu, yanacak teni yoktu ama insanın içini burkan ızdırabı gene de hissetti. Tüm hayatta kalma içgüdüsü Aidan'a güvenli, serin toprağa, güneşten uzağa gitmesini haykırırken, şeytanın kötü kokusu onu harekete geçmeye itiyordu.

Lioslaith

Yüzyıllar boyunca, Aidan ırkının çoğundan çok daha fazla insanların yakınında yaşamıştı, yine de onların bu kadar az uyarı sistemlerinin olması onu hep şaşırtmıştı. Hava o pis kokuyla ağırlaşmıştı, bu kokunun verdiği rahatsızlık o kadar büyüktü ki zengin toprağın altındaki odasını bile sarmış, Aidan'ın derin uykusunu bölmüştü. Ne var ki Marie oturma odasında Aidan'ın yeşim taşı koleksiyonunun tozunu alırken şarkı söylüyordu ve Stefan koca garajda bir motoru tamir etmeye çalışırken ki bu pek çok hobisinden biriydi, mırıldanıyordu. Aidan ona seslenmek, onu uyarmak istedi ama tüketici biçimsizliğinde denemeye cesaret etmedi. Garajdan geçti ve eve geri döndü, dikkatini mutfaktaki Joshua'ya verdi.

Çocuk hem Alexandria'ya hem de Aidan'a yönelik çılgınlığın açık hedefiydi. Joshua'ya doğru hızla ilerledi, parlak güneş ışığı enerjisini tüketiyordu. Zihni isyan etti, parlak güneş ışınlarından sakınıyordu ancak çocuğa ulaşmak için kendisini ışığın içinden geçmeye zorladı.

Joshua köpek yavrusuyla oynuyordu, göz bebekleri fırıl fırıl dönüyor, sarı bukleleri hopluyordu; bu onun çocuksu neşesinin resmiydi. Ölümcül bir tehlike altında olduğundan bihaberdi.

Aidan'ın Joshua'yı izlediği esnada köpek kapıya koştu, tatlı tatlı mızmızlanıyordu ve Joshua etrafa şöyle bir göz atıp ona çok net bir şekilde dışarı çıkmamasını söyleyen Stefan'ı ya da Marie'yi aradı. Köpeğe bir tasma takarak kapıyı açtı ve bahçeye daldı.

Güneşin sıcaklığı Aidan'ın ruhunu delip geçti. Kendisini sanki şişin üzerindeymiş gibi hissetti, kızartılıyor ve yanıyordu. Aidan acıya aldırmayarak yine de çocuğu takip etti.

Joshua, "Hadi, Baron," diye diretti. "Acele et." Çocuk

yalnız olduğundan emin olmak için bir kez daha etrafına baktı. "Baron salak bir isim ama Stefan senin gerçekten bu isimle çağırılmanı istedi. Bu ismin, ne demekse artık, seni asilleştireceğini söylüyor. Alexandria'ya sorarım. O her şeyi bilir. Ben sana Alex demek istiyorum. Bu Alexandria'yı güldürecektir."

"Joshua!" Vinnie de Marco ortaya çıktı, iri vücudu korkutucuydu, kollarını göğsünde toplamış, yüzü haşindi. "Sana emirler verilmedi mi? Askerler, bu yaptığından daha önemsiz şeylerde bile askeri mahkemeye çıkartılırlar."

Şimdi hava o pis kokuyla ağırlaşmıştı. Vinnie'nin çocuğa sataşırken kendisini bahçede güvende hissettiğini görebiliyordu; etraflarında yüksek duvarlar vardı ve güvenlik sistemi son seviyede aktifti. Ona sinsice yaklaşan tehlikenin farkında değildi. Vinnie köpek yavrusunu kulaklarının arkasından kaşımak için eğildi.

Bir rüzgâr dalgası, sesi, akımı Aidan'ı yerinden etti. Gölge halindeki bir yığın çitin üzerinden atlarken onu yana doğru savurdu. Kürklü ve güçlü kasları olan bir canavar, Vinnie'ye göğsünden darbe indirdi. Canavarın aralık ağzı Vinnie'nin boynuna doğru gidiyordu.

Hayvan tam da eti ve sinirleri yırtıp açmadan önce Vinnie bağırdı: "Koş çocuk! Eve gir!" Havaya kan fışkırdı, Joshua ve köpek yavrusu orada donup kaldıklarında onların üzerine yağdı.

Çocuk tek bir kelime söyledi, çırkinliğin tam ortasında bu kelimeyi sakince bir dua gibi fısıldadı: "Alexandria."

Duvarın üzerinden ikinci bir hayvan fırladı ve Vinnie'ye hücum etti, üzerinden kan damlayan sivri dişleri Vinnie'nin bacaklarının üzerine kapandı. Kocaman kafasını korkunç bir şekilde döndürerek, işitilebilecek şekilde kemiğini kırdı ve Vinnie'nin çığlıkları göğü kapladı. Rusty elinde bir

Lioslaith

silahla köşeden saldırıya geçti ama Joshua onun ateş hattındaydı. Üçüncü bir hayvan duvardan Rusty'nin sırtına atladı, dişlerini sıkıca onun omzuna geçirdi.

Aidan, Stefan'ın koştuğunu duyabiliyordu ama vampirin tuzağını çok iyi bir şekilde kurduğunu biliyordu. Canavarlar kurban edilen piyonlardı. Stefan iki adamı deliye dönmüş hayvanlardan kurtarmak için onları vurdu ama o zamana kadar duvarın üzerinden bir adam korkmuş çocuğu kucakladı ve onu duvarın üzerinden çekti. Havada silahların sesi yankılanıyordu, çok geçmeden Stefan karşısına bağırdı.

"Ambulans çağır Marie! Yardıma ihtiyacım var!" Stefan, Vinnie'nin yanına çöktü ve adamın kanını yere saçan yaralarının en kötülerine baskı yapmaya çalıştı.

Marie, Stefan'ın yanına gelince haykırdı: "Joshua! Joshua nerede?"

Stefan, "Joshua gitti," diye haber verdi ciddi bir şekilde. "Onu kaçırdılar."

Aidan, insanı ve çocuğu takip ederken Marie'nin hıçkırıkları Stefan'ın arkasında kayboldu. Joshua bir arabanın bagajına fırlatıldı ve bir vampir tarafından kontrol edilmenin yarattığı sarsak hareketlerle sürücü koltuğuna geçti. Aidan açık pencereden içeri süzüldü ve havada durdu fakat kukla olarak kullanılan adam onu varlığını fark etmedi. Vampir gündüz saatlerinde toprağın altında yatarken bu saldırıyı yönlendiremiyordu ancak sığınağının güvenliğini sağlamadan önce emirlerini kölelerinin zihnine sokmuştu.

Araba kavisli yoldan saptı, sürücünün ağzı sulanıyordu ve deli birinin bakışlarıyla boş boş önüne bakıyordu.

Aidan bu iğrenç şeyden uzaklaştı ve bagaja girdi. Joshua şuursuz bir halde yatıyordu, yüzünün sol tarafı şişmiş ve gözleri çoktan kararmıştı. Gözyaşları çenesine döküldü ama hıçkırıkları sessizdi.

Aidan çocukla sessizce iletişime geçmek için konsantre oldu. *Joshua, ben senin yanındayım. Seni uyutacağım. Ben senin için gelene kadar sen uykuda olacaksın. Sana, "Alexandria'nın senin mavi gözlerini görmeye ihtiyacı var," dediğimde, uyanmak için güvende olduğunu anlayacaksın. Ancak o zaman uyanacaksın.* Zihinlerinin birleşmesi etkisini kaybediyordu ve gönün bu korkunç saatinde Aidan'ın çok az enerjisi kalmıştı. Aidan'ın en karmaşık, Gregori'nin ona öğrettiği en tehlikeli büyüleri de yapması gerekiyordu. Vampir bir şekilde Aidan çocuğu almak için dönmeden önce uyanırsa, bu büyüleri kaldırmak zaman alırdı ve Joshua uykusunda zarar görmekten ve daha ileri bir travmadan korunmuş olurdu.

Araba kuzeye, dağlara doğru ilerlerken Aidan büyüleri ni yaptı. Gregori'nin yeni evine doğru ilerlerlerken aklında tek düşünce belirdi.

Bunu yapan Gregori olamazdı. Aidan buna inanmazdı. Vampirin, yani Gregori'nin bu civarlarda bir yerde olduğundan kolayca haberdar olamazdı. Bunu yapan Gregori değildi. Gregori o kadar güçlüydü ki o aldatıcı oyunlara, canavarlara, onun emrini yerine getirecek sersem bir kuklaya ve hatta çocuğa ihtiyaç duymazdı. Gregori'nin yardıma ihtiyacı olmazdı. Bu Gregori değildi. Aidan büyüleri yaparken bu mantığa tutundu. Bu büyüler kadimdi, etkiliydi ve çocuğa zarar vermeye çalışan her kim olursa tehlikeliydi.

Aidan büyüleri bitirince dinlendi, yorulmuştu. Yapabileceğinin hepsini yapmıştı. Çocuğun varacağı yeri tam olarak öğrenir öğrenmez eve dönmek zorundaydı. Parlak güneşin altındaki bu yolculuktan yılmıştı; bunun gibi bir acı yoktu, kendi ırkı için daha berbat bir şey olamazdı.

Kukla, arabayı kütükleri çürümüş, sarmaşık ve otlarla kaplanmış, harap bir avcı kulübesinin önünde durdurdu.

Lioslaith

Aidan vampirin yakında olduğunu, büyük ihtimalle de kulübenin zeminin çürüyen tahta döşemelerinin altında olduğunu anladı. Vampirin gözcüsü olan fareler gözle görülür bir şekilde kaçıştılar. Gezinen kukla, vampirin kölesi çoktan zihnini kullanma yetisini ve özgür iradesini kaybetmişti, arabanın bagajını açtı ve çocuğu tişörtünün önünden çekerek dışarı çıkardı.

Koruyucu büyü anında kuklanın kolundan omzuna ulaşan ve başını saran bir alev gönderdi. Kukla, artık pek de hayatta sayılmasa da tek bir şey yapmaya programlanmıştı, eti yansa da çocuğu yakalamaya çalışmayı sürdürmek.

Aidan, Joshua uykuda olduğu için şükrediyordu. Kokuşma, burnu olmayan kendisi için bile inanılmazdı. Kararmış ölü yere düştü, kömürleşmiş et parçaları bedenden ayrılıyordu. Kuklaya ağır, keskin bir titreme yayıldı, ölümü yavaş ve zordu ama çarpık varlık, çocuğu vampire götürmek için tekrar tekrar çabalıyordu. Aidan vampirin bozulmuş planlarından kaynaklanan azaptan iğrendi. Ama sonra, vampirin kölesinin mümkün olduğunca acı çekmesi hoşuna gitti.

Yanan adam nihayet kımıldamaz hale geldiğinde, son nefes ciğerlerinden çekildi. Aidan onun gerçekten öldüğüne ve geride için için yanan hiçbir kor kalmadığından emin olmak için cesedi inceledi. Elinden gelenin en iyisini yaptığı için memnun olmuş bir halde Aidan gitmek, korkunç güneş ışığını aşmak, evine varmak zorundaydı.

Gücü tamamen tükenmişti, yolculuk güneşin en aydınlık süresince sürdü ve Aidan eve döndüğünde batan güneşle birlikte uyanmak ve vampirin sığınağına dönmek için yeterince enerjisi olmamasından korktu. Daha da güçsüzleşiyor, varlığı daha da zayıf bir hal alıyordu; elementlerine ayrılmış bir tüy gibiydi. Yalnızca Alexandria'yı düşünmek onu ayakta tutuyordu. Ve onu karşılayan yoğun bir sis eve ulaşma yolunu kolaylaştırdı.

Gücünün son zerresiyle eve varır varmaz, Alexandria'ya gitti. Bedeniyle buluşurken kemikleri büküldü, kasları büzüldü ve sert, kabarmış kitleler olarak birbirine geçti. Savunmasız ve dayanıksız bir halde, Aidan'ın muazzam gücü tükendi, ölü gibi yattı ve serin toprak üzerini örttü. Hafif bir hırıltı çıktı, bu ciğerlerindeki son nefesti.

Üst katta, Aidan ve Alexandria'nın üzerinde, Stefan'ın yapabildiği tek şey karısını sakinleştirmeye çalışmaktı. Güneş sanki sonsuza kadar gökyüzünde kalmak istiyormuş gibi görünüyordu ama beklenmedik bir şekilde yavaş, tam saat altıdan önce ortaya yoğun bir sis çıktı. Beklerken suçluluk duygusu olduğu gibi kalmasına rağmen, Stefan korkunç gerginliğin birazının bedenini terk ettiğini hissetti.

Toprağın en derininde Aidan kalktı, daha önceki görevlerinden dolayı tükenen, kıvranan hücrelerini ve sinirlerini yenilemek için doymak bilmez bir şekilde açlık çekiyordu. Yine de düşündüğü ilk şey Gregori oldu. Bunun tek bir cevabı olabilirdi: Karpatyalı müdahale ediyordu. Gregori bu topraklardaki rahatsızlığı toprağın altındayken bile hissedebilecek kadar yüce ve güçlüydü. Aidan sisi kendi başına yaratmak için fazlasıyla tükenmiş olduğunu fark ettiğinde, sisi Aidan'a yardım etmek için göndermişti. Ve sis güneş batana kadar kaldı, Aidan'a yapması gereken şeyler için üstünlük verdi.

Gregori'nin yaptığı gibi bilginin güç olduğuna inanarak çalışmıştı, yine de Gregori'nin yapabildiği her şeyi yapamıyordu. Yeraltından uyurken bedensiz biri varlığı fark edemezdi ve Gregori'nin yalnızca bunu yapmadığını, ayrıca sisi de yolladığından emindi. Aidan kendisini gülümserken buldu. Vampir Gregori değildi.

Alexandria'nın yüzüne bakarak, onları yukarıya, yeraltındaki odaya uçurmadan önce parmaklarını şefkatle onun

Lioslaith

saçlarında gezdirdi. Alexandria her zaman bir yatağın üzerinde uyuyor ve bir yatağın üzerinde uyanıyordu, ne var ki bir vampir şehirlerinde avlandığı müddetçe, Aidan her zaman onu saptamanın imkânsız olduğu şifa veren toprağa getirdi.

Uyan küçüğüm. Uyan ve ruh eşine bak. Aidan onun biraz dan hissedeceği acıdan çekinerek bu kelimeleri sakin sakin mırıldandı, boğazında bir şey düğümlendi.

Alexandria tatlı bir iç çekişle ilk nefesini aldığında, bu doğrudan Aidan'ın kalbine gitti. Alexandria'nın mavi gözleri açıldı, bakışları Aidan'ın bakışlarında kilitlendi. Onun sıcaklığı Aidan'ı anında sarıp sarmaladı, bedeninin soğuk gözeneklerinin içine işledi. Alexandria gülümsedi, bu sevgi dolu ve tatlı bir gülümsemeydi.

Alexandria, "Sorun nedir?" diye sordu. Oldukça nazik, şefkatle bir elini kaldırdı ve parmak ucunu Aidan'ın dudaklarında gezdirdi. "Neler yapıyordun? Yüzün beyazlamış Aidan. Beslenmen lazım." Sesi tatlı bir davetti.

"Alexandria." Aidan onun adını söyledi, başka da bir şey demedi.

Alexandria her zamanki gibi onu şaşırttı, gözleri derin bir maviye doğru koyulaşıyordu, sesi sadece bir tınıydı ve bedeni kıpırtısızdı. "O hayatta mı?" Sesinde Aidan çocuğu güvende tutamadığı için hiçbir suçlama, öfke iması yoktu.

Aidan gözlerini yumdu, onunla göz göze gelemiyordu. Sadece başını salladı.

Alexandria derin bir nefes aldı ve avcuyla Aidan'ın çenesini okşadı. "Bak bana Aidan."

"Bakamam Alexandria. Joshua'yı evimize, senin kollarına sağ salim getirdiğimde bakacağım sana."

"Bak bana dedim." Alexandria'nın parmak uçları onun çenesindeydi, çenesini kaldırdı.

Aidan, onun isteğine karşı gelemezdi. Kabullenişiyle, anlayışıyla, hoşgörüsüyle Alexandria onu parampar-ça ediyordu. Aidan'ın altından gözleri parladı. Ardından Alexandria'nın kendisiyle birleştiğini hissetti, birden-bire onun içinde olmuştu; o kadar hızlı ve eksiksizdi ki Aidan'ın olan biteni ondan saklamasına imkân yoktu -canavarlar kardeşini koruyanlara saldırıyordu, Stefan ve Marie'nin acısı, Joshua'nın korkusu, Aidan'ın kendi çabaları ve güneşin altında çektiği acı, kukla olarak kullanılan insanın kömür gibi yanması. Her şey tüm çıplaklığı ve çirkinliğiyle Alexandria'nın önünde duruyordu. Joshua'nın dudaklarında kendi adının sessiz fısıltısını duyduğunda, Alexandria tek bir ses çıkardı.

Alexandria'nın acısı çok derindi, Aidan içindeki şeytanın ayağa kalktığını ve kontrolü ele aldığını hissetti. Aidan'ın boğazının derinliklerinden belli belirsiz, tehlikeli bir tıslama çıktı. Altından gözleri ölümcül bir amaçla parladı. "Bunu ne cesaretle dener?" Sesi yüz ifadesi gibi tehlike saçıyordu. "Beni açık havaya çıkarmak için çocuğu nasıl kullanmaya cüret edebilir?"

"Sus Aidan." Alexandria parmağını Aidan'ın dudaklarına götürdü. "Kendini suçlamanın bir anlamı yok. Gel bana. Bunu yapmak için, Joshua'yı geri getirmek için ne gerekiyorsa al." Alexandria giydiği ipekten bluzu yavaş yavaş çıkardı, narin kolu Aidan'ın boynunu sardı, onun başını göğüslerine bastırdı.

"Ben avlanırım. Senin de kana ihtiyacın var." Aidan dişlerini kendisinin aç nabzına dayadı.

Alexandria göğüslerini Aidan'ın tenine yasladı, kokusu onu kuşatıyordu ve bu tatlı bir davet, karşı koymanın imkânsız olduğu bir baştan çıkarıştı. "Rengin solmuş Aidan, güçsüzsün. Sana yardım etmek benim hakkım ve sorum-

Lioslaith

luluğum, değil mi? Ben senin ruh eşinim." Alexandria'nın parmak uçları Aidan'ın boynuna masaj yapıyor, dudakları saçlarında ve şakaklarında geziyordu. "Bana bu armağanı ver Aidan. Sana yardım etmeme izin ver."

Aidan güçlü ve etkili bir şekilde küfretti ama içindeki şeytan kanı istiyor, güç istiyordu ve bedeni uyarılmış, acı verici bir şekilde açtı. Güçsüzlüğüne lanet ederek altından başını Alexandria'nın tenine eğdi. Alexandria'nın teni öyle yumuşak ve mükemmeldi ki. Kanı Aidan'ı sıcaklığıyla, bağımlılık yaratan baharatının vaadiyle çağırdı. Aidan'ın dili Alexandria'nın nabzında gezinirken bedeni kenetlendi.

Alexandria sıcaklıktı, ışıktı ve cennetin vaadiydi. Aidan'ın elleri Alexandria'nın kalçalarında, ince belinde ve dar göğüs kafesinde gezindi. Göğüsleri yumuşaklıklarıyla Aidan'ın avuçlarını doldurdu. "*Sevgilim,*" Aidan onun hoş tenine fısıldadı, "seni seviyorum."

Aidan'ın dili dokundu, okşadı, Alexandria'nın içine bir ürperti yolladı. Alexandria kollarını ona daha sıkı doladı. *Lütfen Aidan, şimdi yap*. Alexandria bunu zihnine fısıldadı, dudakları Aidan'ın saçlarındaydı. *Seni yeniden güçlü kılmam lazım. Acını almam lazım.* Ve Alexandria hepsini yaptı. O korkunç güneşin altında Aidan'ın yaşadığı tüm anları, kendisi ve Joshua için çektiği acıyı biliyordu. Alexandria'nın şimdiye kadar hayatında Aidan'ı beslemekten, ona yoğun bir sevgi göstermekten ve ona destek olmaktan daha çok ihtiyaç duyduğu bir şey olmamıştı.

Alexandria haykırdı, başı arkada, Aidan onun göğüslerini dişlerken bedeni bedenine doğru yay gibi geriliyordu. Alexandria onu kucaklayınca gözlerine yaş doldu. Aidan dayanılmaz bir şekilde hassastı, sanki bu dünyada en değerli hazine oymuş gibi aşkla ve şefkatle sarıyordu. Aidan'ın gücü artarken kendi gücünün azaldığını hissediyordu. Bunu ilk önce Aidan'ın zihninde, sonra onun kalbinin atışlarında, kaslarındaki ve sinirlerindeki gücün dalgalanmasında hissedebiliyordu. Böyle bir güçle ve böyle bir amaç uğruna Aidan'ın ihtiyacını karşılamak inanılmaz bir duyguydu. Aidan'ın dili kaba bir dokunuşla iki sinin arasındaki bağı koparark yaranın üzerini yalayınca, Alexandria tüm bedeni kasıldı ve buna itiraz etti.

Alexandria'yı kollarına çekti. "Bu kadar yeter sevgilim." Aidan saçlarını okşadı. "Şimdi gitmeliyim. Stefan ve Marie'yi sakinleştirme konusunda sana güveniyorum. Bir vampirin bize yolladığı ne olursa olsun, bunu durdurama dığında Stefan hep kendisini suçlar."

"Seninle gelmek zorundayım." Alexandria onun kolunu yakaladı. "Vampirin istediği benim. Onu nasıl bulurum? Bana ne yapmam gerektiğini söyle Aidan. Joshua'yı geri almak için her şeyi, ne yapmam gerekiyorsa yaparım." Gözlerinde yaşlar vardı ama çenesi cesurca yukarıdaydı. Kâbus onu sil baştan bir kez daha yakalamıştı. Küçük Joshua soğukkanlı bir vampirin elindeydi.

Aidan sessizce, "Ben onu geri getireceğim," diyerek güvence verdi.

"Hayır, herhangi birinizi riske atamam. Vampir beni istiyor. Ben giderim. Joshua'yı benimle takas edecek mi göreceğim," dedi Alexandria çaresizce. "Bu Stefan'ın hatası olmadığı kadar senin de hatan değil. Bu senin sorumluluğun değil. Joshua'ya ben giderim."

İşte o zaman Aidan ona sert sert baktı, yüzü duygusuzdu. "Senin böyle bir risk almana izin vermem. Bu benim kavgam."

"Bunu nasıl dersin? Joshua benim bu hayatta sahip olduğum tek şey. O benim kardeşim, benim ailem. Onu korumak için her hakka sahibim."

Lioslaith

Aidan, Alexandria'nın saçının arkasını okşadı, elleri şefkat doluydu. "Joshua benim de kardeşim, benim de ailem. Sen benim ruh eşimsin. Bu problemle kimin ilgileneceği konusunda, hiçbir itiraz kabul etmiyorum *sevgilim*. Sen burada bu evde kalacaksın ve söylediğimi yapacaksın. Seninle bu konuda tartışmayacağım."

Aidan'ın sesi sevecendi, Alexandria'nın yüreğini sızlatabilirdi ama bu kez aklını çelemeyecekti. Alexandria çenesini kaldırdı. "Hayır Aidan. Seninle geleceğim. Eğer yalnızca ikimizden birini kurtarabilirsen, bu Joshua olacak."

Aidan kafasını hayır anlamında sallarken bile Alexandria'yı okşuyordu. "Bana ben ne dersem onu yapacağına dair söz verirsin ya da dönene kadar seni uyuturum. Ve eğer ölümlülerin uykusunu uyursan, ihtiyacım olursa bana yardım da edemezsin. Şimdi gitmeliyim. Değerli zamanımı, eminim ki Gregori'nin kendi gücüne mal olarak bana kazandırdığı zamanı boşa harcıyorum." Aidan'ın dudakları Alexandria'nınkilere değdi. "Nasıl olsun istersin? Ben giderken uyur musun? Yoksa eğer gerekli olursa bana yardım etmek için uyanık halde burada mı kalacaksın?"

Alexandria ondan uzaklaştı ama kabul ettiğini başını sallayarak gösterdi. "Bana pek fazla seçenek bırakmıyormuşsun gibi görünüyor Aidan," dedi tatlı tatlı. "Git o zaman. Ama başına kötü bir şey gelmese iyi olur, yoksa insan olan bir kadın çileden çıktığında neler yapabildiğini görürsün."

Aidan, "Eskiden insan olan," diye düzeltti onu.

Ve Aidan gitti. Birdenbire. Bir an katı ve gerçek, bir sonraki an yukarıda sisle örtülmüş gökyüzünü dar, kayalık bir tünelden geçermiş gibi aşan gökkuşağı ışığıydı.

Alexandria uzun bir süre oturdu, ellerini kucağında kavuşturdu. Aidan iyi olacaktı. İyi olmak zorundaydı. Ve Joshua'yı eve, ona getirecekti. Alexandria buna inandı, inanmak zorundaydı. Ayağa kalkmaya çalıştığında, kendisini titrerken buldu; bacakları güçsüzdü. Pantolonunu bulması ve giymesi azim gerektiriyordu. Daha dün gece Aidan'ın onunla sevişiyor olduğuna ve şimdi dışarıda bir canavarla dövüşüyor olduğuna inanmak zordu.

Alexandria tünel boyunca duvara tutunarak yavaşça ilerledi, mutfağa açılan girişin kapısını açarken elleri titriyordu. Marie'nin sessiz hıçkırıklarını, onu sakinleştirmeye çalışırken Stefan'ın sesinin fısıltı tonunu duyabiliyordu.

Çift oturma odasında koltuktaydı. Marie'nin başı Stefan'ın omzundaydı, Stefan onu kollarına almıştı. İkisi de nasıl olmuşsa daha yaşlı görünüyorlardı. Alexandria onların önünde diz çöktü ve bir elini onların birleşik olan ellerinin üzerine koydu. "Aidan, Joshua'yı geri getirecek. Joshua'nın nerede olduğunu biliyor ve onun için bazı koruyucu büyüler yapmayı başarmış. İkimiz de bu bölgede başka bir avcının olduğunu düşünüyoruz ve eğer gerekirse Aidan'ın yardımına gelecektir." Alexandria'nın sesi kısık çıkıyordu ve saygı uyandırıyordu. "Aidan'a inanıyorum ve siz de inanmalısınız. Bu gece ikisini de kaybetmeyeceğiz."

Alexandria damarlarında dolaşan yeni gücünü hissedebiliyordu. Güçsüz, solgun ve beslenmeye ihtiyacı olduğunun gerçeğine rağmen, yine de o gücü hissediyordu. Zihni güçlüydü ve daha önce hayalini dâhi kurmadığı kadar serveti vardı. İyi bir amaç uğrunda, birbirine sadık yaşlı çiftlerin acılarını hafifletmekte kullanılabilirlerdi. Stefan ve Marie, Joshua'yı sevivermişlerdi ve ikisi de bir şekilde kendilerinin de onun kaçırılmasından sorumlu olduklarına inanıyorlardı.

Stefan'ın iri cüssesi ürperdi. "Üzgünüm Alexandria, seni hayal kırıklığına uğrattık. Saldırılar o kadar beklenmedikti ki ama Joshua'nın yanında olmalıydım, onu yanı başımda tutmalıydım."

Lioslaith

Yüzünü örtmek için önlüğünü kaldırarak sessizce, "Joshua'nın evin içindeyken güvende olduğunu sandım," diye sızlandı Marie.

Alexandria onun önlüğünü aşağıya indirdi ve ikisini de narin kollarıyla sarmaladı. Onların damarlarında pompalanan kanı, kanın çekilmesini ve hayatın akışını duyabiliyordu. Besinin kokusu onu çağırıyordu, kendisini kontrol edebileceğini, kendisine güvenebileceğini artık biliyordu. "Bunun için kimse suçlanamaz Marie. Ne sen ne Stefan. Bir aile olarak bunun üstesinden birlikte geleceğiz. Siz ikiniz ve Aidan, Joshua ve ben. Bu kimsenin kabahati değil."

Stefan'ın eli Alexandria'nın saçına dokunmak için uzandı. "Ciddi misin Alexandria? Gerçekten de hissettiğin bu mu?"

Alexandria başını onaylarcasına salladı. "Joshua hepimizin. Onu kendime bağlamaya çalışmam yanlışmış. Şimdi o tehlikede olduğunda, hepimiz kendimizi suçluyoruz. Aidan kendisini suçluyor çünkü beni başarısızlığa uğrattığını düşünüyor. Aslında başarısızlığa uğradım, her nasılsa bunların olmasına ben göz yumdum. Siz kendinizi suçluyorsunuz, çünkü Joshua küçük bir çocuk ve sizin söylediklerinizi yapmadı. Gerçek şu ki olan oldu. Ve Aidan oğlumuzu bize eve getirecek." Alexandria bunu tam bir inançla söyledi.

Stefan solgun gözlerini Alexandria'nın gözlerinden ayırmadı. "Ve eğer... eğer bir şeyler ters giderse?"

Alexandria karnının tam ortasında bir darbe hissetti ama gözle görülebilecek şekilde tepki vermedi. Safir mavisi gözlerini Stefan'ın gözlerinden ayırmadan sürdürdü: "O zaman birlikte bunun üstesinden geliriz, değil mi?"

Seni yüzüstü bırakmayacağım sevgilim.

Aidan'ın sesi Alexandria'nın zihnindeydi, verdiği güven ona biraz olsun teselli verdi. *Şu an beni düşünme Aidan. Dikkatli ol. Eğer benim gücümü kullanmak istersen, ben burada olacağım, seninle bir bütün gibi.* Ve Alexandria onun için gözlem yapmayı kastediyordu. Vampirin kurduğu herhangi bir tuzağı araştırmayı. Aidan bu görevde yalnız olmayacaktı. Şayet bir şey ters giderse, yüzyıllardır yapuğu gibi tüm yükü kendi omuzlarında taşıyamazdı. Alexandria bunu Aidan'la paylaşmaya kararlıydı.

"Sen çok güçsüzsün Alexandria," dedi Stefan sessizce. "Eğer Aidan'a yardım edeceksen, şey için..." Stefan'ın sesi azaldı.

Alexandria ilk defa gülümsedi. "Sorun değil Stefan. Kendimi kapıdan dışarı fırlatacak kadar aptal olmayacağım."

Stefan, "Bu görevi seve seve üstlenirim," diye teklif etti.

Şiddetli bir öfke zihninde döndüğünde Alexandria başını Stefan'ı onaylarcasına sallıyordu. Aidan'ın bu fikre gösterdiği direniş ona hizmet edenleri asla kullanmamaya dair ettiği yemin yerine daha çok kıskançlığıyla ilgiliydi. Alexandria daha iyi bir zamanda araştırma yapmak için bu bilgiyi görmezden geldi. "Asla yapamam Stefan ama sağ ol."

"Aidan acil durumlar için güç kaynağı tutar. Bir keresinde sana biraz verdi. O kadar iyi değil ama faydası olur."

Alexandria kafasını salladı. "Henüz değil. Büyük bir ihtiyaç olursa alırım. Şimdilik, bana ötekilerinden bahset, korumalardan. Aidan onların sağlığı için oldukça endişeli." Alexandria bunu, Vinnie ve Rusty için duyduğu endişeyi Aidan'ın zihninden çekip çıkardı.

Stefan, "Vinnie çok kötü yaralandı ve çok fazla kan kaybetti. Boynuna yüzün üzerinde dikiş atıldı ve iyi oldu. Rusty üstesinden daha iyi geldi ama ikisi de bir süreliğine görevlerinin başında olmayacaklar," diye cevapladı. "Vin-

Lioslaith

nie için estetik ameliyatı da dahil olmak üzere, onlara mevcut en iyi doktorları sağlamakla ilgilendim. İki adamın da hastane masraflarını ödeyeceğimi ve kaybettikleri zamanı cömertçe telafi edeceğimi garanti ettim."

Alexandria, Marie'nin elini sevecen bir şekilde sıktı. "İkinize de teşekkür ederim. İşleri bizim için çok kolaylaştırıyorsunuz." Alexandria usul usul ayağa kalktı ve dizlerini karnına doğru çekip kıvrıldığı, arkaya yaslanan koltuğa doğru ilerledi. Gözlerini yumdu ve odanın kendisinden uzaklaşmasına izin verdi, böylece kendini Aidan'la tamamen birleştirebildi. Orası Alexandria'nın olmak istediği yerdi. Ait olduğu yer.

Aidan, Gregori'nin onun için yarattığı siste iyi gizlendi. Karanlık şifacının doğanın üzerinde o kadar etkileyici bir hâkimiyeti vardı ki. Aidan'ın rahatsız olmadan yol almasını ve günbatımına kadar hâlâ yeraltında olan vampirin karşısında avantaj kazanmasını sağlayarak sisin kalın örtüsü güneşin ışınlarını engelledi. Her şeyden önemlisi, korkunç ağırlık Aidan'ın kalbinden kalkmıştı.

Alexandria onunlaydı, kendisini her şeyiyle kabul ediyordu. Alexandria, özgür kalmak için kükreyen, kontrolü ele geçirmek için mücadele eden canavarı açıkça görebiliyordu ve korku içinde Aidan'dan uzaklaşamıyordu. Vampirin çaresiz meydan okuması ya da Joshua'nın bu şekilde kaçırılması için Aidan'ı suçlamıyordu. Alexandria, Joshua ve Aidan için korkuyordu ama dağılmıyordu. Aidan'ın istediğini yapmış ve Stefan ile Marie'yi sakinleştirmeye çalışmıştı. Alexandria günbegün Aidan'ın partneri, onun ruh eşi oluyordu.

Aidan sisin içinde hızla ilerlerken, Alexandria'yı koşulsuz şartsız sevdiğini fark etti. Bu kadar derin ve tutkulu bir duyguyu hiç tatmamıştı. İçinde öyle derinde yer etmişti ki kendini tamamen kaybetmişti. Ümitsizce, tam anlamıyla,

arsız bir şekilde âşıktı. En çılgın fantezilerinde, aşkın bu denli güzel bir his olduğunu asla hayal etmemişti. Her şeyin planladığı gibi güzel gitmesi, vampiri yok edene kadar koruma büyülerinin kalması için hızla dua etti.

Aidan süratle ilerledi, batmakta olan güneşle yarışmaya çalışıyordu. Sis ona ciddi bir şans, iyi bir başlangıç vermişti ve Aidan bunu sonuna kadar kullanmaya kararlıydı. Bir kuş sürüsünü rahatsız ederek ve onları aniden döndürerek bulutların arasından rüzgâr gibi geçti. Gri lık, gün batımına yalnızca dakikaları olduğuna işaret ederek aşağıdaki ağaçlara düşüyordu. Köhne avcı kulübesi, uzun çam ağaçlarının gölgelerinin derinliklerinde artık görünürdeydi.

Lioslaith

On Sekizinci Bölüm

Aidan vampirin kalktığı anı biliyordu. Toprak ve kayalar, yoğun ve belirgin sisin içinden bir gayzer gibi şiddetle yukarıya doğru fışkırdı. Fareler çürümüş tahtaları terk etmek için koşturarak ciyakladı. Karafatmalar hareket eden bir halı gibi kırık döşemelerin üzerinde cirit atarak parçalanan ahşaptan kaçıştılar. Harap olmuş bina sarsıldı. Şeytanın ta kendisi, çığlıklar ve meydan okuma birdenbire belirdi. Arabaya ve kendisini bekleyen ödüle doğru hızla ilerlerken dehşet verici bir şekilde kahkahalar atıyordu.

Beyaz sisin içinde göze çarpan gökkuşağı, pusun içinden geçen Aidan'ın uzun ve güçlü siluetinin şeklini aldı.

Vampir uyuyan çocuğu yakalamak için hazırlanmış bir halde arabanın bagajına abandı. Aniden durdu ve birden dikkat kesildi, ince dudakları uzun, sararmış sivri dişlerini sergileyerek bir hırıltıyla büküldü. Başı bir sürüngeninki gibi bir deri bir kemik, buruşuk boynu üzerinde inip kalktı. Soğuk gözleri şüphe içinde arabanın bagajını, sonra da kararmış toprağı inceledi. Kömürleşmiş et parçalarının izini takip etti. Vampirin ağzından kokuşmuş

nefesinin uzun, hafif bir tıslaması çıktı ve kızarmış gözleri Aidan'a doğru bakmak için döndü.

Vampir açık bagajdan ve uyuyan çocuktan geri çekildi. "Bu kadar basit numaralarla beni tuzağa düşüreceğini mi sandın avcı?" Vampir suçlar gibi homurdandı, bir zamanlar güzel olan sesine eşlik eden hırıltılı ses, çürüyen ruhu yüzünden etkisini kaybetmişti.

Aidan vampirin biraz uzağında durdu. "İkimiz de benim bir numara yapmaya ihtiyacımın olmadığını biliyoruz vampir," dedi sakin sakin, ses tonu o kadar saftı ki vampirin kulaklarını fiziksel olarak incitti. "Küçük çocukları piyon olarak kullanmak daha çok senin tarzın. Fazlasıyla günahkâr bir yola girdin Diego. Bir zamanlar yüce bir adamdın." Ses bir oktav düştü ve vampirin nefretine rağmen, dalgalanan notaları duymak için kendisini zorladı.

Vampir, "Dostum," diyerek dudak büktü. "Beni zayıf yaratığın teki olarak adlandırarak aşağılama. Senin Mikhail tarafından beynin yıkandı. O yüzyıllarca bize yalan söyledi, bizi bebek gibi uyuttu. İnsanlarımızı çok yordu, hakkımız olan gücü bizden almaya çalıştı. Aç gözlerini avcı. Ne yaptığını gör. Sen kendi ırkını öldürüyorsun."

"Sen benim ırkımdan değilsin Diego. Sen şerefini lekelemeyi ve senden daha güçsüz olanları öldürmeyi seçtin. Kadınları. Çocukları. Masum insanları. Ben senin gibi değilim."

Vampir iç çekti, bu hareketinde nefretin işitilebilir sesi vardı. "Kadınının kokusu her bir gözeneğine sinmişken senin için böyle demesi kolay."

"Ben senden iki yüzyıl daha yaşlıyım. Benim ruh eşim gelmeden ve bana ışık getirmeden önce bile, hayatımı kolaylaştırmak için senin gibi bir vampire dönüşmedim," dedi Aidan sakin sakin. "Sorumluluklarından kaçma. Se-

Lioslaith

nin bu kadar düşmene sebep olan şey Mikhail ya da bir ruh eşinden yoksun olman değil. Olduğun şey için yaptığın seçim."

İnce dudaklar kırmızı dişetlerini sergileyerek büzüldü. Diego'nun yüzünün beyaz derisi kemiklerinin üzerini gergin bir şekilde kaplıyor, ona iskeletimsi bir görüntü veriyordu. Vampir ucunda jilet gibi keskin tırnakları olan kemikli elini kaldırdı ve açık bagajı işaret etti. "Kendini çok güçlü sanıyorsun ama ben de güçlerimden yoksun değilim."

Aidan, Joshua için duyduğu korkuyu ruhunun gizli bir kısmına gömdü. Yüzü kayıtsız, hatta sakin kaldı. Zihninde, yılanların arabaya doğru akın etmeye başlamasıyla Alexandria'nın nefesinin kesildiğini hissetti. Aidan ruh eşini rahatlatmak için bile olsun kımıldamadı ya da konuşmadı. Alexandria'nın sessizliğiyle, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar sakin kaldığı ve kendisine şimdiye kadar hiç güvenmediği kadar güvendiğinden ötürü Aidan onunla gurur duydu.

Eğer vampir bir yanılsama yaratıyorsa, bu mükemmel bir yanılsamaydı. Aidan kıpırdanan sürüngenlerde gerçekten de hayat olduğunu hissedebiliyordu. Vampirin bu kadar çok yılanı bu kadar hızlı bir şekilde nasıl toplayabildiğini bilmiyordu ama yılanlar yeterince canlı görünüyordu. Aidan yılanlara seslenmeyi, onları uzaklaştırmayı denedi fakat onlar vampirin yaratıklarıydı, tam anlamıyla köle haline getirilmişlerdi. İlk yılan bagajın içine doğru ilerledi. Çok geçmeden pek çok yılan daha bagajın içine düştü. Yılanların çıkardığı boğuk, içi boş sesin ardından bir anda sıcak cızırtı sesi geldi ve yılanlar teker teker öldükçe pişmekte olan etin kokusu tüm havaya yayıldı. En sonunda vampir elini kaldırdı ve geriye kalan yılanlar tekrar yerde sürünmeye ve vampirin bileklerine dolanmaya başladı.

"Bu çocukça numaralardan vazgeçmeye ne dersin?" dedi Aidan. "Gel bana Diego ve bir zamanlar olduğun adamı anımsa." Aidan'ın sesi o kadar etkili, o kadar büyüleyici, o kadar hipnotize ediciydi ki vampir neredeyse öne doğru adım attı.

Daha sonra Diego hırladı, bu ses Aidan'ın sesinin aksine kaba ve çirkindi. "Seni öldüreceğim, sonra da çocuğu ve kadınını alacağım." Gülümsemesi sevimsizdi. "Kadının senin günahların için uzun süre çok acı çekecek."

Aidan kaygısızca omuz silkti. "Eğer imkânsızı gerçekleştirir ve beni yenersen, ruh eşim benim peşimden gelmeyi seçer ve senin de onu ele geçirme şansın olmaz. Çocuk güvende olacak çünkü bu bölgede benden çok daha yetenekli bir tane daha avcı var. Beni yenemezsin. Onu ise kimse yenemez." Aidan bunu kendini beğenmiş bir şekilde, tam bir güvenle söyledi.

Vampir bir kez daha haykırdı, bu ikisini de tüketmekle tehdit eden histerik bir öfkeydi. "Gergori! O buraya hangi cesaretle gelir? Ona bu hakkı veren ne? Bu Mikhail'in ikiyüzlülüğünün mükemmel bir örneği." Ardından ses yatıştı ve kurnaz bir hal aldı. "Gregori senin gibi değil Aidan. Sen adil bir adamsın. Sen erdemli davranıyorsun. Avlanman yanlış olsa da, sen yine de kendi bildiğini okuyorsun çünkü öyle olması gerektiğini düşünüyorsun." Vampir etrafına baktı ve sesini alçalttı. "Gregori soğukkanlı bir katil. Vicdan azabı çekmiyor. Bunun doğru olduğuna dair hikâyeler, dedikodular duydum. Şifacı yasadışı bir şekilde öldürüyor. Irkımızın en iyisiymiş gibi davranırken, aslında en kötüsü ve Mikhail bu rezalete izin veriyor."

Deneyimsiz biri için, bu sinsi ses aldatıcı ve ikna edici olabilirdi. Ne var ki Aidan kafatasının gri tenini görebiliyordu. Uzun, sararmış tırnakların altındaki kurumuş kanı.

Lioslaith

Basık diş etlerini ve büyümüş sivri dişleri. Her şeyden önemlisi arabanın bagajına yerleştirilmiş ufak, savunmasız çocuğun oldukça farkındaydı.

"Kendine zaman kazanmaya çalışıyorsun vampir. Neden? Benim arkadaşımmışsın gibi davranmak için ne gibi bir planın var?" Aidan'ın konuşmasıyla, yılanlar iğrenç bir şekilde tısladı ve etrafında sürünen yığınlar halinde toplaşmaya başladı.

Yılanlar Aidan'ın ayaklarına yaklaşınca şekil değiştirdiler, ona doğru sürünen kadınlara dönüştüler. Tiksindirici bir şekilde tıslıyor, uzun ve çatallı dillerini Aidan'a uzatıyorlardı. Aidan hareketlerini maskelemek için sisi kullanarak vampirin arkasında tekrar belirdi. Aidan bu mücadeleye bir an önce son vermek için hızlı ve öldürücü bir darbeyle vurdu. Ama son anda vampir uzağa sıçradı ve vampirin yarı kadın yarı yılan yaratıkları dizleri üzerinde Aidan'a doğru sürünüp ona zehir tükürdüler.

Bu yanılsamaya aldırış etme. Gözlerini vampirden alma. O dört gözle senin dikkatsiz bir anını bekliyor. Alexandria'nın sesi Aidan'ın zihninde yumuşak ve tatlıydı, bu illüzyonistin kafasını karıştırmak için ördüğü örümcek ağlarını dağıtıyordu.

Aidan, *Bu vampir yetenekli sevgilim*, diye itiraf etti.

Alexandria duyduğu eksiksiz inançla cevap verdi: *Yeterince yetenekli değil.*

Yerdeki kadınlar feryat ettiler; rüzgârla yükselen sessiz ve dokunaklı bir yakarmaydı. Aidan haylaz, kendine güvenen bir tebessümle vampire gülümsedi. "Gregori'yi küçük savaşımıza çağırmaya mı çalışıyorsun? Sen sandığımdan daha aptalsın. Bundan korkacak hiçbir şeyi olmayan ben bile Gregoriyi rahatsız etmezdim. Bu curcunayla aramıza katılacağı kesin." Aidan'ın altından gözleri vampire saldırdı; donuk, ölü bakışları buldu ve o bakışların erimiş derinliklerinde öteki adamı yakalayarak bu bakışın üzerinde sabitlendi. "Yıllarca Gregori ile yakından çalıştım. Bunu biliyor musun Diego? O ne yaparsa, serinkanlı ve etkili bir şekilde yapar. Onun gibi olan başka kimse yok. Belki de son dakikalarında kendi zayıf yeteneklerini onun büyüklüğüne karşı test etmek istersin."

Vampirin kafası ritmik bir şekilde öne arkaya sallanıyordu. Bir emir tısladı ve inleyen kadınlar yavaş yavaş tekrar yılana dönüştüler. Sıradan, zararsız bahçe yılanlarına.

Vampir yavaş, dikkatli, tehditkâr bir dansla hareket etmeye başladı. Aidan'ın etrafında daire çizdi, karafatmaların sert kabukları vampirin ayakkabılarının altında çatırdıyordu. Vampirin başı usul usul ileri geri hareket etmeye devam etti, sivri dişleri parıldıyor ve salya akıtıyordu. Aidan, vampirin gürültülü bir şekilde böcekleri ezen dans eden ayaklarına ve ona solundan yaklaşan bahçe yılanlarına bakmayı reddederek vampirle soğukkanlı bir şekilde yüz yüze geldi.

Yılanlar zararsız değil Aidan. Alexandria'nın uyarısı sakindi. *Bu onun yanılsamalarından bir başkası. Onlar bahçe yılanı filan değil. Vampirin zafer sevincini hissedebiliyorum.*

Aidan sakin bir şekilde durumunu korudu, altından bakışlarını bir kez bile vampirin salınan halinden başka bir yöne çevirmedi. Etrafında gezinen yılanlar ne kadar çok olursa olsun bakışlarını başka bir yöne çevirmedi. Vampirin hareketleri hipnotize ediciydi, duyuları sersemletmek ve zihni ele geçirmek için sıradışı bir dizi adım ve yer değiştirmeyi içeriyordu.

Yılanlar saldırmak için avcıdan yalnızca birkaç metre ötedeyken vampir durdu, gözleri Aidan'ın gözlerini oyuyor, onu büyülemeye çalışıyordu. Derken, inanılmaz bir

Lioslaith

hızla vampir kendisini bütün kuvvetiyle öne doğru fırlatarak saldırdı. Yılanlar da sivri dişlerini Aidan'ın bacağına geçirmek için öne doğru fırladı. Fakat Aidan artık daha önce olduğu yerde değildi. Vampirin saldırısını karşılamak için daha da hızlı bir şekilde sıçramıştı. Elleriyle onun kafasını yakalamaya çalışarak çekti. Korkunç bir çatırtı duyuldu ve vampir uludu, jilet gibi keskin pençeler Aidan'ın geniş göğsüne ulaştı.

Pençeler biraz derinde dört tane kırmızı çizik bıraktı. Aidan illüzyonistin pençelerinden kurtuldu ve arabanın bagajının yanında tekrar belirdi. Uyuyan çocuğa hızla bir göz atma riskine girdi. Küçük çocuğun kömürleşmiş yılanlarla çevrili görüntüsü sinir bozucuydu. Aidan iğrenç, şeytani yaratıkları Joshua'dan mümkün olduğunca uzağa fırlatmak istedi.

Alexandria, *Aidan dikkatini vampirden başka bir şeye verme,* diye uyardı. *O hâlâ tehlikeli. Seni öldürmek için kendisini toparlıyor. Sen iyi misin? Acını hissediyorum.*

Hiçbir şey hissetmiyorum. Aidan'ın cevabı beklenmedikti ve kısaydı, dikkati tekrar vampirdeydi.

Diego başını yana eğdi, yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Kızıl alevler gözlerinde titreşti. Zorlukla soluyordu ama Aidan oyuna gelmedi. Vampir hiç olmadığı kadar tehlikeliydi. Aidan bu tehlikeyi onun gözlerindeki kızıl pusta ve tırnaklarını kendi avuçlarına sapladığında çıkan kanda görebiliyordu.

"Huzur içinde ölmeme izin ver Aidan. Beni yendin," dedi vampir sakin ve ikna edici bir şekilde. "Çocuğu al ve git. Onurumu bana bırak. Şafağı karşılar ve ırkımızın ölmesi gerektiği gibi ölürüm."

Aidan kımıldamadan durdu, bedeni rahatlamış, adeta uyuşmuştu. Omuzları gevşemiş, kolları yanlarda ve dizleri

hafifçe eğikti. Bu huzurun görüntüsüydü. Altından gözler kırpılmaktan başka bir şey yapmadı, vampirin hareketlerini izledi.

Öfkesinin korkunç, boğuk ifadesi olarak vampir birden küfretmeye başladı. "O zaman gel de beni ele geçir," diye meydan okudu.

Aidan kıpırdamadan, yalnızca dik dik baktı ona. Aidan bu yanlış yola sapmış yaratık için kalbinde ve zihninde merhamet yeşermesine izin vermedi. Bu felaket olurdu. Vampirler yaptıkları için yüreklerinde pişmanlık hissetmezlerdi. Diego, Joshua'yı susuz bırakır, Aidan'a ve Alexandria'ya ulaşmak için ona işkence eder, sonra da çocuğu çöp gibi bir kenara atardı. Bir vampirle pazarlık yapılmaz ve onunla mantıklı olunamazdı. Avcı sadece saburla bekledi.

Aidan'ın pek fazla beklemesi gerekmedi. Vampirin sabrı yoktu. Aidan'ın üzerine atladı, bunu yaparken de şekil değiştirmişti; kafası, garip bir şekilde bir deri bir kemik haldeyken bir mermi gibi uzadı, jilet kadar keskin köpek dişleri patlak verdi. Yaratık artık bir kaplana dönüşmüştü.

Aidan son ana kadar bekledi. Uzun sivri dişlerden ve hayvanın iri cüssesinden sakınmak oldukça kolaydı ama o ölümcül pençeler Aidan'a ulaşmadan ve onun içini çıkarmaya çalışmadan vampire yaklaşmak imkânsızdı. Aidan zihnini tüm acılara karşı kapadı ve kendisinin çektiği acıları hiçbir şekilde hissedemesin diye Alexandria ile olan bağını kopardı. Çok geçmemişti ki Aidan'ın kolu yaratığın kırık boynundaydı ve tehlikeli pençelerin ona ulaşamayacağı bir yere kaçmak için bacaklarını ayırarak hayvanın üzerine bindi. Müthiş gücüne rağmen bile Aidan, uluyan ve zarar vermek için yırtınan canavarı kontrol etmekte zorlanıyordu.

Lioslaith

Yavaş yavaş, büyük bir dikkatle, Aidan nefes almasını engel olmak için kaplanın boynuna yeterince baskı uygulamayı başardı. Hayvan deliye döndü, kıvranıyor, karşı geliyor ve Aidan'ı üzerinden atmaya çalışıyordu. Vampir vahşi bir şekilde ısırdı ve çığlık attı; bu çok tiz, tüyler ürpertici bir ulumaydı. Aidan kuvvetle asıldı. Eli canavarın kalp atışını arayarak aşağılara kaydı.

Aidan tam da hedefine ulaşmak üzereyken, vampirin zehirli bir pençesi Aidan'ın boynuna saplandı, az kalsın şah damarına isabet edecekti. Kan püskürdü ve Aidan kanın hızla aktığını hissedebildi. Canavar o kadar güçlü ve atıktı ki bir an Aidan bu yaratığı yenebileceği konusunda belirsizlik içinde kaldı. Derken zihninde bir şey hareket etti. Huzur veren bir kesinlik Aidan'a inanç ve güç verdi. Alexandria ile zihinsel bağlantısını koparmaya ve onu bu vahşilikten uzak tutmaya çalıştıysa da Alexandria onu hiç terk etmemişti. Alexandria oradaydı, kendi gücüyle Aidan'ın gücünü besliyordu. Aidan'ın arayış halindeki eli aradığı şeyi buldu. Tüm yumruğunu çıldırmış kaplana indirdi, kasları delip geçti ve yumuşak, korunmasız organlara ulaştı.

Vampir ağzından köpükler çıkararak bağırdı, tükenen son gücüyle Aidan'ı tırmaladı, avcıyı da kendisiyle birlikte götürmeye kararlıydı. Aidan'ın atan kalbi çıkarmasıyla kaplan buruştu. Tekrar eski haline dönerek pörsümüş, gri-derili vampir oldu.

Aidan çürüyen yaratığı kendisinden uzağa fırlattı ve kendisi ile bir zamanlar Karpatyalı saygın bir erkek olan iğrenç şeyle arasına hızla mesafe koydu. Kendisine derin, arındırıcı bir nefes almak için izin verdi ve bir ağaç kütüğüne çöktü. Rüzgâr vampirin iğrenç kokusunu Aidan'dan uzaklara taşımak için güç toplayarak hışırdadı. Gece Aidan'ı karşıladı, karanlık, gizemli ve güzeldi.

Gelmeli miyiz? Kana ihtiyacın var mı Aidan?

Aidan, onun kendi yorgunluğu ile bir olmuş yorgunluğu duyabiliyordu. Alexandria'nın, henüz yeni öğrenmişken, özellikle de böylesi şiddetli bir kavga süresince zihinsel iletişimi sürdürmesi zor bir görevdi. Üstelik kan eksikliğinden ötürü güçsüzdü. Aidan'ın açgözlü bir şekilde beslenmesine izin vermiş ve tereddüt bile etmeden tükenen gücünü de ona ödünç vermişti. Şimdi bile endişesi Aidan içindi.

Orada kal küçüğüm. Yakında evde olacağım ve Joshua'yı da benimle birlikte getireceğim. Marie ve Stefan'a her şeyin yolunda olduğunu söyle. Aidan, Alexandria kendisi için korkuya kapılmasın diye sesini sakin tutmak için çabaladı.

Alexandria'nın sakin gülüşü Aidan'ın kalbini ısıttı. *Ben senin zihnindeyim aşkım. Yaralarını benden saklayamazsın.*

Havaya huzursuzluğun pek azı hâkimdi, sadece kanat çırpınışları oldu, başka hiçbir uyarı yoktu. Büyük bir yırtıcı kuş Aidan'ın başının üzerindeki dala kondu ve yavaş yavaş kanatlarını indirdi. Aidan kendi ırkından başka birinin daha yakınlarda olduğunu bilmeliydi ama tahmin edememişti. Yırtıcı kuşun tünediği yerden kolayca atlamasıyla, formu değişti; hafifçe yere inen Gregori'nin ta kendisiydi.

Yerdeki acayip görüntüyü incelemek için Aidan'ın yanından süzülerek geçti. "İyiymiş, değil mi?" diye sordu sakince. Gregori'nin sesi canlıydı, Aidan'ın yorgun bedenine sızan ve gücünü yeniliyor gibi görünen sakinleştirici bir sesti. İçindeki karanlığına rağmen, Gregori kendisiyle birlikte saflık ve ışık getirdi; bu, gücün halesi gibi ona tutunmuştu. "Diego vampirlerin en şeytani olanlarıyla birlikte çalıştı. Vatanımızda hepsi birleşmeye başladı, sayılarıyla Mikhail'i yenmeyi düşündüler. Bu işe yaramayınca, insan canilerin yardımını aldılar. Artık seyahat etmek ve

Lioslaith

hilekârlık yapmak için dönüşüyorlar. Bizi yenmeye çalışmak için pek çok yöntem kullanıyorlar Aidan. Sen bugün iyi bir iş çıkardın."

"Senin yardımınla." Aidan doğruldu, bir elini sıkı sıkı boynundaki akan yaraya bastırdı.

Gregori karafatmalar ve kararmış yılanlar üzerinden süzüldü, arabanın açık olan bagajına doğru yaklaşırken ayakları bu katliama hiç değmedi.

Aidan şifacıyı bilgilendirmekten kendini alıkoyamadı. "Çocuğu kötülükten korumak için senin koruyucu büyülerini kullandım." Aidan şifacının bir vampire dönüşecek olacağına inanamıyordu ama buna rağmen dikkatliydi.

Gregori başını salladı. "Sen kendi dokunuşunu ekledin. Son günlerden çok büyüdün Aidan. Buraya gel."

Alexandria'nın uyarıcı sessiz çığlığına rağmen Aidan öne doğru hareket etti. Alexandria öteki Karpatyalı'nın kötü olduğuna inanıyordu ama şifacının ruhunun çoktan kaybolduğuna da. Bu onu sağı solu belli olmaz birine dönüştürmüştü. *Ona yaklaşma! Gregori çok tehlikeli Aidan ve senin güçsüzlüğünü hissediyorum. Bu onun sesi. Onun sesinin sana seslendiğini fark edemiyor musun?*

O yüce bir adam sevgilim. Benim sağduyuma güven. Alexandria'ya güven vermeye çalıştı.

Gregori, Aidan'a dokundu ve avcı bedenine yayılan sıcaklığı hissetti. Şifacı gözlerini kapadı ve kendisini kendi bedeninin dışında bir arayışa, Aidan'ın bedenine yolladı. Aynı anda halklarının kadim dili bedenlerinden geçerek, zaman kadar eski şifa veren bir ritüel olarak havada yankılandı. Aidan acının halklarının en büyük şifacısı tarafından bedeninden uzaklaştırıldığını, bir kenara itildiğini hissetti. Bu melodi bir süre daha sürdü ama Alexandria, Aidan'ın zihnini paylaşmaya devam etti; kararlı bir şekilde olmayı

hak ettiği yeri terk etmeyi reddediyordu. Gregori'nin varlığını hissedebildiğini biliyordu hatta ona olan güvensizliğinin de farkındaydı, ne var ki Alexandria, Gregori'nin duygularından çok Aidan'ın güvenliği için endişeliydi.

Gregori yavaş yavaş kendi bedenine döndü, iyileştirme sürecinin zorluğunu yüzünde iz bırakan çizgiler ele veriyordu. Bileğini dişleriyle üstünkörü bir şekilde yırttı ve Aidan'a doğru uzattı.

Aidan, onun kandan çok daha fazlasını verdiğini bilerek tereddüt etti. Aidan artık Gregori'ye bağlı olacaktı, kendi rızasıyla onun izini sürebilir ve ihtiyacı olduğunda yanında olabilirdi. Yakut rengi değerli damlacıklar kalın bilekten Aidan'ın ağzına doğru aktı. Aidan iç geçirerek karşı konulmaz olana teslim oldu. Aidan'ın buna ihtiyacı vardı ve Alexandria da aynı ihtiyaçla onu evde bekliyordu.

"Burası güzel, değil mi?" Gregori, Aidan'ın cevabı için beklemedi ya da kan kaybının onu herhangi bir şekilde etkilediğini belirtmedi. "Bizim dağlarımız gibi yabani ve vahşi değil ama burası umut vaat ediyor." Aidan'ın dişleri etine daha derinden saplandığında Gregori gözünü bile kırpmadı.

Yılların taşıdığı ve Aidan'ın hiç tatmadığı bir güç bedenine aktı. Gregori kadimdi, kanı ondan daha genç adamların kanından çok daha güçlüydü. Bu besin Aidan'ı bir anda canlandırdı, acıyla yorgunluğu aldı ve ona daha önce hiç tatmadığı bir zindelik getirdi. Aidan, Gregori'nin bileğindeki yarayı dikkatli bir şekilde ve büyük bir saygıyla kapadı.

Aidan, "Bugün bana yardım ettiğin için sana borçlandım Gregori," dedi resmi bir şekilde.

"Benim yardımıma ihtiyacın yoktu. Ben yalnızca işleri kolaylaştırdım. Senin çocuk için yaptığın koruyucu büyü-

Lioslaith

ler, sis olmadan da sana gereken zamanı verirdi. Üstelik bedenden ayrılmış halinle, bensiz bile gün ışığında hayata kalmana yetecek güce sahiptin. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Dostum diyebileceğim birkaç adama sahip olduğum için şanslıyım. Sen de bunlardan birisin." Gregori'nin sesi çoktan uzaklara dalmış gibi geliyordu.

Aidan, "Evime gel Gregori," diye ısrar etti. "Bir süre kal. Rahatlamana yardımcı olacaktır."

Gregori kafasını reddedercesine salladı. "Gelemem. Biliyorsun gelemem. Vahşi yerlere, yüksek doruklara, özgürlüğü hissedebileceğim yerlere ihtiyacım var. Benim yolum bu. Buradan kilometrelerce uzakta bir yer buldum. Ruh eşimi beklemek için oraya ev inşa edeceğim. Bana verdiğin sözü hatırla."

Aidan başını salladı. Alexandria'nin zihninde kımıldadığını hissetti; yakınlık ve rahatlık sunuyordu.

"Çocukla ilgilen, Aidan ve kadınınla. Bu uzaklıktan bile, onun senin ve çocuk için duyduğu endişeyi hissediyorum. Dahası beslenmeye ihtiyacı var. Onun açlığı beni sarsıyor. Zamanını benim için endişelenerek harcama. Ben yüzyıllardır kendi başımın çaresine bakıyorum." Gregori'nin katı formu çoktan belirsizleşmeye başlamıştı, parıldıyor, buhar damlaları halinde dağılıyordu. Sesi geri geldi, bedeninden ayrılmış ama sıradışı bir şekilde boğuktu, yine de hâlâ güzeldi. "Bugün gösterdiğin oldukça büyük bir marifetti, özellikle de engin güneş ışığı altındaki. Birkaç kişi senin yaptığını yapabilir. Çok şey öğrendin."

Gregori'nin kayboluşunu izledi, sisin kendisi de kaybolana kadar çevredeki ormana yayıldı. Gregori'nin başarısını onaylaması Aidan'ı gururlandırmıştı. Aidan kendisini hediye almış bir çocuk gibi hissetti. Üstelik bu yalnız yaşamayı seçen, birkaç kişiyle dostluk kuran, usta Gregori'den olduğu için özellikle onur duymuştu.

Oldukça dikkatli bir şekilde ve muazzam bir sabırla Joshua'nın etrafındaki koruma büyülerini kaldırdı, ardından çocuğu nazikçe bagajdan çıkardı. Kararmış yılanlar yere düşerek Aidan'ın ayaklarına saçıldı. Yapacak çok işi vardı ama çocuğu, vampirin yarattığı varlıklarla birlikte daha fazla o bagajın içinde bırakmaya katlanamazdı.

Aidan, Joshua'yı bir çam ağacının altındaki çimenlikli tepeye taşıdı ve onu yere bıraktı, şefkatle onun sarı bukleylerine dokundu. *Joshua iyi Alexandria, emrettiğim gibi derin derin uyuyor. Onu eve getirince uyandıracağım. Sonra onun görevleriyle ilgilenebiliriz.*

Sadece acele et. Onu görmek, onu kollarıma almak istiyorum. Ve Marie'ye Joshua'nın tehlikeden kurtulduğunu söyleyişimde güç belâ inandı. Alexandria'nın sesinde sabırsızlık vardı, aynı zamanda onun tükenen gücünü gösteren bitkinlik.

Aidan, vampiri sonsuza kadar yok etmesini gerektiren tatsız görevi tamamlamak için iğrenç savaş alanına dönerken, çocuğu huzur içinde uyur halde bıraktı. Ayrılmış kalp ve beden, kokuşmuş kanla birlikte yakıp kül edilmeliydi.

Aidan gökyüzüne doğru baktı, yıldırımın damarlarını ördü ve şimşek çakana kadar sürtünmeyi artırdı. Vampirin bedenine doğru bir yıldırım yönlendirdi, sonucunda oluşan kıvılcımlardan da bir ateş topu ördü. Vampirin bedeni iğrenç bir şekilde debelendi, yükselen koku gece havasını doldurdu. Birkaç adım ötede, kalp hareket ediyormuş gibi görünüyordu; Aidan'ı durduran ama hemen göze çarpmayan bir kalp atışı.

Bu meçhul durum karşısında huzursuzlanarak Aidan alevleri kalbe yönlendirdi ve onu yakıp kül etti. Beden garip bir şekilde eğildi, neredeyse doğruldu ve rüzgârda uzun, kederli bir feryat yükseldi. Ses berbattı ve gecenin içinde yok olurken, sesin tınıları çirkin, alaycı bir kahkahaya dönüştü.

Lioslaith

Aidan altın renkli gözleri huzursuz, arazide, ağaçlarda ve gökyüzünde gizli bir tuzak arayarak döndü. Vücudu hareketsizdi, ele verecek herhangi bir ses duymak için dikkatle dinliyordu. Zihninde, Alexandria nefesini tutuyordu. Ve sonra onu duydu. Hafif, sinsi bir hışırtı. Gizli. Sinsi. Çam iğneleri arasından kayan pulların sürtünmesi.

Joshua! Alexandria'nın idrak ve korku patlaması yaşarken Aidan çoktan olan bitene vakıf olmuştu. Doğaüstü bir hızla, yüzlerce yıllık varoluşu boyunca hareket ettiğinden daha hızlı hareket ederek, çocuğu bıraktığı çimenli tepecikle arasındaki mesafeyi aştı. Eli yılanı buldu, kavradı ve çekip hedefinden uzaklaştırdı. Hayvan tısladı ve umutsuzca kaslarını sıkarak, dişlerini başparmağının etli kısmına saplayarak koluna dolandı. Tüm içgüdüleri vampirin öcünü almasını emrederken, vücuduna zehir enjekte ederek tekrar tekrar ısırdı. Aidan yılanı söküp aldı ve alevlere savurdu. Öldürücü dumanlar, kıvrılan ve bükülen yeşil gazlar, göğe yükseldi ve siyah dumana karışarak gözden kayboldu.

Joshua'nın yanına diz çöktü ve çocuğu kollarına aldı. Çocuğun zarar görmediğinden emin olmak için yavaşça ve dikkatlice teninin her noktasını inceledi. Yılanın zehrinin etkisini görmek için bekledi. Dakikalar içinde, ciğerleri hava için savaşmaya başladı ve mide bulantısı hissetti. Zehrin vampirin nefretinden güç aldığı düşünülürse durum beklediği kadar kötü değildi. Zehri etkisiz hale getirenin Gregori'nin kanı olduğunu fark etmesi zaman aldı. Vücudundaki savaşı hissedebiliyordu ama Gregori'nin kanı vampirin üretebileceği herhangi bir şeyden çok daha güçlüydü. Dakikalar içinde Aidan iyileşmişti, kalbi ve ciğerleri eskisi kadar güçlüydü ve zehir gözeneklerinden dışarı akıyordu.

Joshua'yı kollarına alıp kaldırdı ve kanatlarını açarak kendisini havaya doğru fırlattı. Onu bekleyen ruh eşine ve eve doğru yol aldı. Üçüncü kattaki balkona inmeye çalışırken, Alexandria hem ağlayarak hem de gülerek kollarındaki çocuğu almaya çalıştı.

"Başardın Aidan! Yaptığına inanamıyorum!" Alexandria ölü gibi bembeyazdı, elleri titriyordu.

Aidan, kanının azlığına rağmen Alexandria'nın kalbinin çalıştığını, ciğerlerinin hırıltısını ve çabalamasını duyabiliyordu. Ruh eşine sarılma ve ihtiyacını giderme isteğine rağmen Joshua'yı onun kollarına bıraktı.

"Şu küçük, zavallı suratına bak." Alexandria ağlıyor, gözyaşları Joshua'nın morluklarına ve şişmiş gözüne düşüyordu. "Ah Aidan, şu haline bak."

Aidan, "Bana harika görünüyor," dedi yavaşça, kolunu onun beline dolayarak. Çocuğun ağırlığının büyük kısmını aldı. "Haydi onu yatıralım ve uyandıralım." Marie ve Stefan'ın onlara katılmak için merdivenleri güçlükle tırmandıklarını duyabiliyordu. Alexandria'nın açlığı bir nabız gibi kulaklarında atıyordu. Ruhunda erkek, koruyucu ve Karpatyalı olan ne varsa onunla ilgilenmesini talep ederek ayaklanmıştı. Joshua güvendeydi. Şimdi ruh eşinin gücünü geri toplama zamanıydı.

"Ah Marie, şu surata bak," diye bağırdı Alexandria. "O korkunç yaratık ona vurmuş."

Marie çocuğu Alexandria'dan alırken açıkça hıçkırıyordu. Stephan da küçük çocuğu tutmaya çabaladı. "O iyi durumda, sadece uyuyor," diye hepsini temin etti Aidan, şimdi endişesi Alexandria içindi. "Onu yatıracak ve uyandıracağız. Ona bunun para koparmak için bir kaçırma teşebbüsü olduğu söylenecek. O bu açıklamayı kabul edecek ve her an koruyucularının olmasını anlayacak."

Lioslaith

Stefan, Joshua'yı kendi küçük odalarına taşıdı. Marie ona pijamalarını giydirdi ve moraran gözünü yıkamak için soğuk bir bez buldu. Alexandria, Joshua'nın minik eli ellerinde, yatağın kenarına oturdu. Aidan, bir kolunu onun beline dolayarak yanında diz çöktü. "Joshua şimdi uyanacaksın. Alexandria'nın senin mavi gözlerini görmeye ihtiyacı var." Ses, çocuğun zihnine sızıp onu dünyalarına geri çağıracak sözcükleri yavaşça fısıldadı.

Joshua, serbest kalmak için savaşarak şiddetle sarsıldı. Alexandria'yı kendi bedeni ile koruyarak onu tutan Aidan oldu. "Dinle beni Joshua. Bizimle birlikte evdesin. Güvendesin. Seni kaçıranların elinde değilsin artık. Senden sakin olmanı istiyorum ki Marie'ye ya da kız kardeşine zarar vermeyesin." Sesi, her zaman olduğu gibi samimi ve güzeldi, öyle etkiliydi ki çocuk çırpınmalarını azalttı ve ihtiyatla gözlerini araladı. Alexandria'yı gördüğü an gözyaşlarına boğuldu.

Alexandria Aiden'in geniş bedenini aştı ve Joshua'yı kollarının güvenliğine alarak kendine çekti. "Şimdi güvendesin küçük dostum. Kimse sana zarar vermeyecek."

"Köpekler vardı, kocaman köpekler. Her yerde kan vardı. Vinnie'yi yiyorladı. Onu gördüm."

"Vinnie çok cesurdu ve seni kaçıranlardan kurtarmaya çalıştı," diye sakinleştirdi onu Alexandria, sarı bukleleri ni alnından uzaklaştırarak. "Şimdi hastanede ama yaşıyor ve iyileşecek. Rusty de öyle. Birkaç gün içinde seni onları görmeye götüreceğiz. Birilerinin seni bizden almaya çalışabileceği ihtimalini sana söylemeliydik." Parmak ucuyla nazikçe gözüne dokundu. "Sana anlatmadığım için üzgünüm. Bunları bilecek kadar büyüdün."

"Burada yaşamaktan korkmanın sebebi bu muydu?"

"Kısmen. Aidan çok varlıklı bir adam. Seni ve ikimizi

çok sevdiği için her zaman risk altında olacağız. Bazen korumalarımız olması gerekecek. Sana ne demeye çalıştığımı anlıyor musun Joshua? Bu, içinde olabileceğimiz tehlikeyi anlamanı sağlamadığım için benim suçum."

"Ağlama Alex." Bir anda Joshua yetişkin gibi konuştu. "Aidan geldi ve beni kurtardı, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Tabi ki kurtardı. Kimse seni bizden alamayacak. Asla."

"Bir dahaki sefere, Marie ve Stephan bana evde kalmamı söylediklerinde, ne olursa olsun söz dinleyeceğim," diye karar verdi Joshua. Alexandria'yı endişeli gözlerle süzdü. "Senin neyin var? Bembeyazsın."

"Bu olanlar hepimiz için çok korkutucuydu Joshua," dedi Aidan. "Ben Alexandria'yı yatırırken Marie ve Stephan seninle ilgilenecekler. Onun dinlenmesi lazım. Ve Baron konusunda endişelenme. Stephan onu senin için korudu. Yavru köpeğin ben Alexandria'yı yatırırken senin yanında kalabilir."

Alexandria başını iki yana salladı. "Onu bırakmayacağım, bir dakika bile. O uyuyana kadar burada kalacağım."

"Hayır kalmayacaksın *sevgilim*," dedi Aidan kararlı şekilde. Alexandria'nın sinirine dokunan seri ve zarif bir hareketle ayağa kalktı. Elleri onu kolayca yakaladı, kaldırdı ve göğsüne bastırdı. "Dinlenmesi gerekiyor Joshua. Onu daha sonra sana geri getireceğim."

"Sorun değil Aidan," dedi Joshua. "Onun yatakta olmaya benden daha çok ihtiyacı var."

Aidan ona gülümsedi ve çırpınmalarına aldırmadan Alexandria'yı odadan çıkarttı. "Haklı, bunu biliyorsun," dedi Aidan boynuna doğru. "Yatakta olman gerekiyor. Benim yatağımda." Nefesi sıcak ve alaycıydı, neredeyse karşı koyması imkânsız bulacağı türden bir davetti.

Lioslaith

Alexandria, "Bence sen doymak bilmiyorsun," dedi suçlarcasına fakat kolları adamın boynuna sokuldu ve onun vücuduna yaslanan vücudu gevşedi.

"Söz konusu sen olduğunda bu doğru," diye onayladı Aidan. Evin içinde, tünele doğru hızla hareket ediyordu, vücudu olacakları tahmin edercesine gerilmişti.

Alexandria'nın elleri, adamın göğsünü okşayarak gömleğinin içine sokuldu. Ağzı boynundan aşağı kayıp göğsüne kadar düzensiz bir şerit çizdi. Alexandria'nın dili merakla keşfediyor ve zevk veriyordu.

Odalarına geldiklerinde Aidan onu yatağına taşıdı. Gözlerini ondan ayırmadan gömleğinin düğmelerini açtı.

Alexandria üzerindeki tişörtü bir çırpıda çıkardı ve bir köşeye attı.

Aidan ellerini onun beline doladı ve yakınına çekti, bedeninin tutku dolu davetini reddedemeyerek onu öptü. Alexandria'nın ipek gibi teniyle güzel ve taze kokuyordu. Aidan'ın bedeni sabırsızlıkla gerildi, nasıl da tanıdık bir histi.

Alexandria'nin elleri gevşekçe aşağıya, pantolonunun düğmesine ve fermuara ulaştı. Pantolonu bir çırpıda Aidan'ın kalçasından aşağı sıyırdı. Alexandria'nın elleri sert kalçalarını avuçladığında zevkle inledi. Aidan sabırsız ve haşindi, Alexandria'nın tenine ulaşmak için üzerindekileri yırtarcasına çıkardı. "Beni deli ediyorsun *küçüğüm*," dedi ve Alexandria'yı kollarına alıp kaldırdı. "Bacaklarını belime dola."

Alexandria başını eğmiş, geniş ve sağlam göğsü diliyle keşfediyordu. "Besle beni," diye fısıldadı, sesi duygusaldı ve bu Aidan'ı daha da ateşledi.

Aidan'ın elleri onun kalçasında sımsıkı onu tutuyordu, artık onun kadifeden sıcaklığına ulaşabilirdi. Alexandria

girişine izin verdiğinde arzuyla inledi, sıcak ve sıkıydı, kadifeden bir tuzaktı. "Benden istediğini al, ne istersen hakkındır," diye mırıldandı Aidan, tutku ve ateşle bir olmuşlardı. "Yap hadi Alexandria, yapmanı istiyorum."

Alexandria'nın dişleri tenine geçtiğinde katışıksız bir duygu selinin içine düştü. Aidan içine daha sert ve hızla girmeye başladı, çok daha yükseğe çıkmak istiyordu. Alexandria'nın saçları etraflarına saçılmış, Aidan'ın hassaşmış tenini binlerce tel ipekmişçesine yalıyordu. Alexandria'nın elleri onun sırtına kaydı ve her bir kasın üzerinden geçti. Dudakları ruh eşinin dudaklarını aldı, daha da fazlasını istiyordu.

Aidan temposunu yavaşlattı, Alexandria'yı kendine bağlayan elleri ve kalçası sımsıkıydı. Alexandria onundu. Yüzyıllardır beklediği ruh eşiydi. Onun dünyasıydı. Işığıydı. Sonsuza kadar kaybettiğini sandığı renklerdi. Asla var olduğuna inanmadığı zevkti. Ve sonsuza kadar onundu.

Lioslaith